HÁROM TÖRTÉNET EGY KÖTETBEN

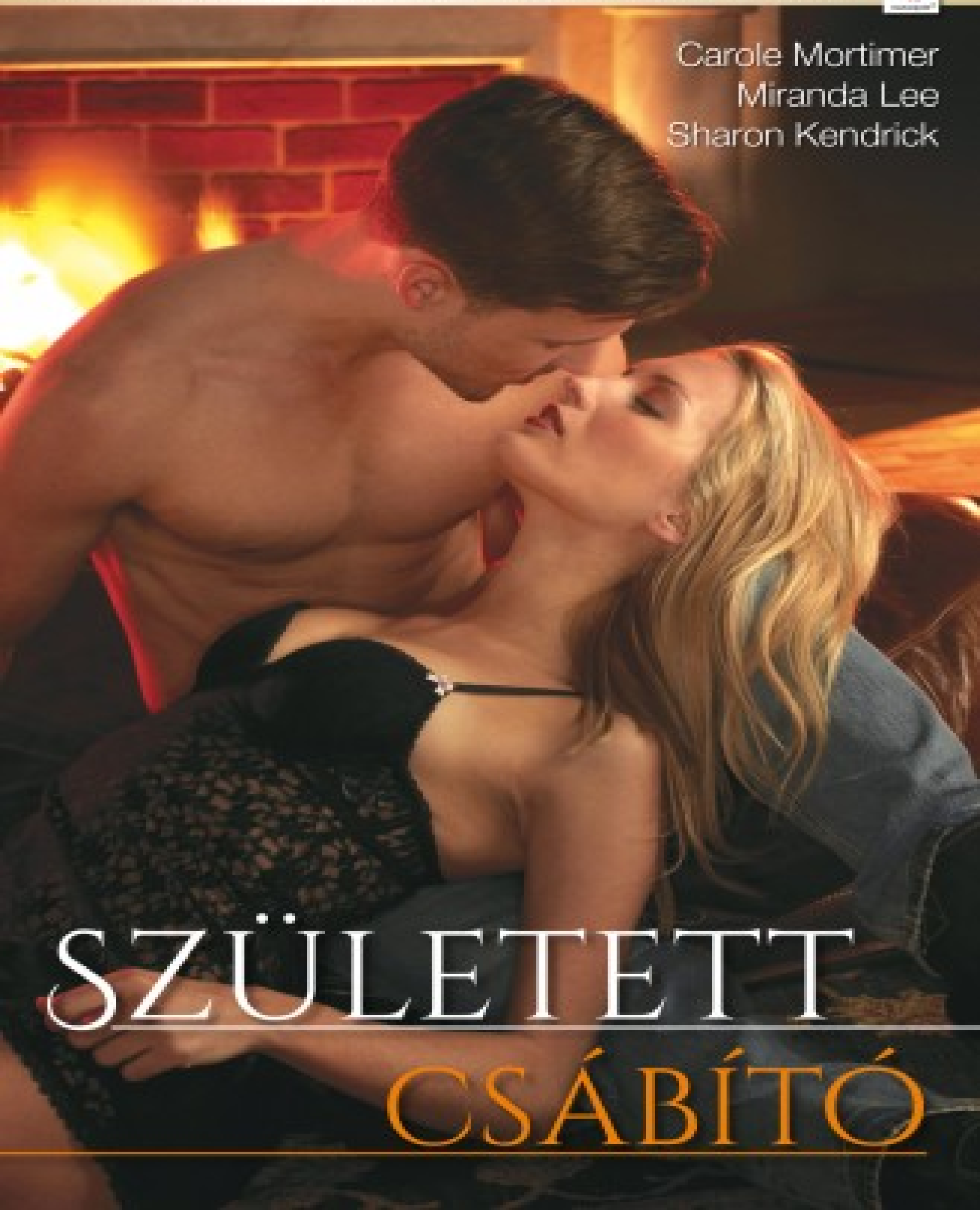

Carole Mortimer
Miranda Lee
Sharon Kendrick

SZÜLETETT CSÁBÍTÓ

Született csábító

Carole Mortimer & Miranda Lee & Sharon Kendrick
Vinton (nov 2019)

Címke: Romantikus

Carole Mortimer: A szerelmes festő

Brice, a neves festő megbízást kap, hogy készítse el egy milliomos menyasszonyának arcképét. A férfi nem érti, miért akarja a divatbemutatók körülrajongott modellje egy ellenszenves, öregedő emberhez kötni az életét, mégis nagy kihívásnak érzi, hogy megragadja a vásznon Sabina igazi egyéniségét, amely a magabiztos, szép külső mögött rejlik. Ehhez a legmegfelelőbb háttér Brice nagyapjának skóciai kastélya lehetne, csakhogy oda Sabina a vőlegényével együtt érkezik. A gyönyörű környezetben mindenkire sok meglepetés vár…

Miranda Lee: Hideg fej, forró szív

Amennyire szép, annyira megközelíthetetlen Charmaine, a szupermodell, akit munkáján kívül csak a rákbeteg gyermekekért létrehozott alapítványa érdekel. Ali herceg is hiába veti be nála a hódítás minden trükkjét, Charmaine figyelmét csak akkor sikerül felkeltenie, amikor ötszázmillió dollárt ajánl neki azért, hogy töltsön vele egy hetet a birtokán. Úgy véli, ennyi idő alatt ráun majd a lányra. Charmaine-t szintén nem az érzelmek vezérlik, de jótékony céljai érdekében elfogadja a meghívást. Már az első este mindkettőjük számára nagy meglepetést tartogat…

Sharon Kendrick: Őrzőm-védőm

A gyönyörű modell és testőre, aki a fotózáson viselt gyémántokat is vigyázza, a sűrű hóesésben elakad az úton, s egy elhagyott házban lel menedékre. A kényszerű összezártságban, a pattogó tűz romantikus lángjainál a lehető legközelebb kerülnek egymáshoz, ám a folytatás nagyon

is kétséges. Amikor Keri meglátogatja a férfit irodájában, meglepő felfedezést tesz. De vajon miért hallgatta el előle Jay, hogy ő a cég mindenható tulajdonosa?

Született csábító

Carole Mortimer

A szerelmes festő

Miranda Lee

Hideg fej, forró szív

Sharon Kendrick

Őrzőm – védőm

Tartalom

Carole Mortimer

A szerelmes festő

1. FEJEZET

- McAllister?

Brice összeráncolta a homlokát. Bosszantotta, hogy megzavarták a magányát.

Már ha valaki magányos lehet egy ilyen partin! Rendes körülmények között nem jött volna el ide, de Paul Hamiltonnak, az alsóház legújabb tagjának kisebbik lánya hat hónappal ezelőtt feleségül ment unokatestvéréhez, Fergushoz, s a politikus a veje rokonait is meghívta megválasztása megünneplésére. Udvariatlanság lett volna, ha Brice visszautasítja ezt a meghívást.

Azt is utálta, ha a vezetéknevén szólítják – erről mindig az iskolás évei jutottak az eszébe –, de a legjobban a leereszkedő arrogancia zavarta.

Lassan megfordult, és egy olyan férfival találta magát szemközt, akit eddig még sosem látott. Az ismeretlen magas volt; szőke haja kicsit már őszült a halántékán. Körülbelül ötvenöt éves lehetett, s markáns, vonzó arcán ugyanaz a gőg tükröződött, amely a modorában is megnyilvánult.

– Brice McAllister – javította ki Brice hűvösen, megnyomva az első szót.

– Richard Latham – nyújtott kezet a férfi.

Brice ismerősnek találta a nevet. Kezet fogott a férfival, de kísérletet sem tett arra, hogy szóba elegyedjen vele. Sosem szeretett társaságba járni, és úgy vélte, aznap már teljesítette rokoni kötelezettségeit. Most csak az alkalmas pillanatot várta, hogy kereket oldhasson.

– Fogalma sincs róla, ki vagyok, igaz? – kérdezte Richard Latham inkább vidáman, semmint sértődötten.

De azt tudom, *mi* vagy, gondolta Brice. Makacs fickó. Latham… Latham… Nem így hívják Fergus sógorát, Paul Hamilton másik vejét? Vagyis Richard Latham Hamiltonék rokona. De Brice-nak valami azt súgta, hogy a férfi nem erre gondol.

Az órájára pillantott, és elfojtott egy türelmetlen sóhajt. Mindjárt hét, és ő ki akarta menteni magát, arra hivatkozva, hogy lesz még egy találkozója. Előbb azonban meg kell szabadulnia Lathamtől.

– Attól tartok, valóban nem tudom, kicsoda ön – vallotta be. Nem először fordult elő, hogy egy partin megszólította valaki. Nem szerette az ilyesmit, de elviselte, ahogyan abba is beletörődött, hogy olykor meg kell jelennie bizonyos társasági eseményeken. Ez a férfi viszont az első perctől fogva az idegeire ment. Richard Latham felvonta szőke szemöldökét a nyers válaszra.

– A titkárnőm a múlt hónapban kétszer is megkereste önt, mert szeretném megbízni egy munkával. Azt akarom, hogy fesse le a menyasszonyomat.

Szóval ő az a Richard Latham! A multimilliomos, akinek üzleti érdekeltségei behálózzák az egész világot, és akinek a kapcsolatairól majdnem ugyanannyit cikkeztek a lapok, mint sikeres üzleti vállalkozásairól! Bár Brice azt nem tudta, ki a menyasszonya.

– Ahogy a titkárnője első levelére küldött levelemben megmagyaráztam, nem festek portrékat – mondta udvariasan. És semmi kedve nem volt ezt újra megmagyarázni, amikor egy héttel később egy második levelet is kapott Latham titkárnőjétől.

– Nem igaz – vágta rá Richard Latham. Kék szeme összeszűkült. – Láttam azt a csodálatos portrét, amelyet Darcy McKenzie-ről festett.

Brice halványan elmosolyodott.

– Csakhogy Darcy az én Logan unokatestvérem felesége.

– Na és?

Brice vállat vont.

– Az egy egyszeri, kivételes alkalom volt. A képet nászajándéknak szántam.

– Ez is ajándék lesz, amellyel én ajándékozom meg magamat. Lathamnek nyilván ritkán mondtak nemet. Brice-nak azonban semmi kedve nem volt hízelgő portrékat festeni gazdag, elkényeztetett emberekről, akik aztán felakasztják a művét elegáns otthonuk falára, és eldicsekednek azzal, hogy van egy McAllisterük!

– Igazán sajnálom – kezdte, de elnémult, mert a szobában hirtelen csend támadt, és minden szempár az ajtóban álló nőre szegeződött.

Sabinára.

Brice az utóbbi években rengeteg fényképet látott a topmodellről. Jóformán egyetlen nap sem telhetett el anélkül, hogy a nőt egy divatbemutatón, egy partin vagy más rendezvényen le ne fényképezték volna. De egyik fotó sem készítette fel Brice-t a valóságra, a nő tökéletes, lélegzetelállító szépségére.

Sabina bőre makulátlan volt, a szeme ragyogó kék, szőke haja a derekát söpörte. Ezüstszínű miniruhája nem sokat takart el hosszú combjából. A lába is gyönyörű volt, hosszú és formás. Nem viselt ékszert, de ha viselt volna, a szépsége akkor sem lehetett volna tündöklőbb…

Brice tekintete visszatért a nő arcára. Sabina éppen feléjük pillantott, és a szemében mintha aggodalom csillant volna. Vagy félelem?

A következő pillanatban ajka bájos, öntudatos mosolyra húzódott.

– Bocsásson meg, üdvözölnöm kell a menyasszonyomat – mondta gúnyosan Latham. Odasietett a modellhez, birtoklón átkarolta, és megcsókolta az arcát.

Brice rájött, hogy az imént tévedett, Sabina mégis visel ékszert: a bal keze középső ujján egy hatalmas, szív alakú gyémántköves gyűrű villogott.

Sabina lenne a menyasszony, akiről Richard Latham beszélt? Most, hogy Brice életben is látta, már tudta, hogy ő az egyetlen nő a világon, akit valóban le kell festenie. És nem csak a szépsége miatt. Inkább a gyorsan elrejtett félelme izgatta, a gondosan titkolt sebezhetősége. Ezt akarta feltárni a művészet segítségével.

– Sajnálom, hogy elkéstem – mosolygott melegen Sabina Richardra. – Andrew a próbán mindenbe belekötött – fintorgott. Lehet, hogy Andrew volt a világ egyik legjobb divattervezője, de a tehetségéhez kiszámíthatatlanság és heves vérmérséklet társult, ezért kínszenvedés volt vele dolgozni.

– Most itt vagy, és csak ez számít – mondta Richard könnyedén, Sabina pedig azonnal megnyugodott.

Kellemesnek találta, hogy van valakije, aki sosem zsörtölődik a munkája miatt. Sőt Richardnak éppen azért kell, mert híres modell, és együtt akart mutatkozni vele. Ennél többet sosem kívánt tőle.

Szerencsére körülötte közben újra megindult a társalgás. Sabina hét éve tartozott a topmodellek közé, de még mindig nem szokta meg, hogy az emberek elnémulnak és rábámulnak, ha valahová belép, bár az idők folyamán megtanulta palástolni, mennyire idegesíti ez.

Még jó, hogy a kedvenc gyorséttermeiben sosem ismerték fel. De hát ki gondolta volna, hogy ő, a nádszálvékony modell szívesen eszik hamburgert sült krumplival? Persze, ha beült egy ilyen helyre, mindig farmert és pólót viselt, és a haját baseballsapka alá gyömöszölte. Sok riporter állította, hogy salátán és vízen él, így őrzi meg a karcsúságát, de a valóság az volt, hogy azon szerencsés nők közé tartozott, akik bármit ehetnek anélkül, hogy meghíznának.

Igaz, már jó ideje nem nézett be egyik kedvenc éttermébe sem. Pontosan hat hónapja…

– Szeretném, ha megismerkednél valakivel, Sabina – mondta Richard, azzal odavezette a férfihoz, akivel a megérkezésekor társalgott.

A férfi magas volt, magasabb még a száznyolcvanöt centis Richardnál is, és úgy harmincöt éves lehetett. Hétköznapi öltözetet – kék farmert, fehér pólót és fekete zakót – viselt. Kicsit hosszúra növesztett, fekete haja jól illett markáns, vonzó vonásaihoz. De smaragdzöld szeme volt az, ami a leginkább megragadta Sabina figyelmét. Ez a szempár mintha egyenesen a lelkébe látott volna.

A lány hátán végigfutott a hideg. Az ő lelkébe ugyan senki se tekingessen, még ez a jóképű idegen se!

– Brice, hadd mutassam be a menyasszonyomat! Sabina, ez itt Brice McAllister – mondta Richard.

Sabina tudta, hogy Richard büszke a szépségére, de most a hangjából mintha valami gőgös önelégültség is kicsendült volna.

A lány a másik férfira bámult. Brice McAllister. Tudnia kellene, ki…? Hát persze! A festő! A világ egyik legkeresettebb festője!

– Mr. McAllister – üdvözölte hűvösen a férfit.

– Sabina – biccentett a férfi. – Van családneve is? – kérdezte csúfondárosan.

– Smith – válaszolta szárazon a lány. – De ezt kevesen tudják. Az édesanyám az egzotikus keresztnévvel próbált kárpótolni a vezetéknevem hétköznapiságáért. – Csak azért fecsegek, hogy beszéljek, eszmélt rá. Mintha zavarna ennek a fickónak az átható tekintete.

– Sabina vagy, és ennyi elég – vetette közbe fölényesen Richard.

Vajon ő is érezte a festő tekintetének erejét? Sabina megborzongott, és ösztönösen közelebb húzódott a vőlegényéhez.

– Ígérem, egy lélek sem tudja meg tőlem a titkát – gúnyolódott tovább Brice.

Sabinát zavarta, hogy a férfi épp a lélek szót használja, mert továbbra is úgy érezte, hogy a lelkébe lát. És mit láthat benne? Remélte, hogy melegséget és kedvességet. Humort és nevetést. Hűséget és tisztességet. Aggodalmat és félelmet…

Nem! Az aggodalmát és félelmét mindig gondosan elfojtotta. Bár ez nem volt könnyű, ha egyedül volt. Épp ezért ritkán engedte meg magának, hogy egyedül maradjon a gondolataival…

– A vőlegénye felkért, hogy fessem meg a portréját – mondta McAllister.

Sabina elképedten nézett Richardra. Ezt a tervét eddig egy szóval sem említette. És ő már e néhány perc után tudta, hogy Brice McAllister nem az a férfi, akivel szeretne közelebbi ismeretségbe kerülni.

– Brice elrontotta a meglepetésemet – nevetett Richard, megszorítva Sabina vállát, és kihívóan a fiatalabb férfira meredt. – Nos, elfogadja a megbízást?

Sabina a szavaiból arra következtetett, hogy McAllister először nemet mondott az ajánlatra. Vajon miért gondolná meg magát?

– Lehetséges – vont vállat a festő közönyösen. – De mielőtt döntenék, készítenem kell néhány vázlatot. – Elhúzta a száját. – Arra azonban előre figyelmeztetem, hogy én nem festek édeskés giccseket!

Ezzel arra céloz, hogy az ő szépsége édeskésen giccses? Goromba fráter! – duzzogott Sabina. De legalább őszinte.

Bár lehet, hogy a festő másra gondolt. Arra, hogy nemcsak az ember külsejét, hanem a belső kisugárzását is ábrázolni akarja.

– Csakis a kendőzetlen igazságot, az embert, minden hibájával és gyarlóságával együtt – bólintott Richard. – Mint láthatja, Sabinának nincs semmi hibája, ő tökéletes – nézett büszkén a lányra.

Sabina a festőre lesett, majd gyorsan lesütötte a szemét, ahogy meglátta gúnyos arckifejezését. Mivel a férfi őt figyelte, nyilván nem ismerte fel Richard büszkeségének jellegét. Richard csak fel akart vágni valamivel, amit megszerzett és nagy becsben tartott.

– Szerintem te kicsit elfogult vagy, Richard – mondta a lány rekedten. – És azt hiszem, már elég sokáig kisajátítottuk Mr. McAllistert. – El akart szökni a festő kutató tekintete elől.

– Ha megadja a címét és telefonszámát, majd felhívom, hogy megbeszéljünk egy időpontot, amikor lerajzolhatom – javasolta a festő.

Sabina habozott. Nem akarta, hogy McAllister többet tudjon róla, mint amennyit már tud.

– Egyszerű a dolog! Sabina címe és telefonszáma ugyanaz, mint az enyém – közölte Richard. Elővett egy névjegyet, és átnyújtotta Brice-nak. – Ha egyikünk sincs otthon, amikor telefonál, a házvezetőnőm majd továbbítja az üzenetét.

Sabina látta, hogy Brice McAllister rosszallóan összeszorítja az ajkát, miközben tudatosítja magában, hogy ő Richard mayfairi otthonában lakik, s bár dacosan állta a művész hideg tekintetét, akarata ellenére elpirult.

Az ördög vigye ezt a fickót! Mit képzel magáról? Hogy merészel ítélkezni fölötte? Huszonöt éves, felnőtt nő, és elég idős ahhoz, hogy a kedve szerint élje az életét. Senkinek sem tartozik számadással. Elégedett a jelenlegi lakásviszonyaival… de akkor miért érzi mégis úgy, hogy védekeznie kell?

Brice McAllister nem tudja, miben állapodott meg Richarddal, nem sejti, hogy nem a szerelem, hanem csak a rokonszenv köti össze őket. És az érdek. Richard vigyáz rá, segít neki megbirkózni a félelemmel, amely hat hónapja az élete része, és cserébe megkap valamit, amit annyira kívánt: a társaságát. És ez volt minden, amit tőle akart. Egy harmadik személy bizonyára különösnek találta volna a kapcsolatukat, de nekik megfelelt. Brice McAllisternek azonban mindehhez semmi köze!

– Majd telefonálok. – A festő a szivarzsebébe csúsztatta a névjegyet, biccentett, és a szoba sarka felé indult, ahol egy pár ült, egy kisbabával.

– Az ott Brice unokatestvére, Logan McKenzie és a felesége, Darcy – mondta Richard.

Sabina nem tudta, kicsoda Logan és Darcy, és az sem érdekelte, milyen rokonságban állnak a szemtelen Brice McAllisterrel, csak örült, hogy a férfi itt hagyta őket, és megint könnyebben lélegezhet!

Egyet azonban tudott: nem akart otthon lenni, amikor a festő telefonál. Nem akarta, hogy Brice McAllister lefesse, és remélte, hogy sikerül Richardot rábírnia, vonja vissza a megbízását.

2. FEJEZET

– Sajnálom, Miss Sabina nincs itthon – mondta Richard Latham házvezetőnője.

Egy hét alatt már ötödször fordult elő, hogy Brice az érdeklődésére ezt a választ kapta, és fogytán volt a türelme. Főleg, mert biztos volt benne, hogy Sabina letagadtatja magát. Azon az estén a lány arckifejezése minden szónál ékesebben beszélt. Sabina nyilvánvalóan nem akarta, hogy lefesse, és Brice ezért még jobban vágyott rá.

– Köszönöm a segítségét – dörmögte szórakozottan.

– Megmondom Miss Sabinának, hogy kereste – közölte az asszony, és letette a kagylót.

Sokra megyek vele, dohogott Brice, és lecsapta a hallgatót. Az asszony valószínűleg szólt Sabinának az előző négy esetben is, és a lány egyszer sem hívta vissza, hiába hagyta meg a telefonszámát.

„A helyedben én nagy ívben elkerülném Richard bácsit, figyelmeztette David Latham annak idején a partin, amikor Richard Latham és Sabina már távoztak. Megszállott gyűjtője a felbecsülhetetlen értékű kincseknek, és Sabinát a gyűjteménye egyik darabjának tekinti. Gátlástalan, kegyetlen és veszélyes ember, egészen új értelmet ad a család fekete báránya kifejezésnek.”

Brice-t nem érdekelte Richard Latham, de attól félt, hogy csak rajta keresztül férkőzhet Sabina közelébe…

Közismert személyiség létére a lány nagyon visszavonultan élt, s ha valahol mégis megjelent, mindig elkísérte Richard vagy az egyik alkalmazottja. Brice ezt onnan tudta, hogy az előző hétvégén Fergus unokatestvérével és a feleségével, Chloéval, aki sikeres divattervező volt, még egy divatbemutatóra is elment, ahol Sabina szerepelt. De amikor a műsor után az öltözőkhöz indult, hogy beszéljen a lánnyal, egy testőr útját állta. Sabina nem vett részt a bemutatót követő pezsgős fogadáson sem. Brice-nak sikerült kiderítenie, hogy a fellépése után rögtön kocsiba szállt és távozott.

A férfinak kezdett elege lenni ebből a játékból. Úgy vélte, Latham nem is sejti, hogy Sabina nem fogadja a hívásait.

Richard Latham mayfairi háza egészen közel feküdt Brice házához. Amikor a férfi lefékezett a kocsi feljárón, az épület előtt csak egy autó parkolt, egy áramvonalas Mercedes. Tehát valaki itthon tartózkodik. Richard vagy Sabina? Brice-nak ez most édes mindegy volt. Azt akarta, hogy adjanak neki egy időpontot, amikor lerajzolhatja a lányt!

Nem tudta, miért lepte meg annyira, hogy Latham és Sabina együtt élnek. Talán mert a lány olyan romlatlannak hatott? Zárkózott nőnek tűnt, aki senkit sem enged közel magához. De Richard Lathamet nyilván közel engedte…

– Igen?

Brice úgy elmélázott, hogy észre sem vette, amikor csengetésére kinyílt az ajtó. Egy középkorú asszony állt előtte, aki kérdőn felbámult rá. Ő lehet a házvezetőnő, akivel telefonon már többször is beszéltem, gondolta a férfi.

– Sabinát szeretném látni – közölte határozottan.

– Várja magát?

– Megmondaná neki, hogy Mr. McAllister keresi? – kérdezte Brice válasz helyett.

– McAllister? – ismételte meg az asszony homlokráncolva, és a válla fölött gyors pillantást vetett az előcsarnokba. – Maga az…

– Az, aki az utóbbi héten ötször is telefonált – erősítette meg nyersen Brice. – Most pedig szólna végre Sabinának, hogy itt vagyok? – Tudta, hogy igazságtalanul goromba, hiszen nem a házvezetőnő tehet arról, hogy Sabina nem hívta vissza, de túl zaklatott volt ahhoz, hogy megint hagyja lerázni magát. Mert amióta az asszony az előbb hátranézett a hallba, már tudta, hogy a Mercedes Sabináé, hogy a lány itthon van, ahogy korábban is itthon volt, amikor kereste, csak éppen nem akart beszélni vele.

– De…

– Semmi baj, Mrs. Clark – jelent meg Sabina hirtelen az asszony mellett. – Kérem, fáradjon beljebb, Mr. McAllister – mondta hűvösen.

Brice biccentett, és követte a lányt a szalonba. Nem mert megszólalni, mert félt, hogy olyat mondana, amit később megbánna. Ki hitte volna, hogy ilyen dühös tud lenni? Ez a nő alaposan próbára tette a türelmét!

Sabina ma egészen máshogy festett, mint a partin. Kifakult farmert viselt, és rövid fehér pólót, hosszú haját copfba fonta, és még csak ki sem sminkelte magát. Brice nem tudta, hány éves, de így körülbelül tizennyolcnak látszott.

– Elnézést az öltözetemért – intett a ruhájára a lány fintorogva, ahogy a szalonban szembefordult vele. – Most tértem vissza az edzőteremből. Megkínálhatom egy teával?

– Nem, köszönöm. A múlt héten többször kerestem telefonon…

Sabina lesütötte a szemét.

– Tényleg? – kérdezte közönyösen.

A pokolba! Ennek sokkal könnyebben kellene mennie! – gondolta Brice. Richard Latham fordult hozzá, ő nem is akarta elvállalni ezt a munkát. Amíg meg nem látta Sabinát…

– Mintha nem tudná! – vetette oda ingerülten.

Sabina vállat vont.

– A héten rengeteg dolgom volt. El kellett utaznom Párizsba, itthon is több bemutatón vettem részt, meg egy fotózáson, és…

– Nem érdekel, mi mindent csinált, Sabina. Azt szeretném tudni, miért nem akart beszélni velem! – vágott közbe Brice élesen. – Még ha nem is lett volna itthon, a derék Mrs. Clark bizonyára tájékoztatta minden egyes próbálkozásomról. Visszahívhatott volna…

– Talán… Biztos, hogy nem kér teát?

– Holtbiztos – szűrte a férfi a fogai közül a szavakat. Bár ráférte volna egy whisky, délután négykor még túl korán volt ahhoz, hogy igyon. Ennek a nőnek a hidegsége persze bárkit ivasba kergetne! – Szóval, szeretném, ha megbeszélnénk, mikor…

– Kérem, foglaljon helyet – udvariaskodott a lány.

– Köszönöm, inkább állok – morogta Brice. A nő látszólagos higgadtsága csak még jobban felbőszítette.

Sabina letelepedett az egyik karosszékbe.

– Tudja, azt hittem, maga híres festő – jegyezte meg.

Brice óvatosan vizsgálgatta az arcát.

– Az vagyok.

– Tényleg? – mormolta a lány. – És mindig így töri magát a megbízásokért?

Meg akarta sérteni, és ez sikerült. Brice érezte, ahogy a harag hulláma végigsöpör rajta. De vajon miért akarja Sabina annyira feldühíteni, hogy lemondjon a képről? Mert tudta, hogy a lány ezen munkálkodik.

– Talán mégis jólesne egy tea – mondta hirtelen, és lehuppant a lányával szemközti karosszékbe. Mivel közben élesen figyelte Sabina hideg, szép arcát, észrevette, hogy a szavaira bosszúság és elszörnyedés suhant át rajta. Ebből rájött, hogy a lány nem számított rá, hogy elfogadja a meghívását. Sabina nyilván szeretne mielőbb megszabadulni tőle. Miért? Mert Richard Latham bármikor megjöhet, és megakadályozhatja, hogy lerázza?

– Tulajdonképpen egyáltalán nem sietek. – Brice még kényelmesebben elhelyezkedett.

– Remek! – mondta fojtottan Sabina, és kecsesen felállt. – Megyek, és szólok Mrs. Clarknak.

És így időt nyer, hogy összeszedje magát, találta ki Brice. Sabina nem akarja, hogy lefesse. De miért nem? Miért utálja őt? Bár… Brice nem volt benne biztos, hogy az előbb az arcán utálat tükröződött. Inkább félelem, ugyanolyan félelem, amilyet az első találkozásukkor, egy héttel ezelőtt a szemében látott.

Sabina ahelyett, hogy a konyhába ment volna, először felszaladt a lakosztályába, és a fürdőszobájában hideg vízzel hűtötte forró arcát. Sosem gondolt arra, hogy ha nem fogadja Brice hívásait, a férfi beállíthat hozzá!

Pedig számolnia kellett volna ezzel a lehetőséggel. Volt valami könyörtelenség a férfiban. Brice McAllister nyilván utálta, ha keresztezik a terveit. Sabina ráébredt, hogy hibázott. Ha beszélt volna a férfival, legalább azt megakadályozza, hogy idejöjjön.

Most már késő volt. Richard egy órán belül hazaér, és neki úgy kell intéznie, hogy a festő addigra távozzon. Valahogy meg kell indokolnia,

miért nem mehet el a műtermébe a közeljövőben, aztán meg egyre újabb és újabb kibúvókat kell keresnie, hogy elhalássza a találkozót.

Mert a mai nap után még kevésbé akarta, hogy McAllister lefesse. Tudta, hogy a férfi valóban olyan nagy művész, amilyennek kikiáltották, és pontosan az, aminek gondolta. Egy lélekbúvár. A smaragdzöld szempár áthatolt a civilizáció mázán, egyenesen a lélekig, a valódi érzésekig, amelyek az embert azzá teszik, aki. Brice egykettőre rájönne, mi változtatta őt nyitott, társaságkedvelő emberből zárkózott, bizonytalan nővé.

– Mrs. Clark mindjárt behozza a teát – mondta a férfinak, amikor visszatért a szalonba. – Richard említette, hogy csodálatos képet festett az unokatestvére feleségéről, Darcy McKenzie-ről – jegyezte meg udvariasan, miközben leült.

– Igen, ezt mondják – bólintott Brice.

Sabina rávillantott egy közönyös mosolyt.

– A vőlegényem azt reméli, hogy rólam is ilyen csodálatos képet fest.

– És maga mit remél, Sabina? – kérdezte vontatottan Brice, és Sabina biztos volt benne, hogy tudja a választ. Ő azt reméli, hogy nem fogja lefesteni, hanem elmegy, és békén hagyja.

– Természetesen ugyanezt – füllentette.

– Természetesen ugyanezt – visszhangozta Brice. – Én…

– Á, Mrs. Clark! – A lány a házvezetőnőre mosolygott, aki behozta a teát. Pontosan követte Sabina utasításait, és ezért a tálcáján csak egy teáskanna, cukortartó és két csésze volt. A lány nem akarta Brice McAllistert süteménnyel is traktálni, és még ezzel is késleltetni a távozását.

– Cukrot nem kérek, köszönöm – mondta a férfi, amikor a házvezetőnő kiment, és Sabina kitöltötte a teát. – Úgy látom, otthonosan érzi itt magát.

Noha a gúnyos megjegyzés meghökkentette, Sabina megőrizte a nyugalmát, és magának is töltött.

– Miért ne érezném? Ez az otthonom – válaszolta hidegen. A festő meg sem próbálta leplezni az ellenérzéseit. Nyilván nem helyeselte, hogy ő együtt él Richarddal, ami elég régimódi felfogásra vallott. Vagy talán a nagy korkülönbség volt az, ami kiváltotta a rosszallását?

– Szóval mikor rajzolhatom le? Mikor ér rá modellt ülni nekem? – kérdezte hirtelen Brice.

Sabina sajnálkozva ingatta a fejét, ahogy hátradőlt kezében a csészéjével.

– A következő hat hónapban aligha.

– Valamikor csak lesz egy szabad órája!

Talán egy napja is. De azt nem Brice McAllisterrel akarta tölteni.

– Lehetséges. Csakhogy még nekem is szükségem van pihenésre!

– Egy széken ülni, amíg lerajzolom, nem valami kimerítő – érvelt a férfi.

Nem, de elviselni a fürkésző tekintetedet, annál inkább az, gondolta a lány.

– Sajnos, nincs nálam a határidőnaplóm. Majd megnézem, és utána jelentkezem – mondta lezárva a témát, mert észrevette, hogy Brice már megitta a teáját.

A férfi azonban semmi jelét sem adta, hogy indulni szándékozna.

– Holnap szombat lesz. Csak nincs programja az egész hétvégére?

Sabina nehezen fojtotta el a haragját. Ez a fickó nem egyszerűen határozott, hanem olyan, mint egy pitbull!

– Richard és én elutazunk a hét végén – közölte elégedetten. De az elégedettsége nem sokáig tartott, mert hirtelen közeledő motorzúgást hallott.

Általában örült, ha Richard megjött, mert nagyobb biztonságban érezte magát, amikor a férfi is vele volt, most azonban elszorult a szíve az ismerős hangra. Mert az erőfeszítései ellenére Richard továbbra is ragaszkodott ahhoz, hogy lefestesse.

– Kár – mondta Brice. Nyilván egy szavát sem hitte.

Még nem tudta, hogy Richard hazatért, és Sabina udvarias mosolyt erőltetett az arcára. Szerette volna megakadályozni a két férfi találkozását, és felzaklatta, hogy nem sikerült, de nem akarta, hogy Brice észrevegye a feldúltságát.

– Igazán érdekelne, hogy… – kezdte a férfi.

– Sabina? Itt vagy…? – Richard besietett a szalonba, de megtorpant, amikor látta, hogy Sabina nincs egyedül. A pupillája összeszűkült, ahogy a

tekintete Brice McAllisterre, majd az üres teáscsészékre vándorolt.

– Richard! – Sabina felpattant, odaszaladt hozzá, és mosolyogva belekarolt. – Mr. McAllister beugrott hozzánk teázni – mesélte sokkal fesztelenebbül, mint ahogy érezte magát.

A festőre sandított. Vajon mit felel Richardnak? Elmeséli, hogy hányszor kereste őt? Sabina tudta, hogy ötször telefonált. Ő pedig mindig letagadtatta magát! Vajon a férfi erről is beszámol majd Richardnak? Ha igen, Richard biztosan dühbe gurul, és mihelyt kettesben maradnak, magyarázatot követel majd a viselkedésére. És ő nem mondhatja meg neki, hogy attól félt, Brice McAllister a lelkébe lát!

– Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek, amiért eddig nem jelentkeztem – válaszolta nyugodtan Brice. – Nagyon elfoglalt voltam, de ez persze nem mentség!

Sabina hitetlenkedve bámult rá. Elfoglalt volt? Ő nem jelentkezett? Ő kér bocsánatot? De hiszen…

– Semmi gond – bólintott Richard. A feszültsége máris elszállt. – És sikerült mindent tisztázniuk? – pillantott egyikükről a másikukra.

Sabina Brice-ra nézett. Elképesztette, ahogy a férfi néhány szóval mindent elrendezett. Vajon miért hazudott Richardnak? Hiszen eddigi ismeretségük során ő semmit sem tett, amivel kiérdemelte volna, hogy ilyen lovagiasan bánjon vele.

– Azt hiszem – válaszolta nyomatékosan Brice.

Hát ezért füllentett! Hogy kénytelen legyen elmenni hozzá. Igaz, az adott körülmények között ennyivel valószínűleg tartozik neki.

– Richard, az imént mondtam Mr. McAllisternek…

– Brice-nak – javította ki a festő.

– Brice-nak – helyesbített a lány bosszúsan. Nem akarta a keresztnevén szólítani a férfit, mintha bizalmas jó barátok lennének, mindenáron meg akarta tartani a három vagy inkább még több lépés távolságot. – Az imént mondtam Brice-nak, hogy kedd délután ráérek.

– És én az előbb gratuláltam Sabinának a kitűnő memóriájához – vette át a szót Brice. – Nekem mindig meg kell néznem a határidőnaplómat, mielőtt

megbeszélnék valakivel valami programot – folytatta csúfondáros tekintettel.

Sabina lesújtóan végigmérte. A pokolba, hogy merészel gúnyolódni rajta, amikor tudja, hogy nem védekezhet? Valószínűleg éppen ezért! Ezzel jutalmazza meg magát, amiért olyan nagylelkűen kihúzta őt a csávából!

– Akkor kedd délután háromkor várom – bólintott Brice. Nyilván ráunt a játékra, mert kivett egy névjegyet a zakója zsebéből.

– Ott leszek – biccentett Sabina, s a kártyáért nyúlt. Azt kívánta, bár elveszíthetné keddig, de tudta, hogy nem lenne semmi értelme. Richard gondoskodni fog arról, hogy elmenjen a találkozóra.

– Sajnos aznap délután tárgyalásom lesz, Sabina, de majd Clive elkísér – mondta Richard mosolyogva.

– Clive? – ismételte meg Brice McAllister. – Sabinával ellentétben én nem szeretem, ha néznek munka közben – jelentette ki komoran.

Richard lenézően nevetett.

– Ó, Clive nagyon diszkrét, erről biztosíthatom! De ha annyira zavarná magát a jelenléte, kinn, a kocsiban is megvárhatja Sabinát.

– Igen, zavarna – bólintott Brice.

Sabina kételkedett benne, hogy Brice-t jobban idegesítené Clive társasága, mint őt az a tény, hogy kettesben lesznek a műtermében.

3. FEJEZET

– Mit tudsz Sabináról, a modellről?

– Á! – sóhajtott fel elégedetten Chloe, letette a kését meg villáját, és Brice-ra bámult. – Mondtam Fergusnak a múlt szombati divatbemutató után, hogy itt valami titok lappang! Szóval ezért hívtál meg ebédelni, nem azért, hogy felvidíts, amíg Fergus Manchesterben könyveket dedikál! – tette hozzá incselkedve.

Brice a kis húgaként szerette unokafivére feleségét, de olykor…!

– Nem lappang itt semmilyen titok, Chloe – közölte szárazon. – Le fogom festeni Sabinát, és azt gondoltam, többet kellene tudnom róla, mielőtt munkához látok.

– Ó! – Chloe nem is leplezte csalódottságát. Brice bánatosan megcsóválta a fejét.

– Csak mert te és Fergus imádjátok egymást, és a fellegekben jártok, amióta tudjátok, hogy kisbabát vártok, még nem kell mindenki másnak is szerelmesnek lennie!

– De nem lenne szép, ha te az lennél? – kérdezte a javíthatatlan Chloe.

Szép? Brice nem ezt a jelzőt használta volna!

– Sabina menyasszony – mutatott rá.

– Nos, nekem nem úgy tűnt, mintha sürgősen össze akarnának házasodni Richarddal – érvelt Chloe. – Különben is, Richard Latham túl öreg hozzá…

Brice bólintott. Tudta, hogy miután tavaly mindkét unokatestvére megházasodott, most feleségeikkel együtt azt szeretnék, ha követné a példájukat. De ő még sosem ismert olyan nőt, akibe bele tudott volna szeretni. És nem hitte, hogy Sabina lenne az „igazi” számára.

A lány persze gyönyörű, bájos és egyáltalán nem beképzelt. Brice azonban nagyon szerette volna tudni, hogy miért lett a menyasszonya egy olyan férfinak, aki az apja lehetne, és miért kíséri mindenhová egy gorilla, mert nem kételkedett benne, hogy Clive, aki ma délután elhozza a műtermébe, a testőre.

Vajon azért óvja még a széltől is Richard Latham, mert, mint David mondta, a gyűjteménye egyik darabjának tekinti, vagy van erre valami más

oka?

Brice azt hitte, hogy Chloe, aki divattervezőként otthonosan mozgott a modellek világában, válaszolhat a kérdéseire, de azt semmi esetre sem akarta, hogy az asszony azt higgye, személyes érdeklődés vezeti!

– Hogyan fogy Fergus legújabb könyve? – váltott témát.

– Alig két hét után felkerült a bestseller lista tetejére – dicsekedett Chloe. – Olvastad már?

– Még nem. – Brice tovább evett. Örült, hogy sikerült elterelnie Chloe figyelmét a magánéletéről. – A divatvilágban játszódik, ugye?

A következő tizenöt percben Fergus új regényéről beszélgettek, aztán Chloe apjának visszatéréséről a politikába és a kormányba. Brice szívesen csevegett bármiről, kivéve Sabinát, mert időközben ráébredt, hogy érdeklődése a lány iránt igenis személyes jellegű.

Ez a gyönyörű, keresett modell, akinek a jövedelme elérheti a legjobban megfizetett hollywoodi sztárokét, úgy tűnt, hogy Latham kivételével mindenkit távol tart magától. Brice látta a szemében a rettegést, csak azt nem értette, mitől fél. És ez nem hagyta nyugodni, ezért járt az esze folyton rajta. Sabina lassan kezdett a rögeszméjévé válni. Ez a nő rejtély volt a számára, de azt remélte, hogy ezt a rejtélyt ma délután legalább részben megfejtheti.

– Kösz az ebédet, Brice! – Chloe lábujjhegyre állt, és megpuszilta az arcát, amikor az étterem előtt elbúcsúztak egymástól. – És sok szerencsét ma délután – tette hozzá pajkosan.

Brice bánatosan megcsóválta a fejét. Estére valószínűleg az egész családja tudni fogja, hogy ő Sabináról faggatta Chloét.

Jóval három előtt ért haza, de Sabina öt perccel fél négy előtt még mindig nem érkezett meg. A pokolba, nem fog eljönni! – dühöngött a férfi. Négy napja várja, hogy viszontlássa, de ez a nő…

Ekkor csengettek, és néhány perccel később a házvezetőnője bevezette Sabinát a műterembe.

– Szörnyen sajnálom, hogy elkéstem – hadarta a lány. – Délelőtt fotózáson voltam, és bár megígérték, hogy kettőre végeznek, elhúzódott, és…

– De most itt van – szakította félbe Brice erélyesen a túl hosszúra nyúló magyarázatot. Mert noha még nem ismerték jól egymást, azt már tudta, hogy Sabina nem éppen bőbeszédű ember, és sosem használ fél tucat szót, amikor egy is elég. Ami azt jelenti, hogy most, beszéd közben találja ki, mit mondjon.

– Ebédelt?

Sabina meglepetten pislogott a hirtelen témaváltásra.

– Még nem…

– Akkor megkínálhatom egy szendviccsel? – pillantott Brice kérdőn a házvezetőnőre.

– Köszönöm, nem kérek – felelte Sabina, mielőtt Mrs. Potter válaszolhatott volna. – Később majd bekapok valamit.

– Nem inna egy teát vagy egy kávét? – kérdezte Brice.

Sabina nagyon szexisen nézett ki a testére tapadó kék pólóban és a szűk, fekete nadrágban. Hosszú, aranyszőke haját megint kibontva viselte.

Brice ujjai viszketni kezdtek. Alig várta, hogy papírt és ceruzát ragadhasson és nekifoghasson a rajzolásnak.

Sabina mintha megint nemet akart volna mondani, de aztán melegen a házvezetőnőre mosolygott.

– Egy tea jólesne, köszönöm.

– Na és Clive-nak? – Brice nem bírta megállni, hogy meg ne említse a sofőrt, aki nyilván most is kinn ül a kocsiban, és arra vár, hogy hazavigye Sabinát Latham házába. – Mit gondol, neki nem esne jól egy tea? – kérdezte gúnyosan.

Sabina összehúzta a szemét.

– Biztos vagyok benne, hogy Clive-nak semmire sincs szüksége – válaszolta. – Remélem, nem okozok túl nagy fáradságot – mondta kedvesen a házvezetőnőnek.

Mrs. Potter mosolyogva kiment. Sabina természetes bája nyilván őt is elbűvölte. Brice gyanította, hogy a tálcán nem csak tea lesz majd.

– Hová üljek vagy feküdjek?

Ez aztán a kétértelmű kérdés! – gondolta Brice. Biztos volt benne, hogy a legtöbb férfit nem érdekelné a helyszín, ha megkaphatná ezt a lányt.

– Talán próbáljuk meg a kanapén – mondta. – Még nem tudom, hogyan akarom lefesteni. – Hogyan ábrázolhat az ember hűen ilyen szépséget?

Sabina persze sokkal több volt egy szép nőnél. A természetességét is meg kell örökítenie, a belső Sabinát is el kell érnie. És Brice elhatározta, hogy el is éri, bármilyen magas falat emeljen kettőjük közé a lány!

Sabina leült a kanapéra. A kora májusi napfény beáradt a műterem üvegfalán, amely a ház kert felőli oldalára nézett. A lányt kicsit felderítette a színpompás tavaszi virágok látványa.

– Saját maga gondozza a kertet? – kérdezte.

– Tessék?

Sabina Brice-ra pillantott, és megállapította, hogy a férfi már belemerült a rajzolásba.

– Nem tudtam, hogy máris munkához látott – jegyezte meg bosszúsan, mert egy pillanatra elfeledkezett a külvilágról, és ellazult, miközben a kertben gyönyörködött.

– Ez csak egy nyers vázlat lesz – mondta Brice, aki most már neki szentelte osztatlan figyelmét, és nagyon fesztelennek tűnt kék farmerében és fekete pólójában, térdén a vázlattömbjével. – És hogy válaszoljak, igen, én gondozom a kertet. Miután órákat a műteremben töltök jólesik egy kis fizikai munka. Üdítő változatosság. Maga is szeret kertészkedni?

– Régebben szerettem – felelte sóvárgó arccal Sabina.

– De ma már a sok szakmai kötelezettsége miatt nem ér rá – találta ki Brice. A lány szeme elhomályosult.

– Úgy valahogy. – Annak, hogy már nem kertészkedett, nem a munkája volt az oka, hanem az, hogy már nem a saját kis villájában lakott egyedül, de ezt nem akarta megmagyarázni Brice McAllisternek.

Nem akart idejönni, ám a múlt péntek után nem volt más választása. És bár köszönettel tartozott Brice-nak, amiért nem árulta el Richardnak, hogyan rázta le őt újra meg újra, képtelen volt kiejteni száján a megfelelő szavakat.

– Úgy valahogy? – ismételte meg lágyan Brice.

Sabina idegesen ide-oda csúszkált a kanapén.

– Nem hiszem, hogy ennek sok értelme lenne! Nem tudok mozdulatlanul ülni!

Brice bólintott.

– Felőlem fel is kelhet és szaladgálhat! Még nem vagyok biztos benne, hogy ülve akarom lefesteni – fűzte hozzá eltűnődve.

Sabina felugrott, és elkezdett idegesen fel-alá járkálni. Közben azon töprengett, vajon milyen pózban akarja lefesteni Brice.

A műteremben nagy összevisszaság uralkodott, de a káoszban mégis volt valami rendszer: a vásznakat a falaknak döntötték, és a festékek, ceruzák, papírok különválogatva feküdtek a nyitott polcokon. A helyiségben csak három bútor volt: a kanapé, a szék, amelyen a férfi ült, és egy nagy, festékfoltos asztal.

– Már itt is vagyok! – lépett be Mrs. Potter. A tálcán, melyet letett az asztalra, a teán kívül néhány szendvics és egy gyümölcstortaszelet is volt.

– Köszönöm – mosolygott Sabina.

– Szolgálja ki magát! Jó étvágyat! – biztatta Brice, mihelyt a házvezetőnő kiment.

Sabina mindkettőjüknek töltött teát, és elvett egy csirkehúsos szendvicset, inkább csak udvariasságból, ám az első harapás után rájött, hogy farkaséhes.

– Gyakran kihagyja az ebédet? – kérdezte Brice.

Sabina vállat vont.

– Nem, csak nagyon ritkán, és később általában bepótolom. Nem szoktam koplalni, ha erre gondol.

Brice bólintott.

– Mikor lesz az esküvő?

– Tessék…? – pislogott Sabina.

– Richard azt mondta, hogy a portréja nászajándék lesz, amelyet saját magának szán. Szeretném tudni, mikorra kell befejeznem.

– Szerintem félreértett valamit – közölte Sabina. Ő és Richárd sosem beszéltek házasságról.

– Valóban? Pedig a vőlegénye szavaiból úgy vettem ki, hogy hamarosan egybekelnek.

– Tényleg? – Sabina most már biztos volt benne, hogy Brice félreértette Richardot.

– Tényleg. Elég nagy a korkülönbség kettőjük között, nem igaz?

Sabina elpirult. Mi köze ehhez ennek a fickónak?

– Tavasz és ősz – folytatta gúnyosan Brice.

Sabina összepréselte az ajkát.

– Inkább nyár és ősz – helyesbített. – Már elmúltam huszonöt éves. És manapság az emberek nem tulajdonítanak olyan nagy fontosságot az életkornak! – A férfi célzásai felkavarták, és aggodalommal töltötték el, hiszen Richardhoz csak barátság fűzte. – Azt hittem, azért vagyok itt, hogy lerajzoljon, Mr. McAllister, nem pedig, hogy a magánéletemről faggasson! – sziszegte.

– Szólítson Brice-nak!

– Inkább megmaradok a Mr. McAllisternél!

– Ahogy tetszik. Odaállna a kandalló mellé? – Brice megint lebámult a vázlattömbjére, és Sabina dühösen a kandallóhoz masírozott.

– Ez az! – lehelte a férfi. – A ruhája persze borzalmas… nem mintha nem állna jól – tette hozzá a lány meghökkent tekintetét látva –, de én nem így akarom lefesteni!

– Hát hogyan?

Brice nem válaszolt. Gyors ceruzavonásokkal rajzolt, s közben újra meg újra a lányra pillantott.

Sabina nem mozdult. Ismerte ezt a merev tekintetet a fotózásokról. Itt most egy mester alkot, és ő mint személy megszűnt létezni a számára. Hála istennek! Nem akarta, hogy Brice tovább kutakodjon az életében.

– Sokszor kell még ezt csinálnom? – dünnyögte végül, jóval később. A kandalló szép volt, de miután már egy órája bámulta, tudta, hogy nem sok teret enged a fantáziának.

– Mit? – Brice még mindig rajzolt, és gondolatai nyilván a munkáján jártak.

– Sokszor kell még modellt ülnöm, azaz állnom magának?

Brice letette a füzetét az asztalra. A lány megint megállapította, hogy pokolian vonzó férfi; borongós tekintetével, kicsit hosszú, fekete hajával

olyan, mint egy romantikus kalózfilm főhőse.

– Miért? – kérdezte halkan Brice.

– Mint már említettem, nagyon elfoglalt vagyok.

– Igen, ezt tényleg említette. Nem is egyszer. – Brice a csészéjéért nyúlt, és felhajtotta időközben kihűlt teáját. – A kérdés az, hogy miért olyan elfoglalt? Ha jól tudom, öt éve maga a világ egyik, ha nem a legkeresettebb szupermodellje. Miért diktál továbbra is ilyen tempót magának?

Mert a munka megakadályozza, hogy gondolkozzon és emlékezzen. Ha dolgozik, éjjel túl fáradt ahhoz, hogy bármi mást tegyen, mint ágyba essen és aludjon!

– Azért, hogy egyike is *maradjak* a világ legkeresettebb szupermodelljeinek – felelte fennhangon a lány.

– Ez annyira fontos magának? – húzta el a száját Brice.

– Magának fontos az, hogy a világ egyik legkeresettebb festője legyen? – válaszolt kérdéssel a kérdésre Sabina.

Bosszantotta a férfi leereszkedő hanghordozása. Rendben, az ő munkájához nem kellett zseninek lennie az embernek, elég volt, ha jól nézett ki, és volt egy kis szerencséje. Ugyanakkor rengeteg erőfeszítést igényelt, hogy a csúcson maradjon, és ő mindig keményen, a legjobb tehetsége szerint dolgozott. Épp ezért mélyen sértette a célzás, hogy értelmetlen, amit tesz.

– Igaza van! – mondta Brice. – Csak nem tudom elképzelni, hogy valaki minden áldott nap azt csinálja, amit maga.

Sabina búzavirágkék szeme összeszűkült.

– Szándékosan pimaszkodik, vagy ilyen szemtelennek született, Mr. McAllister?

Brice szégyentelenül vigyorgott.

– Is-is, valószínűleg.

A lány elképedve rázta meg a fejét.

– Egyszerűen nem érdekli, igaz? – dünnyögte.

– Micsoda? – kérdezte Brice zavartan.

– Semmi sem – eszmélt rá a lány. Mit nem adott volna érte, ha ő is képes ilyen vidáman és hányaveti módon szemlélni az életet, nevetni másokon és

önmagán. De amióta… Nem, erre most nem akart gondolni. Nem gondolhatott. – Indulnom kell – közölte tüntetően megnézve arany karóráját, Richard eljegyzési ajándékát. Ezen és a jegygyűrűjén kívül sosem viselt más ékszert.

Brice félrehajtott fejjel rábámult.

– Miért?

Sabina nem vett tudomást a hangjából kicsendülő kihívásról.

– Mert el kell mennem – válaszolta határozottan.

– Haza, Richardhoz? – kelt fel lassan Brice.

Sabina egyszerre nyomasztóan parányinak érezte a szobát. Hátralépett, de megdermedt, amint háta a kandallónak ütközött. Brice megindult feléje, tekintetét az arcára függesztve. Amikor egy lépésre tőle megtorpant, Sabina a megismerkedésük óta már másodszor tapasztalta, hogy nehezére esik lélegezni. Olyan közel álltak egymáshoz, hogy érezte a férfi testének melegét, arcvize kesernyés illatát, tisztán látta a bőre pórusait.

– Tényleg indulnom kell – dadogta.

– Akkor miért nem teszi? – kérdezte rekedten Brice.

Először is mert a lábai nem mozdultak. Sőt, az igazat megvallva, már annak is örült, hogy a térdei megtartják. Úgy érezte magát, mint egy nyuszi az országúton, akit elvakít és megbénít egy autó reflektorfénye. Már az első találkozásukkor sejtette, hogy Brice McAllister veszélyes ember, és a másodiknál erről meg is győződhetett. Most pedig…

– Ha félreállna az utamból? – motyogta, megnyalva kiszáradt ajkát.

Brice tett egy aprócska lépést oldalra.

– Parancsoljon – mondta lágyan.

Sabina megemberelte magát, és az ajtóhoz sietett.

– Majd telefonálok.

Bár remegő kezét Sabina a kilincsen hagyta, megpördült, ahogy meghallotta Brice hangját.

– Tessék?

Brice rávigyorgott.

– Azt mondtam, majd telefonálok… hogy megbeszéljük, mikor jön legközelebb – fűzte hozzá, amikor Sabina csak tanácstalanul bámult rá.

A lány igyekezett visszanyerni a higgadtságát. Tulajdonképpen semmi sem történt, gondolta. Brice túl közel állt hozzá. Na és akkor mi van? De tudta, hogy hazudik önmagának. Az előbb mindketten érezték a kettőjük közt vibráló, érzéki feszültséget…

– Örülnék, ha legközelebb lenne magában annyi udvariasság, hogy fogadja a hívásomat – mondta Brice, és Sabina arcát pirosság futotta el a felismerésre, hogy nincs más választása, mint teljesíteni a kívánságát.

– Ha éppen otthon leszek…

– Ha nem lesz otthon, Richarddal is egyeztethetek – figyelmeztette Brice.

Sabina az ajkába harapott.

– Talán nem hiszi, Mr. McAllister, de a programjaimat magam szoktam megbeszélni!

A férfi fanyarul rámosolygott.

– Az utolsó találkozásunkkor az volt a benyomásom, hogy Richard nélkül egy lépést sem tesz.

– Tudja, Mr. McAllister, számomra teljesen közömbös, mi volt a benyomása. Nem érdekel, ahogyan maga sem! – fűzte hozzá megvetően a lány.

– Nem?

– Nem! – Sabina feltépte az ajtót. – Isten önnel, Mr. McAllister!

– Nem inkább „viszontlátásra”? – incselkedett a férfi.

Sabina a pillantására sem méltatta, de a kocsiban, hazafelé menet szembenézett az érzéseivel. Nem tetszett neki az, ahogyan Brice McAllister mustrálgatta, sem az, ahogy a magánéletéről faggatta. Egyszerűen ki nem állhatta a pasast! És többé nem akart kettesben maradni vele a műtermében!

4. FEJEZET

Brice nem győzte átkozni magát azért, ahogyan a múlt kedden Sabinával bánt. Már az első találkozásukkor látta, hogy a lány fél valamitől, valami kisördög mégis arra ösztökélte, hogy addig incselkedjen és gúnyolódjon vele, amíg be nem pillanthat a maszk mögé, melyet a világnak mutat. De csak azt érte el, hogy Sabina megutálta őt.

Ó, nem, többé nem tagadtatta le magát. Brice az elmúlt héten négyszer is felhívta, és a lány minden egyes alkalommal beszélt vele. Ám valahányszor ő azt javasolta, hogy találkozzanak, mindig előhozakodott valami kifogással.

Végül bele kellett törődnie, hogy ma délelőtt egy óra hosszat ugyan a rendelkezésére áll, de a saját otthonában, ami azt jelenti, hogy valószínűleg Richard is ott lesz. És Brice nem ragaszkodhatott ahhoz, hogy Sabina jöjjön el hozzá, hiszen bárhol lerajzolhatta őt.

Igaz, amikor bevezették a szalonba, rögtön észrevette, hogy a lány sokkal felszabadultabb, tehát a „hazai pályának” lehet némi előnye.

Sabina tökéletes háziasszonyként azonnal megkérdezte, hogy megkínálhatja-e egy kávéval vagy teával, de Brice semmit sem kért.

A lány külseje, öltözete tökéletesen illett az új szerepéhez: krémszínű selyemblúza, szűk, térdig érő, fekete szoknyája visszafogott volt, és elegáns. A haját csinos kis kontyba tűzte a tarkóján. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint az a nő, akit Brice meg akart örökíteni a vásznon!

– Gyakorolja a háziasságot? – csúfolódott a férfi.

Ez az új Sabina még jobban izgatta, mint a másik. Nem kételkedett benne, hogy a lány miatta színészkedik, és ez is azt bizonyította, hogy a múlt héten az elevenére tapintott.

Sabina hűvösen mosolygott.

– Úgy látszik, maga tényleg szemtelennek született, Brice!

Brice tudta, hogy bocsánatot kellene kérnie, de hát volt valami ebben a nőben, ami folyton arra késztette, hogy vállon ragadja, és jól megrázza. Látni akarta, ahogy sír vagy nevet… Persze ennek valószínűleg az lenne a vége, hogy úgy kirúgnák, hogy a lába sem érné a földet!

– Ne szívja mellre, ez csak egy ártatlan megjegyzés volt… Sajnálom, de legalább a haját le kell engednie – jelentette ki, miközben elővette a vázlattömbjét és ceruzáját, majd lehuppant egy székre.

Sabina megrázta a fejét.

– Ha végeztünk, ebédelni megyek, és már nem érnék rá rendbe hozni a frizurámat.

Brice elfojtotta a haragját. Szóval Sabina valóban csak egy órát szán rá!

– Úgy néz ki, mintha a bankja igazgatójával készülne találkozni – mondta sértődött.

– Az anyámmal ebédelek – közölte hűvösen Sabina. Az arca rezzenéstelen volt, de szemében mintha neheztelés villant volna.

– Maga a világ leghíresebb modellje, és a mamája azt szereti, ha így néz ki? – hüledezett Brice. Ezek szerint azt a feltételezését, hogy Sabina azért öltözött így, hogy őt távol tartsa magától, elfelejtheti!

– Mi kifogása van a külsőm ellen? – berzenkedett a lány.

Csak annyi, hogy a konty és a szolid ruha megfosztották a varázsától, a kihívó szépségétől.

– Az anyám az apám halála óta Skóciában él, és évente csak kétszer látom – mondta védekező hangon Sabina. – Ő kissé… régimódi – folytatta, amikor Brice nem válaszolt.

A férfi összehúzta a szemét.

– Milyen értelemben? Sabina vállat vont.

– A szüleim számára nagyon fontos volt a munkájuk; mindketten történelmet tanítottak az egyetemen. Nem hiszem, hogy valaha is akartak gyereket, de, mint tudja, olykor előfordulnak balesetek – fintorgott. – Az anyám negyvenegy múlt, az apám negyvenhat, amikor megszülettem. Bár azt hiszem, az apám jobban megbirkózott az apasággal, mint az anyám az anyasággal… Igaz, neki nem kellett a saját karrierjét öt évre felfüggesztenie, amíg el nem értem az iskoláskort!

Sabina még sosem beszélt ennyit önmagáról. Brice a mostani közlékenységéből arra következtetett, hogy ő is ideges.

– Maga nagy megrázkódtatás lehetett a számukra – jegyezte meg. Több szempontból is. Vajon hogyan kezelték a lányuk rendkívüli szépségét?

Sabina már kiskorában is úgy nézhetett ki, mint egy angyal.

– Úgy van – ismerte el a lány. – Furcsa gyerekkorom volt.

És valószínűleg nagyon magányos, gondolta Brice. Ő ezen a téren szerencsésnek mondhatta magát. A szülei mindketten fiatalok voltak, és vidám természetűek, ő pedig vagy velük élt, vagy Skóciában, a nagyapjánál két unokatestvérével, Logannel és Fergusszal. Eddig még sosem töprengett ezen, de most rájött, hogy a saját gyerekkora nem is lehetett volna tökéletesebb.

– Melyikükre hasonlít? – kérdezte óvatosan. Sejtette, hogy Sabina ritkán mesél másoknak a hátteréről, és félt, hogyha valami rosszat mond, a lány megint begombolkozik.

Sabina halványan elmosolyodott.

– Az apámra. – A mosoly lehervadt az arcáról. – De ő öt évvel ezelőtt meghalt.

– Sajnálom. – És Brice tényleg sajnálta. Sabinának nyilván sokkal jobb kapcsolata volt a papájával, mint a mamájával. Talán ez a magyarázat…? Annyira hiányzott neki az édesapja, hogy eljegyezte magát egy apja korabeli férfival?

– Rákos volt, számára valóban megváltást jelentett a halál – mondta tompán a lány. – De azt mindig sajnáltam, hogy nem lehetett ott, amikor átvettem a történészdiplomámat! Igen, Brice – mosolygott a meglepett férfira –, egyetemet végeztem. Nem voltam mindig teljes munkaidős modell!

Ez nyilván utalás volt a becsmérlő megjegyzésekre, amelyeket Brice a múlt héten tett a foglalkozására, anélkül hogy bármit is tudott volna a lányról.

Sabina arca kifürkészhetetlenné vált.

– Az anyáin elkötelezett híve a nők továbbtanulásának. Szerinte egy nőnek gondoskodnia kell arról, hogy minél több választási lehetősége legyen az életben. Az, hogy egyelőre a modellpálya mellett döntöttem, nem tölti el túl nagy lelkesedéssel.

– De maga szereti a munkáját… – Brice hirtelen összeráncolta a homlokát. – Ha az édesanyja olyan régimódi asszony, mit szól ahhoz, hogy

együtt él Lathammel, és ezt nem is titkolja?

Még be sem fejezte a mondatot, máris rájött, hogy óriási hibát követett el. Valójában nem az érdekelte, hogy Sabina mamájának mi a véleménye a lánya kapcsolatáról. Ő volt rá kíváncsi, miért költözött össze Lathammel. Elviselhetetlennek találta a tudatot, hogy a lány ennek az öntelt fickónak a házában lakik, és az ágyában hál.

Sabina felpattant. Kék szeme villámokat szórt.

– Már megint személyeskedik, Mr. McAllister? – kiáltotta mérgesen.

Brice rájött, hogy a lány haragja elsősorban önmaga ellen irányul. Dühös, mert mesélt neki a szüleiről, és ezzel bizonyos fokig kiszolgáltatta magát.

– Erről jut eszembe, hol van ma a vőlegénye? – kérdezte nyájasan a férfi.

– Holnap indul haza New Yorkból – hangzott a kurta felelet.

– Ez esetben – velem vacsorázna ma este? – Brice már a következő pillanatban legszívesebben pofon vágta volna magát. Megőrült? Sabina menyasszony, ráadásul eddig semmi jelét sem adta, hogy élvezi a társaságát. Épp ellenkezőleg!

Sabina úgy bámult rá, mintha nem hinne a fülének.

– Jó, jó, tudom, hogy ez rossz ötlet – mondta bocsánatkérően Brice. – De csak vacsorázni hívtam, nem valami tisztességtelen ajánlatot tettem!

A lány nagyot nyelt.

– Nem is gondoltam, hogy… – Elnémult, mert halkan kopogtak az ajtón. – Szabad! – kiáltott ki rekedten, és szemmel láthatóan fellélegzett, amikor a házvezetőnő belépett.

Brice is megkönnyebbült, ha nem is annyira, mint a lány. Mrs. Clark előtt Sabina kénytelen lesz türtőztetni magát, így ő nyer egy kis időt, hogy lélekben felkészüljön a visszautasításra.

– Arra kért, hogy hozzam be a postát, mihelyt megérkezik. – Mrs. Clark Sabina felé nyújtott egy ezüsttálcát, amelyen vagy fél tucat levél feküdt.

– Köszönöm – mosolygott a lány, s elvette a leveleket, de Brice úgy látta, hogy a mosolya kicsit kényszeredett.

És valószínűleg az is volt! Az ördögbe, mi jutott eszébe? Hogy hívhatta vacsorázni Sabinát? Hogy lehetett ilyen ostoba? A lány kezdettől fogva kerülni akarta őt, és ezek után csak még jobban meg fogja vetni!

Az évek során jó néhány kapcsolata volt, akadt köztük harmonikus és viharos, ám egy nő sem viselkedett vele olyan hidegen és elutasítóan, mint Sabina, és fonák módon épp ez izgatta őt.

Miután Mrs. Clark kiment, Brice hirtelen felállt.

– Azt hiszem, mára befejezhetjük – mondta. – Maga is nyilván… – A szó a torkán akadt, ahogy Sabina összerezzent, megfordult, és a levelek kicsúsztak a kezéből.

A pokolba, hát olyan szörnyetegnek tartja őt, hogy már a hangjától is megijed? Ha igen, ő…

– Mi az? – kérdezte Sabina élesen. Leguggolt, hogy összeszedje a leveleket, és ahogy lassan felegyenesedett, Brice észrevette, hogy az arca hófehér.

– Sabina…? – A férfi megragadta a lány vállát. Sabina úgy nézett ki, mintha bármelyik pillanatban összeeshetne. – Üljön le gyorsan! – nyomta le Brice egy karosszékbe, aztán az italos tálcához szaladt, és konyakot löttyintett egy pohárba.

– Nem, ne fáradjon! – tiltakozott Sabina, ahogy felemelte a fejét, és észrevette, mit csinál. – Az édesanyám aligha értékelné, ha konyaktól bűzlene a leheletem, amikor csatlakozom hozzá – viccelődött, de Brice tudta, miben mesterkedik: igyekszik elterelni figyelmét a rosszullétéről.

Ott állt, a pohárral a kezében, a lányt figyelve, és hirtelen úgy érezte, hogy most neki lenne szüksége egy italra.

– Tényleg ennyire undorítónak találja a gondolatot, hogy velem vacsorázzon?

– Tessék? – meredt rá zavartan Sabina.

Brice elbizonytalanodott. Talán mégsem a meghívása okozta Sabina rosszullétét? De akkor micsoda…

A levelekre pillantott, amelyeket a lány felvett. Sabina a jobb kezében tartotta őket, egy kivételével: a bal kezében olyan görcsösen szorongatott egy halványzöld borítékot, hogy az ujjpercei elfehéredtek.

– Sabina…

A lány felugrott.

– Természetesen nem találom undorítónak a gondolatot, hogy magával vacsorázzam – mondta erőltetett vidámsággal, kerülve a férfi tekintetét. – Sőt remek ötletnek tartom!

Pedig nem úgy viselkedett, mielőtt a házvezetőnő behozta a postát. Brice meg volt róla győződve, hogy Sabina vissza akarta utasítani a meghívását. Aztán meglátta azt a zöld borítékos levelet, amelynek nyilván ismerte a feladóját, és ez eléggé felkavarta ahhoz, hogy meggondolja magát. Milyen különös!

– Rendben – mondta gyorsan, mielőtt a lány visszakozhatott volna. – Fél nyolc körül magáért jövök, ha úgy megfelel?

– Megfelel – vágta rá gyorsan Sabina. Valószínűleg alig várta, hogy ő elmenjen. Hogy elolvashassa azt a levelet?

– Három személyre foglaltassak asztalt, vagy Clive-nak kimenőt ad ma estére?

– Biztos kibírok egy estét Clive nélkül – felelte röviden a lány, és az órájára pillantott. – Sajnálom, ha nem haladt jól, Brice, de most már tényleg mennem kell. Különben elkésem.

– És az nem tetszene az édesanyjának – mondta Brice. Valójában semmi oka a panaszra, állapította meg, miközben összeszedte a holmiját. Sokkal többet elért ma délelőtt, mint várta.

Sabina mesélt magáról és a családjáról, de Brice-t most leginkább az érdekelte volna, hogy ki küldte azt a levelet, amely így kibillentette a lelki egyensúlyából. Mert most már biztos volt benne, hogy nem ő okozta Sabina rosszullétét. A pokolba, a lány, miután meglátta a zöld borítékot, pánikba esett, és sürgősen meg akart szabadulni tőle, ezért fogadta el a meghívását.

Nos, talán majd ma este kifaggathatja…

– Telefonon keresik, Miss Sabina – szólt bele a házvezetőnő a házi telefonba, amikor a lány felvette a kagylót a hálószobájában. – Mr. Latham az.

– Köszönöm, Mrs. Clark. Kapcsolja fel, kérem – mondta Sabina türelmetlenül. A történtek után alig várta, hogy újra hallja a férfi hangját. – Richard! – kiáltotta melegen. – Hogy vagy? Minden rendben? Holnap hazajössz, ahogy tervezted, ugye? – kérdezte aggódva.

– Hé, egyszerre csak egy kérdést tegyél fel! – incselkedett Richard. – Jól vagyok. És holnap hazajövök. Nemsokára üzleti megbeszélésem lesz, de azt gondoltam, felhívlak, és megkérdezem, hogyan telt a heted.

Jól, legalábbis aznap reggelig. Sabina eddig nem is ért rá azzal foglalkozni, hogy Richard négy napra elutazott New Yorkba, de ma délelőtt minden megváltozott, és most már alig várta a férfi visszatértét.

– Jól – felelte. – Mint mindig, rengeteg munkám volt.

– És mit csinálsz ma este?

Sabina már lezuhanyozott, hajat mosott, kisminkelte az arcát, felvett egy fekete zsákruhát. Most a hálószobájában ült, és Brice McAllistert várta. De még sem közölhette csak úgy, kerek perec Richarddal, hogy egy másik férfival fog randevúzni!

Eredetileg esze ágában sem volt elfogadni Brice meghívását, ám amikor Mrs. Clark behozta a postát, teljesen összezavarodott. És mivel le akarta rázni a férfit, könnyelműen megígérte neki, hogy vele vacsorázik. Csak azt nem tudta, ezt hogyan magyarázza meg Richardnak.

– Találkozom Brice McAllisterrel – kezdte habozva.

– Remek! – mondta Richard elégedetten. – Időközben elhagyta a nagy ember az elefántcsonttornyát, mert rájött, hogy te vagy a legszebb nő a világon, és okvetlenül le akar festeni?

– Nem egészen – válaszolta Sabina szárazon. Tudta, hogy Richard félreértette a szavait, és most azt hiszi, ma este modellt fog ülni Brice-nak.

Természetesen nincs abban semmi rossz, hogy egy férfival vacsorázik, a modellkarrierje során ezt számtalanszor megtette. Csak éppen Sabina tisztában volt azzal, hogy ez a vacsora más lesz, mint a többi. Nagy lélegzetet vett.

– Tulajdonképpen…

– Bocsáss meg egy pillanatra! – szakította félbe Richard. – A másik vonalon keresnek.

Sabina türelmesen várt, ám ahogy múltak a percek, egyre jobban inába szállt a bátorsága. Richardot az nyilván nem zavarja, ha modellt ül Brice-nak, de egy vacsora – amikor nincs se vázlattömb, se ceruza a közelben – egészen más eset. És bár neki is voltak fenntartásai, úgy érezte, nem hívhatja fel Brice-t, hogy lemondja a programot. A férfi rögtön kitalálná, miért futamodik meg, és ő nem akart újabb okot szolgáltatni arra, hogy gúnyolódjon vele.

– Sajnálom, Sabina – csendült fel Richard hangja a kagylóban. – Most futott be az üzletfelem, úgyhogy be kell fejeznem. Este még felhívlak, rendben?

Nem, nem volt rendben! Mi lesz, ha akkor telefonál, amikor ő még a városban van, és Mrs. Clark megmondja neki, hogy Brice-szal vacsorázik? Ugyanakkor nem ez volt a legmegfelelőbb időpont arra, hogy mindent megmagyarázzon. Richard most siet, nem tudna foglalkozni a problémáival…

– Ma korán lefekszem – hadarta. – De holnap kimegyek eléd a repülőtérre. – És akkor majd mesél neki a levélről meg Brice-ról is, határozta el.

– Arra semmi szükség. Elég, ha Clive-ot kiküldőd értem – mondta Richard.

Sabina ezzel nem értett egyet. Azt remélte, hazafelé jövet a kocsiban lesz alkalmuk beszélgetni.

– Nincs holnapra semmi programom, és tényleg szívesen kimegyek eléd – erősködött.

– Akkor gyere – válaszolta Richard szórakozottan. – Viszlát – tette hozzá, és bontotta a vonalat.

Hát ez szép! Nemcsak hogy együtt fog vacsorázni egy férfival, akivel nem akar kettesben lenni, de a vőlegényének is hazudott! Mi az Brice McAllisterben, ami olyan idegessé teszi, hogy ilyeneket csinál?

Az a zöld szempár, amely a lelkedbe lát, válaszolt magának. Az az álmos tekintetű, smaragdzöld szempár.

Brice bizonyára tudta, hogy ő nem akarja, hogy lefesse. Nyilván azt is észrevette, mennyire feszélyezi a helyzet – ma délelőtt is olyan feszült volt,

hogy túl sokat fecsegett, még a szüleiről is mesélt. És Brice figyelmét az sem kerülhette el, hogy milyen hatással volt rá az a zöld boríték…

Három hete kapott ilyet utoljára, és már kezdte biztonságban érezni magát. Ezért borult ki annyira, amikor felfedezte a többi boríték között…

Nem csoda, hogy később, amikor az étteremben találkozott édesanyjával, beletelt egy kis időbe, míg ráébredt, hogy ez a látogatás más, mint a mama szokásos, félévenkénti londoni kiruccanásai.

– Eldöntöttétek már, mikor esküsztök? – tudakolta az asszony, ahogy nekiláttak a ráksalátának, melyet előételnek rendeltek.

Sabina majdnem fuldokolni kezdett. Először Brice McAllister, most az édesanyja… Miért érdekelnek mindenkit annyira a házassági tervei?

– Egyelőre nem – felelte. Még az édesanyja sem tudta, hogy az eljegyzésük csak egy üzleti megállapodás. – Egyikünknek sem sürgős a dolog.

Joan Smith ivott egy korty fehérbort, és óvatosan letette poharát az asztalra. Mint mindig, most is nagyon fegyelmezett volt, a megjelenése pedig ápolt és szolid; vállig érő, szőke haját simán hátrafésülte, és krémszínű selyemblúzt, fekete kosztümöt meg lapos sarkú cipőt viselt.

Sabina őszintén csodálta és teljes szívéből szerette az édesanyját, csak éppen sosem tudott beszélgetni vele. Ezért találta ezeket a félévenkénti ebédeket valóságos tortúrának, és úgy vélte, ezzel nincs egyedül.

– Csak azért kérdeztem, mert ősszel elutaznék néhány napra, és nem szeretném, ha a vakációm egybeesne az esküvőddel.

– Nem árt egy kis változatosság – bólintott helyeslően Sabina. Mindig az volt a benyomása, hogy az édesanyja nagyon egyhangú életet él Skóciában. – Hová mégy? – kérdezte kíváncsian. Örült, hogy találtak egy semleges témát, amelyről cseveghetnek.

– Még nem döntöttem el – mosolygott Joan. – Egy… egy barátommal megyek – tette hozzá zavartan. – Azt gondoltuk, Párizsban kirúghatnánk kicsit a hámból.

Sabina meghökkent. Az ő fegyelmezett, óvatos mamája ki akar rúgni a hámból?

– Ismerem ezt a barátodat? – kérdezte könnyedén, bár az édesanyja elpirulásából arra következtetett, hogy nem ismeri.

Sabina nem tudta, miért botránkozik meg annyira. Az apja öt éve halott, az édesanyja még csak hatvanhat éves, és törékeny alakjával, sima arcával, vállig érő szőke hajával még mindig mutatós asszony. Őt mégis teljesen kihozta a sodrából az a gondolat, hogy egy idegen férfival akar elutazni a romantikus Párizsba!

Összességében szörnyű volt ez a nap, állapította meg most, miközben lement a szalonba, hogy ott várjon Brice-ra. És valószínűleg az estéje sem lesz kellemesebb!

5. FEJEZET

Amikor félórával ezelőtt belépett a szalonba, Brice-nak nem kellett gondolatolvasónak lennie, hogy tudja, a lány megbánta, hogy elfogadta a meghívását.

Most, a csendes, elegáns étteremben Sabina még mindig nagyon feszültnek hatott, de Brice remélte, hogy sikerül feloldania, mert ő a maga részéről alig várta ezt az estét, és minden percét élvezni akarta.

Sabina felizgatta és lenyűgözte. A lány szépsége az egyszerű, fekete ruhában még jobban érvényesült, nem csoda, hogy az étteremben mindenki utánuk fordult, amikor a pincér az asztalukhoz kísérte őket.

De Brice-t az is érdekelte, hogy mi rejlik a lány szépsége mögött. Sabina tekintetéből intelligencia sugárzott… és óvatosság. Részben ezért döntött úgy a férfi, hogy legalább ma este nem említi a zöld borítékot, és nem próbálja kideríteni, miért viselkedett olyan furcsán a lány, amikor meglátta. Félt, hogy ha faggatni kezdi, Sabina faképnél hagyja.

– Hogy sikerült az ebéd? Kellemesen elbeszélgettek az édesanyjával? – kérdezte, ahogy kinyitották az étlapot.

– Hát persze! – válaszolta élénken Sabina, de a férfi látta, hogy árnyék suhan át az arcán.

Brice a tudatában volt annak, hogy milyen szerencsés. Ő mindig remekül kijött az édesanyjával. Elég jó barátok voltak ahhoz, hogy ne avatkozzanak egymás életébe. Sabina szavaiból arra következtetett, hogy az ő kapcsolata a mamájával nem ilyen.

– Igazán?

– Igen. Én… – Sabina felsóhajtott. – Nem – vallotta be, idegesen forgatva a poharát. – Ez az ebéd teljesen más volt, mint a többi.

Brice letette az étlapot. Már tudta, mit fog választani, mert nem először járt itt.

– Milyen értelemben?

A lány vállat vont.

– Úgy tűnik, az anyámnak van egy barátja – mesélte kelletlenül. – Ősszel el akarnak utazni Párizsba!

– És ez magát zavarja? – De Brice már tudta a választ: látta Sabina arcán. – Mióta is özvegy az édesanyja? Öt éve? És most hány éves? Hatvanöt? – Sabina huszonöt múlt, és mintha azt mondta volna, hogy a mamája negyvenegy éves korában szülte.

– Hatvanhat – javította ki a lány. – Önző vagyok, igaz? Csak éppen sosem gondoltam az anyámra nőként – rázta meg a fejét.

– De a barátja nyilván úgy gondol rá – vágta rá Brice, aztán a legszívesebben leharapta volna a nyelvét. – Ne haragudjon! Én csak…

– Semmi baj! – A lány nagyot kortyolt a fehérborból, amelyet Brice azért rendelt, hogy elszopogassák vacsora előtt. – Tényleg nem tudom, miért mesélem el ezt magának! – Idegesen felnevetett. – Hiszen aligha érdekelheti az anyám magánélete!

– Nincs igaza. – Brice-t minden érdekelte, aminek valami köze volt hozzá. Tulajdonképpen nem is emlékezett rá, mikor érdekelte őt utoljára ennyire egy nő!

– Felejtse el, hogy egyáltalán megemlítettem a dolgot – kérte a lány. – Olyan buta vagyok!

És Brice tudta, hogy haragszik önmagára, amiért a bizalmába fogadta.

– Mi az, ami a legjobban zavarja? – puhatolódzott. – Az, hogy az édesanyja talált valakit, akivel szívesen van együtt? Vagy az, hogy az illető nem az édesapja? – Úgy vélte, inkább az utóbbiról lehet szó.

– Butaság, nem? – mormogta Sabina.

– Egyáltalán nem az. Nem hiszem, hogy ismeri Logan unokatestvéremet és a feleségét, Darcyt…

Sabina megrázta a fejét.

– Azt hiszem, ott voltak a Hamilton-partin aznap éjjel, amikor maga és én először találkoztunk, de nem mutattak be nekik.

– Nos, ők akkor szerettek egymásba, amikor megpróbálták megakadályozni, hogy Darcy édesapja elvegye Logan édesanyját. – És szép kis kalamajka kerekedett abból, idézte fel magában Brice, elégedetten látva, hogy sikerült felkeltenie Sabina kíváncsiságát.

– És mi történt a szüleikkel? – sürgette a lány a folytatást.

Brice túl későn ébredt rá, hogy ez a téma mégsem volt szerencsés választás.

– Körülbelül egy hónappal azelőtt keltek egybe, hogy Logan és Darcy összeházasodtak – vallotta be vonakodva, mert gyanította, hogy Sabina nem ezt akarta hallani.

– Ó – mormolta a lány.

És amikor megrendelték a vacsorájukat, Brice látta rajta, hogy még mindig a hallottakon rágódik.

Sabina egyébként tényleg nem diétázott: vajban párolt spárgát választott előételnek, főételnek pedig marhaszeletet Stilton sajtos mártásban.

– Desszertnek valószínűleg csokoládétortát fogok kérni – jelentette ki, elkapva Brice pillantását.

A férfi, miután évekig olyan nőkkel vacsorázott, akik mindig a legalacsonyabb kalóriatartalmú ételeket rendelték, és azokból is csak csipegettek, kellemes változatosságnak találta, hogy egy olyan lánnyal lehet, aki élvezi az evést.

– Egészségére – mondta melegen. – Maga éppen az a fajta vendég, akinek Daniel szeret főzni.

– Ismeri az itteni séfet? – A lány szürcsölt kicsit a borából.

Brice rájött, hogy újra olyat mondott, amit nem kellett volna.

– Akár hiszi, akár nem, Daniel Simon séf Darcy édesapja.

Sabina rekedten nevetett.

– Elhiszem. Az ő felesége Margaret Fraser, a színésznő, igaz?

– Az én Meg nénikém – bólintott Brice. – Nagyon boldog a házasságuk.

– Mondtam, hogy hiszek magának! – kuncogott Sabina, aki már sokkal felszabadultabbnak hatott. – Vajon ki lehet az anyám barátja? – töprengett fennhangon. Most, hogy beszélt róla másnak is, nyilván kezdte elfogadni az új helyzetet.

– Miért nem kérdezi meg a mamájától? Biztosan értékelné az érdeklődését!

– Talán – bólintott Sabina bizonytalanul. – Mikor és hol lesz legközelebb tárlata? – váltott hirtelen témát. Valószínűleg úgy érezte, aznap este már eleget beszélt a magánéletéről és a problémáiról.

Brice-nak más volt a véleménye. Ezernyi kérdése lett volna a lányhoz, de türelemre intette magát.

– Richard megnézte a két évvel ezelőtti kiállítását – folytatta Sabina. A hangja már megint hűvösen csengett. – Azt mondta, nagyon sikeres volt.

Brice nem kételkedett benne, hogy Richard ezt mondta, de tudta, hogy Sabina csak azért említette a dolgot, mert emlékeztetni akarta őt, hogy foglalt… Mintha el tudná felejteni azt az átkozott gyűrűt a bal kezén! Sajnos, minél jobban megismerte Sabinát, annál inkább a pokolba kívánta Richard Lathamet.

Az este nem is alakult rosszul, gondolta Sabina. Brice McAllisterrel könnyű volt beszélgetni, olykor túlságosan is könnyű.

– Mmm, ez nagyon étvágygerjesztő – lelkendezett, amikor a pincér felszolgálta a spárgáját és Brice csigáját.

– És biztosan olyan finom is, amilyennek látszik – bólintott Brice. – Akarja…? Jaj, nem! – nyögött fel.

Sabina kíváncsian követte a tekintetét. Brice a terem bejárata felé pislogott. Épp akkor sétált be egy pár, s a lány felismerte a nőt. Chloe Fox divattervező volt, a Foxy márkanév tulajdonosa, akivel már összefutott néhányszor, de arról fogalma sem volt, ki a kísérője. A férfi hasonlított Brice-hoz, ő is magas volt, sötét hajú, jóképű és határozott fellépésű.

– A másik unokatestvérem, Fergus, és a felesége, Chloe – morogta Brice. Sabina remélte, hogy az érkezők, akik időközben feléjük indultak, nem veszik észre, mennyire kényszeredett a mosolya.

– Fergus, Chloe. – Brice udvariasan felállt, és megpuszilta Chloét. – Bemutathatom nektek Sabinát? – kérdezte kelletlenül.

– Természetesen. Bár e-nélkül is tudjuk, kicsoda – rázta meg Fergus Sabina kezét, aztán csokoládébarna szeme Brice jeges, zöld szemébe mélyedt. – Remélem, nem zavarunk? – kérdezte incselkedve.

Sabinának tetszett a stílusa. Amióta a házaspár megjelent, Brice sokat vesztett a magabiztosságából, és már nem tűnt annyira veszélyesnek sem.

– Nem csatlakoznak hozzánk? – kérdezte a lány, mintha nem látta volna, milyen fenyegető pillantást lövell Brice Fergus felé.

– Brice és maga biztos szívesebben vacsoráznának kettesben – szabadkozott Chloe.

– Ő, dehogy! – válaszolta Sabina. – Négyesben sokkal szórakoztatóbb. A vőlegényem elutazott, és Brice, akinek megesett rajtam a szíve, elhozott vacsorázni.

– Ó, Brice jól ismert a könyörületességéről – csúfolódott Fergus. Kihúzott a feleségének egy széket, aztán ő maga is helyet foglalt.

– Ez igaz! – Brice mogorván visszaült.

– Megkínálhatlak egy kis borral, Fergus? Köszönöm, Brice! – tréfálkozott Fergus egyoldalú társalgást folytatva önmagával, mivel Brice makacsul hallgatott. A pincért is Fergus kérte meg, hogy hozzon még két borospoharat.

Sabina somolygott. Igen, tényleg jó ötlet volt meghívni a házaspárt! Amióta megismerte Brice-t, először nem érezte úgy, hogy a férfi fölényben van vele szemben.

– Ne hagyjátok kihűlni az ételt! – kérte Chloe, miközben a pincér feltett még két terítéket. – Lássatok hozzá, addig mi megnézzük az étlapot.

Brice nemigen járult hozzá a társalgáshoz, és egyre jobban elfelhősödött a homloka, de ez a jelek szerint csöppet sem izgatta a házaspárt. Sabina nagyon élvezte a következő két órát. Chloe és Fergus remek társalgók voltak, nagyszerű humorérzékkel rendelkeztek. A lánynak az is tetszett, hogy a szemükből, valahányszor egymásra néztek, szerelem sugárzott.

– Azt hiszem, maga és én hamarosan rokonok leszünk – jegyezte meg váratlanul Chloe, amikor már a kávénál tartottak.

Sabina látta, hogy Brice milyen meglepett pillantást vet az asszonyra, és ő is elképedt.

– Ezt hogy érti?

Chloe szélesen mosolygott.

– A nővérem a vőlegénye unokaöccsének a felesége – magyarázta meg. – Ha maga és Richard egybekelnek, mi is rokoni kapcsolatba kerülünk, de azt nem tudom megmondani, pontosan milyenbe!

Ezt Sabina sem tudta. De fölösleges is lett volna törnie rajta a fejét, hiszen nem állt szándékában hozzámenni Richardhoz. A legjobban

egyébként az döbbentette meg, hogy az elmúlt órákban egyszer sem gondolt a vőlegényére.

– Hát ez tényleg elég bonyolultan hangzik. Sajnálom, de most már haza kell mennem – fordult Brice-hoz, aki összepréselte az ajkát. Nyilván nem tetszett neki, hogy Fergusszal és Chloéval kellett tölteniük az estét, és az még kevésbé volt az ínyére, hogy ő máris távozni akar. Sabina számára ez eggyel több ok volt arra, hogy elmenjen.

– Talán hamarosan együtt dolgozhatunk! – mondta Chloe, mialatt a férfiak halkan azon vitatkoztak, hogy melyikük fizesse ki a számlát.

– Talán – válaszolta Sabina. Nem akarta elkötelezni magát, mert a következő hat hónapra már épp elég munkája volt. Különben is, úgy vélte, jobb, ha elkerüli ezt a családot.

– Kár, hogy tavaly nem tudott eljönni – folytatta Chloe. – Megbetegedett, igaz? – Sabina értetlenkedő pillantását látva hozzátette: – Novemberben Harper Manorban mutattam be az estélyiruha-kollekciómat.

Sabina rámeredt. Valóban, azon a bemutatón neki is részt kellett volna vennie.

– Remélem, nem volt semmi komoly baja? – folytatta Chloe.

Sabina képtelen volt megszólalni. Ez már sok! Először a levél, most pedig…

– Miről van szó? – tudakolta Brice, aki időközben megállapodott az unokatestvérével, hogy ő fizeti a számlát.

Chloe rámosolygott.

– Csak emlékeztettem Sabinát, hogy tavaly együtt dolgozhattunk volna, ha nem betegszik meg.

Brice kutatón Sabinára nézett.

– Mi baja volt?

– Igazán, Brice – zsörtölődött kedvesen Chloe. – Hogy kérdezhetsz ilyet?

– Te említetted, hogy megbetegedett. Én csak tudni akarom, mi baja volt – vont vállat Brice, mintha nem értené, mi a probléma.

Sabina azonban sosem beszélt arról, hogy tavaly év végén miért nem dolgozott egy ideig, és ezt most sem akarta megtenni.

Chloe szemrehányó pillantásokat lövellt Brice felé. Már bizonyára megbánta, hogy szóba hozta a témát.

– Igazán, Brice, nekünk, nőknek jogunk van a kis titkainkhoz – dohogott.

– Összeszedtem egy enyhe influenzát – füllentette Sabina. – Nagyon örülök, hogy találkoztunk – mondta Chloééknak, és ezt őszintén így is gondolta, mert a házaspár nélkül kettesben kellett volna töltenie Brice-szal az estét. Ugyanakkor bár Chloe és Fergus érdekes emberek voltak, a nő ismert divattervező, a férfi sikeres író, ő most csak arra vágyott, hogy eltűnhessen innen: megszabaduljon Brice-tól, és visszatérjen Richard házába, ahol biztonságban lesz.

– Talán hamarosan megint együtt vacsorázhatunk így, négyesben – jegyezte meg Fergus.

– Azt kétlem. A vőlegényem holnap visszatér New Yorkból – mosolygott rá bocsánatkérően Sabina. – És mint korábban céloztam rá, Brice csak szánalomból hívott meg.

– Tudja, hogy ez nem igaz, Sabina – dörmögte Brice, amikor már a taxiban ültek, és Richard háza felé robogtak. – A meghívásomnak semmi köze nem volt a szánalomhoz. Egyszerűen magával akartam tölteni az estét.

Sabina hirtelen szűknek találta a taxit. Nem kapott levegőt, és az, hogy Brice combja a combját súrolta, a karja mögötte feküdt a háttámlán, csak rontott a helyzeten.

A férfi túl közel volt hozzá. Túl férfias volt. Túl vonzó. Túl… minden!

– Brice… – fordult feléje a félhomályban, mert úgy érezte, mondania kell valamit.

– Sabina – suttogta a férfi, és a következő pillanatban az ajka az ajkára tapadt.

Ennek nem lenne szabad megtörténnie! – kiáltotta egy benső hang a lányban. Ő Richárd menyasszonya. És lehet, hogy az eljegyzésük csak üzleti megállapodás, mégis hűséggel tartozik a vőlegényének. És hálával.

Ám ahogy Brice tovább csókolta, Sabinát elöntötte a forróság. Már csak Brice számított, rajta kívül semmi sem létezett a számára. Meg sem próbált kibontakozni az öleléséből. A csókja felvillanyozta. Minden porcikája,

idegszála lüktetett. A karja Brice nyakára fonódott, teste a testének feszült, ajka szétnyílt a szája alatt.

– Nyolc font ötven lesz, főnök.

Sabina úgy érezte, mintha leöntötték volna egy vödör jeges vízzel. Hirtelen rádöbbent, mit tett. Ahelyett hogy félrelökte volna Brice-t, odaadóan viszonozta a csókját.

Döbbenten odébb húzódott, és nagy szemekkel felnézett a férfira. Brice visszabámult rá. A tekintete kifürkészhetetlen volt, csak pirosló arca árulta el, hogy az iménti ölelkezésük őt is felkavarta.

– Sajnálom, hogy meg kellett zavarnom önöket – fordult a taxisofőr Sabinához. – De már öt perce itt állunk a ház előtt.

Richard háza előtt. A vőlegénye háza előtt. A ház előtt, amelyben egy másik férfival lakik.

Sabina mély lélegzetet vett.

– Semmi baj – motyogta elfordulva, és kilökte az ajtót. – Maradj csak, Brice – tette hozzá, de mintha a falnak beszélt volna. A férfi kiszállt, megkerülte a kocsit, és megvárta, míg ő is kikászálódik.

– Sabina… – kezdte.

– Nem, ne mondj semmit! – szakította félbe a lány, és büszkén felszegte a fejét. – Nagyon örülök, hogy megismerhettem Fergust és Chloét. És köszönöm a vacsorát.

– Fölösleges kijelentened, hogy ami ma történt, sosem fog megismétlődni – mondta rekedten a férfi.

– Pedig ami ma este történt, nem fog megismétlődni, Brice. Jó éjt! – Sabina a kapuhoz masírozott, majd egy perccel később bezárta maga mögött a masszív tölgyfa ajtót, és nekidőlt.

Jóságos ég, mit művelt? Mit műveltek? Ezek után nem ülhet többé modellt Brice-nak. De hogyan magyarázza meg ezt Richardnak anélkül, hogy elmesélné neki az igazat és érvénytelenítené a megállapodásukat?

6. FEJEZET

– Nem ízlik a vacsora, Mr. Brice? – kérdezte Mrs. Potter homlokráncolva, miközben elvette a férfi elől a szinte érintetlen tányért.

– A vacsora fenséges – válaszolta Brice nyersen. – Csak nincs étvágyam.

Túl mérges volt ahhoz, hogy egyen. Haragudott Sabinára, Richard Lathamre, de a legjobban önmagára.

Három nap telt el azóta, hogy Sabinával vacsorázott. Három elviselhetetlenül hosszú, magányos nap.

Furcsa. Azelőtt sosem szenvedett a magánytól, ellenkezőleg, mindig élvezte az egyedüllétet. De amióta megcsókolta Sabinát, ez megváltozott. Valami történt vele, amikor magához húzta a lányt, birtokba vette az ajkát, és Sabina szenvedélyesen viszonozta a csókját. Valami, amit még nem tudott, vagy nem akart megnevezni. Mindenesetre azóta megtanulta, milyen fájdalmas lehet a magány, és nem akart egyedül lenni.

Mert ha egyedül volt, csak Sabinán járt az esze. Azon tűnődött, mit csinál éppen a lány. Kivel van? Gondolt rá az elmúlt napokban? Ha igen, aligha lehettek hízelgőek a gondolatai. Nem táplálhat túlságosan baráti érzelmeket iránta. Hogyan is táplálhatna, amikor ő visszaélt a bizalmával?

Brice undorodott önmagától! Hogyan várhatja, hogy a lány másképp érezzen? Sabina Richard Latham menyasszonya, és most bizonyára megveti őt. De akkor, egy őrült pillanatig józan eszét legyőzte a vágy. A karjában akarta tartani a lányt, meg akarta csókolni. És most valószínűleg soha többé nem fogja látni. Sabina aligha hajlandó a történtek után még egyszer modellt ülni neki.

Bár az, hogy Richard Latham nem tört rá, hogy felelősségre vonja, amiért letámadta a menyasszonyát, arra utalt, hogy a lány nem szólt a csókjukról. De akkor mivel magyarázta meg Lathamnek, hogy még csak egy szobában sem akar tartózkodni vele, Brice-szal? Mivel indokolja a viszolygását? Talán nem tudja. Talán…

A pokolba, ki kell mozdulnom a házból, és tennem kell valamit! – gondolta Brice. Elege volt abból, hogy mindig ugyanazon kérődzik: viszont

akarja látni Sabinát, de nem teheti meg. És…

Az ajtón kopogtak, és Mrs. Potter bejött a szobába.

– Miss Smith keresi, Mr. Brice – mondta.

Sabina? Sabina itt van?

– Mondjam neki, hogy jöjjön be?

– Igen! Azaz nem! Ó, a fenébe! – Brice végiggereblyézett a haján, amely szanaszét állt, mert az ujjaival idegességében újra és újra beletúrt.

Két napja nem borotválkozott. És ahogy végignézett magán, eszébe jutott, hogy reggel ugyanazt a kék farmert és fekete inget vette fel, amelyet tegnap is viselt, és mindkettő nagyon gyűrött volt.

De ha Sabina kinn áll, aligha szaladhat fel lezuhanyozni, megborotválkozni és átöltözni, mielőtt behívja őt.

– Igen, legyen szíves, hívja be! – mondta bánatosan, miközben a gondolatok egymást kergették fejében. – Egyedül van?

– Teljesen egyedül – válaszolta már maga a lány a nyitott ajtóban.

Szenzációsan festett aranyszínű ruhájában a hátára leomló, aranyszőke hajával. Kék szeme fénylett, az ajka pirosan csillogott, és a körömlakkja ugyanolyan érzéki vörös árnyalatú volt, mint a rúzsa. Karcsú lábán aranyszínű, magas sarkú szandált viselt. Brice sosem látta még ilyen szépnek, és talán sosem érezte magát ápolatlanabbnak és piszkosabbnak.

– Köszönöm, Mrs. Potter – mondta rekedten.

– Hozhatok valamit? Kávét? Teát? Vagy talán egy kis bort? – ajánlotta fel a házvezetőnő.

– Kedves, hogy megkérdezi, de ne fáradjon! – mosolygott rá Sabina. – Nem maradok sokáig. Megyek valahová, és csak beugrottam egy pillanatra.

Brice biztos volt benne, hogy ezt miatta tette hozzá. Pedig fölösleges volt. Sabina betoppanása meglepte, de fel sem merült benne, hogy a lány az ő kedvéért csípte ki magát.

– Mit akarsz? – kérdezte nyersen, mihelyt az ajtó becsukódott Mrs. Potter mögött.

– Tényleg pocsék a stílusod! Vagy te vagy a leggorombább ember, akit ismerek! – állapította meg Sabina hidegen.

– Nos… legalább következetes vagyok.

– Ez igaz. Csak beugrottam egy pillanatra…

– Ezt már mondtad!

– …mert tudom, hogy Richard holnap fel akar hívni – folytatta a lány. – Azt szeretném, ha azt mondanád neki, hogy nem fogadod el a megbízást.

– És miért tennék ilyet?

– Tényleg meg kell magyaráznom?

Nem, nem kellett, de Brice az elmúlt három nap szenvedései után nem engedhette, hogy a lány ilyen könnyen megússza. Ráadásul dühítette Sabina udvarias közönye.

– Azért, mert csókolóztunk?

Sabina elvörösödött.

– Azonkívül, hogy goromba vagy, még az emlékezeted sem tökéletes – vetette oda. – Te csókoltál meg engem.

– Valóban én kezdeményeztem – mondta unottan a férfi –, de úgy rémlik, nagyon is lelkesen viszonoztad a csókomat!

– Te nem vagy úriember! – tört ki Sabina.

Ó, dehogynem! Ha nem lenne az, most követné az ösztöneit, és megint megcsókolná a lányt. Sabina fenségesen szép volt, amikor haragudott.

– És Latham az?

Sabina megmerevedett.

– Ezt meg hogy érted?

Brice vállat vont.

– Valahogy nem hiszem, hogy Latham az éjszakákat egyedül tölti a hálószobájában, mialatt te szűziesen alszol az ágyikódban.

Ha korábban hidegnek és távolságtartónak találta a lányt, Sabina most mintha jégcsappá fagyott volna.

– Én pedig nem hiszem, hogy ehhez bármi közöd lenne! – sziszegte megvetően. – Azért jöttem ide ma este, hogy a lelkiismeretedre hivatkozzam, de mivel ilyesmivel nyilván nem rendelkezel…

– Latham nem tudja, mi történt, igaz? – Brice erre esküdni mert volna, de bizonyosságra vágyott.

Sabina elpirult.

– Megmondtam neki, hogy találkoztunk…

– Nem így értettem, és ezt te is jól tudod!

– Áruld el, Brice, tudsz még járni?

Brice lenézett a lábára, és tett egy lépést Sabina felé.

– Amint látod.

– Akkor ebből könnyen kitalálhatod, hogy nem beszéltem Richardnak a… múltkori… támadásodról!

– Ezzel azt akarod mondani, hogy a jövendőbelid egy erőszakos fráter? – gúnyolódott Brice, bár magában beismerte, ha ő lenne Sabina vőlegénye, már a gondolatra is, hogy egy másik férfi megcsókolhatja a lányt, törni-zúzni lenne kedve!

Sabina felháborodottan rámeredt.

– Te…

– Hogy van az édesanyád? – váltott témát Brice, mert érezte, hogy Sabina itt akarja hagyni. A lány látogatása teljesen váratlanul érte. Azt hitte, Sabina gondoskodik majd róla, hogy többé ne legyenek kettesben. Az, hogy idejött, azt mutatta, mindenáron el akarja titkolni a vőlegénye előtt a történteket. Talán mert szereti Lathamet?

– Amióta együtt ebédeltünk, nem beszéltem vele – válaszolta óvatosan Sabina.

– És ez szerinted rendjén van így? Az a benyomásom, hogy nem voltál hozzá valami kedves, amikor mesélt neked a terveiről.

A lány megint elvörösödött.

– Ehhez tényleg semmi közöd, Brice.

– Gyáva nyuszi vagy! – mondta halkan a férfi.

Sabina szeme elkerekedett a felháborodástól.

– Bár nem tartozik rád, beszélni fogok az anyámmal, de én döntöm el, mikor!

– Addig pedig hadd főjön a saját levében… – bólogatott Brice.

– Semmit sem tudsz az anyámról…

– Tudom, hogy fontos számára a véleményed. Elvégre eljött Londonba, hogy értesítsen a terveiről, pedig valószínűleg sejtette, hogyan fogsz viselkedni!

Sabina szemében hitetlenkedéssel vegyes fájdalom tükröződött. Brice tudta, hogy a lelkébe gázolt, de nem tehetett mást. Fel akarta olvasztani a jégcsapot, le akarta dönteni a falat, amellyel a lány körülvette magát, mert amióta csak Sabina belépett a szobába, az volt a leghőbb vágya, hogy megint megízlelje az ajkát!

Sabina nagyot nyelt, és kíváncsi pillantást vetett Brice-ra.

Alig ismert rá a férfira. Nem csak a többnapos szakáll miatt, vagy mert kócos volt, a ruhája meg gyűrött. Ezeket könnyen meg lehetett magyarázni. Egy olyan zseniális művész, mint ő, nem sokat törődik a külsejével, amikor belemerül a munkába, bármin is dolgozzon most. De Brice valahogy belsőleg változott meg…

– És hogyan viselkedtem? – suttogta.

– Abban nem találsz kivetnivalót, hogy összeköltöztél egy férfival, aki az apád lehetne, de az isten irgalmazzon az anyádnak, ha megpróbál egy kis boldogságot kicsikarni magának a sorstól élete alkonyán – felelte maró gúnnyal Brice.

Sabina savanyúan mosolygott.

– Nem hiszem, hogy az anyám úgy érezné, hatvanhat évesen már elérte élete alkonyát! – Az édesanyja családjában mindenki az átlagosnál jóval hosszabb ideig élt.

– Pontosan! – csapott le Brice. – A pokolba, ha én lennék a helyedben, sok szerencsét kívánnék neki!

Sabina erre válaszolhatta volna azt, hogy Brice nem tudhatja, hogyan gondolkozna, ha a saját anyjáról lenne szó, de időközben rájött, miben mesterkedik a férfi. Nyilvánvaló volt, hogy bele akar kötni.

– Nem azért jöttem ide, hogy az anyámról csevegjünk!

Brice elhúzta a száját.

– Valóban. Azért jöttél, hogy megkérj, mondjam azt a vőlegényednek, amikor majd felhív, hogy nem festhetlek le.

Sabina látta rajta, hogy nem fogja megtenni.

– Úgy tűnik, csak az időmet vesztegettem – dünnyögte arany karórájára pillantva. – Nos, nem érek rá tovább…

– Nem várakoztathatod meg Richardot, igaz? És biztosan kinn ül a kocsiban a hűséges Clive is.

– Richard nincs velem, ma este dolgozom – válaszolta türelmetlenül Sabina. Több más modellel együtt őt is meghívták egy jótékonysági vacsorára. Richard megint üzleti útra ment, és Sabina csak másnapra várta vissza, Clive azonban tényleg kinn ült a kocsiban. Ő hozta ide, ő viszi majd el az estélyre is, és utána ő fuvarozza haza.

– Sajnálom, hogy nem juthattunk megállapodásra a portrémmal kapcsolatban – mondta hűvösen, és felkapta a táskáját. – Azt reméltem, baráti alapon rendezhetjük az ügyet, és nem kell más eszközökhöz folyamodnom.

A férfi szeme résnyire szűkült.

– Ez meg mit jelentsen?

Sabina vállat vont.

– Abban még nem vagyok biztos.

– Nem tetszik nekem, hogy…

– Én viszont fütyülök rá, hogy tetszik-e, vagy sem! – közölte Sabina nyájasan, és az ajtóhoz indult.

– Hadd kérdezzek tőled valamit, Sabina! – szólt utána Brice.

Nyilván követte, mert Sabina érezte a meztelen vállán meleg leheletét, és felidézte, milyen volt, amikor Brice a karjában tartotta. Felidézte? Nem kellett felidéznie, hiszen egy pillanatra sem felejtette el…

Sok férfival randevúzgatott, mielőtt majdnem egy évvel ezelőtt találkozott Richarddal, de egyik kapcsolata sem volt komoly, mert egyik udvarlója közelében sem kezdett száguldani a pulzusa, egyikük sem ébresztette fel a szenvedélyét. Aztán eljegyezte magát, és épp most ismerkedett meg Brice McAllisterrel, aki elérte, hogy elveszítse a fejét. Milyen pocsék időzítés!

– Mi lenne az, Brice? – mormolta, anélkül hogy hátrafordult volna.

– Szeretném tudni, mi volt abban a levélben, amelyet a múltkor kaptál – mondta a férfi. – A zöld borítékosra gondolok.

Ezt fölösleges volt hozzátennie, mert Sabina rögtön tudta, melyik levélre gondol, és érezte, hogy kifut a vér az arcából.

– Sabina? – Brice gyengéden maga felé fordította. – Sabina! – kiáltott fel aggódva.

A lány képtelen volt megszólalni. Látta, hogy Brice ajka mozog. A férfi nyilván mondott valamit, de ő nem értette, mit, mert a fülében a zúgás egyre erősebbé vált. Aztán elfeketedett körülötte a világ.

7. FEJEZET

Olyan átkozottul fiatalnak látszik így, behunyt szemmel, gondolta Brice, ahogy lenézett a lányra. Sabina éppen az óvatos tekintete miatt hatott érettebbnek a koránál, de most olyan sebezhetőnek tűnt, mint egy kisbaba.

Brice-nak sikerült elkapnia, mielőtt összecsuklott volna; felnyalábolta és lefektette a kanapéra. A lány pihekönnyű volt, és ahogy karcsú testét szemlélte, Brice biztos volt benne, hogy lefogyott az elmúlt néhány napban. Miatta? Mert megcsókolta? Vagy a levél miatt? Az utóbbit valószínűbbnek tartotta.

De ki küldhette azt a levelet? És mi lehetett benne, hogy még napokkal később is így felzaklatja a lányt az említése? Persze megint megkérdezhetné, de kételkedett benne, hogy Sabina válaszolna.

A lány megmoccant, kinyitotta a szemét, és amikor a tekintetük találkozott, gyorsan megint becsukta.

– Ugyan már – csúfolódott kedvesen a férfi. – Annyira csak nem tragikus a helyzet!

Sabina grimaszt vágott, mintha azt mondaná: „számodra nem”, és lassan megint kinyitotta a szemét.

– Kaphatnék egy pohár vizet? – kérdezte rekedten.

– Ne mozdulj! – Brice felugrott, és kisietett a konyhába.

Sejthette volna, hogy hiába beszél. Mire behozta a vizet, Sabina egyenes gerinccel ült a kanapén, és éppen kócos haját simította le.

– Előfordult valaha is, hogy szót fogadtál valakinek? – mordult rá Brice, s mogorván figyelte, ahogy iszik egy kortyot, majd leteszi a poharat a dohányzóasztalra.

– Ritkán – ráncolta az orrát a lány. – Sajnálom. El nem tudom képzelni, mi történt…

– Én igen – mondta élesen Brice. – Úgy nézel ki, mint aki napok óta nem evett rendesen! – Abból, hogy a lány elvörösödött, rájött, hogy ez az igazság. – Miért nem ettél? – kérdezte.

– Az étkezési szokásaim nem tartoznak rád…

– Minthogy az imént ájultál el nálam, úgy vélem, nagyon is rám tartoznak! Nos? – mordult a lányra.

Sabina megrázta a fejét, és megint az órájára pillantott.

– Tényleg indulnom kell…

– Miután elájultál, megkértem Clive-ot, hogy mondja le a ma esti programodat – közölte lágyan Brice.

– Hogy mit csináltál? – meresztette rá hüledezve a szemét a lány.

– Jól hallottad. Ja, és azt is közöltem vele, hogy ma este már nem lesz szükséged a szolgálataira.

Sabina kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Aztán megint kinyitotta és újra becsukta.

Ha a helyzet nem lett volna olyan komoly, Brice elnevette volna magát. Ez a döbbent, megkukult Sabina kétségtelenül érdekes látvány volt. És talán ő tényleg túl sokat engedett meg magának, de ha Sabina nem vigyáz az egészségére, és Latham sem képes erre, valakinek meg kell tennie helyette.

– Hol van ma este Richard?

– Elutazott – nyögte ki a lány. Nyilván még mindig nem emésztette meg, hogy Brice átvette a parancsnokságot.

– Megint? – háborgott Brice. – Mit gondol, mi vagy te, egy kiállítási tárgy, amellyel eldicsekedhet, amikor éppen kegyeskedik itthon lenni? – Jól emlékezett rá, mit mondott David Latham a nagybátyjáról.

– Ne légy nevetséges! – dünnyögte Sabina. – Richard elfoglalt ember…

– Én is az vagyok – vágott közbe Brice élesen. – De biztosan nem hagynálak magadra ilyen állapotban.

Sabina dühösen pislogott.

– Milyen állapotban?

Ó, persze most is gyönyörű volt. Csak éppen átkozottul törékenynek hatott, az arca megnyúlt, és a szeme alatt sötétkék árnyékok húzódtak. Brice megcsóválta a fejét.

– Olyan ijedős vagy, mint egy túltenyésztett versenyló!

– Kösz szépen!

– Ezt nem bóknak szántam!

– Nem is vettem annak!

– Te…

– A vacsora tálalva van, Mr. Brice – jelentette Mrs. Potter az ajtóból. Bizonyára kopogott, csak nem hallották. De ez nem volt meglepő, ahogy kiabáltak!

Sabina megmerevedett.

– *Vacsora*, Brice? – kérdezte lágyan.

A férfi vállat vont. Egy pillanatra sem tévesztette meg a lány nyájas hangja. Sabina már úgyis haragudott rá, mert átszervezte az esti programját. Az, hogy még a vacsorájáról is gondoskodott, az utolsó csepp lehetett a pohárban.

– Ennünk kell, Sabina – mondta. Érdekes módon egyszerre visszatért az étvágya.

A lány haragos pillantást vetett rá, de aztán a házvezetőnőre sandított, és összeszorította a száját. Nyilván túl jól nevelt volt ahhoz, hogy az alkalmazottja előtt olvasson be neki.

Hála az égnek! Brice tudta, hogy rámenősen viselkedett, de annyira aggódott! És amikor Sabina nem tért azonnal magához az ájulásból, az aggodalma haragba csapott át. Ezért ment ki a házból, küldte el Latham sofőrjét, és sietett vissza az épületbe, anélkül hogy megvárta volna, valóban elhajt-e a fickó. És ezért kérte meg Mrs. Pottert, hogy gondoskodjon a számukra vacsoráról.

– Néhány perc múlva jövünk, Mrs. Potter – mondta most a házvezetőnőre nézve.

Mihelyt kettesben maradtak, Sabina dühösen felpattant.

– Honnan veszed a bátorságot…? – sziszegte, de Brice közbevágott.

– Enned kell, Sabina.

– Nemcsak a vacsoráról beszélek. Hogy merészelted lemondani az esti programomat, és elküldeni Clive-ot? Egyetlen csók nem jogosít fel arra, hogy rendelkezz fölöttem!

Három nap óta először Brice kicsit ellazult. Sabina ezzel elárulta, hogy a csókja jelentett valamit a számára, és erre hirtelen a lány is ráébredt.

Brice pimaszul vigyorgott.

– Ó, Sabina, de milyen csók volt az!

– Te… Én… Javíthatatlan vagy!

– Ez is része a vonzerőmnek – vont vállat Brice.

Sabina lesújtóan végigmérte.

– A pimaszság nem erény! – világosította fel.

– A koplalás sem az. Átmehetünk az ebédlőbe? – Brice békésen álldogált, amíg a lány önmagával viaskodott.

– Rendben – sóhajtott fel végül Sabina. – Minthogy a sofőrömet elküldted, és a vacsorámat lemondtad – emlékeztette a férfit. – De van egy feltételem – fűzte hozzá.

– Éspedig? – kérdezte Brice óvatosan.

– Nem kérdezősködsz a leveleimről.

Brice valami ilyesmire számított, és nem örült a kérésének, de ha ez a feltétele annak, hogy Sabina vele vacsorázzon…

– Rendben – bólintott, ám azt elhatározta, hogy később visszatér a témára. Mert okvetlenül ki akarta deríteni, mi volt abban a zöld borítékos levélben.

Brice talán azt hiszi, megnyerte ezt a menetet, de nincs igaza, gondolta Sabina, miközben asztalhoz ültek. Ő csak azért maradt itt, mert egyszerűbb és kényelmesebb volt Brice-szal vacsorázni, mint taxit hívni, hazamenni és készíteni valami harapnivalót. Legalábbis erről próbálta meggyőzni magát.

Egyébként most már szédült az éhségtől, és a gyomra nagyot kordult, ahogy Mrs. Potter eléje tett egy tál zöldséglevest.

Sabina hálás mosolyt villantott a házvezetőnőre.

– Remélem, nem okozok túl sok fáradságot – mentegetődzött.

– Egyáltalán nem – nyugtatta meg az asszony. – Örülök, hogy Mr. Brice-nak újra megjött az étvágya. Az elmúlt néhány napban nem sokat evett – mondta rosszallóan, mielőtt visszament a konyhába.

Sabina úgy tett, mintha a figyelmét teljesen lekötné a leves kanalazása, de közben majdnem elnevette magát.

– Jó, jó. Az utolsó három napban valóban nem értékeltem kellőképp Mrs. Potter főztjét – ismerte be Brice.

Sabina jól értette a célzást. Három nap telt el azóta, hogy ő és Brice együtt vacsoráztak, és a férfi megcsókolta… Próbálta kiverni a fejéből azt a

csókot, tudta, hogy nem kellene gondolnia rá, de mindig akkor jutott az eszébe, amikor a legkevésbé várta. Azaz szinte állandóan!

– Milyen kár! Ez a leves mennyei – válaszolta mégis kifejezéstelen arccal. Nem akart arról beszélni, ami három nappal ezelőtt történt. Ő Richard menyasszonya, és minél előbb elfelejtik, amit tettek, annál jobb!

– Szeretném, ha…

– Arra gondoltam… – Egyszerre szólaltak meg, és egyszerre némultak el.

– Kezdd te! – biztatta a férfit Sabina.

– Nem, inkább te. Hölgyeké az elsőbbség.

Sabina vállat vont.

– Csak meg akartam kérdezni, nem utasítanád-e mégis vissza Richard ajánlatát – nézett a férfira.

– Nem.

A válasz nyers volt, és félreérthetetlen.

Sabina úgy vélte, Brice ostobán viselkedik. Hiszen tudnia kell, hogy nem okos dolog kettesben maradniuk… úgy, mint most! Ami azt illeti, elég furcsa párt alkothatnak. Ő estélyit visel, Brice meg úgy néz ki, mint aki a ruhájában aludt, és napok óta nem borotválkozott!

– Sajnálom – simított végig a férfi az állán, mintha kitalálta volna, mire gondol. – Ha akarod, felmegyek és megborotválkozom, miután megettük a levesünket.

Sabina nem bánta volna, ha megteszi, mert a sötét szakállával még kalandorszerűbbnek, még vonzóbbnak találta.

– Miattam ne fáradj! – jelentette ki mégis hidegen. – Engem egyáltalán nem érdekel, hogyan nézel ki!

Brice arca elsötétült.

– És te mit akartál mondani az előbb? – kérdezte gyorsan a lány.

A férfi habozott, aztán vállat vont.

– A jövő hét végén két napra Skóciába utazom. Szeretném, ha elkísérnél.

Jól hallottam? – hüledezett Sabina. Brice meghívott Skóciába?

– Nem valami titkos, szerelmi légyottra gondolok – világosította fel Brice. – A nagyapám kastélyába megyek.

De vajon otthon lesz-e a nagyapja?

– Akkor pontosan mire gondolsz, Brice?

– Én… – A férfi elnémult, mert Mrs. Potter bejött, hogy összeszedje az üres tálakat. Csak akkor beszélt tovább, amikor az asszony már kiment. – Már tudom, hogy hol és hogyan akarlak lefesteni.

– Hol és hogyan…? – ismételte meg gyanakvóan Sabina.

– Nem vagyok portréfestő, Sabina – mondta türelmetlenül a férfi. – Ezt rögtön közöltem a vőlegényeddel is.

– De hiszen éppen te erősködtél, hogy lefestesz – emlékeztette zavartan a lány.

– Igen, mert amilyen szép vagy, bűn lenne nem megtenni. De nem valami mesterkélt pózban akarlak ábrázolni. Ha Latham ilyen képre vágyik, ragassza fel valamelyik fotódat a falra. Nem, én a nagyapám kastélyának egyik toronyszobájában akarlak lefesteni, ahogy a nyitott ablaknál ülsz, és a hajad lebeg a szélben…

– És átlátszó ruhát viselek, alatta pedig jóformán semmit? Erről Raponc jut az eszembe – csúfolódott Sabina, aki különösen kedvelte a Grimm testvéreknek ezt a meséjét a toronyszobába zárt szép lányról. Egyébként a gyomra összeszorult a gondolatra, hogy így üljön Brice-nak modellt. Tudta, hogy meg kell maradnia a valóság talaján, mert ha követi a férfit a fantázia birodalmába, talán sosem tér vissza onnét!

Brice látta a visszautasítás szavait formálódni Sabina ajkán, de nem engedhette meg, hogy a lány kimondja őket. Ahhoz túl nagy volt a tét.

– Nem hiszem, hogy Richard erre gondolt, amikor azt javasolta, hogy fess le – jegyezte meg gúnyosan Sabina.

– Ahogy emlékszem, Richard semmit sem javasolt! És fütyülök rá, mire gondolt. Ha nem tetszik neki a kép, megtartom, és kész!

– Nem mehetek veled Skóciába…

– Miért nem? – Brice most, hogy végre megjött az ihlete, legszívesebben azonnal munkához látott volna. – A nagyapám ott lesz, szóval az erényed miatt nem kell aggódnod.

Sabina pislogott.

– A nagyapád ott lesz? – visszhangozta, és Brice elvigyorodott.

– Na hallod! Ha megtudja, hogy a gyönyörű modellt, Sabinát is magammal viszem?! Elmúlt nyolcvanéves, de még mindig megnézi a szép nőket!

Sabina halványan mosolygott, de Brice látta, hogy még nem sikerült meggyőznie.

– Skócia melyik részén él az édesanyád? – próbálkozott most másfajta megközelítési móddal. Tudta, hogy ha törik, ha szakad, rá kell vennie a lányt, hogy elkísérje.

– Az anyám? – ismételte meg zavartan Sabina.

– Igyekezz nem elveszíteni a társalgás fonalát! – incselkedett a férfi. – Azt javaslom, utazzunk el Skóciába. És az édesanyád Skóciában él – mondta lassan és tagoltan. – Ha közel lakik a nagyapám otthonához, meglátogathatod, amíg ott vagyunk.

– De én még soha… – Sabina az ajkába harapott.

– Még sosem voltál nála? – kérdezte döbbenten Brice. – Mit is mondtál, mennyi ideje él ott?

– Öt éve.

– Akkor már régóta esedékes az a látogatás.

Sabina elpirult.

– Az, hogy mikor megyek el az anyámhoz…

– A te dolgod – fejezte be helyette Brice a mondatot. – Tudom. De mivel Skóciában leszünk…

– Még nem mondtam igent – tiltakozott a lány.

– A jövő hét elején el kell menned Chloéhoz is – folytatta a férfi zavartalanul.

– Chloéhoz? Chloe Foxhoz?

– Vagy Chloe McCloudhoz, ha úgy jobban tetszik – bólintott Brice. – Azt akarom, hogy ő készítse el a ruhádat. Pontos elképzeléseim vannak arról, hogyan kell kinéznie, ezért megtervezheti anélkül is, hogy találkoznátok, de méretet kell vennie rólad. Talán túl gyorsan haladok? – kérdezte, mert a lány percről percre kábultabbnak hatott.

– Túl gyorsan? – ismételte meg Sabina. – Te… – Elnémult, mert ekkor Mrs. Potter behozta a főételt: sült csirkét sült krumplival és vegyes salátával.

– Köszönöm, Mrs. Potter – mondta mosolyogva Brice, és amikor az asszony kiment, nagy adag krumplit meg egy nagy darab húst szedett Sabina tányérjára.

– Nem tudom fejből a jövő heti programomat – jelentette ki a lány –, de kétlem, hogy lenne két szabad napom. Szóval még akkor sem utazhatnék el, ha akarnék!

– De nem akarsz.

– Nem!

– Túl sokat dolgozol… Miért? Évek óta fenn vagy a csúcson, tehát nyilván nem a pénz miatt hajszolod magad. Vagy mégis? – Brice összeráncolta a homlokát, mert eszébe jutott a zöld boríték. Talán valaki zsarolja a lányt? Hogy mivel, azt el sem tudta képzelni, de ez megmagyarázná, miért borult ki Sabina, amikor meglátta a levelet.

– Sabina…

– Nem a pénzről van szó, Brice – mondta a lány. – Szeretek dolgozni. És a modelleknek nagyon rövid a szavatossági idejük, nem várhatom, hogy még sokáig a csúcson legyek – fűzte hozzá enyhe öniróniával.

Ügyes próbálkozás, állapította meg Brice. De ő nem az a fajta férfi volt, akinek ilyen könnyen el lehet terelni a figyelmét.

– És most halljuk az igazi okot, Sabina!

– Az igazi ok az, amit az előbb mondtam! – fortyant fel a lány. – Nem utazhatok el a jövő héten! Dolgoznom kell, vannak bizonyos kötelezettségeim!

Latham. Ő a kulcs, gondolta Brice. Őt is meg kell hívnia, még ha viszolygással tölti is el ez a kilátás, hiszen kettesben akart lenni a lánnyal.

– Talán ha megmagyaráznám a helyzetet a vőlegényednek…

– Richard jövő héten Ausztráliában lesz… – Sabina zavartan elnémult, amint rájött, hogy elszólta magát. – A hétvégén én is utána repülök – folytatta gyorsan, védekező hangon.

Brice tudta, miért érzi úgy, hogy védekeznie kell. Nyilván látszott rajta, menynyire örül, hogy a jövő héten Latham külföldre utazik!

– Kár, hogy ő nem csatlakozhat hozzánk – mondta színlelt sajnálkozással. – De biztosan meg fogja érteni, ha csak hétfőn repülsz utána – érvelt alig titkolt elégedettséggel.

– Nagyon kitartó vagy – sóhajtott fel a lány.

Az iménti elszólása után már nem bújhatott a vőlegénye mögé, és így semmi elfogadható érvet nem hozhatott fel a terv ellen, állapította meg magában Brice. Legfeljebb arra hivatkozhatott volna, hogy nem akar vele tartani, de akkor meg kellene indokolnia, miért nem…

Ma este azért jött ide, hogy lebeszélje őt a portréja megfestéséről. Miért? Talán mert a csókja jobban hatott rá, mint be akarta ismerni? Ha igen, ez eggyel több ok arra, hogy elutazzanak Skóciába. Lehet, hogy Sabina Richard Latham menyasszonya, de nem mehet feleségül a fickóhoz, ha hozzá, Brice-hoz vonzódik!

Sabinának teljesen elment az étvágya. Zaklatott volt, mert hagyta sarokba szorítani magát, mert Brice összezavarta, és ezért mást mondott, mint amit akart.

Azért kereste fel a férfit, hogy ezután már soha többé ne kelljen látnia. Ehelyett kénytelen lesz vele tölteni egy hétvégét. De nem… ezt nem teheti meg.

– Sajnálom, Brice. Most már tényleg mennem kell – motyogta, letéve a kését és villáját a majdnem érintetlen étel mellé a tányérra.

– Miért?

– Mert el akarok menni – jelentette ki Sabina erélyesen, és hátralökte a székét.

Brice is felkelt.

– Nem csodálom, ha Mrs. Potter ezek után felmond. Ma este másodszor kell majd szemétbe kaparnia a vacsorát!

– Biztos vagyok benne, hogy valahogy majdcsak kiengeszteled. – Sabina abban is biztos volt, hogy Brice, tőle eltérően, a legtöbb problémával egyedül is képes megbirkózni. – Hívnál egy taxit? – Mivel

Brice lemondta az esti programját, semmi akadálya, hogy hazatérjen, vegyen egy forró fürdőt, és korán ágyba bújjon. Milyen csábító gondolat!

– Hazaviszlek… – ajánlotta fel a férfi.

– Nem! Ma este már épp eleget tettél értem! – hangzott a gúnyos válasz, és Brice homloka ráncba szaladt.

Sabina tudta, hogy haragszik, de ezen nem változtathatott. A férfi a saját szakállára cselekedett, önkényesen megváltoztatta a programját, és ő nem akart még több időt vele tölteni, nem akart beülni a kocsijába…

– Rendben, hívok egy taxit. – Brice dühösen kimasírozott.

Sabina örült, hogy néhány percre egyedül maradt. Vajon miért olyan ideges mindig ennek a férfinak a közelében? Miközben ezen tűnődött, nem volt róla meggyőződve, hogy valóban tudni akarja a választ.

– Mindjárt itt a taxid – közölte Brice, amikor visszajött. – Halálosan komolyan gondoltam, hogy szeretném, ha velem jönnél Skóciába a jövő hét végén.

Ezt a lány is tudta, de nem akart vele menni. És ha nem akar vele menni, miért menne?

– Majd meglátjuk – válaszolta közönyösen.

Amíg a taxira vártak, udvariasan csevegtek, de a levegő szinte vibrált a feszültségtől, és Sabina sejtette, hogy Brice éppúgy fellélegzett, mint ő, amikor a kocsi végre megérkezett.

Nem számított rá, hogy a férfi kikíséri és kinyitja előtte a taxi hátsó ajtaját. Egy darabig habozott, hiszen nem köszönhette meg a kellemes estét – mert az este nem volt kellemes –, de úgy érezte, mondania kell valamit.

– Nem kell semmit sem mondanod – dörmögte Brice, aki nyilván érezte a bizonytalanságát, és az okát is kitalálta. – Elég, ha megcsókolsz – fűzte hozzá lágyan, és föléje hajolt.

Sabina először túlságosan meglepődött, ezért nem védekezett. Később már nem is akart, jobban mondva a teste túl gyenge volt ahhoz, hogy kövesse az esze parancsát.

Brice kicsit elhúzódott tőle, tenyerébe fogta az állát, és a szemébe nézett.

– Majd felhívlak – suttogta.

Sabina szinte beesett a taxiba, és gyorsan bemondta a címét. Az arca lángolt. Saját magára talán még jobban haragudott, mint Brice-ra. Tudta, hogy a férfi a járdán áll és követi a taxit a tekintetével, ő mégis mereven kibámult az ablakon, amíg be nem fordultak a sarkon.

Hogy meri Brice ott és akkor megcsókolni, amikor és ahol kedve szottyan rá? Mintha az ő menyasszonya lenne, nem Richardé…

Egek, Richard! Mit szólna, ha elmesélné neki, hogy Brice McAllister megcsókolta, méghozzá nem is egyszer, hanem kétszer?

Sabina megbotránkozva megrázta a fejét.

Richard sosem próbálta őt korlátozni, elfogadta, hogy a munkája miatt sokat utazik, talán mert maga is nagyon elfoglalt volt. De a kapcsolatuk azért is működött olyan jól, mert tudták, hogy megbízhatnak egymásban. És ő sosem adott okot Richardnak arra, hogy kételkedjen a hűségében. Eddig. Igaz, most sem ő kezdeményezett, de nem is lökte el magától Brice-t. Miért nem?

Ez megint olyasvalami volt, amin nem akart töprengeni.

Az első csókot talán még megmagyarázhatta volna Richardnak, de ezt a másodikat aligha. Igaz, nem is akarta. Kettőjük kapcsolata nem volt annyira bizalmas, és ő nem akarta vallomásával bonyolítani a helyzetet.

Meglepetésére a földszinten égtek a lámpák, amikor hazaérkezett. Richardot a nappaliban találta. A férfi klasszikus zenét hallgatott, és közben whiskyt kortyolgatott.

– Csak holnapra vártalak – mosolygott rá Sabina.

Richard felállt, amikor belépett.

– Elég nyilvánvaló – mondta nyersen.

Sabinát rögtön elfogta a bűntudat. Brice alig negyedórával ezelőtt csókolta meg. Talán meglátszik rajta? Elkenődött a rúzsa? Vagy más árulta el?

– Clive már több mint egy órája visszatért – jegyezte meg Richard, és újra kortyolt egyet a whiskyjéből.

Clive, akit Brice McAllister küldött haza. Sabina összerázkódott, amint elképzelte, a vőlegénye milyen következtetést vonhatott le ebből a tényből.

– A jótékonysági estre menet beugrottam Brice McAllisterhez…

– Igen?

Sabina felsóhajtott.

– Kaphatnék én is egy whiskyt?

Richard elhúzta a száját, de neki is töltött.

– Készüljek fel a legrosszabbra? – érdeklődött, ahogy átnyújtotta az italt.

– Nem értem…

– Mindketten kezdettől fogva tudtuk, hogy az eljegyzésünk csak egy üzleti megállapodás, és mivel te McAllisternél töltötted az estét…

– Nem az egész estét. Még csak fél tíz. Egyébként azért mentem el Brice-hoz, hogy… megbeszéljem vele, mikor üljek megint modellt neki – füllentette a lány.

A hangját saját maga is védekezőnek érezte, de hát nem készült fel arra, hogy ilyen rövid idővel azután, hogy Brice-szal csókolózott, válaszolnia kell Richard kérdéseire.

– Miért nem hívtad fel?

– Amúgy is arrafelé mentünk.

– És? – ráncolta össze a homlokát Richard.

– Richard, egy nappal korábban hazajöttél, ne pocsékoljuk arra az estét, hogy Brice McAllisterről beszélgetünk! – mondta Sabina, s mivel érezte a férfi feszültségét, megnyugtatóan megszorította a karját.

– De én ezt nem tekintem időpocsékolásnak – válaszolta lágyan Richard. – Máskor is jártál már este McAllisternél a távollétemben?

– Ugyan, hová gondolsz! Jaj, Richard, ennek semmi jelentősége! Nem akartam elmesélni, mert tudom, hogy mindig aggódsz, de tényleg a portré miatt ugrottam be hozzá, aztán… elájultam – ismerte be vonakodva a lány.

Richard elkomorodott.

– Elájultál? Miért? Csak nem kaptál újabb fenyegető levelet?

– Nem, de ma egész nap egy falatot sem ettem – motyogta zavartan a lány. – Ez minden.

– Ez minden? – ismételte meg Richard rosszallóan. – Te kis csacsi! Én meg itt ülök egy órája, és ezalatt sok buta gondolat futott át az agyamon – vallotta be. – Azóta ettél már valamit?

Sabina bólintott.

– Brice ragaszkodott hozzá, hogy megvacsoráztasson. – Azt nem tartotta szükségesnek megemlíteni, hogy a férfi úgy felbosszantotta, hogy dühében és idegességében a leves után már semmit sem evett.

Kezdettől fogva tudta, hogy Richardban erős a birtoklási vágy. Nem szerette ezt a jellemvonását, de hasznosnak találta, mert Richard mindig nagyon vigyázott arra, amit a tulajdonának tekintett.

– Akkor jó – mosolygott rá melegen a férfi. – Sajnálom, ha az előbb undok voltam. Csak hát annyira gyönyörű vagy, olyan egyedi és különleges! – Bánatosan megcsóválta a fejét. – Nem lett volna szabad kételkednem benned.

Sabina igen kínosan érezte magát. Sajnos, Richard joggal kételkedett benne…

8. FEJEZET

– Hogy érted azt, hogy idehozol valami nőt? – méltatlankodott Hugh McDonald.

– Pontosan úgy, ahogy mondtam, nagyapa – válaszolta Brice.

Úgy vélte, az elemi udvariasság megköveteli, hogy felhívja az öregurat és megkérdezze tőle, hozhat-e vendéget a hétvégére, mielőtt újabb lépéseket tenne ez ügyben Sabinánál vagy Richárd Lathamnél, de ilyen fogadtatásra nem számított!

– Ez nem szálloda, fiacskám. És bár ti, fiúk, ezt nyilván nem így gondoljátok, nekem is megvan a saját életem – zsörtölődött az öregúr. – Ne higgyétek, hogy itt malmozok egész nap, és azt várom, hogy valamelyikőtök kegyeskedjen végre meglátogatni!

Ajjaj, ma tényleg bal lábbal kelhetett fel! Brice tudta, milyen elfoglalt a nagyapja. A kastélyához több ezer hold uradalom tartozott, amelynek egy részén rőtvadat tenyésztett, a többit felosztotta a bérlői között. És bár volt egy intézője is, sosem ért rá henyélni. Brice egyébként mulatságosnak találta, hogy még mindig „fiúk”-nak titulálja Logant, Fergust meg őt, noha már mindannyian elmúltak harmincöt évesek.

– Különben is – folytatta Hugh McDonald –, lehet, hogy a következő hétvégén nekem is lesz egy vendégem.

– Egy vendéged? – visszhangozta kíváncsian Brice. – Csak nem nőnemű? – kérdezte Brice. Nehéz volt elképzelnie, hogy a nagyapja udvarol valakinek, de az öregúr még mindig jóképű férfi volt, és mivel évekkel ezelőtt megözvegyült…

– Ne pimaszkodj, kölyök! – förmedt rá Hugh McDonald.

– Tehát tényleg egy nőről beszélünk – állapította meg Brice kicsit hitetlenkedve. Mert egy dolog gyanítani valamit, és más tudni.

– Egyáltalán nem beszélünk róla – jelentette ki határozottan a nagyapja.

– Mert te nem az a férfi vagy, aki dicsekszik a hódításaival?

– Vigyázz a nyelvedre, fiacskám! – figyelmeztette élesen Hugh.

Brice nem tudta, hogyan kezelje ezt a helyzetet. Milyen könnyedén osztogatott tanácsokat Sabinának, amikor a lány édesanyjáról volt szó!

Most viszont fogalma sem volt, mit mondjon vagy tegyen.

– Akkor hát nem látod szívesen az ismerősömet? – kérdezte lassan.

– Azt egy szóval sem mondtam – felelte Hugh mogorván. – Csak rámutattam, hogy az otthonom nem szálloda, ahová elhurcolhatod az ügyeletes barátnődet!

– Sabina nem a barátnőm. – Sajnos, gondolta Brice. – Megbíztak azzal, hogy fessem le, ez minden.

Ez minden? Amióta megismerte a lányt, odalett a lelki békéje, és egyáltalán nem volt benne biztos, hogy ha elkészült a portré, Sabina hatalma megszűnik fölötte.

– Sabina? – ismételte meg a nagyapja élesen. – A topmodell?

– Igen, a gyönyörű és utánozhatatlan Sabina! – erősítette meg Brice. – Bár nem tudtam, hogy érdekel a divatvilág.

– Sok mindent nem tudsz rólam, Brice – válaszolta gúnyosan Hugh McDonald.

– A jelek szerint! – Brice még sosem hallotta, hogy a nagyapja meghívott volna egy hölgyet magához. És Logan meg Fergus sem, különben biztos elmesélték volna neki.

– Mikor jönnél?

– Először veled akartam egyeztetni. – És milyen szerencse, hogy így tett!

– Szívesen látlak benneteket – mondta könnyedén az öreg.

Brice csodálkozott. Néhány perce a nagyapja még egészen más nótát fújt!

– Majd felhívlak, és megmondom, mikor megyünk – ígérte meg.

Richard Latham egy óra múlva fogadja, akkor eldől, hogy elviheti-e Skóciába Sabinát. Szívesebben beszélt volna a lánnyal, de minthogy Latham rendelte meg a képet, és ő Sabina vőlegénye, Brice beletörődött, hogy vele kell tárgyalnia. De azért remélte, hogy a lányt is láthatja…

Két nap telt el azóta, hogy Sabina kiviharzott a házából, és Brice időt akart adni neki, hogy úrrá legyen a haragján, ezért beszélte meg mára Lathammel a találkozót. És persze mert nem akart túlbuzgónak sem tűnni.

Egyébként a gondolatai szinte egyfolytában a lány körül forogtak. Felidézte, milyen volt a karjában tartani, milyen édes volt az ajka. Nem emlékezett rá, hogy valaha is ennyire a megszállottja lett volna egy nőnek, ráadásul egy olyannak, aki elérhetetlen a számára.

– Rendben – válaszolta Hugh. – És azt is tudni akarom, pontosan hány órakor érkeztek.

– Majd vigyázok, nehogy a rossz időzítésemmel kínos helyzetbe hozzalak! – mondta szárazon Brice. Még mindig nem emésztette meg, hogy a nagyapjának van valakije.

– Remélem, nem feledkezel meg a jó modorról. Nem akarom, hogy az… ismerősöm előtt kétértelmű megjegyzéseket tégy.

– Jó leszek, nagyapa! – Brice úgy vélte, hogy a nagyapjának komolyak lehetnek a szándékai, ha ennyire fontosnak tartja, hogy senki se bántsa meg a barátnőjét. Összeráncolta a homlokát. Nehezen tudott elképzelni Hugh McDonald mellett más nőt, mint a nagyanyját.

Valószínűleg csak féltékeny vagyok, gondolta. Elvégre a nagyapja évek óta özvegy, és bizonyára magányos. A lányai meg az unokái a saját életüket élik, és gyakran hetek is elmúlnak anélkül, hogy bármelyiküknek akár csak eszébe is jutna, hogy meg kellene látogatnia őt.

– Ajánlom is, hogy jó légy! – morogta Hugh, és letette a kagylót.

Brice még néhány percig ott ült, míg rá nem eszmélt, hogy alig háromnegyed órája maradt arra, hogy átöltözzön és elhajtson Mayfairbe. Különben is, mi köze ahhoz, ha a nagyapja talált valakit, akivel szeret együtt lenni? Hugh özvegy, tehát szabad ember!

Amikor bevezették Richard Latham szalonjába, Brice csalódottan látta, hogy a férfi egyedül van. Sabina nyilván most is dolgozik, gondolta sajnálkozva.

Latham sötétszürke öltönyt viselt, fehér inggel és szürke-vörös mintás nyakkendővel. Rövid, szőke, a halántékánál őszbe vegyülő hajával, kék szemével, markáns arcával, atletikus alakjával tagadhatatlanul megnyerő külsejű férfi volt, de Brice változatlanul ellenszenvesnek találta.

Nem az arroganciája miatt, amely már az első találkozásukkor felbőszítette, hanem mert együtt élhetett Sabinával, vele tölthetett minden

napot és minden éjszakát. Főleg ezeknek az éjszakáknak a gondolata készítette ki!

– Foglaljon helyet! – szólította fel Richard. – Megkínálhatom egy itallal? Vagy egy teával, kávéval?

– Nem, köszönöm. – Brice nem akart sokáig itt időzni. Már attól is úgy érezte, mintha hangyák másznának a bőrén, hogy egy szobában tartózkodott a fickóval!

– Mit tehetek önért? – kérdezte Richard hidegen.

Brice ajka fanyar grimaszra húzódott.

– Azt hittem, én vagyok az, aki tehet valamit önért. Azt akarta, hogy fessem le Sabinát – fűzte hozzá, a másik férfi kérdő tekintetére.

– Ó, igen – bólintott Richard úgy, mintha ez csak most jutna az eszébe. – És lefesti?

Mivel az ellenszenve percről percre nőtt, Brice elhatározta, hogy azonnal a lényegre tér.

– Igen – közölte. – De nem itt, hanem Skóciában. Én… Rövid kopogás után a házvezetőnő bejött a szobába.

– Megkért, hogy szóljak, ha Miss Sabina felébredt, Mr. Latham.

– Köszönöm, Mrs. Clark. Mondja meg neki, hogy pár perc múlva felmegyek hozzá.

– Sabina beteg? – kérdezte aggódva Brice, mihelyt kettesben maradtak. Délután kettőkor miért lenne különben ágyban? Nem akarta, hogy a lány beteg legyen, a *másik* lehetőséget viszont, ami az eszébe jutott, teljesen elfogadhatatlannak találta!

– Nincs semmi komoly baja – válaszolta könnyedén Richard. – Sabina túl… érzékeny. Kicsit gyenge idegzetű. A legkisebb izgalom is megárthat neki. Szegény drágám!

Nyilvánvalóan gondosan megválogatta a szavait, ugyanakkor Brice-nak az volt az érzése, hogy valami rejtett szándék vezeti. Ő egyébként nem tartotta Sabinát túl érzékenynek vagy gyenge idegzetűnek. Igaz, a lány olykor feszültnek látszott, és többet mosolyoghatott volna, de ettől eltekintve olyan nőnek tűnt, aki képes megbirkózni az élet kihívásaival. Elvégre vele is könnyedén megbirkózott.

– Ezt sajnálattal hallom – mormolta.

Richard bólintott.

– Sabina említette az ötletét, azt a skóciai utazást.

– És? – kérdezte feszülten Brice.

– Nem tudom, miért ne tarthatnánk magával.

– Valóban? – Brice csak azért mondta azt Sabinának, hogy milyen kár, hogy Richard nem csatlakozhat hozzájuk, mert a lány említette, hogy a vőlegénye Ausztráliában lesz. Esze ágában sem volt őt is meghívni, de ezek után nem tehetett mást. – Sabina egyik megjegyzéséből arra következtettem, hogy el kell utaznia – jegyezte meg.

– Megváltoztattam a terveimet, hogy elkísérhessem Sabinát Skóciába.

Megváltoztatta a terveit? De amikor ő megérkezett, mégis úgy tett, mintha nem is sejtené, miért kérte ezt a találkozót.

Brice-t nem tévesztette meg Latham színlelt nyájassága és kifinomult modora. Úgy vélte, a fickó valóban olyan veszélyes, mint amilyennek az unokaöccse, David tartotta.

És Sabina ennek az embernek a menyasszonya!

– Brice-nak kitűnő az ízlése – mondta Chloe elégedetten, ahogy megigazította a széles selyemövet Sabina keble alatt, aztán hátralépett, hogy megcsodálja a művét.

Sabina, ha jellemeznie kellett volna a férfit, nem a jó ízlését említi első helyen. Nem mintha a vállpánt nélküli, aranyszínű ruha, amelyet Chloe Brice elképzelései alapján készített el, nem lett volna gyönyörű.

Sabina megdöbbent, amikor Richard közölte vele, hogy Skóciában töltik a következő hétvégét. Ő azért mesélt neki Brice meghívásáról, mert azt hitte, a férfi azonnal elveti az ötletet. Ehelyett Richard elhalasztotta az ausztráliai útját, hogy elkísérhesse. Ezek után Sabina sem ellenkezhetett, s most el kellett jönnie ruhapróbára Chloe Foxhoz, az elutazásuk előtt egy nappal!

Amióta csak megismerte Brice-t, úgy érezte, mintha magával sodorta volna egy hullám, és ezt csöppet sem találta kellemesnek.

– Mondja, hogy tetszik! – sürgette Chloe.

Sabina magában bevallotta, hogy Chloe minden elismerést megérdemel. Az aranyszínű anyag – amely kissé áttetsző volt, ahogyan előre sejtette – meztelenül hagyta a vállát, rásimult a keblére, az öv kihangsúlyozta a dereka karcsúságát, és a szoknyarész csillogó fátyolként omlott alá.

– Álomszép – suttogta, megszorítva Chloe karját.

– Gondolja, hogy Brice-nak is tetszeni fog? – ráncolta össze aggódva Chloe a homlokát.

Sabina rá akarta vágni, hogy „kit érdekel?”, de lenyelte a választ, mert Chloe nemcsak sikeres divattervező volt, hanem Brice unokatestvérének a felesége is.

– Imádni fogja – mondta rekedten Brice.

A hangjára Sabina megpördült, és először elpirult, majd elsápadt, ahogy a szeme találkozott a férfi csodáló tekintetével. A ruha bűvölte el, nem te, szidta magát. Ebben nincs semmi személyes!

A probléma az volt, hogy valahányszor Brice-szal találkozott, a dolgok mindig gyorsan személyes jellegűvé váltak.

– Annyira örülök, hogy tetszik! – búgta Chloe.

– Tökéletes! – Brice beljebb sétált. Farmert viselt, és egy fekete pólót, amely megfeszült széles vállán.

– Levágattad a hajadat – állapította meg Chloe.

Sabina úgy találta, hogy Brice így még vonzóbb.

A férfi szemmel láthatólag nem örült Chloe megjegyzésének, mert zavartan a hajába túrt.

– Azt gondoltam, a bohém külső már kiment a divatból – motyogta.

Chloe kuncogott.

– Neked jól állt. Megyek, főzök egy kávét – hadarta, és kisietett.

Sabinát felzaklatta, hogy megint kettesben maradt Brice-szal. Érezte, hogy a férfi az arcát fürkészi, de képtelen volt a szemébe nézni.

– Mindjárt felveszem a saját ruhámat – mondta.

– Ez a ruha is a tiéd – közölte Brice. – Az árát hozzácsapjuk Latham számlájához.

– Természetesen – bólintott a lány. – Mégis… – Az öltöző fülkébe indult, de mert zavarban volt, kicsit esetlenebbül mozgott, mint máskor, és

ahogy elhaladt Brice előtt, nekiment egy széknek.

Brice megragadta a karját.

– Már jobban vagy?

– Jobban? – hökkent meg Sabina. Aztán eszébe jutott, hogy amikor a férfi múltkor náluk járt, ő fenn feküdt a hálószobájában. – Ó, persze, kutya bajom. Tudod, elrontottam a gyomromat… – dünnyögte, ám Brice nem eresztette el a karját.

– Latham nem ezt mondta.

– Félreérthettél valamit. – Sabina aznap kapott egy újabb nyugtalanító levelet, de erről nem akart mesélni Brice-nak.

A férfi összehúzta a szemét.

– Azt nem hiszem.

Sabina ragyogóan rámosolygott.

– Szóval holnap elutazunk Skóciába!

– Méghozzá mind a hárman – erősítette meg Brice. – Talán nem bízik benned a jegyesed annyira, hogy két napig kettesben hagyjon velem?

– Nem hiszem, hogy bennem nem bízik – vágta rá csípősen Sabina.

Brice felnevetett.

– Lehet, hogy okosabb, mint gondoltam!

Miért tart ilyen sokáig Chloénak az a kávéfőzés? – idegeskedett a lány.

– Felhívtad már az édesanyádat? – kérdezte hirtelen Brice.

– Az édesanyámat?

Brice türelmetlenül felsóhajtott.

– Skóciába utazunk. Az édesanyád ott él. Már elfelejtetted?

– Természetesen nem – rázta le a lány magáról bosszúsan a kezét. – De az anyám és Richard… – Elhallgatott, mert rájött, hogy majdnem olyasmit árult el, ami nem tartozik Brice-ra.

– Az anyád és Richard… – ismételte meg Brice elgondolkozva – ki nem állhatják egymást, igaz? A mamád sem helyesli, hogy egy ilyen öreg pasassal jegyezted el magad! – kiáltotta diadalmasan.

– Richard nem öreg! – tiltakozott Sabina. – És nincs olyan törvény, amely kimondaná, hogy az anyámnak helyeselnie kell a választásomat. Vagy fordítva…

– De Latham sem rajong az anyádért, ugye? Nos, a mamád érzéseit megértem, elvégre a fickó alig tíz évvel fiatalabb nála. Arról, hogy Latham jól ítéli-e meg az édesanyádat, egyelőre nem alkothatok véleményt.

– Egyelőre? Brice, nem valószínű, hogy valaha is találkozol az anyámmal. Különben is, mindehhez semmi közöd!

– Semmi az égvilágon – hagyta rá a férfi hátralépve, és összefonta mellkasán a karját. – Áruld el, drágám, kedveli bárki is a vőlegényedet? Természetesen téged kivéve…

– Brice, túl messzire mégy… – szisszent fel Sabina.

– Nem annyira, amennyire szeretnék, hidd el! – dörmögte a férfi.

Sabina hitt neki. Persze Brice öntörvényű személyiség, és csak az ég tudja, mit tartogat számukra ez a hétvége!

A lány arra számított, hogy ha Richard elkíséri, egy problémája megoldódik: Brice nem csókolhatja meg, valahányszor kedve tartja. De most, tekintettel a férfi leplezetlen ellenségességére Richard iránt, attól félt, hogy a vőlegénye jelenléte csak még jobban elmérgesíti a helyzetet. Minél előbb elkészül az a portré, annál jobb! Utána nem kell többé látnia Brice-t.

És hol a pokolban van Chloe? Vajon ő tudta, hogy Brice ma idejön?

– Még valamit mondanom kell a hétvégével kapcsolatban – szólalt meg megint Brice.

– Igen?

– A nagyapám elmúlt nyolcvanéves…

– És?

– Nem akarok ítélkezni az életmódod fölött… Remélem, megérted?

Nem, Sabina nem értette, még nem, de sejtette, hogy ez csak idő kérdése.

– Folytasd!

– Az, hogy te és Latham mit csináltok Londonban, a ti dolgotok, de az embernek alkalmazkodnia kell a helyi szokásokhoz és elvárásokhoz…

– Rátérnél a lényegre? – kérdezte Sabina. Az volt a benyomása, hogy Brice magában mulat valamin.

– A lényeg az, Sabina, hogy a nagyapám idős ember, és kissé maradi nézeteket vall. Noha te és Latham Londonban együtt éltek, az öreg nem lesz

hajlandó egy szobában elhelyezni benneteket. Szóval, amíg Skóciában vagytok, külön kell aludnotok – fejezte be a férfi elégedetten.

Sabina elpirult.

– Azt hiszem, túl fogjuk élni – közölte színlelt magabiztossággal, mire Brice elkomorodott.

– Nem érdekel, Latham túléli-e. Csak nem akartam, hogy kínosan érezd magad.

– Ó, te tapintatos lélek! – kiáltott fel Sabina gúnyosan. Biztos volt benne, hogy Brice-t nem a jó szándék vezette. Hiszen az ideje legnagyobb részét azzal töltötte, hogy őt zavarba hozza! – Ha most megbocsátasz, tényleg le kellene vennem ezt a ruhát – lépett egyet az öltözőfülke felé.

– Lenne itt még valami, Sabina – szólt utána Brice, és a lány lassan megfordult.

– Igen?

– A kastély nagyon régi, és bár a nagyapám az évek folyamán a jelenkor minden modern kényelmével felszerelte…

– Úgy érted, van benne vizesblokk? – csúfolódott a lány.

– Többek között. De a nagyapám sem tudta megoldani a nyikorgó ajtók és padlódeszkák problémáját – mondta Brice kihívóan.

Nyikorgó ajtók és padlódeszkák? Sabina rájött, hogy a férfi azt akarta az értésére adni virágnyelven, hogy ha Richard vagy ő éjjel mászkálnak a házban, azt mások is hallani fogják.

– Ki fogjuk bírni, hogy két éjszakát külön töltsünk – felelte dühösen. – Ha ez minden…? – Nem várta meg a választ, bevonult a fülkébe, és becsukta az ajtaját.

Micsoda pofátlan alak! Hogy merészeli elítélni őt, amikor fogalma sincs az életmódjáról? Mert ha lenne, azt is tudná, hogy Richard és ő mindig külön háltak.

9. FEJEZET

Brice azt kívánta – és már nem először –, hogy bár elfogadta volna Richard Latham ajánlatát, aki maga akarta elvinni Sabinát Skóciába. De ő ragaszkodott hozzá, hogy együtt utazzanak, egyrészt mert Latham nem ismerte az utat, másrészt mert szeretett volna minél több időt Sabinával tölteni. De együtt lenni a lánnyal, amikor ott a vőlegénye is, csöppet sem volt kellemes.

Brice egyre mogorvább lett, míg a jegyespár vidáman tereferélt a hátsó ülésen. Úgy viselkednek, mintha ő lenne a sofőrjük! – dohogott magában a férfi.

– Remélem, nem hajtok túl gyorsan? – kérdezte, ahogy a visszapillantó tükörben a szeme találkozott Sabina gúnyos tekintetével. A kis boszorkány nyilván tudja, hogy majd megpukkad mérgében!

– Egyáltalán nem – mondta Richard. – Épp arról beszéltünk, hogy nem is sejtettük, milyen gyönyörű ez a hely.

– Valóságos nászutas-paradicsom – morogta Brice.

– Én inkább a karibi szigetekre akarom elvinni Sabinát – árulta el Richard.

Jellemző, gondolta ingerülten Brice, de ahogy megint a tükörbe pillantott, kicsit felderült, mert Sabina olyan meglepetten bámult a vőlegényére, mintha először hallana a nászútjukra vonatkozó tervéről.

Brice ebből rájött, hogy Latham megjegyzése nem a lánynak, hanem neki szólt. A fickó tudja, hogy ő komolyan érdeklődik Sabina iránt, ezért változtatta meg a programját, és döntött úgy, hogy velük tart. Brice ezt már korábban is gyanította, de most már biztos volt benne.

Remek! – gondolta bosszúsan. Ezek után Latham árgus szemmel lesi majd minden mozdulatát!

– A nagyapáin birtoka – jelentette be, ahogy ráfordult a kastélyhoz vezető hosszú kocsifeljáróra.

– Milyen szép! – suttogta Sabina néhány perccel később.

Brice-nak gyakorlatilag ez volt a második otthona, mégis mindig újra és újra elbűvölték a patinás falak, az ég felé meredő, romantikus tornyok.

– Azt hiszem, a jegyesem már várúrnőként látja magát – csúfolódott Richard, miután kiszálltak, és Sabina ámuldozva szemlélte a kastélyt.

– Amennyire tudom, a nagyapám már elígérkezett egy másik hölgynek – válaszolta jegesen Brice, majd elfordult, és a lányra mosolygott, akinek szinte gyermeki lelkesedése gyönyörűséggel töltötte el a szívét.

– Semmi baj, Sabina! – Richard birtoklón átkarolta a lányt. – Ha tényleg egy kastélyra áhítozol, majd én veszek neked egyet.

Mintha egy gyereket akarna kárpótolni egy új biciklivel, gondolta mogorván Brice.

Nem lesz könnyű kibírnia ezt a hétvégét. Bármit mondott vagy tett Richard Latham, idegesítette! Mennyivel kellemesebb lenne, ha Sabina egyedül jött volna! Akkor megmutathatta volna neki a házat meg a birtokot, és elsétálhattak volna a kis folyóhoz, ahol az unokatestvéreivel annyi lazacot fogott.

– Ez a kastély több évszázada a családomé – közölte fojtottan.

– Brice-nak igaza van – mondta rekedten Sabina. – Az ilyenfajta szépséget csak örökölni lehet, megvenni nem.

Latham egy pillanatra összeszorította az ajkát. Nyilván bosszantotta Sabina közbeszólása.

– Nem vagyok benne biztos, hogy mi örököltük. – Brice felment a kőlépcsőn a hatalmas tölgyfa ajtóhoz. – Azt hiszem, az egyik ősünk magának követelte, miután részt vett egy fegyveres fosztogatásban, melynek során az eredeti tulajdonost megölték.

– A skótok mindig szerettek harcolni, igaz? – mondta nyájasan Richard Latham.

Túl nyájasan. Brice elértette a célzást. De ha Latham azt hiszi, hogy ő harcolni fog vele Sabina kegyeiért, téved. Sabina felnőtt nő, nem valami ingóság, hogy marakodjanak rajta, mint kutyák a koncon!

– Igaz, ami igaz, jó néhány ángliust elintéztünk – válaszolt Brice helyett a nagyapja az ajtóban állva. Körvonalai kirajzolódtak a bentről kiáradó lámpafényben.

– Nagyapa! – Brice mosolyogva előrelépett, és megölelte az öregurat.

– Szóval megérkeztél végre, fiacskám – zsémbelt Hugh, és odébb húzódott. – Talán hajlandó leszek megbocsátani, hogy miattad ilyen későn kell vacsoráznom – a szemében csodálat csillant, ahogy Sabinához fordult –, ha bemutatsz ennek az elragadó ifjú hölgynek!

– Sabina – nyújtott kezet az öregúrnak a lány. Nem várta meg, hogy Brice bemutassa. – És attól tartok, én tehetek arról, hogy ilyen későn értünk ide. Nem tudtam eldönteni, mit hozzak magammal.

Hugh McDonald a karjába fűzte Sabina kezét, és bevezette a lányt a házba.

– Biztos vagyok benne, hogy maga mindenben gyönyörű – mondta gálánsán.

Richard Latham gúnyos tekintettel a jegyese és Hugh McDonald után bámult.

– Segítsen bevinni a csomagokat! – szólt oda neki bosszúsan Brice, miközben visszaindult a kocsihoz, és kinyitotta a csomagtartót. Arra gondolt, hogy Latham aligha szokta maga cipelni a holmiját, és nem árt, ha egyszer rákényszerül erre. Igaz, Hugh McDonaldnek több alkalmazottja is volt, de ez nem jelenti azt, hogy Latham végiglustálkodhatja a hétvégét.

Miután felvitték a bőröndöket a hálószobákba, megint lementek, de Brice megtorpant a nappali ajtajában, mert meghallotta Sabina nevetését.

– Bocsánat – mondta Latham, aki nem számított rá, hogy megáll, és beleütközött. – Mi történt, McAllister? – tudakolta.

Az történt, hogy Brice először hallotta Sabinát felszabadultan nevetni. És csodálatosnak találta a nevetését, természetesnek és kicsit pajkosnak…

Mohó szemmel figyelte a lányt. Sabina arca kipirult, a szeme csillogott. Úgy tűnt, nagyon jól érzi magát a nagyapja társaságában…

– Ne ácsorogj az ajtóban, fiacskám! – mordult Brice-ra Hugh. – Tedd hasznossá magad, és kínáld meg a vendégeinket egy itallal!

Brice megszokta, hogy a nagyapja úgy kezeli, mintha még mindig hatéves lenne, de Sabinának ez persze újdonság volt, és az ajka mosolyra görbült. Brice pedig hirtelen megnyugodott, mert most már biztos volt benne, hogy jól fog sikerülni ez a hétvége!

– Mit kérsz, Sabina? – kérdezte Brice, az üvegszekrényhez lépve, melynek tetején palackok sorakoztak. – Van fehér- és vörösbor, gin, vodka, whisky…

Sabina biztos volt benne, hogy – mivel Skóciában vannak – a férfiak whiskyt fognak inni, ő azonban fehérbort kért. Sosem szerette a magas alkoholtartalmú italokat.

– Hát nem csodálatos ez a hely? – sóhajtott fel, amikor Richard leült melléje a kanapéra.

– De, csodálatos – ismételte meg a férfi, minden lelkesedés nélkül.

Sabina meglepetten rábámult. Nem tudta elhinni, hogy Richardnak nem tetszik a kastély. Őt lenyűgözte a sok antik bútor és egyéb régiség, a falakat díszítő páncélok, kardok és sisakok, az ágyú, amelyet az egyik toronyba vezető lépcső aljánál látott.

„Erről Raponc jut az eszembe” – ugratta Brice-t a múlt héten, amikor a férfi elmondta, hogyan és hol akarja lefesteni. Most már megértette, miért ragaszkodott Brice ehhez a helyszínhez. A kastélyt mintha egy tündérmeséből varázsolták volna ide.

– Az épület nagyon elhagyatott helyen fekszik – dörmögte Richard, ahogy Brice átnyújtotta a whiskyjét. – És rengetegbe kerülhet a fűtés.

Hugh McDonald összehúzta a szemét.

– Az, hogy elhagyatott helyen fekszik, azt jelenti, hogy nem zaklatnak olyan gyakran a kíváncsi turisták – válaszolta csípősen. – És ha az embernek számolnia kell a költségeket, nem engedheti meg magának, hogy itt lakjon.

Sabina sajnálkozva észlelte, hogy Richard megjegyzései után a szobában szinte megfagyott a levegő. Pedig biztos volt benne, hogy a férfi nem akarta megsérteni a házigazdájukat.

Brice lehuppant egy karosszékbe.

– Azt hittem, öten leszünk, nagyapa.

Hugh szigorú pillantást vetett rá.

– A vendégem csak holnap érkezik – válaszolta röviden.

– Alig várom, hogy megismerjem – dorombolta Brice.

Sabina kíváncsian lesett egyikükről a másikukra.

– Felmehetek még vacsora előtt néhány percre? – kérdezte. – A hosszú autóút után kissé porosnak érzem magam – mosolygott Hugh-ra.

– Látod, Brice, évek óta mondogatom, hogy vegyél egy rendes kocsit! – gúnyolódott az öreg.

Minthogy Brice fekete Mercedese a legújabb modell volt, és igazi luxusautó, Sabina arra következtetett, hogy csak viccel. Az öreg és az unokája nyilván állandóan csipkelődtek egymással.

– Ezt a megjegyzést válaszra sem méltatom – csóválta meg a fejét Brice, és Sabinához fordult. – Gyere, megmutatom a szobádat.

Sabina számíthatott volna erre, de nem számított. Mielőtt elhagyták Londont, megfogadta, igyekszik elkerülni, hogy Brice-szal kettesben maradjanak. Nos, a jelek szerint ez nem lesz könnyű.

– Siess, drágám! – mondta Richard lágyan. – Ne kelljen miattunk még későbbre halasztania Mr. McDonaldnek a vacsorát.

Mr. McDonaldnek? Hugh rögtön a megérkezésekor megkérte Sabinát, hogy szólítsa a keresztnevén, de Richardnak nem ajánlotta fel ugyanezt. Talán nem jutott eszébe, gondolta a lány. Elvégre ő végig az öregúrral beszélgetett, míg a férfiak felvitték a bőröndöket, Richard pedig csak az imént csatlakozott hozzájuk.

– Vigyázz, nagyon keskenyek a lépcsőfokok! – intette Brice.

A figyelmeztetés épp jókor jött. Sabina felfelé menet kénytelen volt többször is belekapaszkodni a fal melletti, korlátként szolgáló kötélbe.

– Ez a hely annyira más, mint London! Úgy érzem, mintha egy másik világba csöppentem volna! – lelkendezett.

Brice a lépcső tetején megvárta.

– Remélem, a vizesblokkot is kielégítőnek fogod találni – jegyezte meg.

A lány elhatározta, hogy a jövőben jobban vigyáz a nyelvére. Még jobban, mint eddig.

Sabina még sosem látott kör alakú hálószobát. A fényűzően berendezett helyiségben, ahová Brice betessékelte, minden arany- vagy krémszínű volt: a falak, a kárpitozott bútorok, a szőnyegek és függönyök.

De a lányt legjobban a gótikus ablakok izgatták. Egyiktől a másikhoz szaladt, hogy mindent lásson, amit csak lehet az esti szürkületben: az erdőt

az egyik oldalon, egy tavat a másikon, a fallal bekerített kerteket a harmadikon és a legelésző szarvasokat a negyediken, az épület homlokzata előtt.

– Ha én itt élnék, sosem akarnék elmenni innen! – lehelte.

– Ha itt élnél, én sem akarnék – suttogta Brice.

A férfi olyan közel állt hozzá, hogy amikor Sabina megpördült, majdnem súrolta melle a mellkasát.

Ahogy összenéztek a félhomályban, mintha megállt volna az idő. A lány, mint akit megbabonáztak, izgatottan pihegve bámult fel a smaragdzöld szempárba.

– Jobb lesz, ha visszatérek a többiekhez – mondta végül rekedten Brice, megtörve a varázst.

– Jobb – erősítette meg Sabina, de nem lepődött meg különösebben, amikor Brice nem mozdult.

A férfi állán ugrálni kezdett egy izom. A levegő feszültségtől szikrázott.

– Tényleg le kellene menned – mondta halkan Sabina.

– Igen – sóhajtott fel Brice, de még mindig nem lépett hátra, ugyanakkor nem próbálta megérinteni sem őt. Úgy állt ott, mintha várna valamire.

– Sabina…

– Eredj! – vágott közbe lágyan a lány. – Kérlek! Brice ajka egyetlen keskeny vonalnak tűnt.

– Rendben – bólintott a férfi, és lassan elfordult. – Lenn találkozunk.

Az ajtó halk kattanással becsukódott mögötte, és Sabina görcsösen összekulcsolta a kezét. Mi történt vele?

Eljegyezte magát Richarddal, akinek hálával tartozott, aki mellett biztonságban érezte magát, de az imént felfedezett valamit, ami miatt az összes eddigi döntését meg kellett kérdőjeleznie.

Rájött, hogy beleszeretett Brice McAllisterbe!

– Az ég szerelmére, Sabina, lazíts már! – sziszegte Brice, amint a lányra pillantott a vászon fölött. – Már reggeliztem, nem foglak felfalni!

Alig félórája dolgozott a portrén. Sabina mereven állt az aranyszínű ruhában, kicsit elfordulva, és vágyakozva kibámult az ablakon. De az

elmúlt harminc percben egy pillanatra sem lazított. Pedig Brice-nak sokkal több oka lett volna az idegességre, mert valahányszor ránézett Sabina gömbölyű, meztelen vállára, gondolatban teljesen pucéran látta maga előtt a lányt.

– Persze, persze – motyogta Sabina. – Csak… fázom kicsit.

Fázik! Hogy fázhat egy jéghercegnő? Mert Brice így írta volna le. Sabina, amióta csak tegnap este csatlakozott hozzájuk, ridegen, szinte fagyosan viselkedett, legalábbis vele szemben.

De ebből azért valami jó is származott. Richard Latham, akihez viszont a lány elbűvölően kedves volt, a vacsora alatt teljesen feloldódott, megmutatva, hogy van egy másik, megnyerőbb oldala is. Brice feltételezte, hogy Sabina ezt szereti benne, ő azonban továbbra sem tudta megkedvelni. És kicsit megvigasztalta, hogy a jelek szerint Lathamnek a nagyapja szívébe sem sikerült belopnia magát.

Tegnap este alig várta a ma reggelt, azt, hogy megint kettesben lehessen a lánnyal, csak éppen ez a jéghercegnő nem volt valami kellemes társaság!

Brice hirtelen felállt.

– Te tényleg utálod ezt az egészet, igaz? – kérdezte ingerülten. – Csak Latham miatt vállaltad.

Sabina nem nézett rá.

– Becsukhatnánk az ablakot?

– Miért ne? – Brice átvágott a szobán, becsapta az ablakot, és mielőtt megfordult, mély lélegzetet vett. – Mi a baj, Sabina?

A lány hátralépett egyet.

– Nem mondtad, hogy a hálószobádban akarsz lefesteni! – tört ki. Az arca kipirult, s Brice nem tudta eldönteni, hogy a haragtól vagy a zavartól-e.

– Ez nemcsak a hálószobám, hanem a műtermem is – intett a férfi a falnak támasztott vásznak felé. Bár elég furcsának tűnhet egy nő számára egy olyan műterem, amelynek közepén egy franciaágy terpeszkedik. Brice erre eddig még sosem gondolt, talán mert még soha nem hívott meg egyetlen nőt sem ide.

– Lathamnek nem tetszene, ha tudná, hm? – gúnyolódott.

– *Nekem* nem tetszik! – javította ki Sabina erélyesen.

– Miért nem?

A lány odasétált a tóra néző ablakhoz.

– Olyan békés ez a hely…

– Nem feleltél a kérdésemre – emlékeztette bosszúsan Brice.

Sabina megpördült.

– Mert nem hiszem, hogy felelnem kellene rá.

– Sabina… – szisszent fel a férfi.

– Hová vitte a nagyapád Richardot?

Mit érdekel az engem? Felőlem felvihette egy hegycsúcsra is, és lelökhette onnan, gondolta Brice. Bár nem feltételezte, hogy a nagyapja ilyet tenne, sem azt, hogy a válasza tetszene a lánynak.

– Megmutatja neki a birtokot. Ne aggódj, hamarosan viszontlátod a jegyesedet!

– Egyáltalán nem aggódom.

Legalábbis nem Richard miatt, egészítette ki magában Brice. De valami nyugtalanítja…

– Sabina, ha nem árulod el, mi bajod, hogyan segíthetek? – kérdezte gyengéden.

Sabina rámeredt.

– Nem emlékszem, hogy azt mondtam volna, bármi bajom van. És arra sem, hogy a segítségedet kértem volna!

– Pedig nyilvánvaló, hogy segítségre szorulsz. Miért nem akarod elfogadni az enyémet?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. De ha tényleg problémáim lennének, megbeszélhetném őket a vőlegényemmel vagy az anyámmal is!

Ezzel bizonyára azt akarta az értésére adni, hogy benne még mindig csak egy idegent lát, aki vette a bátorságot, és néhányszor megcsókolta.

Brice vállat vont.

– Az volt a benyomásom, hogy a mamáddal nem túl jó a viszonyod. Egyébként felhívtad már, és megmondtad neki, hogy a hétvégét itt, Skóciában töltöd?

Sabina mérgesen az ajkába harapott.

– Nem. Nem hívtam fel – felelte bosszúsan.

– Miért nem?

– Skócia olyan nagy…

– Hol lakik az édesanyád? – Brice arca elsötétült, amikor Sabina megnevezett egy, a kastélytól alig öt mérföldre fekvő falut. – Sabina…

– Nem beszélhetnénk másról? Azt hittem, azért hoztál el ide, hogy lefess.

– Akár én is telefonálhatnék a mamádnak! Nem élhet olyan sok Smith ezen a környéken – mondta lassan Brice.

Sabina szikrázó szemmel rámeredt.

– Vagy törődhetnél a saját dolgoddal!

Brice védekezően felemelte a kezét.

– Csak segíteni próbálok.

– De én nem kértem a segítségedet! – emlékeztette a lány. – Az pedig, hogy milyen a kapcsolatom az anyámmal, az én dolgom!

– Az attól függ, hogy…

– Ó, ez reménytelen! – Sabina dühösen az ajtóhoz indult. – Ki kell szellőztetnem a fejemet. Ezt a vitát majd később folytatjuk – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.

Brice tudta, hogy jobb, ha most hallgat. Sabina többnyire hűvös volt, és fegyelmezett, ám az elmúlt percek azt mutatták, hogy van egy másik, temperamentumos oldala is, és ha az ember túlságosan felingerli, nagyon harcias! Brice-nak egyébként ez is tetszett benne.

Kész katasztrófa! – dohogott Sabina, ahogy kiegyenesedett. Aranyszínű ruháját időközben már egy rózsaszín pólóra és kék farmerre cserélte.

Most mitévő legyen? A menyasszonya egy férfinak, aki mindig törődött vele, de Brice-t szereti, aki… Aki szintén törődik vele a maga módján. És aki ráébresztette, hogy ő is képes szenvedélyt érezni.

Hogyan jutott idáig?

Múlt novemberben teljesen összeomlott, az önbizalma romokban hevert. Richardot akkor már egy ideje ismerte, olykor együtt vacsoráztak. Amikor a férfi látta, mennyire szenved, azt javasolta, jegyezzék el egymást. Ez mindkettőjüknek előnyös lenne, erősködött. Sabinának azért, mert ő majd

megvédi, neki azért, mert élvezné a tudatot, hogy a világ legtöbbet fényképezett modellje a menyasszonya.

Sabina nem sokáig habozott: elfogadta az ajánlatot. Akkor még nem tudta, hogy képes úgy szeretni valakit, ahogy most Brice-t szereti, mert ha csak egy pillanatig is sejti ezt, sosem lett volna Richard menyasszonya.

Tudta, hogy fel kell bontaniuk az eljegyzésüket, mert nem élhet vissza Richard jóságával, nem lakhat tovább nála, nem fogadhatja el a védelmét, miközben Brice után sóvárog. Csak azt nem tudta, hogyan közölje Richarddal a szakítási szándékát!

Ha gyanította volna, mit hoz ez a hétvége, sosem jön el Skóciába. Amióta ráeszmélt, hogy szerelmes Brice-ba, kínszenvedés volt kettesben lennie a férfival, főleg a hálószoba-műteremben.

És belefáradt a tépelődésbe, unta a saját társaságát… ugyanakkor vonzották a fallal övezett kertek, amelyeket a hálószobája ablakából látott, és közelebbről is szemügyre akarta venni őket. És talán, gondolta, mire visszaér, Hugh és Richard is megjön.

Az ördög vigye Brice McAllistert! – dühöngött lefelé menet.

– Sétálni indul?

Sabina időközben leért a lépcső aljára, és amikor megfordult, meglátta Hugh McDonaldet, aki akkor lépett ki egy szobából.

– Richard kölcsönvette a kocsit, hogy elhajtson a faluba újságért – válaszolt Hugh a lány ki nem mondott kérdésére.

Sabina elnézően mosolygott.

– Egy napig sem bírja ki a gazdasági melléklet nélkül.

– Nekem is ezt mondta – biccentett Hugh. – Ha sétálni megy, nem örülne a társaságnak? – tudakolta kedvesen.

Sabina örült volna, csakhogy…

– Már így is eléggé felboríthattuk a napirendjét – mentegetődzött.

– Ugyan, dehogy! – legyintett az öregúr mosolyogva. – Különben is, egy korombeli férfi sosem bánja, ha a napirendjét felborítja egy gyönyörű nő!

Sabina nevetett. Az elmúlt tizenkét óra érzelmi viharai után üdítőnek találta az öregúr gáláns modorát.

– Akkor – karolt bele Hugh-ba – nagyon örülnék, ha elkísérne.

– Hová szeretne menni? – kérdezte Hugh, amikor már kinn lépkedtek a virágzó fák között, amelyeknek ágain madarak csiviteltek a május végi napsütésben.

– Imádom a fallal elkerített kerteket.

Hugh kicsit szomorúan mosolygott.

– Én is. Bár a mi kertjeink kissé elhanyagoltak. A feleségem volt az, aki gondozta őket. Egyébként örülök, hogy négyszemközt beszélhetünk, Sabina. Szeretném megkérdezni a véleményét. Mit gondol, lehetséges, hogy a családom elmegyógyintézetbe akar majd záratni, ha bevallom, hogy beleszerettem valakibe?

Sabina szeme elkerekedett.

– Nem tudom… én… izé…

– Bocsásson meg! – mosolygott Hugh. – Nem akartam megbotránkoztatni.

– Nem botránkoztam meg – nyugtatta meg Sabina.

– Csak kíváncsi voltam egy kívülálló véleményére, mielőtt bárki másnak szólnék. .. – Hugh összeráncolta a homlokát. – Bár azt hiszem, Brice gyanít valamit…

Azon nem csodálkozom, Brice nagyon éles eszű, gondolta Sabina. Közben odaértek az első kerthez, és Hugh kinyitotta a kaput, majd előreengedte a lányt. Sabinát elbűvölte a rengeteg vadvirág, a színkavalkád, a mámorító illatok…

– Nos, mit gondol? – sürgette Hugh lágyan.

Sabina ragyogó szemmel nézett körül.

– Ez gyönyörű! Épp ilyennek képzeltem…

– Én a problémámra céloztam – mondta Hugh szárazon.

Sabina hallgatott. Hugh özvegyember, s noha elmúlt nyolcvanéves, a maga módján még mindig jóképű, életerős férfi… Miért ne lehetne újra szerelmes? Csakhogy emlékezett rá, mit érzett ő, amikor megtudta, hogy az édesanyjának van valakije. Biztosan Hugh családja is nagyon meglepődik majd…

– Szinte látom a szemében a fehér köpenyes férfiakat és a rácsos ablakokat – dörmögte Hugh.

– Téved – nevetett kicsit rekedten Sabina. – Csak ez a helyzet olyan ismerős… Az édesanyámmal is hasonló dolog történt – mesélte bizalmasan.

Hugh szeme összeszűkült.

– És?

Sabina grimaszolt.

– Nem fogadtam jól a hírt – ismerte be sajnálkozva.

– Aha – bólintott Hugh.

– Igen – sóhajtott fel a lány. – Egyetlen tanácsot adhatok: ne tulajdonítson nagy jelentőséget az első… izé… megnyilvánulásoknak.

Hugh felvonta ezüstös szemöldökét.

– Ezt értsem úgy, hogy maga… nem viselkedett valami kedvesen?

– Sajnos, lehetetlenül viselkedtem! – Pedig miért lenne baj, hogy az édesanyja már nem magányos? Hogy talált valakit, akivel megoszthatja az életét?

– Mi a véleménye az unokámról? – kérdezte váratlanul Hugh.

A lány meghökkent.

– Melyikről? – próbálta húzni az időt.

– Találkozott már Fergusszal és Logannel is? – mosolygott Hugh.

– Csak Fergusszal. Mi… – Sabina elnémult. Úgy vélte, az, hogy Brice és ő együtt vacsoráztak a McCloud házaspárral, nem tartozik az öregre. Ki tudja, milyen következtetést vonna le belőle? – De Logant is ismerem látásból – folytatta hadarva. – Nagyon hasonlítanak egymásra, nem?

– De igen – bólintott Hugh. – És mindhárman igazi McDonaldek! Nyilván nagyon büszke volt az unokáira, és joggal, mert amellett, hogy vonzó férfiak voltak, sikert sikerre halmoztak a választott pályájukon.

– Még nem válaszolt a kérdésemre. Mi a véleménye Brice-ról, Sabina?

– Azt hiszem, a szókimondó természetét a nagyapjától örökölte!

Hugh elvigyorodott.

– Arra tanítottam az unokáimat, hogy az őszinteség a legjobb taktika, még ha az ember így jó néhány ellenséget is szerez. És ha már az őszinteség szóba került…

– Halló! – kiáltotta Richard a nyitott kertkapuból.

Sabina hálás volt a félbeszakításért. Nem tudta, mit tett volna, ha Hugh tovább faggatja. Még túlságosan új volt számára a felfedezés, hogy szerelmes Brice-ba. Bár nem volt benne biztos, hogy kész szembenézni Richarddal…

– Nézd csak, kivel találkoztam, Sabina – mondta könnyedén Richard, és ahogy félrehúzódott, a lány meglátta az édesanyját.

Hát ő meg hogy kerül ide? Ha Brice valóra váltotta a fenyegetését, és felhívta. ..

– Joan! – kiáltotta rekedten Hugh.

Sabina feléje fordult. Az öregúr arca vörös volt, mélykék szemében aggodalom csillogott. Hát persze! Az igazság ökölcsapásként érte a lányt. Hugh említette, hogy beleszeretett valakibe. Az édesanyja nemrég közölt vele valami hasonlót.

Hugh McDonald, Brice nagyapja az édesanyja új szerelme!

10. FEJEZET

– Sabina, szerintem ez azért túlzás…

– Nem kérdeztem a véleményedet! – förmedt a lány Brice-ra. A férfi az ágya szélén ült, miközben ő a matracon fekvő, nyitott bőröndbe dobálta a holmiját. – S őt az adott körülmények között jobb, ha hallgatsz! – sziszegte villogó szemmel.

Brice megértette, hogy haragszik. Amikor néhány perce lement a földszintre, Sabina épp akkor rontott be a házba.

– Mi a csuda…? – kezdte, de a nagyapja, aki követte a lányt, rámordult.

– Hagyd békén a kislányt!

– De hát…

– Azt mondtam, hagyd békén! – mondta Hugh, és megállt Brice mellett. Némán figyelték Sabinát, aki felszaladt a lépcsőn.

– Mi a fene folyik itt? – fordult Brice az öreghez, amikor a lány eltűnt a lépcsőfordulóban. – Mit csináltál Sabinával? – kérdezte vádló hangon.

A nagyapja szemében furcsa fény villant, de az arckifejezése ádáz maradt.

– Semmit sem csináltam vele, fiacskám – dörmögte. – Sosem akartam megbántani őt, vagy fájdalmat okozni neki.

– Úgy látszik, mégis sikerült – vágta rá Brice élesen.

Hugh felemelte mindkét kezét.

– A sors rendelésének tűnt, amikor közölted, hogy a hétvégén ide akarod hozni Sabinát. Sajnos, mielőtt időm lett volna elmagyarázni neki a helyzetet…

– Ne szaladjunk ennyire előre, nagyapa! – szakította félbe Brice. – Mi tűnt a sors rendelésének? – Tudomása szerint Sabina és a nagyapja azelőtt sosem találkoztak, és nem értette, mit akart az öregúr megmagyarázni a lánynak.

– Talán jobb lesz, ha erre én válaszolok – csendült fel a háta mögött egy dallamos női hang.

Brice megpördült.

Az ajtóban egy törékeny, hatvan-hatvanöt év körüli asszony állt. Szőke haja a válláig ért, az arca még mindig szép volt, és az alakja karcsú. Brice még sosem látta ezt a nőt, de… A búzakék szempárt, a magasan fekvő pofacsontokat, a makulátlan bőrt szívfájdítóan ismerősnek találta…

Sabina azt állította, hogy az apjára hasonlít, de ez nyilván nem volt teljesen igaz.

– Értem – sóhajtott fel Brice.

A nő bájosan félrebillentette a fejét.

– Valóban?

– Azt hiszem – bólintott Brice, és visszafordult a nagyapjához. – Miért nem mondtad el?

Mert most már tudta, hogy Sabina édesanyja a nagyapja barátnője. Nem csoda, hogy a lány kiborult.

Hugh odalépett az asszonyhoz, és oltalmazóan átkarolta.

– Amikor Joan megpróbált múltkor mesélni kettőnkről, Sabina meg sem akarta hallgatni. Ti, fiatalok, nyilván azt hiszitek, hogy csak ti lehettek szerelmesek! – háborgott.

– Bocsánat – szólalt meg Richard Latham, belépve az előcsarnokba. – Sabina felment?

– Igen – felelte Brice.

Latham bólintott.

– Hamarosan visszaindulunk Londonba. Szükségünk lenne egy taxira, amely kivisz bennünket a legközelebbi repülőtérre – közölte.

– Majd én kiviszem magukat – ajánlotta fel hűvösen Brice.

– Ne fáradjon! De ha rendelne nekünk egy taxit…? – biccentett Richárd, és követte az emeletre a lányt.

Úgy beszél velem, mintha egy cseléd lennék, füstölgött Brice. Legszívesebben a férfi után szaladt volna, hogy fültövön vágja.

– Richard nem kedvel engem. Szerintem egyáltalán nem illik Sabinához, és ezt meg is mondtam neki – fintorgott Joan.

– Ez esetben – fordult hozzá Brice – én viszont máris nagyon kedvelem magát!

Joan nevetése annyira hasonlított Sabináéhoz, hogy a férfi szíve elszorult. Sabina… Mit érezhet most a lány? Mit gondolhat?

– Fel kell mennem Sabinához – mondta szórakozottan. – Mielőtt Latham tovább rontana a helyzeten.

– Félek, hogy csak az idejét vesztegeti – mondta szomorúan Joan. – Az elmúlt néhány hónapban az én gyönyörű, öntudatos lányom úgy megváltozott, hogy alig ismerek rá.

Brice erről szeretett volna többet hallani, de most sürgősebb dolga volt.

– Jó lenne, ha itt maradna és ezt később bővebben kifejtené – mondta Joannak, aztán kettesével szedve a fokokat feliramodott a lépcsőn.

– Joan sehová sem megy – ígérte meg Hugh McDonald.

Brice nem tudta, örüljön-e vagy búsuljon, amikor belépett a szobába, és Sabinát egyedül találta. Félig-meddig azt remélte, hogy követheti az ösztönét, és képen törölheti Lathamet. Bár az adott körülmények között ez aligha lenne szerencsés…

– Sabina – próbálkozott most megint –, tényleg annyira zavar, hogy a nagyapám és az anyád… összebarátkoztak? – folytatta, mert fogalma sem volt, hogy a „szerelmesek” *mennyire* kerültek közel egymáshoz.

– Nem akarok erről beszélni! – Sabina tovább „csomagolt”.

Brice összeráncolta a homlokát.

– Mostanában mindig ezt csinálod, ha valami problémád van? Nem veszel róla tudomást, azt remélve, hogy majd magától elmúlik? – kérdezte kihívóan.

– Mostanában? – ismételte meg óvatosan a lány.

– A mamád szerint megváltoztál, amióta eljegyezted magad Lathammel. – Brice arra gondolt, hátha megtudhatja, mi okozta ezt a változást.

Sabina vállat vont.

– Már mondtam, hogy anya és Richard nem kedvelik egymást.

Ezzel nyilván arra akart célozni, hogy az édesanyja elfogult. Csak éppen Brice-nak nem ez volt a benyomása az asszonyról, akit az imént megismert. Még mindig csodálkozott azon, hogy a nagyapja és Sabina anyja találkoztak és egymásba szerettek. Mekkora esély volt erre? És mekkora arra, hogy ő beleszeressen Sabinába?

Mindez nagyon különös, gondolta. Egyébként amióta megtudta, hogy Sabina édesanyja a nagyapja „barátnője”, korábbi ellenérzései eltűntek. Sabina viszont nyilván másképp érzett.

Mert nem tartja a nagyapját az édesanyjához illő partnernek? Vagy mert Hugh az ő nagyapja?

– Nem adnál nekik egy esélyt, Sabina? Elvégre mindketten felnőtt emberek, és… – Brice elnémult, ahogy a lány hevesen feléje fordult, és nagy szemekkel felnézett rá.

– Hát nem érted, hogy most nem tudok ezen gondolkozni? – kiáltotta.

Csak nem könnyek csillognak a szemében?

– Sabina! – ugrott fel Brice, és a vállára húzta a lány fejét. – Minden rendbe jön – ígérte meg.

Soha! – gondolta a lány kétségbeesetten. Hogyan is jöhetne minden rendbe, amikor Brice-ba szerelmes, de Richard menyasszonya, és a mamájának viszonya van Brice nagyapjával? Ez pedig azt jelenti, hogy nem kerülheti el a férfit.

Amikor tegnap ráébredt, hogy szereti Brice-t, azt hitte, ennél rosszabb már nem lehet a helyzet. De rosszabb lett, az édesanyja megérkezésével!

– Sabina? – Brice eltolta magától, és aggódva vizsgálgatta az arcát.

Szeretem őt! – gondolta a lány. Szeretem ezt a vonzó, gondoskodó férfit, testestől-lelkestől! És most mit csináljak?

Brice olyan áthatóan bámult rá! Csak nem találta ki, hogyan érez iránta?

– Sabina – mondta megint rekedten a férfi, aztán újra magához húzta, és megcsókolta az ajkát.

Mennyei! A csók egyszerűen mennyei volt.

Sabina mohón viszonozta, átkulcsolva a férfi nyakát. Brice felnyögött, és elfogadva a néma invitálást, nyelvével a szájába hatolt. Közben felmordult, és Sabina önkéntelenül hozzásimult. A férfi felemelte a lány állát, és ajka lejjebb siklott, a nyakára. Hosszan cirógatta selymes bőrét a nyelvével, mialatt egyik tenyere a mellére borult, hosszú, érzékeny ujjai a póló vékony szövetén át cirógatták, ingerelték a kőkemény mellbimbót.

Sabina szinte fuldoklott a vágytól.

– Brice – nyöszörögte. Többet akart, sokkal többet!

– Ez csodálatos, Sabina – suttogta a férfi. – És annyira… helyes!

– Én… – Sabina valami zajt hallott, és rögtön tudta, hogy ez mit jelent. A tenyerét Brice mellkasának feszítette, és sikerült is kiszabadítania magát és hátralépnie, mielőtt az ajtó felpattant, és Richard a szobába lépett.

Richard, a vőlegénye! Sabina elvörösödött, és bűntudatosan a férfira bámult, akinek a gyűrűjét az ujján hordta. Vajon látszik rajta vagy Brice-on, hogy az előbb szenvedélyesen ölelkeztek? Gyanít valamit Richard?

A férfi összehúzott szemmel, kutatóan, de nem vádlón vizsgálgatta az arcát.

– Még mindig el akarsz utazni? – tudakolta.

– Igen – bólintott Sabina, és becipzározta a bőröndjét. Nem nézett Brice-ra, aki csak néhány lépésre állt tőle, ökölbe szorított kézzel.

– Az adott körülmények között jobb lesz, ha mégsem festi meg azt a portrét, McAllister – mondta Richard.

– Az adott körülmények között?- ismételte meg Brice.

– Sabina teljesen kiborult az édesanyja és a maga nagyapja barátsága miatt…

– Ez igaz? Kiborultál? – kérdezte Brice a lánytól.

Sabina lassan felemelte a fejét, és vonakodva viszonozta a pillantását.

– Nem tudom, hogyan érzek ezzel kapcsolatban – válaszolta őszintén. Úgy vélte, időre és távolságra van szüksége, hogy rendet teremtsen a gondolataiban. – De egyetértek Richarddal: jobb, ha most elutazunk, és az lenne a legokosabb, ha elfelejtenénk a portrét.

– Miért? – kérdezte dühösen Brice.

Mert nem merek kettesben maradni veled, válaszolta magában a lány. Mert valahányszor rád nézek, akarlak, szégyentelenül, fenntartások nélkül. Mert szeretlek.

És mert Richardnak úgysem kellene az a kép, ha szakítanak.

– Mint te is jól tudod, sosem akartam, hogy lefess – emlékeztette a férfit hűvösen.

– És csak a vőlegényed kedvéért egyeztél bele? – gúnyolódott Brice.

A lány büszkén felszegte a fejét.

– Úgy van – erősítette meg dacosan, noha tudta, hogy a férfi kihívásnak veheti a szavait.

Brice ajka megvetően legörbült.

– Ezenkívül még számos más mód is van arra, hogy a vőlegényed kedvében járj!

– Bizonyára – válaszolta hidegen a lány. Nem tetszett neki Brice hanghordozása.

– Számítsa ki, mennyivel tartozom az eddigi munkájáért, adja hozzá az anyagköltségeket, és küldje el a számlát a címemre! – mondta Richard gőgösen.

Brice tekintete megkeményedett.

– Ezt felejtse el!

– Én mindig megfizetem az adósságaimat, Brice – mondta Richard.

– Mondtam, hogy felejtse el. Nem tartozik semmivel.

Sabina idegesen hallgatta a szóváltást. Ahogy Brice-ra nézett, nehéz volt elhinnie, hogy néhány perce még szenvedélyesen csókolóztak. Brice most olyan távolinak tűnt, és ő… csak azt tudta, hogy el kell menekülnie innen, erről a varázslatos helyről, amely úgy elbűvölte.

– Indulhatunk, Sabina? – kérdezte Richard.

– Igen – emelte fel a lány a bőröndjét az ágyról.

– Brice nyilván nem lesz olyan kicsinyes, hogy hagyjon téged cipekedni. Vagy igen, McAllister? – gúnyolódott Richard, felragadva a saját bőröndjét.

– Nem. – Brice elvette Sabinától a bőröndöt. – A nagyapám intézője kiviszi magukat az aberdeeni repülőtérre – közölte.

Sabina a két férfi előtt ment le a lépcsőn. Azt remélte, hogy mire visszatér Londonba, tisztábban látja majd, hogyan érez Brice iránt, tudni fogja, hogy tényleg szerelmes-e a férfiba. De ha nem az… az eljegyzését akkor is fel kell bontania.

Brice-t majd szétvetette a méreg, miközben követte Sabinát és Richardot a lépcsőn. De kénytelen volt hallgatni, mert attól félt, ha megszólalna, nem elégedne meg annyival, hogy tiltakozzon Sabina elutazása ellen, hanem alaposan be is olvasna a lánynak.

Nem fért a fejébe, hogyan utazhat el Sabina Richard Lathammel, miután olyan forrón csókolózott vele!

Jeff, az intéző a kocsinál várt, és szolgálatkészen felnyitotta a csomagtartót, hogy betehessék a bőröndöket.

– Bárhogyan is érzel most, Sabina – mondta Brice, amikor a lány be akart szállni az autóba – el kellene búcsúznod az édesanyádtól. És persze illene megköszönni nagyapámnak a vendéglátást.

– Természetesen – bólintott elpirulva a lány.

– Felesleges mindkettőjüknek fáradnia – mondta Brice Richardnak, aki vissza akarta kísérni a lányt a kastélyba.

– Semmi baj, Richard – mondta Sabina a vőlegénye kérdő tekintetére válaszolva. – Egy perc, és itt vagyok.

Brice bosszúsan látta, hogy megnyugtatóan megszorítja a férfi karját. Még azt sem bírta elviselni, hogy Sabina hozzáér a fickóhoz, hát még hogy…

Ez maga a pokol! Szeret egy nőt, aki egy másik férfival él együtt!

Akkor jött rá, hogy szerelmes Sabinába, amikor a lány bedobálta a holmiját a bőröndjébe, és ő nem bírta megállni, hogy még egyszer a karjába ne vegye, mielőtt elutazik.

Nem tudta, mikor és hogyan szeretett bele, csak azt tudta, hogy mindent szeret benne, a szépségét, a természetességét és kedvességét, azt, ahogyan beszél, ahogy mozog, a lojalitását Richardhoz, aki arra sem méltó, hogy a lába nyomát megcsókolja! És a gondolatra, hogy többé nem láthatja őt, égető fájdalom járta át.

Igen, ez volt az igazi pokol: szeretni az elérhetetlent!

– A nagyapám lakosztályának szalonjában lesznek – mondta nyersen, amikor Sabina habozva megállt az előcsarnokban.

Indulatos hangjára a lány összerezzent.

– Brice, én… – Megnedvesítette az ajkát. – Értsd meg, időre van szükségem, hogy alkalmazkodjam a helyzethez, hogy elfogadjam az anyám… és a nagyapád kapcsolatát. Ez elég nagy megrázkódtatás volt számomra.

Brice nehezen uralkodott magán, de tudta, hogy most nem mondhatja meg a lánynak, hogyan érez iránta.

– Nekem úgy tűnt, rokonszenvesnek találtad a nagyapámat, mielőtt rájöttél, hogy ő az anyád barátja – jegyezte meg élesen.

– Így is volt… így is van…

– Csak éppen ő nem az apád.

– Nem, nem az. De…

– Gondoltál valaha arra, hogy milyen magányos lehetett az anyád az elmúlt öt évben? – kérdezte türelmetlenül Brice. – Abból, amit a szüleidről meséltél, nyilvánvaló, hogy rokon lelkek voltak, érzelmileg és szellemileg is kiegészítették egymást. Az édesanyád az apád halálakor úgy érezhette, mintha önmaga egy részét is elveszítette volna. – Ő már most is így érzett Sabinával kapcsolatban, és el sem tudta képzelni, milyen lehet, ha valaki harminc vagy még több év házasság után veszíti el a párját. – Azt ajánlom, légy kedves hozzájuk – intette a lányt, aki erre kihívóan felhúzta a szemöldökét.

– Vagy mi lesz?

– Vagy velem gyűlik meg a bajod!

– Hü, de megijedtem! – fintorgott Sabina.

Brice ekkor majdnem megint a karjába vette, de uralkodott magán, és inkább hátralépett.

– Minden okod megvan rá! – mondta.

Amikor Sabina és Brice belépett a szobába, Hugh és Joan egymás mellett állt, s Brice mintha könnyek nyomát fedezte volna fel az asszony arcán.

– Richard és én mindjárt indulunk – mondta Sabina rekedten. – Csak el akartam köszönni.

Joan megszorította Hugh karját, aztán a lányához fordult.

– Remélem, nem miattam utazol el?

– Természetesen nem – nyugtatta meg Sabina. – Richardnak mindenképp vissza kell térnie Londonba. Hétfőn elrepülünk Ausztráliába, és előtte még el kell intéznie egyet s mást.

Brice el is felejtette, hogy az utazásukat csak azért halasztották el, hogy itt tölthessék a hétvégét. És bármi is történt kettőjük között, Sabina nyilván nem érezte szükségesnek, hogy változtasson a tervén, és itthon maradjon.

Joan bólintott.

– Ugye felhívsz, ha hazajöttél?

– Igen – ígérte meg Sabina kicsit meglepetten. – Talán… Hugh-val együtt vacsorázhatnátok velünk majd valamikor, a közeljövőben.

Brice értékelte a próbálkozását, még ha nem is szerette volna, ha a nagyapja összebarátkozik Lathammel.

– Az szép lenne, Sabina – mondta melegen Joan. – Szívesen eljövünk, ugye, Hugh?

– Igen, szívesen – mondta az öregúr. – És sajnálom, hogy ilyen hamar el kell mennie, Sabina. Szerettem volna jobban megismerni.

– Arra még bőségesen lesz időnk, nem? – kérdezte Sabina kissé bizonytalanul.

– Ez nézőpont kérdése – válaszolta Hugh csúfondárosan. – Elvégre a férfiak átlagosan hetvenéves korukig élnek, és én már nyolcvan is elmúltam!

Sabina rámeredt. Nyilván nem tudta, mennyire vegye komolyan a szavait.

Brice nem vette komolyan. A nagyapja egészséges, életerős férfi! Miért ne élhetne még tíz évig vagy akár tovább is, különösen most, hogy talált magának egy asszonyt, akit szeret? De Sabina biztosan nem ezt akarja hallani!

– Majd ha visszajöttem, jelentkezem. Viszlát, Brice! – mondta a lány rekedten, de nem nézett a férfira.

– Kikísérlek – dörmögte Brice.

– Fölösleges – rázta meg a fejét Sabina. – Ismerem a járást, és… és már elbúcsúztunk.

Brice ugyan szeretett volna még néhány percig kettesben lenni vele, de látta, milyen sápadt, és nem akarta tovább feszíteni a húrt.

– Akkor jó utat! – bólintott.

– Kösz. – Sabina idegesen rámosolygott, és kisietett a szobából.

Mintha valami különösen visszatetsző dolog elől menekülne, gondolta borúsan Brice, és türelmetlenül a nagyapjához fordult.

– Lennél szíves annak rendje-módja szerint bemutatni Joannak? – kérte. – Remélem, akkor nem fogja szemtelenségnek tartani, ha megkérdezem tőle, miért változott meg a lánya. Mi történt vele néhány hónappal ezelőtt?

Feltétlenül tudni akarta, mi rejlik az asszony korábbi megjegyzése mögött.

– Minden rendben? – kérdezte Richard, amikor Sabina beült melléje a hátsó ülésre.

– Igen. – A lány vetett még egy búcsúpillantást a kastélyra, amely olyan békés és derűs látványt nyújtott a májusi napfényben. Ő bezzeg nem volt se nyugodt, se derűs!

Eljött Richarddal, mert nem tehetett mást. Meghökkentette a felfedezés, hogy Hugh McDonald az új férfi az anyja életében, de még jobban megrázta Brice csókja és a saját viselkedése. Ha Richard nem ront be akkor a hálószobájába, ki tudja, mi történik? És akár sejti Richard, akár nem, hogy

nem sokkal ezelőtt Brice a karjában tartotta őt, fel kell bontania az eljegyzésüket. Ez így tisztességes.

– Ez aztán a kellemes meglepetés, igaz? – kérdezte a férfi.

Sabina értetlenül feléje fordult.

– Micsoda?

– Az anyád és McDonald. Mindenesetre, ha Joannak már egy öreg szeretőt kellett találnia, legalább gazdagot választott!

Sabina látta, hogy a kocsit vezető férfi, Hugh alkalmazottja megmerevedik. Nyilván minden szót hallott.

– Az anyámat Hugh érdekli, nem a pénze! – válaszolta felháborodottan a lány.

– Én ebben nem lennék olyan biztos – mormolta Richard.

Sabina azonban az volt. Az édesanyját sosem érdekelték az anyagiak. Ő maga is gyakran felajánlotta, hogy támogatja, de a mamája ezt mindig visszautasította; arra hivatkozott, hogy van elég pénze arra, amire kell. Ez pedig a skóciai kis villája volt, és a nagy könyvgyűjteménye. És Hugh annyival többet adhatott neki a pénzénél! Elegáns, vonzó, intelligens férfi volt, és elbűvölő – akárcsak az unokája.

Sabina mély lélegzetet vett.

– Richard…

– Ne itt! – szólt rá a férfi nyersen, a sofőr felé pillantva.

Most bezzeg eszébe jut az alkalmazott! Bár Sabina nem bánta, hogy későbbre halasztják a beszélgetésüket.

– Majd otthon megvitatjuk a dolgot – fűzte hozzá komoran Richard.

A házban, ahol együtt élnek. Persze ennek is vége. Sabina arra gondolt, hogy sok minden megváltozik majd az életében, ha felbontja az eljegyzésüket. De mi mást tehetne, amikor Brice-ba szerelmes?

Brice…

Megsajdult a szíve, ha csak eszébe jutott a férfi, és annál jobban fájt, minél messzebb került tőle. Vajon mikor láthatja viszont?

Richardra sandított. A férfi ádáz arccal ült mellette, és teljesen megközelíthetetlennek hatott.

Sabina sejtette, hogy nem fogja megkönnyíteni a dolgát. De miért is tenné? Megmondta, mit kíván tőle, mit ad érte, és betartotta az egyezségüket. Ő változott meg, ő habarodott bele másba. De remélte, hogy erről nem kell beszélnie. Nem akarta Brice-t belekeverni az ügybe, elvégre az nem is gyanítja, hogy szereti őt.

És soha nem is fogja gyanítani. Még akkor sem, ha Hugh elvenné az édesanyját, és ők ketten rokonságba kerülnének egymással. Brice nem tudhatja meg, hogy botor módon beleszeretett.

– Gyere a szalonba! – mondta Richard órákkal később, amikor hazaértek. Egyenesen a bárszekrényhez masírozott, és töltött magának egy konyakot.

– Kaphatnék én is egyet? – kérdezte Sabina. Kimerítette az utazás, és csak fokozta a feszültségét, hogy Richard a repülőgépen meg a kocsiban is hallgatásba burkolódzott.

A férfi némán konyakot töltött egy másik pohárba.

– Ebből akarsz bátorságot meríteni, Sabina? – kérdezte, ahogy a lány kezébe nyomta. – Megtakarítom neked a fáradságot, és én bontom fel az eljegyzésünket. A kezdet kezdetén megmondtam, mit akarok tőled, és azt is tudtad, hogy nem viselem el a tökéletlenséget!

Olyan undorral nézett rá, hogy Sabina levegő után kapkodott.

– Sosem állítottam, hogy tökéletes vagyok – válaszolta halkan.

– Nem is kellett, én tudtam, hogy az vagy. Sikeres, szép, hideg, higgadt és érintetlen! Elsősorban érintetlen! De már nem vagy az, igaz?

Sabina sejtette, hogy Richard dühös lesz, de nem számított ilyen ádáz támadásra. Látta már haragosnak a férfit, eddig azonban nem akart tudomást venni arról, hogy milyen kegyetlen és kíméletlen azokkal, akik csalódást okoznak neki.

Most ő okozott neki csalódást, és semmi sem fogja megmenteni a férfi éles nyelvétől.

– Nem tudom, mire gondolsz…

– Arra, hogy ma délelőtt bementem a hálószobádba, és ott találtalak még izzadtan, mocskosan és felgerjedten Brice McAllister ölelésétől!

– Izzadtan és mocskosan? – ismételte meg hitetlenkedve Sabina. – Richard, te…

– Túl durván fogalmazok? – fejezte be a férfi. – Lehetséges! Tudod, Sabina, azt hittem, te más vagy, hogy a veled történtek után téged éppúgy taszít az az erkölcstelen hancúrozás, amelyet élvhajhász emberek a szerelem nevében művelnek, mint engem. Hogy megelégedsz azzal, ami összekötött bennünket az elmúlt hónapokban: barátsággal, intelligens csevegéssel, kölcsönös csodálattal és rokonszenvvel, és meg akarod őrizni a tisztaságodat. – Richard megvetően megrázta a fejét. – De ezen a hétvégén megmutattad, hogy semmivel sem vagy különb a többi nőnél!

Sabina megrökönyödve bámult rá. Több hónapja együtt laktak, és azt hitte, ismeri ezt az embert, de most már tudta, hogy tévedett.

– Ha arra gondolok – folytatta Richard –, hogy meg akartam kérni a kezed!

Korábban Brice is említette, hogy Richardnak ez a terve. És amikor Skóciába utaztak, a kocsiban Richard el is ejtett egy megjegyzést egy karib-tengeri nászútról, de Sabina azt nem vette komolyan. Azt hitte, csak komédiázik. Nos, nyilván ebben is tévedett.

– A házasság sosem volt része a megállapodásunknak – suttogta, s nyelve hegyével megnedvesítette az ajkát.

– Azok után, ahogyan McAllisterrel viselkedtél, a „megállapodásunk” érvénytelen, Sabina. Értékelném, ha fognád a cókmókodat, és olyan gyorsan eltakarodnál a házamból, ahogy csak lehetséges!

Sabina megértette, hogy dühös, de ezt az oldalát még nem ismerte Richardnak, és nem is akarta megismerni…

11. FEJEZET

– Ez már kezd szokássá válni – jegyezte meg incselkedve Chloe, de Brice homlokáról nem tűntek el a ráncok. A férfi árgus szemmel leste a kifutót, várva, hogy elhalványuljanak a fények, és megkezdődjön a divatbemutató.

Az elmúlt hetekben többször is kereste telefonon Sabinát, de csak Latham házvezetőnőjével tudott beszélni. Sabina vagy nem volt otthon, vagy nem volt elérhető.

Brice biztosra vette, hogy a lány csak a számára elérhetetlen, ezért megint cselhez folyamodott. Elkísérte Chloét erre a divatbemutatóra, ahol Sabinának is fel kell lépnie, és most úgy érezte magát, mint egy szomjazó vándor a sivatagban, csak éppen ő nem vízre vágyott, hanem Sabinát akarta látni, az ő hangját akarta hallani.

– Ne hidd, hogy ebből rendszert csinálunk! – mordult Chloéra. – Ez nem az én világom!

– Nem vagyok ostoba, Brice – csicseregte az asszony, és Brice rávigyorgott.

– Egy pillanatig sem feltételeztem, hogy az vagy. – Ha Chloe buta lett volna, Fergus egy hét alatt ráunt volna, ehelyett még mindig úgy turbékoltak, mint egy gerlepár.

– Nagy meglepetés volt mindannyiunknak, amikor Hugh bejelentette, hogy újra megnősül – jegyezte meg ártatlanul Chloe.

Túl ártatlanul, gondolta Brice. Valószínűleg ő volt mindannyiuk közül a legkevésbé meglepve, amikor a múlt héten Hugh a családjuk minden egyes tagját felhívta és értesítette a szándékáról. És emiatt is beszélni akart Sabinával.

– És éppen Sabina édesanyját akarja elvenni! – folytatta Chloe.

– Igen, azt hiszem.

Brice persze ezt nem hitte, hanem tudta, és kíváncsi volt rá, hogy Sabina mit szólt a hírhez.

Chloe felhúzta a szemöldökét.

– Fergus említette, hogy te már találkoztál Joannal…

– Futólag – erősítette meg Brice. Senkinek sem akart mesélni arról a katasztrofális hétvégéről. Nem mintha találkozása az asszonnyal katasztrófa lett volna, de ami a többit illeti… – Ne aggódj, Chloe – mondta vontatottan –, a jövő hétvégén te is szemügyre veheted őt, amikor Hugh hivatalosan bemutatja nekünk a jövendőbeli mostoha nagyinkat!

Mikor kezdődik már a műsor? – türelmetlenkedett közben. A programban nyolc harmincat írtak, és már kilenc felé járt!

– Nem aggódom, Brice. Elég jól ismerem Hugh-t, hogy tudjam, kifogástalan az ízlése. Joan nyilván nagyon bájos és kedves asszony. Mit gondolsz, Sabina is eljön a jövő hétvégi családi összejövetelre?

Ha Chloe el akarta terelni a figyelmét a kifutóról, elérte a célját. Brice maga is sokat tűnődött azon, hogy Sabina részt vesz-e majd a családi vacsorán a londoni hotelben. Remélte, hogy igen, és nem csak önmaga miatt. Megkedvelte Joant, és nem szerette volna, ha Sabina fájdalmat okoz neki – és ezzel végső soron saját magának is.

– Fogalmam sincs – felelte kurtán. – Mindig ilyen későn kezdődnek ezek a bemutatók?

– Mindig – erősítette meg Chloe. – Nyugi, Brice. Biztos forrásból tudom, hogy Sabina itt van.

Ahogy kétségtelenül az éber Clive is, gondolta a férfi. Sebaj! Senki sem akadályozhatja meg, hogy ma este beszéljen a lánnyal!

– Én nem… – Brice elnémult, ahogy a lámpák elhalványultak, és feldübörgött a zene, ami a jelek szerint elengedhetetlen velejárója volt az ilyen rendezvényeknek. – Legfőbb ideje! – morogta hátradőlve, és lélekben felkészült rá, hogy három hét után először viszontlátja Sabinát.

A következő órában a modellek egymás után sétáltak végig a kifutókon, Sabinának azonban híre-hamva sem volt.

– Biztos, hogy itt van, Brice – suttogta Chloe, érezve, hogy a férfiban percről percre nő a feszültség.

– Jó, jó, de hol az ördögben…? – Brice elhallgatott, mert hirtelen vagy fél tucat reflektor irányult a színpad közepére, s a zene egy pillanatra elhalkult, majd újra felharsant, ahogy megkezdődött az első rész finálója.

Sabina! Gyönyörű, rejtélyes, csábos Sabina!

A lány egy csillogó, sötétkék estélyiben libbent ki a színpadra. A ruha izgatóan rásimult tökéletes idomaira. Drámai smink hangsúlyozta ki ragyogó kék szemét. Se jobbra, se balra nem nézett. Végiglibegett a kifutón, megállt a végén, aztán mosolyogva körüljártatta a tekintetét.

A nézők lelkesen tapsoltak, de Brice túl kótyagos volt ehhez. Még sosem látta ilyen gyönyörűnek a lányt, sem ilyen elérhetetlennek.

Ez itt az ő világa, gondolta lesújtottan, rádöbbenve, hogy egy illúziót hajszolt. Teljesen összetörte ez a felismerés, s még az sem jutott el a tudatáig, hogy Sabina időközben elhagyta a kifutót, és felgyulladtak a lámpák.

– Nem mégy a kulisszák mögé? – kérdezte Chloe. – Brice?

A férfi összerezzent.

– Csak áltatom magam, igaz? – motyogta. – Sabina ide tartozik. – Ide, és ahogy fájdalmasan a tudatában volt, Richard Latham otthonába.

– Én nem így látom – rázta meg a fejét Chloe, miután csatlakoztak a teremből kitóduló emberekhez, akik a szünetben kicsit ki akarták nyújtóztatni a lábukat. – A legtöbb modell, akit ismerek, nagyon magányos, amikor éppen nem dolgozik. Kezdetben azt hiszik, csak gazdagok és híresek akarnak lenni, de amikor elérték a céljukat, rájönnek, hogy bármit megadnának a normális életért, az igaz szerelemért és házasságért.

– Sabina mindezt megkapja – mondta Brice nyersen. Kezdte nyomasztani a lármás tömeg.

– Azt hiszed? Én mindig nagyon hideg embernek tartottam David nagybátyját – mormolta Chloe.

Brice vállat vont.

– Nem én választottam!

Semmi kedve sem volt találkozni Lathammel, de úgy vélte, hogy Sabinának az édesanyja és a saját érdekében el kell jönnie a partira. Ő pedig most azért volt itt, mert szerette volna megígértetni vele, hogy a jövő hétvégén nem hagyja cserben az édesanyját. Legalábbis ezzel áltatta magát… ám amint meglátta a lányt, tudta, hogy ez öncsalás. Három héttel ezelőtt ráébredt, hogy szerelmes Sabinába, és az érzései azóta csak tovább

erősödtek. És most már abban sem volt biztos, hogy beszélni tud a lánnyal anélkül, hogy szerelmet vallana neki.

– Talán jobb lenne, ha most elmennék – dünnyögte.

– Nem hiszem, hogy… – Chloe nem fejezte be a mondatot, mert váratlanul előttük termett egy fiatal lány. – Szervusz, Annie! – üdvözölte őt kedvesen az asszony. – Jól haladnak a dolgok, igaz?

– Látná csak, mekkora káosz van hátul! – sóhajtott fel a lány, aztán Brice-hoz fordult és pimaszul rávigyorgott. – Maga Mr. McAllister?

– Igen erősítette meg óvatosan a férfi. Megdöbbentette, hogy a lány őt kereste. Annie farmert és pólót viselt, vagyis aligha tartozott az elegáns közönséghez. Különben is, hol van az a „hátul”?

– Akkor ez magának szól – nyomott Annie egy borítékot a kezébe. – És most újra belevetem magam a káoszba! – grimaszolt, majd elsietett, utat törve magának a tömegben.

Brice kábultan lenézett a borítékra. Mi a…?

– Nem nyitod ki? – sürgette Chloe. – Annie az egyik öltöztetőnő – tette hozzá segítőkészen.

Brice ezt már kitalálta. És mivel csak egyvalakit ismert a modellek közül, azt is kitalálta, hogy a levelet Sabina küldte. És ő még azt hitte, hogy a lány, amikor a kifutó végén közönyösen körülpillantott, csak elmosódott arcú tömeget látott! Hiába, Sabina vérbeli profi! Nyilván felismerte, de miért írt neki? Talán sejti, miért jött ő ide, és el akar kerülni egy kínos beszélgetést? Vagy valami mást akar tőle? Brice szinte félt a választól.

– Nyisd már ki! – nógatta Chloe.

Brice szeme rávillant.

– Nem gondolod, hogy túl sokat engedsz meg magadnak?

– Aligha! Néhány perc múlva visszajövök. Ma este már vagy századszor kell vécére mennem – panaszkodott Chloe, akinél már jelentkeztek a terhesség kezdeti tünetei. – Te közben nyugodtan elolvashatod a leveledet – mondta megszorítva a férfi karját, és elsietett.

Ha Chloe nem lett volna már férjnél és nem lett volna halálosan szerelmes az unokatestvérébe, Brice ebben a pillanatban beleszeretett volna a tapintatosságáért. Mármint ha nem lett volna már szerelmes Sabinába.

Gyorsan kinyitotta a borítékot, és átfutotta a levelet.

Ha beszélned kell velem, mutasd meg ezt a levelet az egyik biztonsági őrnek a bemutató után.

Megfordította a levelet, de a lap másik oldala üres volt. Ez nem sok, gondolta.

Brice belépett a kis öltözőbe, becsukta az ajtót és nekidőlt.

Ahogy Sabina meglátta könyörtelen arcát, már nem volt róla meggyőződve, hogy jó ötlet volt elküldeni neki azt az üzenetet. Ráadásul elég volt ránéznie Brice-ra, hogy megfájduljon a szíve.

Teljesen elképedt, amikor felfedezte a férfit a nézőtéren, Chloe Fox mellett. Biztos volt benne, hogy nem a bemutató miatt jött ide, hanem hogy őt lássa, most viszont elbizonytalanodott.

Nem mintha ennek bármi tanújelét adta volna, ahogy visszafordult a tükörhöz, és elkezdte eltávolítani a vastag sminket az arcáról.

– Hogy tetszett a bemutató? – érdeklődött.

Brice vállat vont.

– Nem értek hozzá, de szerintem jól sikerült.

Sabina önkéntelenül elmosolyodott, mert valami hasonló válaszra számított.

– Mi újság, Brice? Hogy vagy? – kérdezte vidáman. Már a saját ruháját viselte: szűk farmert és tűzpiros pólót, s a haja lágy hullámokban omlott a hátára.

– Mi újság? Hogy vagyok? – Brice mély lélegzetet vett. – Gondolom, nem azért hívtál ide, hogy udvariasan elcseverésszünk!

Sabina tovább foglalatoskodott a sminkjével. Remélte, hogy Brice nem veszi észre, mennyire remeg a keze.

– És te nyilván nem azért jöttél ide, hogy megnézd a divatbemutatót – vágott vissza.

– Hanem miért?

– Mert tudni akartad, hogy elmegyek-e a nagyapád vacsorapartijára.

– És eljössz?

Sabina elfojtotta csalódottságát. Tehát Brice tényleg ezért van itt. Azt remélte… De hát tudhatta volna, hogy a flörtölés, a csókolózás a férfi számára csak játék volt. A szeme felvillant, ahogy a tükörben rábámult.

– A távolmaradásommal nagyon megbántanám az anyámat, és nem tetszik, hogy képesnek tartasz erre.

– Szóval eljössz?

– Nem tartozik rád, de igen. Ez minden? – kérdezte Sabina kihívóan. Dühítette, hogy a férfi nem bízik benne, és csalódott, amiért csak családi okok miatt akarta őt látni. Miért is hitte, hogy Brice-nak éppúgy hiányzott, mint a férfi neki?

– Nem, nem ez minden! – mondta ingerülten Brice. Beljebb jött a szobába, és ahogy megtorpant mögötte, a lány megremegett.

A férfi körülnézett az öltözőben, ahol szanaszét hevertek a ruhadarabok.

– Végeztél? Vagy elmész a partira, amelyet az ilyen bemutatók után rendezni szoktak?

– Azokon én sosem veszek részt – emlékeztette Sabina.

Brice bólintott.

– Hol van ma este a szemfüles Clive?

Sabinának gőze sem volt róla, de ezt nem akarta Brice orrára kötni.

– Szabadnapos.

– És Latham?

– Még Ausztráliában. – Amennyire tudom, tette hozzá magában a lány.

– Akkor megihatnánk valahol egy kávét? – javasolta rekedten Brice.

– És mi lesz Chloéval?

– Ő már hazament.

Sabina habozott. Az élete az elmúlt három hétben gyökeresen megváltozott, ám erről senki sem tudott a mamáján kívül, és ő szerette volna, ha ez egyelőre így marad. De miért ne fogadhatná el Brice meghívását? Csak arra kell vigyáznia, hogy kávézás közben el ne járjon a szája, ki ne kotyogjon valamit, amit nem kellene.

– Tudom, mi történt veled tavaly novemberben, Sabina.

Sabina gyorsan megfordult, és felnézett a férfira. Brice együtt érző tekintettel bámult le rá, de ő nem kért a részvétéből.

– Na és? – vont vállat közönyösen – Gondolom, az anyám mondta el.

– Csak mert megkértem rá.

– És akkor persze minden rendben van? – állt fel a lány.

– Az édesanyád nagyon egyenes és őszinte nő.

– És én nem vagyok az? – kérdezte kihívóan Sabina.

– Azt egy szóval sem mondtam…

– Nem akartam, hogy híre menjen a dolognak, hogy boldog-boldogtalan azon csámcsogjon, hogy zaklattak! – vetette oda türelmetlenül a lány. Annak idején és azóta is mindent elkövetett, hogy titokban tartsa az ügyet.

– Én nem vagyok boldog-boldogtalan! És néhány hét múlva egy családhoz fogunk tartozni.

– Nem leszünk rokonok, csak mert az anyám hozzámegy a nagyapádhoz!

– Az én szememben igen.

– Az a te bajod. – Sabina nem akart Brice rokona lenni. Szerette a férfit, és vele akarta leélni az életét. És ha arra gondolt, hogy majd időnként összefutnak a családi összejöveteleken, nagyon elkeseredett. Mi lesz, ha Brice egyszer elhozza a nőt, akit feleségül akar venni?

– A pokolba, Sabina, nem azért jöttem ide, hogy ebben a rémes lyukban veszekedjek veled! – hördült fel Brice.

Ez a „rémes lyuk” igazi luxuslakosztály volt azokhoz a helyiségekhez képest, amelyeket a többi modell rendelkezésére bocsátottak, de Sabina tudta, mire gondol a férfi. Az öltözője kicsi volt, ablaktalan és levegőtlen.

– Hát hol akartál velem veszekedni? – csúfolódott, ám Brice nem viszonozta a mosolyát.

– Megiszol velem valahol egy kávét, vagy nem? – kérdezte.

– Én… – Sabina nyelt egyet. Tudta, hogy ha most nemet mond, legközelebb csak a jövő hétvégén, a partin láthatja Brice-t. – Szívesen – válaszolta határozottan, és a dzsekijéért nyúlt.

Brice ingerülten felsóhajtott.

– Miért kellett erre ilyen sokáig várnom? – Megragadta a lány karját, mintha arra számítana, hogy Sabina elmenekül, mihelyt kilépnek a szobából.

– Nem akartam, hogy könnyű esetnek tarts!

– Számomra sosem voltál az – morogta a férfi.

Ezt vajon hogy értette? – tűnődött a lány az arcát fürkészve. De talán olyasmit keres, ami nem létezik, legfeljebb csak az álmaiban.

– Akkor menjünk! Kinn áll a kocsim.

– Ez meglep!

– Miért? Évek óta vezetek.

– Nem úgy értettem – mondta dühösen Brice.

Sabina pontosan tudta, hogyan értette. A férfit meglepte, hogy ő vezetett, ahelyett hogy mással hozatta volna el magát. Pedig ez volt a legkisebb változás az életében.

12. FEJEZET

– Ma este valahogy más vagy – jegyezte meg Brice.

Nem tudta, valóban óvatosságot látott-e felvillanni a lány tekintetében, vagy csak képzelődött. Egy divatos londoni szálloda bárjában ültek. A kávéjukat már megkapták, és Sabina ki is töltötte.

– Úgy látod? – A lány feléje nyújtotta az egyik csészét, aztán elvette a másikat, és hátradőlve belekortyolt. – A bemutatók után mindig nagyon feldobott vagyok.

– Szép kocsid van. – Sabina áramvonalas, galambszürke Mercedesén jöttek ide.

– Kösz. Jó újra vezetni – jelentette ki elégedetten a lány.

Tényleg megváltozott, állapította meg Brice. A félelem, amelyet korábban a szemében látott, teljesen eltűnt. Egyébként ma már tudta, mi okozta azt a félelmet.

– Az édesanyád nem élt vissza a bizalmaddal, amikor elmesélte, mi történt veled novemberben – mondta előrehajolva. – Talán tévesen, de azt feltételezte, hogy jó barátok vagyunk.

Sabina arca elborult.

– Nem én vagyok az első híresség, és nem én leszek az utolsó sem, aki fenyegető leveleket és telefonhívásokat kap valakitől, akinek nem tetszik, amit csinál – vont vállat, Brice azonban tudta, hogy ennél sokkal többről volt szó.

– A pasas betört egy divatbemutatón az öltöződbe, és megtámadott. – Megint elöntötte a harag a gondolatra, hogy az az ember bántani akarta Sabinát.

Szerette volna ízekre szaggatni a fickót… De még ennél is jobban vágyott arra, hogy megoltalmazza a lányt, s megakadályozza, hogy még egyszer valami hasonló történjen vele.

Csak éppen ezt már megtette a vőlegénye. És Brice szerette volna Richard Lathamet is ízekre szaggatni, amiért ő az, aki megvédheti Sabinát!

A lány vállat vont.

– Beleegyezett, hogy pszichiátriai kezelést kapjon, ezért nem kellett bíróság elé állnia, és így nem is lett folytatása az ügynek.

És ezért nem szimatolta ki a sajtó. Ó, Brice megértette, hogy Sabinának így a jobb. Csak éppen állandóan egy másik híres nőre kellett gondolnia, akit két évvel ezelőtt hasonló körülmények között agyonlőttek.

– Nézd, Brice – Sabina izgatottan előrehajolt –, ez már mind a múlthoz tartozik, és…

– Igazán? Ezért kapsz még mindig fenyegető leveleket, igaz? – Brice csak találgatott, de elég volt egy pillantást vetnie a lány arcára, hogy tudja, jól sejtette, a zöld borítékban egy fenyegető levél volt. – Nem hiszem, hogy a pszichiátriai kezelés túl hatásosnak bizonyult. Te igen?

Sabina nagyot nyelt.

– Nem szeretnék erről beszélni.

– Azt megértem. De a pasas nem hagyta abba, ugye? Még mindig zaklat. És nyilván csak a megfelelő alkalomra vár, hogy megint megtámadjon. Ő…

– Elég! – szakította félbe remegő hangon a lány. – Fejezd be, Brice! Nem fogok többé ilyen levelet kapni…

– De aznap is érkezett egy, amikor elmentem Lathamhez, és te „gyengélkedtél”, igaz?

– Nagyon éles eszű vagy. Az volt az utolsó.

– Annak négy hete. Milyen gyakran szoktál kapni ilyen leveleket?

– Úgy két-három hetente.

– Akkor kicsit korai még azt feltételezni, hogy nem lesz több, nem gondolod? – A lány kínzója iránti harag teljesen eltorzította és reszelőssé tette Brice hangját.

Sabinán látszott, hogy mondani akar valamit, de aztán mégsem szólalt meg.

– Mit hallgatsz el előlem? – kérdezte hirtelen Brice.

Sabina kényszeredetten mosolygott.

– Jóságos ég, Brice, rengeteg dolog van, amit elhallgatok előled! Nem ismerjük annyira jól egymást, hogy megbeszéljük a titkainkat.

Brice felszisszent. Ő elég jól ismerte ezt a nőt, hogy tudja, szerelmes belé, s hogy éjjel-nappal csak rá gondoljon. Mennyivel kellene jobban

ismernie?

– Kösz szépen! – morogta.

– Nincs mit – vigyorgott rá huncutul a lány.

– Nagyon elfoglalt lehettél az elmúlt három hétben – dörmögte Brice szemrehányóan.

– Hetekkel ezelőtt megmondtam, hogy a következő hat hónapban az leszek.

– Ez igaz. Nos, én sem loptam ám a napot.

– Nem? – mormolta udvarias közönnyel Sabina.

– Befejeztem a portrét – közölte fojtottan Brice.

– Az én portrémat? – pislogott a lány.

– Igen – bólintott a férfi.

Sabina elpirult.

– De… nem ültem többé modellt hozzá. És én… és te… és Richard megmondta, hogy nem kell neki – hebegte.

Brice szeme összeszűkült.

– Olyan kevésre értékeled a művészi tehetségemet, hogy azt hiszed, nem tudok lefesteni valakit emlékezetből?

– Nem! Csak nem értem, miért fáradoztál, ha már nincs ügyfeled. – Sabina zavartan összeráncolta a homlokát. – Természetesen kifizethetem én is…

– A kép nem eladó – szakította félbe hevesen Brice. Saját maga miatt fejezte be a portrét. Volt, amikor úgy érezte, csak így őrizheti meg a józan eszét, csak ha lefesti Sabinát, érezheti közel magát hozzá.

És úgy vélte, remekművet alkotott: tökéletesen visszaadta Sabina szépségét, érzékeltette lénye titokzatosságát.

Tudta, hogy sosem fog megválni ettől a festménytől, szóval jobb is, hogy Latham már nem tart rá igényt. Nehéz lett volna megmagyaráznia a fickónak, hogy a portré nem eladó.

– Nem értem – rázta meg a fejét a lány.

Brice gúnyosan mosolygott.

– Nem?

– Nem. Mit fogsz csinálni vele?

– Nem is tudom. Talán kiállítom. – Bár a gondolat, hogy akár egy pillanatra is megváljon a portrétól és átadja egy galériának, mélységes ellenérzéssel töltötte el. Szóval valószínűleg nem fogja kiállítani a képet. Talán csak felakasztja a hálószobájában, hogy ha Sabinát magát nem is, legalább a képmását ott lássa.

– Értesíts, ha megteszed. Szeretném megnézni – mondta a lány.

– Bármikor megnézheted nálam – válaszolta Brice halkan.

– Inkább megvárom a kiállítást.

– Ahogy tetszik! Valami megváltozott az elmúlt percekben. Sabina korábbi élénksége eltűnt, és Brice szerette volna újra vibrálóan elevennek látni a lányt. – Sabina… – Megdermedt, mert ahogy a lány felemelte a csészéjét, észrevett még valamit.

Sabina bal kezéről hiányzott Latham gyémántgyűrűje.

Sabina Brice-ra pillantott. A férfi mereven bámulta a bal kezét.

A lány több okot is említhetett volna, amiért nem viseli a jegygyűrűjét: a bemutatókon sosem hordta, és elfelejtette visszahúzni az ujjára, beadta az ékszerészhez megszűkíttetni, mert az elmúlt három héten három kilót fogyott, a varrónők legnagyobb bosszúságára, akiknek a divatbemutató előtt át kellett alakítaniuk a ruháit. Vagy mondhatná azt is, hogy otthon hagyta… De ezek egyike sem felelne meg az igazságnak.

– Hol a gyűrűd? – kérdezte Brice.

– Fogalmam sincs, Richard hová tette, miután visszakapta – mondta halkan a lány.

Brice szeme elkerekedett.

– Visszaadtad Lathamnek a gyűrűjét?

– Igen. Mivel már nem vagyunk jegyesek, nem illett volna megtartanom – tette hozzá Sabina.

– Mikor adtad vissza neki? – tudakolta Brice lassan. Egyszerre nagyon feszültnek hatott.

Sabina elgondolkodott. Ha most azt feleli, hogy aznap, amikor visszatértek Skóciából, Brice azt fogja hinni, köze volt a szakításukhoz: Richard kitalálta, hogy ölelkeztek, vagy ő jött rá, hogy szerelmes belé. És

bár valóban így történt, Sabina büszkesége nem engedte, hogy ezt bevallja a férfinak.

Brice előrehajolt.

– Az elmúlt hetekben vagy százszor kerestelek telefonon – mondta nyersen. – A házvezetőnő mindig azzal rázott le, hogy nem vagy elérhető.

Sabina bánatosan mosolygott.

– Ez technikailag igaz is volt. Már nem lakom Richardnál. Nézd, Brice, nagyon későre jár, és ez hosszú este volt – lehajolt a táskájáért –, szóval, ha megbocsátasz…

– Nem, nem bocsátok meg! – tört ki a férfi. – Nem mehetsz el csak így, miután közölted velem, hogy szakítottál Lathammel!

– Természetesen elmehetek – ellenkezett a lány. – Különben is, kölcsönös megegyezéssel szakítottunk – folytatta. – Nem nagy ügy az egész – mondta könnyedén, amikor Brice még mindig komoran bámult rá. – Ami azt illeti, kifejezetten élvezem a szabadságomat – tette hozzá kicsit meglepetten.

Valami megváltozott benne aznap éjjel, visszanyerte régi magabiztosságát, és úrrá lett a félelmen, amely hónapokon át kínozta. Ennek persze megvolt az oka…

– Tetszik, hogy megint független vagyok – magyarázta. – A saját lakásomba költöztem, oda megyek, ahová akarok, azt csinálok, amit akarok. Már elfelejtettem, hogy ez milyen jó érzés.

A támadás után állandó rettegésben élt, ezért örült annyira, amikor Richard felajánlotta a védelmét. Csak azt nem tudta, hogy cserébe milyen árat kell fizetnie…

Az elmúlt három hétben újra magához ragadta az irányítást az élete fölött, és ez sokkal könnyebben ment, mint képzelte.

Vásárolt egy lakást, amelyet már be is rendezett, és megint elkezdett társaságba járni. Brice valószínűleg el sem hitte volna, de alig várta az eljegyzési vacsorát, s már egyáltalán nem bánta, hogy az édesanyja és Hugh egymásra találtak.

Néhány nappal ezelőtt felhívta az édesanyját, és megint együtt ebédeltek, de ezúttal nagyon jól elbeszélgettek, és végre sikerült igazán

közel kerülniük egymáshoz. Sabina tudta, hogy ebből a társalgásukból a mamája soha egy részletet sem árulna el Brice-nak.

– Hm – hümmögött a férfi. – Akkor semmi értelme, hogy megkérjelek, vacsorázz velem holnap?

Az égvilágon semmi, akarta Sabina rávágni viccesen, de habozott, miután észrevette, milyen feszülten lesi Brice a válaszát.

– Miért tennél ilyet?

– Mert még túl korai lenne arra kérni téged, hogy töltsd velem az egész hátralévő életed! – felelte a férfi.

Sabina rábámult. Tényleg azt mondta, hogy…? Ez egy szerelmi vallomás akar lenni? Kábultan megrázta a fejét.

– Látom, ebben egyetértesz velem – mondta nyersen Brice. – Jó, akkor beérem a vacsorával!

Brice túl gyorsan haladt. Hogy jutott el a vacsorától egy másodperc alatt a közös életükig?

– Nem kezdhetnénk elölről, Brice? – motyogta a lány. – Az elmúlt két hónapban sokat flörtöltél velem, néhányszor meg is csókoltál…

– Tisztázzunk valamit, Sabina! – vágott közbe a férfi. – Én nem flörtölök. Sosem flörtöltem, és soha nem is fogok.

– De…

– Ami pedig a csókokat illeti – folytatta Brice –, el kellett döntenem, hogy megcsókoljalak-e, vagy a térdemre fektesselek, és elfenekeljelek. Egyszerűen a kellemesebb lehetőséget választottam. A számomra kellemesebbet!

Sabina nagyot nyelt, miközben elárasztotta a boldogság. Csak attól félt, hogy ez a csoda szétpattan, mint egy szappanbuborék.

– Elmehetnénk valahová, ahol nyugodtan beszélhetünk? – pillantott körül a bárban, ahol így éjfél után is hemzsegtek a vendégek.

Brice hosszan fürkészte az arcát.

– A szavadat adod, hogy holnap velem vacsorázol? – kérdezte végül.

Sabina bólintott.

– Rendben. – Brice felkelt. – Gyere! – nyújtotta oda a kezét.

Sabina lassan felállt, s ujjait a férfi meleg tenyerébe csúsztatta. Kéz a kézben kisétáltak az éjszakába.

13. FEJEZET

Brice még soha életében nem volt olyan ideges, mint most, amikor konyakot töltött Sabinának, aztán saját magának.

Igaz, a lány hazajött vele, de nem tudta, miért. Talán hogy ne mások előtt adja ki az útját? Hogy kíméletesen koptassa le? Vagy valami más volt a mozgatórugója?

– Parancsolj! – mondta, átvágva a nappalin oda, ahol Sabina ült egy karosszékben. A lánynak nyújtotta az egyik poharat, aztán nagyot kortyolt a másikból. De az alkohol nem melegítette át. Úgy érezte magát, mint egy vádlott, aki ítélethozatalra vár.

– Sabina…

– Brice…

Egyszerre szólaltak meg, aztán zavartan összemosolyogtak.

– Kezdd te! – biztatta a férfi a lányt.

Túl feldúlt volt, ezért nem ült le. Lehet, hogy Sabina már nem Latham menyasszonya, de ez nem jelenti azt, hogy neki van esélye nála. Sőt a korábbi megjegyzései, például az, hogy mennyire élvezi a szabadságát, az ellenkezőjére utaltak. De a lány legalább megígérte, hogy holnap vele vacsorázik. Ez is valami, vigasztalta magát.

Sabina mély lélegzetet vett. Nem is ivott a konyakjából.

– El kell mondanom valamit, mielőtt… mielőtt…

Mielőtt mi? Mielőtt kihirdeti az ítéletet? Brice nem tudta, meddig bírja még elviselni a feszültséget.

– Rajta! – mordult a lányra élesebben, mint akart, és rögtön elszégyellte magát, amikor Sabina összerezzent. – Bocsáss meg! A türelem nem tartozik az erényeim közé – mentegetődzött.

– Nem? Ki hitte volna? – mosolygott a lány. – Szóval – kezdte újra –, mint említettem, szakítottunk Richarddal. Három héttel ezelőtt, aznap, amikor hazaértünk Skóciából.

– Folytasd! – nógatta rekedten Brice. Szinte félt lélegzetet venni. Sabina ivott egy kortyot, mielőtt tovább beszélt.

– Én hoztam szóba a témát, de… Richard időközben ugyanarra a következtetésre jutott, mint én. – Összeráncolta a homlokát. – Aznap egészen új oldaláról ismertem meg. Egy olyan embert láttam magam előtt, aki bármire hajlandó azért, hogy tovább gyarapítsa amúgy is óriási gyűjteményét. – A szemében könnyek csillogtak. – Nemrég azt mondtad, nem lehetek biztos benne, hogy nem kapok több fenyegető levelet. De ez nem igaz. Tudom, hogy nem kapok, mert a leveleket Richard küldte!

Brice Sabinára meredt. Képtelen volt felfogni, amit hallott. Hogyan küldhette Latham a leveleket? Hiszen tavaly novemberben megtalálták az írójukat, és pszichiátriai kezelésre utalták. Latham pedig állítólag szerette Sabinát. Tudhatta, tudnia kellett, mennyire kiborítják a lányt a levelek… Vagy éppen ezért írta őket?

David Latham figyelmeztette, milyen gátlástalan a nagybátyja, milyen szenvedélyesen gyűjti a felbecsülhetetlen értékű kincseket. És bár Sabinát nem lehetett kincsnek nevezni, kétségtelenül felbecsülhetetlen értékű volt.

– Hihetetlen, igaz? – motyogta Sabina. – Nehéz megemésztenem, hogy valaha is megbízhattam egy ilyen emberben! Amikor visszaérkeztünk Skóciából, összevesztünk, és Richard olyasmiket vágott a fejemhez, hogy… – Nyelt egyet. – Dühös volt, mert… Dühös volt – ismételte meg. – És elszólta magát. Elárulta, hogy az eljegyzésünk után ő kezdett nekem leveleket írogatni.

– De hát miért?

– Nem találod ki?

– Hogy úgy érezd, a védelmére szorulsz! – Brice már mindent értett. – A támadás után nagyon sebezhető voltál, és bedőltél a színlelt kedvességének…

– Igen – erősítette meg szomorúan Sabina. – De Richard és én sosem voltunk szerelmesek egymásba. Mi… csak kötöttünk egy megállapodást. Ő védelmet ígért, és cserébe…

– Vállaltad, hogy a gyűjteménye része leszel, egy újabb szerzemény, amellyel felvághat – fejezte be Brice a mondatot.

– Igen – fintorgott Sabina. – A támadás után féltem, és ahogy mondtad, sebezhető voltam.

– És ő azt akarta, hogy az is maradj!

– Pontosan. Igazad volt, amikor meglátogattad Richardot, és én „gyengélkedtem”, megint kaptam egy ilyen levelet. Azért, mert… Aznap este, amikor a jótékonysági vacsorára menet beugrottam hozzád, és végül veled vacsoráztam, Richard korábban érkezett haza egy üzleti útról. Tudta, hol voltam…

– Clive-tól! – mondta Brice.

– Igen – sóhajtott fel Sabina. – A levél volt a büntetésem azért, hogy az engedélye nélkül meglátogattalak. Az elmúlt hetekben sokat töprengtem, és rájöttem, hogy mindig akkor kaptam ilyen levelet, amikor Richard úgy érezhette, emlékeztetnie kell arra, kié vagyok. A levelekben mindig csak ennyi állt: „Az enyém vagy!”

– Megölöm a fickót! – Brice ökölbe szorította a kezét. – Darabokra tépem, és ezt pokolian fogom élvezni!

Sabina megrázta a fejét.

– Ez az egész már nem számít, Brice.

– Nem számít? Nekem igen, a pokolba is! – kiáltotta a férfi. – És szeretném…

– De ennek már tényleg nincs többé jelentősége – bizonygatta Sabina, és felkelt. – Richard hónapokig udvarolt nekem, de csak azért lettem a menyasszonya, mert a támadás után sebezhető voltam. Ő pedig birtokolni akart, mert különlegesnek tartott.

– Az is vagy! – vágott közbe Brice.

– Talán. A lényeg az, hogy bár kedveltem Richardot, sosem szerettem. Nem úgy, ahogyan téged szeretlek – tette hozzá Sabina olyan halkan, hogy Brice nem volt benne biztos, jól értette-e.

Sabina együtt érzően figyelte a férfit, aki zavartan pislogott. Ő is ilyen döbbent képet vághatott, amikor Brice azt mondta, azért hívja meg vacsorázni, mert arra még túl korai lenne megkérnie, hogy töltse vele az egész hátralévő életét.

Az elmúlt három hétben nagy utat tett meg, és ma már tudta, hogy sokkal gyorsabban helyreállt volna az önbizalma a támadás után, ha

nincsenek azok a levelek, amelyek újra meg újra emlékeztették rá. Most alig három hét alatt begyógyultak a régi sebek…

Még mindig nem fért a fejébe, hogy Richard ilyen kegyetlen játékot űzött vele. Igaz, könnyű dolga volt, hiszen az eljegyzésük után ő mindent elmesélt neki, még azt is megemlítette, hogy a levelek zöld borítékban érkeztek.

Sabina megnyalta az ajkát.

– Richard több szempontból is furcsa ember, Brice. Tudod, miért döntött úgy, hogy már nem vagyok tökéletes?

Brice összeráncolta a homlokát.

– Ennek van valami köze hozzám?

– Csak hozzád van köze! Richard szereti nézegetni a szép holmikat, amelyeket megszerzett, de… – Sabina elpirult. – Az intim együttlétnek még a gondolata is undorral tölti el!

Brice leesett állal bámult rá.

– De én azt hittem…

– Tudom. – Sabina felsóhajtott. – Közös megegyezéssel külön hálószobában aludtunk Richard házában, és akkor is, ha megszálltunk egy szállodában. Ezért nem bántuk, hogy a nagyapád kastélyában is így helyeztek el bennünket. Eleinte azt hittem, Richard csak tapintatos, tiszteli a barátságunkat, de, mint kiderült, egyszerűen undorodik a szextől, mocskos dolognak tartja.

Sabina három héttel ezelőtt jött rá erre, és elképesztette a felfedezés, hogy egy olyan férfival jegyezte el magát, aki viszolyog a fizikai kapcsolatoktól, és aki aljas módon névtelen leveleket írogatott neki, hogy tovább erősítse függő helyzetét. Brice megrázta a fejét.

– A fickó őrültebb, mint gondoltam. Mégis felkeresem, és gondoskodom róla, hogy soha többé ne jöjjön a közeledbe!

– Nem fog – mondta Sabina. – Kötöttem vele egy megállapodást, egy újabbat. Richard távol tartja magát tőlem, a családomtól és a barátaimtól, és én nem árulom el a rendőrségnek, hogy ő küldte a névtelen leveleket. Szerintem ez így igazságos.

– Szerintem nem! – ellenkezett Brice. – Az, hogy soha többé nem láthat téged, távolról sem elég büntetés azért, amit veled művelt.

Sabina fintorgott.

– Richard nem is akar látni többé. Már nem tart különlegesnek.

– Miért nem? – kérdezte lassan Brice.

– Elsősorban azért nem, mert tudatában van a kettőnk közti szexuális feszültségnek.

– Nekem pedig ezért még hat percig is nehezemre esik a közeledben lenni anélkül, hogy le akarnálak fektetni, nemhogy hat hónapig! – vallotta be Brice.

Sabina halkan nevetett.

– Már legalább tizenöt perce itt vagyunk – jegyezte meg kihívóan.

Brice felsóhajtott.

– Kösz a figyelmeztetést! – A lány elé állt. – Szeretlek, Sabina, és szeretnélek feleségül venni.

– Mielőtt válaszolnék, hadd biztosítsalak valamiről!

– Miről? – türelmetlenkedett Brice, de Sabina csak mosolygott.

– Arról, hogy a mostani cselekedeteimnek semmi közük ahhoz, ami tavaly novemberben történt velem. Azt a zaklatási ügyet már teljesen kihevertem, és még előbb kihevertem volna, ha nincs Richard. Érted, mit akarok mondani, Brice?

– Azt, hogy a mostani cselekedeteidnek semmi közük ahhoz, ami tavaly novemberben történt veled – ismételte meg a férfi.

– Pontosan – bólintott elégedetten Sabina. – És a válaszom igen – lehelte ragyogó szemmel, majd magabiztosan a férfi karjába sétált, és fejét a vállára hajtotta.

Brice lebámult rá.

– Igen, te is szeretsz? Vagy igen, hozzám jössz feleségül?

– Én is szeretlek, és hozzád megyek.

– Alig tudom elhinni…

– Valahogy majdcsak meggyőzlek – suttogta a lány.

– Ez egy tisztességtelen ajánlat akar lenni, Miss Smith? – kérdezte Brice színlelt megbotránkozással.

– Eltalálta, Mr. McAllister – erősítette meg Sabina, mire Brice magához húzta, hogy mohón és szenvedélyesen, mégis gyengéden megcsókolja.

– Meg néni egészen jól megbirkózik a helyzettel, Logan – mondta Brice, belekortyolva a pezsgőjébe.

Meg, azaz Margaret Fraser, Logan édesanyja a szoba másik végében beszélgetett a menyével. Mindketten csillogó szemmel vizsgálgatták a kisbabát, akit Darcy a karjában ringatott.

– Azt gondoltam, eléggé megviselte, amikor te és Darcy nagymamává tettétek, de most még egy mostohaanyát is kapott, aki csak tíz évvel idősebb nála! – Brice arrafelé pillantott, ahol Hugh McDonald újdonsült feleségével az oldalán üdvözölte az esküvői fogadásra érkező vendégeket.

Joan gyönyörű volt krémszínű szaténkosztümjében, de a mellette álló, aranyszőke hajú, fiatal nő, a nyoszolyólány volt az, akiről a férfi alig tudta levenni a tekintetét.

Sabina. A felesége. Két hete, négy napja és… – megnézte az óráját – három órája.

És ez volt Brice életének legboldogabb két hete, négy napja és három órája!

Amint Sabina rámosolygott, a férfi tudta, hogy olvasott a gondolataiban, és ugyanúgy érez, mint ő. Sabina szeméből eltűnt a félelem, szerelem és boldogság sütött belőle, Brice pedig gondoskodni akart róla, hogy ez mindig így legyen. A felesége sosem fogja megtudni, hogy leszámolt Richard Lathammel a maga módján. Hat héttel ezelőtt felkereste a fickót, és megértette vele, milyen következményekkel járna, ha még egyszer megfenyegetné Sabinát, vagy a közelébe merészkedne.

– Miről csevegtek? – lépett oda hozzájuk Fergus egy pezsgőspohárral a kezében.

Logan elvigyorodott.

– Arról, hogy mi, híres agglegények, úgy nősültünk meg egymás után, ahogy a dominóelv szerint borul fel a teljes sor egy kezdőlökéstől. A családunk élete igencsak megváltozott az elmúlt tizennyolc hónapban. Sokkal szebb lett.

Fergus körüljártatta a tekintetét, és elégedetten bólintott.

– Az édesanyád hozzáment Darcy papájához. Te elvetted Darcyt, és született egy édes kisfiátok. Chloe és én már majdnem egy éve házasok vagyunk, és három hónap múlva megszületik a kisbabánk. Még nagyapa is megtalálta a boldogságot Sabina édesanyjával. Te ördöngös fickó! – vágta hátba Brice-t elismerően. – Nem értem, hogyan tudtál meghódítani egy ilyen bombázót!

Hitetlenkedve megrázta a fejét.

– A vonzerőmmel és az elbűvölő modorommal – felelte vidáman Brice.

– A *micsodáddal*? – húzta fel Logan a szemöldökét.

– Ez mindkettő családi vonás nálunk – vigyorodott el Brice.

– Ezt meg honnan veszed? – tudakolta Fergus.

– Nagyapától.

– Hát… ha ő mondta! – Logan az öregúrra tekintett, aki mosolyogva nézte a feleségét, és arcát ellágyította a szeretet, amelyet mindannyian éreztek gyorsan növekvő családjuk pátriárkája iránt. – Jó megint ilyen boldognak látni az öreget, nem igaz?

– De igen – válaszolta egyszerre Fergus és Brice, aztán a három férfi egymásra vigyorgott.

– Nagyon elégedettnek tűntök magatokkal – jegyezte meg Chloe, Fergus felesége, s megállt a férje mellett.

– Nagyon – mondta Darcy is, aki szintén csatlakozott hozzájuk, és a férje karjába fektette a kisbabájukat.

– Miért ne lennének elégedettek? – mormolta Sabina belekarolva Chloéba és Darcyba. – Elvégre bennünket vettek feleségül! – tette hozzá huncut mosollyal.

Brice szerelmes, büszke pillantást vetett rá, aztán a szeme végigsiklott a számára oly kedves arcokon, a McDonald klán többi tagján, és a torkában gombóc támadt az elérzékenyüléstől és szeretettől. Biztos volt benne, hogy napfényes jövő vár mindannyiukra.

Miranda Lee

Hideg fej, forró szív

ELŐHANG

Charmaine érezte, hogy a férfi, akit épp az imént mutattak be neki, majd felfalja a tekintetével. Őfelsége, Ali, Dubar hercege, egész délután le sem vette róla a szemét, még a lóverseny izgalmas futamaival sem törődött. A lány már kezdte bánni, hogy elvállalta a zsűrizést a „Versenypálya szépe” választáson. Bármilyen kellemes és megtisztelő feladat is ez, nem feledteti, milyen idegesítő egy közismert nőcsábász kiszemelt áldozatának lenni.

Kevés olyasmi volt, ami annyira taszította Charmaine-t, mint a jóképű és gazdag férfiak azon téveszméje, hogy egy vacsora vagy, ne adj’ isten, egy még annál is kisebb értékű juttatás ellenszolgáltatásaképp egyből minden lánnyal ágyba bújhatnak. Ali herceg ráadásul nemcsak szemérmetlenül gazdag volt, hanem végtelenül vonzó is. Világosszürke öltönye, melyhez vakítóan fehér inget viselt, még inkább kiemelte bőre sötét tónusát, csokoládébarna szemét és ébenfekete haját. Magas volt, sportos, arcvonásai pedig markánsak.

Összességében egész más benyomást keltett, mint azok a gazdag arabok, akikkel Charmaine korábban találkozott, pedig nemzetközileg elismert fotómodellként volt már szerencséje jó néhányhoz közülük. Mivel a gazdagok, jellemző módon, szívesen mutatkoztak szép hölgyek társaságában a nyilvánosság előtt, ezért egyáltalán nem lepődött meg, amikor a herceg meghívta a saját páholyába. Még azon sem csodálkozott, hogy Ali korántsem igyekezett eltitkolni erős- vonzalmát iránta. Charmaine tapasztalatból tudta, hogy a nagytőkés arab férfiak hajlamosak túlértékelni a nyugati nőkre gyakorolt hatásukat, viszont nagyon is alulértékelték ugyanezen hölgyek morális tartását. Gyakran érezte úgy, hogy a szupermodell szó nekik egyet jelent a szupercafkával.

És most sem kellett sok hozzá, hogy ez az érzése támadjon. Biztosra vette, hogy lelki szemeivel a herceg már akkor meztelenül látta őt, amikor fellépett a színpadra. Ezért aztán alig várta, hogy Ali udvarolni kezdjen neki, mert akkor kellően maró stílusban visszautasíthatja, és csorbát ejthet a fene nagy önelégültségén.

A herceg egy percre sem vette le a szemét Charmaine-ről, aki ezért nem először kívánta pokolba testi bájait. Magas, karcsú alkatát és porcelán finom bőrét apjától, míg tengerkék szemét és nőies vonalait anyjától örökölte. Már szinte kislánykorában megfordultak utána a férfiak, nem is csoda, hogy tizenhat évesen felfedezte a divatvilág.

Most, kilenc évvel később, ha lehet, még szebb, de főleg nőiesebb volt. Tökéletes alakja miatt imádták a tervezők, rajta minden jól mutatott. Karcsú volt, de nem túlzottan, ezért fehérnemű- és fürdőruha-kollekciók fotózásához különösen gyakran hívták. Botsáska külsejű kolléganői irigyelték is, de őt ez egyáltalán nem érdekelte. Karrierje során kisebb vagyont keresett a testével, és neki csak ez számított.

Ám a plakátok és címlapok mást is jelentettek: a szexis ruhadarabok sokat mutattak vagy sejtettek bájaiból, ezért sok férfi viselkedett vele úgy, mintha jól ismerné, titkokat tudna róla, vagy mintha ő maga is megvásárolható lenne, nemcsak a fotói. A gazdag férfiak amúgy is szívesen hitegették magukat azzal, hogy kellő anyagi áldozatért elvárhatják egyes csinos hölgyektől, hogy barátnőként vagy akár feleségként díszelegjenek az oldalukon. Charmaine kinevette az ilyen férfiakat, és persze azokat a nőket is, akik miatt ez a tévhit kialakult. O ugyan nem lesz senki játékszere! Ez az arab arisztokrata amúgy is jobban jár, ha ő visszautasítja. Az ágyban úgyis csalódás érné. Ha tudná az igazságot, még hálás is lenne neki.

Magabiztos mosollyal az arcán lépett a herceg páholyába, és szolidan letelepedett a férfi melletti székre, melyet az szemlátomást neki tartott fenn, és egészen közel húzott a sajátjához. Meglehet, fontosnak vélte, hogy a lány érezze bódító, méregdrága arcszeszének illatát. Rajtuk kívül senki sem volt a páholyban, még a marcona testőr sem, aki egyébként sosem tágít Ali herceg mellől. Nyilván tudja, mikor kell visszahúzódnia, hogy a főnöke nyugodtan szédíthesse a gyengébbik nem épp jelen lévő képviselőjét.

– Alig vártam, hogy visszatérjen, kedvesem – szólalt meg a herceg angol elitiskolákban elsajátított stílusban. – Sikerült valamennyi szépségkirálynő-jelöltet értékelnie?

– Hála az égnek, túl vagyunk rajta. Nehéz választani ennyi csinos nő közül.

– Ha rajtam múlna, csakis ön győzhetne.

Jaj, ne! – gondolta Charmaine. Ilyen olcsó szöveggel próbálkozni! Hangosan azonban nem szólt semmit, csak várta, hogy hangzik majd a következő bók.

– Arra gondoltam, ha esetleg szabad lenne a mai estéje – folytatta a herceg örülnék, ha velem vacsorázna.

Örülnél? – gondolta a lány. Meghiszem azt!

Dubar hercege igyekezett jelentőségteljes tekintettel alátámasztani meghívása komolyságát, de Charmaine ettől csak még hűvösebb és eltökéltebb lett.

– Sajnálom, de mára már van programom – jelentette ki emelt fővel, bár pontosan tudta, hogy ennek a férfinak a leszereléséhez ez édeskevés.

– Akkor talán máskor. Úgy hallottam, Sydneyben lakik. Gondolom, nem tudja, de én is ott szoktam tölteni a hétvégéket.

Honnan is tudta volna, Charmaine ma találkozott életében először Ali herceggel. Annyit viszont hallott róla, hogy a harmincas éveinek közepén jár, és lassan tíz éve sikeresen vezet egy lovardát a hozzá tartozó ménessel Hunter Valleyben, Sydneytől északnyugatra.

Informátora csendesen azt is megemlítette, micsoda nőcsábász hírében áll a herceg, bár Charmaine nem tudta eldönteni, ezt vajon figyelmeztetésnek vagy éppenséggel biztatásnak szánta-e a jóember. Ha ez utóbbi volt a cél, hát a hír süket fülekre talált. A lánynak esze ágában sem volt kikezdeni a férfival. Épp ellenkezőleg! Alig várta, hogy az úr tudomására hozza, jobb, ha más szoknya után iramodik,

– Holnap délután ismét Sydneyben leszek – folytatta a herceg kitartóan. Péntek esténként pókerezni szoktam egypár barátommal a szállodai lakosztályomban, szombatonként pedig megnézem a lóversenyt. Esetleg holnapután este megfelelne önnek? – kérdezte a férfi – Vagy talán itt van programja, Melbourne-ben?

– Nem, holnap reggel visszarepülök Sydneybe. De a szombat este sem jó nekem, sajnálom mondta a lány.

Ali herceg csalódottan, de még inkább meglepetten nézett rá.

– Esetleg valaki mással találkozik?

-Nem!

– Talán a barátja vagy egy titkos szerető kedvéért nem vacsorázik velem?

Charmaine kezdte elveszíteni a türelmét. Mit képzel ez az alak? Az egyetlen ok, amely miatt nemet mondhat neki egy nő, az csakis egy másik férfi lehet? Eszébe sem jut, hogy vannak, akik nem vágódnak hanyatt őfelsége mosolyától és szikrázó tekintetétől? Ráadásul a herceg azt feltételezi, hogy ő netán egy másik mágnás szeretője!

A lány legszívesebben pofon vágta volna Dubar hercegét, mégis megpróbált méltóságteljes maradni.

– Nincs barátom, és szeretőm sincs! Csupán igyekszem távol tartani magam az önhöz hasonló férfiaktól, úgyhogy mindkettőnk kedvéért kérem, ne fárassza magát további bókokkal, és ne törje a fejét újabb és újabb időpontokon.

A herceg megdöbbent a lány szavainak hallatán, de még inkább határozott és jéghideg hanglejtésén.

– Megkérdezhetem, mit ért azon, hogy „a hozzám hasonló férfiak”? – érdeklődött, de a hangja már neki is hűvös volt.

– Természetesen megkérdezheti, de választ ne váljon – felelte Charmaine ugyancsak jeges stílusban.

– Nem gondolja, hogy jogom van megtudni, mivel érdemeltem ki ezt az udvariatlan modort?

– Joga van? Még maga beszél jogról? – A lányból mélyről jövő, évek óta lakat alatt tartott harag tört elő. Velem kapcsolatban önnek semmihez sincs joga. Meghívott vacsorázni, és én kétszer is nemet mondtam. Ha ebből nem érti meg, hogy nem kívánok találkozni önnel, és tovább próbálkozik, akkor én egyáltalán nem találom udvariatlannak, ha egyértelműen fogalmazok. Nekem van jogom megvédeni magam egy ilyen elkényeztetett és felfuvalkodott embertől, mint maga! Ritkán utasíthatják vissza, annyi bizonyos, de velem kapcsolatban ne tápláljon hiú reményeket! Ha tovább zaklat, téljelentem.

Ezekkel a szavakkal Charmaine már sarkon is fordult, és nagy léptekkel a kijárat felé vette az irányt. Arra számított, hogy a herceg utána ered, de

sajnos nem tette. Mert ha megteszi, és megállítja őt, legalább tényleg pofon vághatta volna. így azonban kénytelen volt a dühét táskájának markolászásával levezetni. Bárcsak teljes egészében szabadjára ereszthette volna a mérgét! Szavakkal nem is lehet kifejezni, mit érzett. Még mindig remegett az idegességtől, amikor az autójához ért.

Beült az első ülésre, és a kormányra hajtotta a fejét. Hirtelen egészen más érzések lettek úrrá rajta. Talán túl messzire ment? Igen, túlontúl messzire! Általában sokkal diplomatikusabb szokott lenni, de a herceg lénye valamiért teljesen kiborította. Nem tudta, miért, de valami nagyon zavarta a férfiban. Valószínűleg mégis hatott rá a vonzereje. Ó, az a sötét szempár!

Fejezd be az ábrándozást! – parancsolta magának, és beindította a motort. Még csak az kellene, hogy a végén neki legyen lelkiismeret-furdalása! Különben sem kellene aggódnia a herceg érzései miatt. Nyilvánvaló, hogy sem vacsorázni, sem ágyba bújni nem egyedül fog ma este.

Ezekkel a gondolatokkal Charmaine lezártnak nyilvánította magában az ügyet, ám a férfi sokáig foglalkoztatta még a tudatalattiját. Hetekig újra meg újra eszébe jutottak Ali herceg arcának markáns vonásai, tekintetének mélysége és búgó hangja. A lelkiismeretét okolta a felvillanó képekért és érzésekért. Csak ez lehetett az oka, hiszen az Ali herceghez hasonló férfiakkal már évekkel ezelőtt leszámolt. Pár hónapja pedig még a kedvesebbeknek is hatat fordított és – úgymond – önmegtartóztató életet élt. A bulvársajtó nyilván boldogan csámcsogna önként vállalt apácaságán, hiszen micsoda hír lenne, ha kiderülne, hogy a felkapott fotómodell, akit többször választottak Ausztrália, sőt a világ legvonzóbb asszonyának, kerüli a férfiakat. Charmaine nem akarta, hogy mindez kitudódjon, ezért nyilvános szereplésein, premierek és gálák alkalmával mindig fiatal és felettébb vonzó férfiak társaságában jelent meg, akiknek azonban úgyszintén megvolt a maguk kis titka. Egytől egyig homoszexuálisok voltak. Charmaine így megvédhette a sikeréhez szükséges jó hírét, és egyúttal biztos lehetett benne, hogy a rendezvények után egyik kísérője sem fogja zaklatni. A kép tökéletes maradt, a lány pedig folyamatosan kapta az izgalmas és jól fizető

megbízásokat. Ez volt minden, ami érdekelte: a pénz. Nem önmaga miatt, hanem mert néhány éve létrehozott egy alapítványt rákos gyermekek és családjaik megsegítésére, mely mára már kutatásokat is támogatott. Ehhez gyűjtötte a milliókat, és bár néha alaposan nekikeseredett, valahonnan mindig erőt merített a folytatáshoz. Személyes küldetésének tekintette, hogy megtegyen minden tőle telhetőt az ártatlan gyermekekért, akikre ilyen nehéz sorsot mért az ég.

1. FEJEZET

Október, 11 hónappal később…

– Csodálom a bátorságodat – mondat Renée, Charmaine ügynöke, miközben tovább böngészte az étlapot. – Arra nem gondoltál, hogy aki a jótékonysági árverésen megveszi a vacsorameghívásodat, valószínűleg valami gazember lesz?

– Mindegy. A lényeg az, hogy gazdag legyen – felelte Charmaine öntudatosan. – Szeretnék legalább tízmillió dollárt összeszedni az árverésen. És ha valaki éppen az én társaságom kedvéért nyitja meg a pénztárcáját, néhány órára elviselem, ha a gyerekekről van szó. Különben az árverési meghívóban is benne van, hogy a vacsora a Regency Hotel éttermében lesz, vagyis nem hiszem, hogy bárki arra számítana, hogy romantikus órákat tölthet velem. Ha pedig valami probléma adódik, pillanatok alatt el fogok tűnni, erről a szálloda biztonsági vezetője is gondoskodik.

Az biztos, hagyta helyben Renée. Charmaine mindenre gondol. Kemény az üzletben, de a magánéletben is. Nem könnyű a közelébe férkőzni. Külseje és viselkedése kiszolgálja a férfiak fantáziáját, de ezzel együtt a nők számára sem visszataszító a jelleme. Kész csoda, hogyan tudta ez a lány mindezt egy személyben megvalósítani. Renée sokszor töprengett azon, mi lehet Charmaine titka. Nagyon is szexi megjelenése szűzies bájjal vegyült, de hogy ez miből fakadt? Talán finom babaarca vagy hosszú szőke haja kölcsönözte neki a tündéri hatást? Egy biztos: telt ajka, szédítően kék

szeme és az átlagos modellekhez képest formás alakja bizonyára nem az ártatlanság imázsát támasztotta alá.

A férfiakat meg tudta őrjíteni egy-egy fehérneműt reklámozó fotójával. Érdekes módon azonban Charmaine-t egyáltalán nem érdekelték a férfiak. Renée mint ügynökségvezető tudta, hogy azok a kísérők, akikkel a lány jeles eseményeken mutatkozott, mind homoszexuálisok, de ínég véletlenül sem mert volna rákérdezni ennek az okára. Sokkal többet ért neki, hogy Ausztrália leg- sikeresebb modelljét szerződtethette. Örült, hogy másfél évvel ezelőtt a lány kirúgta az akkori ügynökét – aki csalt az elszámolásoknál és így ő leszerződtethette a saját cégéhez. Ha pénzről esett szó, Charmaine kőkemény volt, de korrekt. Jól akart keresni, mindenkinek megadta, ami járt, ám feleslegesen egy centet sem költött. Minden pénzét az alapítványnak adta. Egy évvel korábban leukémiában meghalt a legkisebbik testvére, és ettől olyannyira összetört, hogy hónapokig elzárkózva gyászolt. Mikor visszatért a városba, keményebb és eltökéltebb volt, mint valaha, és elhatározta, megpróbál tenni valamit a betegség ellen. így született az alapítvány, mely azóta élete középpontjában állt.

Charmaine-nek sikerült rávennie Renée-t, hogy kérje fel a férjét, a sikeres tévés műsorvezetőt, vállalja el a jótékonysági esten a házigazda és az árverő szerepét. Renée maga hét hónapos terhes volt, ikrekkel a pocakjában, így neki az a feladat jutott, hogy minél több gazdag ismerősét hívja el, szórakoztassa, és bő költekezésre biztassa. Néhány barátjuk, akivel kártyázni szoktak, jelezte már részvételét, és Ali is ígéretet tett, bár őt csupán az a brosúra győzte meg, amelyben az alapítvány céljait Charmaine arcképe fémjelezte. Renée meg is lepődött egy picit, de végül is nem tulajdonított különösebb jelentőséget az esetnek.

– Tényleg! El is felejtettem mondani – kapott észbe Renée kétasztalnyi szuper gazdag embert győztem meg, hogy jöjjön el szombaton! Ott lesz a sörgyáros Charles Brandon, tudod, a Brandon Beer tulajdonosa.

– Igen, nemrég találkoztam vele és a feleségével. Egyszerűen hihetetlenül csinos az a nő!

– Igen, bosszantóan jól néz ki – mondta Renée, aki bármennyire vágyott is a gyermekeire, lassan igencsak elkezdte unni vízilószerű méreteit. – Na,

mindegy. A lényeg, hogy aranyból van a szívük, biztosan bőkezűek lesznek. Aztán jön még valaki a kártyás csapatból, bár őt nem nevezném aranyszívűnek, de szerintem nem lesz fukar ő sem. Azt hiszem, ismered…

– Sikerült választaniuk? – szakította félbe a pincérnő.

– Sajnálom, de még nem – felelte Renée, és Charmaine is csak rázta a fejét, majd mindketten bújni kezdték az étlapot, mintha szégyellnék magukat a lassúságuk miatt.

– Tudjátok már, milyen neműek a babák? – kérdezte Charmaine, miután eldöntötte, mit választ ebédre,

Renée arca felderült a kérdésre, ugyanis imádta, ha a gyerekekről beszélhetett.

– Igen! Egy kisfiú és egy kislány. Irigylem saját magamat! – kiáltotta boldogan.

– Hát, ha tényleg olyan szép a terhesség, mint ahogy édesanyám meséli, akkor megértelek – mondta Charmaine.

Renée meglepődött, hogy a barátnője a mamáját említi. Sosem beszélt a családjáról, és amióta meghalt a testvére, különösen nem. Renée csupán újságcikkekből tudta, hogy a szülők valahol a semmi közepén egy jókora birkafarmot vezetnek. A legközelebbi városka egy autószerelő-műhelyből, egy apró szállodából, egy vegyesboltból és egypár házból állt, és ez is közel egyórányi gyalogúira volt a farmtól. Tizenöt évesen Charmaine a vegyesboltban kezdett dolgozni. Amikor nem volt vevő, és ez valószínűleg gyakran megesett, a magazinokat bújta, és arról ábrándozott, hogy egyszer ő lesz a címlapon. Fél évvel később jelentkezett az egyik újság tehetségkutató versenyére, és azt rögtön meg is nyerte, majd tizenhat évesen már az ausztrál Fashion Week bemutatóin forgott a kifutókon.

Korábban Renée is modellként dolgozott, és még emlékezett a kolléganők irigy háborgására, mert az akkor még tapasztalatlan Charmaine elhalászta előlük a jobbnál jobb megbízásokat. Mikor egy súlyos betegség miatt az új modellnek haza kellett térnie a szülőházába, a konkurencia fellélegzett, de csak rövid pihenő adatott meg nekik, mert egy évvel később Charmaine szebb és eltökéltebb volt, mint valaha, és ismét maga mögé

utasította csontvázkülsejű ellenlábasait. A lány sikere azóta is töretlen volt, és ennek már Renée is részese lehetett.

– Édesanyádra vagy édesapádra hasonlítasz inkább? – kérdezte.

– Azt hiszem, külsőleg tökéletes turmix vagyok, ami pedig a személyiségemet illeti, attól tartok, nem ütöttem egyikükre sem. Anyám végtelenül kedves és jó, apám pedig igazi szentimentális típus. Lehet, hogy néha az én lelkemben is megpendülnek érzelmes húrok, ám én alapvetően kegyetlen vagyok – fűzte hozzá nevetve. – De ezt te is tudod, nem?

Miért mondod ezt? Szerintem az üzleti életben keménynek kell lenni, ez azonban nem jelenti azt, hogy rossz ember vagy. Ha így lenne, nem dolgoznál annyit az alapítványodért, azért, hogy segíthess a beteg gyerekeken.

– Az más. A rákos gyerekeket nagyon sajnálom – mondta Charmaine, és egy pillanatra a távolba meredt. – Elég szomorú az is, ha felnőtt emberek betegszenek meg, de a gyerekek végképp nem érdemlik meg a szenvedést. – Hirtelen elhallgatott, de látszott rajta, hogy küzd a könnyeivel.

Ne sírj! – parancsolta magáriak. Csak kisgyerekek és szerencsétlenek sírnak, te pedig egyik sem vagy. Legalábbis már nem!

A poharáért nyúlt, ivott néhány korty vizet, és lassan összeszedte magát. Akkor vette csak észre, hogy a barátnője aggódva figyeli.

– Ne haragudj! A rákos gyerekek ügye mindig felkavar.

– Dehogy haragszom, nagyon jól megértelek.

Ahogy Renée ezt kimondta, Charmaine legszívesebben vágott volna egy grimaszt. Hogyan is érthetné meg őt bárki is, aki nem látta egy aranyos, ártatlan gyermek szenvedését és halálát?! De tudta, hogy a barátnője nem akart rosszat. Vajon mennyi idős lehet Renée? – töprengett. Talán harminc? Valószínűleg picit több, bár még mindig hihetetlenül csinos. A nők egy része egészen kivirul a terhessége alatt.

Charmaine gondolatait a pincérnő zavarta meg.

– Sikerült választaniuk, hölgyeim?

– De még mennyire! – lelkendezett Charmaine. – Hamburgert kérek sült krumplival és salátával, aztán túrótortát és tejszínhabos kávét.

Renée döbbenten nézett rá, mire ő hangosan elnevette magát.

– Ne aggódj! Ma már nem eszem semmi mást, és holnap a konditeremben megbűnhődök az élvezetekért.

Charmaine tényleg szinte mindennap eltöltött néhány órát kedvenc tornatermében, függetlenül attól, volt-e miért „vezekelnie”. Lassan az egész élete egy nagy bűnhődéssé vált, bár ő úgy érezte, semmilyen büntetés nem lehet elég azért az egy esetért, amelyet ő sosem bocsát meg saját magának.

– Remélem is, mert a végén még nem férsz bele a ruhádba szombaton. így is elég feszes lesz. Abban aztán semmit sem rejthetsz véka alá.

– A csudába, igazad van! Eszembe sem jutott – sóhajtott Charmaine, majd úgy pillantott a pincérnőre, mint egy kisgyerek, akit torkosságon kaptak. – Módosíthatnám a rendelést? Inkább valami könnyebbet kém ék, például egy salátalevelet.

A pincérnő elmosolyodott.

– Örülök, hogy maga is emberből van. Már azt hittem, mindennap hamburgert eszik, mégis ilyen gyönyörű az alakja.

– Dehogy! Az igazat megvallva, elég hosszú a tiltott ételek listája. Úgyhogy a napi ajánlatból ma grillezett halat kérek. Hozzá salátát, de öntet nélkül, végül pedig egy sima presszókávét.

A pincérnő lelkesen jegyzetelt, majd Renée-hez fordult, aki mosolyogva csak annyit mondott:

– Én is ugyanezt kérném.

2. FEJEZET

A Regency Hotel bálterme közkedvelt színhelyéül szolgált Sydneyben a felső tízezer rendezvényeinek. Enyhén nagyzoló kialakítású terem volt. Állítólag Versailles ihlette a tervezőit, bár ezt sokan vitatták. Mindenesetre általános vendéglátói és biztonsági színvonala a város legkeresettebb helyszínévé tette a szálloda báltermét, amelyet hónapokra előre lefoglaltak szinte minden estére. Díjkiosztó ünnepségek, divatbemutatók, céges rendezvények mellett számos jótékonysági estet is tartottak már e falak között.

Most is éppen jótékonysági rendezvényre készültek, ez alkalommal rákos gyermekek megsegítésére. Charmaine alapítványa volt a szervező, és joggal remélték, hogy szép summa gyűlik össze az est végére. A beteg gyermekek ügye a jégszívűeket is megindítja, és Charmaine úgy intézte, hogy az ausztrál közélet kiválóságai, a leggazdagabb helybéliek mind megjelenjenek. így bízhatott benne, hogy eléri a célját, és összegyűlik a tervezett tízmillió dollár. Az elmúlt hat hónapban nem kímélte magát, magánélete és karrierje is a háttérbe szorult. Ám ahogy most végigtekintett a zsúfolásig megtelt termen, nem bánt egyetlen lemondott megbízást vagy álmatlan éjszakát sem.

A vendégek között volt a szálloda igazgatója is, aki mind a termet, mind az estén kínált kulináris ínyencségeket ingyen bocsátotta rendelkezésre, amolyan természetbeni hozzájárulásként. Az ő testvére is rákban halt meg néhány éve, így személyes elkötelezettséget érzett Charmaine alapítványának céljai iránt.

A lány hihetetlen izgalommal várta, hogy elkezdődjék az árverés. Ő maga a színpadon, de egyelőre a függöny mögött állt, pontosabban szédelgett, hiszen az elmúlt napokban alig evett valamit. Egyrészt mert ideje sem volt önmagával foglalkozni, másrészt viszont rá is kényszerült, hogy beleféljen abba a ruhába, amely igencsak különös módon került a birtokába, és amelyet egyenesen erre a rendezvényre tartogatott.

Charmaine pár héttel korábban felkereste Celeste Campbellt, a Campbell ékszerészet tulajdonosnőjét, hogy adományt és esetleg értékes tárgyakat kérjen az árveréshez. A két nő meglehetősen sok mindenben hasonlított, így hamarosan már fél szavakból is megértették egymást.

Charmaine gazdag válogatást kapott különféle ékszerekből az árveréshez, és mikor elárulta, hogy maga a rendezvény a Regency Hotelben lesz, Mrs. Campbellnek a lélegzete is elállt. Egy tíz évvel korábbi, hasonló jótékonysági rendezvényről kezdett mesélni a látogatójának, mikor is a híres „Lángoló szív” elnevezésű, fekete opálkő került kalapács alá. Az est folyamán egy híres-hírhedt tolvajpáros megpróbálta ellopni a drágakövet, de egy ostoba hibának köszönhetően, némi lövöldözés kíséretében elkapták őket. Az eset sokáig megtöltötte a bulvárlapok és magazinok hasábjait, és a

legkülönbözőbb mesék kaptak szárnyra az elfogásról. Mrs. Campbell is részt vett azon az árverésen, egész közel állt ahhoz a rendőrhöz, akire először céloztak, de szerencsére a lövést elvétették. Azon az estén viselte azt a ruhát, melyet Charmaine-nek ajándékozott, s amelyben a lány most igen feszélyezve érezte magát. Amikor először felpróbálta, csak az járt a fejében, hogy egy gazdag balek elcsábítására éppen ez a tökéletes viselet, ezzel érheti el, hogy az illető mélyen a pénztárcájába nyúljon. Most azonban szinte meztelennek érezte magát a testszínű, csupa csipke csodában, mely, bár nem szűkölködött anyagban, olyan feszes volt, hogy semmit sem rejtett el igazán. Emellett bizonyos helyeken apró gyöngyök díszítették, így messziről nézve inkább úgy tűnt, mintha a viselője csábos fehérneműben lenne, nem pedig estélyi ruhában.

Az est műsoros része már véget ért, nagy sikert aratott mind a divatbemutató, mind a neves dzsessz együttes koncertje. Most üresen állt a színpad és a kifutó, mely pontosan középen osztotta ketté a báltermet, így minden asztaltól jól látszott az emelvény.

Előző este, a főpróba során Rico azt javasolta, hogy amikor a Charmaine-nel elkölthető vacsora kerül sorra az árverésen, a lány vonuljon végig a kifutón, miközben egyre csak érkeznek az ajánlatok. Akkor nem látszott rossz ötletnek – farmerban mindenki bátor .. de most gyakorlott modell létére Charmaine-nek a torkában dobogott a szíve. Csak arra tudott gondolni, hogy amint kilép a színfalak mögül, olyan hangulatot fog teremteni, mintha saját magát árulná. Maga is túlzásnak találta az idegességét, hiszen sokszor kellett már emberek elé állnia, még ha ennél jóval szerényebb öltözetben is.

Ugyan, ne gyerekeskedj! – feddte meg magát, és gyorsan az est céljára összpontosította figyelmét. Mit számít, hány férfi csorgatja a nyálát, a lényeg az, hogy egyikőjük legyen kellően nagyvonalú.

A háta mögül hallatszó, elismerő füttyentés visszahívta a valóságba.

– Ezt nevezem! – kiáltotta Rico, s könnyű öleléssel üdvözölte Charmaine-t. – Nem félsz, hogy letartóztatnak közszeméremsértésért?

– Mentem én már végig kevesebb ruhában is kifutón – felelte a lány, bár maga sem volt meggyőződve róla, hogy ez-e a megfelelő válasz. – Ne

bámulj, légy szíves!

– Nem bámullak. Kikérem magamnak! – kötözködött tréfásan a férfi.

– Igazad van, ne haragudj – sóhajtott Charmaine. – Nem akartalak megbántani. Te igazán kedves vagy. Nem is vámá az ember egy ilyen jóképű pasitól,

Rico valóban vonzó férfi volt, igazi olasz szívtipró, de mindig úgy vélte, hogy a családja szent és sérthetetlen, s nem tette volna kockára a boldogságát semmilyen pillanatnyi fel lángolásért.

Ó, köszönöm a bókot! Mert ugye az volt? – kérdezte kedves mosollyal az arcán, majd a lányra kacsintott, és megigazította a nyakkendőjét. – Kezdhetjük?

Charmaine nagy levegőt vett, és bár szívesen elbujdosott volna, igyekezett megőrizni a nyugalmát.

– Persze – felelte lassan. – Mindent bele!

Rico mesterien fűtötte a hangulatot a teremben, s szépen gyűltek is a milliók. Ám röviddel a finálé előtt még mindig csak hétmillió dollárnál tartottak, pedig már csupán két tárgy elárverezése volt hátra. Az utazás, amelyet Rico épp kihirdetett, talán ha ötvenezret hozhat, és azután már csak a vacsorameghívás kerül kalapács alá. Képtelenség, hogy valaki közel hárommilliót adjon egy estéért Charmaine-nel, ezt ő is tudta. Sajnos úgy tűnt, nem sikerül elérnie a várt eredményt.

Nagyot koppant a kalapács, elkelt az utazás is. Harmincezerért…

– És most, hölgyeim és uraim, elérkeztünk az est fénypontjához, a legértékesebb ajánlatunkhoz! – Rico egyre lelkesebben hergelte a vendégeket. – Kedves és tiszteletre méltó háziasszonyunk, Ausztrália legsikeresebb szuper-modellje, Charmaine Christie gyertyafényes vacsorára hívja a kikiáltás nyertesét jövő szombaton, este hét órára, a Regency Hotel közkedvelt éttermébe. Véleményem szerint ez az ajánlat csodás befejezése a mai estének, ezért kérem, uraim, ne szerénykedjenek!

Az ajánlat kihirdetésekor halk morajlás hallatszott a teremben. Nyilván sokan vártak erre a pillanatra. Rico élvezte a feszültséget, s a válla fölött hátraszólt Charmaine-nek:

– Gyerünk, kicsim! Mutasd meg nekik, kivel van dolguk!

A lány nagy levegőt vett, majd ruganyos léptekkel a kifutóra lépett. Modellhez méltó, csábos, de határozott járása különösen vonzó volt, hosszú lábait kecsesen tette egymás elé. Érezte, hogy minden tekintet rá szegeződik, igyekezett könnyed mosolyt csalni az arcára, de minden tapasztalata ellenére zavarban volt ebben a ruhában. Biztosra vette, hogy a férfiak tetőtől talpig végigmérik, a nők pedig epés megjegyzéseket sugdosnak egymásnak, de mivel a fényszórók elvakították, ő nem láthatta a vendégeket.

– Hadd emlékeztessem önöket – szólalt meg Rico –, hogy nemrég az egyik legnagyobb példányszámú ausztrál férfimagazin olvasói az ország legkívánatosabb hölgyének választották Charmaine-t. Győződjenek meg személyesen arról, milyen varázslatos is a mi kedves háziasszonyunk! Ne kéressék magukat, uraim, tegyék meg ajánlataikat! Biztosan állíthatom, nem lesz még egyszer ilyen alkalom.

Ó, jaj! sóhajtott magában Charmaine. Mint a lóvásáron! Eladó lónak érezte magát, amelynek mindjárt a fogait is ellenőrzik az érdeklődök. Mit számít, biztatta magát, a lényeg az, hogy kellően sok pénzt szerezzen az alapítványnak. Annak azért kifejezetten örült, hogy Renée tanácsára a sajtót távol tartották a rendezvénytől. Nem repesett volna, ha a másnapi újságok címlapján alig látszó ruhájában mutatják azzal a szalagcímmel, hogy „Saját magát bocsátotta áruba Charmaine Christie”. Jobb bele sem gondolni, sopánkodott magában, és inkább laza lépteire, csábos csípőmozgására figyelt. Ezeknek sosem maradt el a hatása. A kifutó végén megállt, csípőre tette a kezét, és olyan mosolyt varázsolt az arcára, mintha többet is ígérne a licitálóknak, mint egy egyszerű vacsorát. Lassan megfordult, és hosszú léptekkel elindult visszafelé. A teremben olyan sűrű lett a levegő, hogy szinte vágni lehetett. Charmaine lelki szemei előtt látta a férfiak tátott száját, izzadó halántékát, és elégedetten nevetett magában. Férfiak, gondolta, mind egyformák vagytok!

Ahogy Rico felé közeledett, találkozott a tekintetük. A férfi cinkos kacsin-tással jelezte, hogy tényleg csábosra sikerült a jelenése.

– Ne legyenek szégyenlősek, uraim! – szólította meg Rico a közönséget. -Ha nem tartanék gyönyörű feleségem haragjától, én magam is licitálnék.

A férfi ezzel a közvetlenül előtte álló asztalhoz intett, ahol a hatalmas pocakkal is káprázatos Renée és barátai ültek. Charmaine követte tekintetével Rico kézmozdulatát, és hirtelen az arcára fagyott a mosoly. Barátnője mellett ott ült ő! Ismét elbűvölő volt, elegáns és vonzó. Sötét öltönye tökéletesen mutatott rajta. Szeme szikrázott, de arca most is hideg volt, mint mikor utoljára elbúcsúztak egymástól. Ali herceg kihívó tekintetétől Charmaine nem tudott szabadulni.

Hálás volt a sorsnak, hogy abban a pillanatban éppen egy helyben állt, mert valószínűleg megbotlott volna a saját lábában, ha lépdel.

Mit keres itt ez az ember? – tűnődött magában. Csak nem Renée ismerőse, netán barátja?

Néhány pillanattal később, mikor múlni kezdett a bénító meglepetés, eszébe jutott egypár korábbi mondat, mely akkor lényegtelennek tűnt. A herceg tavaly maga említette, hogy a hétvégéket Sydneyben tölti, többek között azért, hogy a barátaival pókerezzen. Renée pedig épp néhány napja mesélte, hogy rávette gazdag kártyapartnereit, akikkel a Regency elnöki lakosztályában szokták Fortunát megkísérteni, hogy vegyenek részt Charmaine árverésén.

Elnöki lakosztály! Villámként suhant át a lány agyán a felismerés. Ki más bérelhetné ki minden hétvégén a szálló legelegánsabb és legdrágább lakosztályát, mint egy olajsejk vagy annak kedvenc fiacskája. Éppen az, akivel olyan csúnyán elbánt nemrégiben.

Egyértelmű volt, miért jött el a herceg az árverésre. Bosszút akart állni a visszautasításért. Mégpedig édes bosszút, legalábbis számára édeset. Mert így végre elérheti, hogy Charmaine vele vacsorázzék, és ő semmit sem tehet ellene.

Nyilván bárki ajánlatára rá tud ígérni, és az is bizonyos, hogy ma este csupán ez az egyetlen árverési tétel érdekelte. Eddig semmire sem licitált, azt Charmaine észrevette volna, hiszen árgus szemekkel figyelt egész este.

Szóval szombaton nem egy vadidegen, korosodó milliomos társaságában kell eltöltenie azt a néhány órát, hanem ezzel az öntelt, mégis végtelenül vonzó arab férfival. Kénytelen lesz elviselni Ali herceg kétértelmű megjegyzéseit, vetkőztető pillantásait, és valószínűleg újabb randevúajánlat

elől kell majd kitérnie. Nagy élmény lesz! — gondolta magában, és ahogy egyre valószínűbbnek tűnt az elkerülhetetlen, kezdett pánikba esni.

Büszkesége azonban arra késztette, hogy összeszedje magát, és könnyed mosolyt küldjön Renée asztaltársa felé. Ugyan kérem, hát mi történhet egy nyilvános helyen? A bókokat majd elviseli, a próbálkozásokat letöri, a vacsorát megeszi, és kész. Olyan sok mindent kibírt már az életben, ez sem foghat ki rajta.

Ahogy önmagát győzködte, teljesen megfeledkezett a valóságról. Gondolataiban szorongás és kétségek uralkodtak, teste azonban önműködő módon viselkedett, ahogy máskor is a kifutókon. Mozgása és arckifejezése szexisebb volt, mint az este folyamán bármikor, pillantása pedig izgató. A herceg összehúzta a szemöldökét, tekintetét viszont le sem vette a lányról. Többször is végignézte, tetőtől talpig, mintha azon tűnődne, vajon megéri-e, hogy licitáljon.

Charmaine egy pillanatig attól tartott, a herceg a bosszúnak más formáját választja, és nem is tesz ajánlatot, amikor a férfi hirtelen felkiáltott:

– Ötmillió dollár!

A teremben mindenki visszafojtott lélegzettel ült, nem tudván, vajon csak képzelődtek, vagy tényleg jól hallották az Összeget, Charmaine döbbenten bámulta a herceget, aki szemlátomást nagyon élvezte a helyzetet, és állta a lány értetlen tekintetét. Egy pillanatig Rico sem jutott szóhoz, de végül ő törte meg a kínos csendet:

– Hű! Ez ám az ajánlat! – kiáltotta. – Hölgyeim és uraim, azt hiszem, megvan a nyertesünk, bár ha önök között akad olyan, aki szeretne erre az összegre rálicitálni, az most szóljon, vagy hallgasson örökre!

Lassan Charmaine is magához tért, és dühös pillantást vetett Ricóra. Muszáj volt eskető papként beszélnie? Különben is, a vacsora minden lehet, csak romantikus nem. Kőkemény dollárok kerülnek az alapítvány számlájára egy olyan randevúért, melynek egyik résztvevője sem kedveli a másikat.

– Uraim, senki többet? – folytatta a házigazda, majd mikor senki sem szólalt meg, nagyot csapott a „szószékre” a kalapácsával. – Nos, akkor

Dubar hercege nyerte el a vacsorát!

Charmaine fejében sokáig visszhangzott a kalapács puffanása. Mintha megpecsételték volna a sorsát. Legszívesebben sikított volna mérgében, de persze nem tehette. A háttérben a kijelzőn nagy, piros számokkal kiírták az est bevételét, mely Ali herceg jóvoltából bőven meghaladta a lány reményeit. Tizenkétmillió dollár. Kénytelen lesz jó képet vágni a gonosz játékhoz, túl fontos neki a gyerekek ügye ahhoz, hogy a saját büszkesége miatt lemondjon ennyi pénzről.

Elhatározta, hogy a vacsorán végig kedves lesz, megálljt parancsol heves vérmérsékletének, nem sértegeti a herceget, és nem próbálja meg móresre tanítani. Ha így tenne, egyértelmű lenne, hogy nem közömbös iránta, márpedig ez teljes képtelenség. Vagy mégsem?

Charmaine azon kapta magát, hogy még mindig a herceget bámulja. Gyorsan pördült egyet, mintha mi sem történt volna, búcsút intett a vendégeknek, majd határozott léptekkel elhagyta a színpadot.

– Ez hihetetlen! – ugrott oda hozzá Rico a színfalak mögött. – A jó öreg Ali rendesen kitett magáért! Ötmilliót fizet egy egyszerű vacsoráért! Nyilvánvaló, hogy több pénze van, mint amennyi esze! He haragudj, kicsim, de te is beláthatod, hogy ez igencsak túlzó ajánlat.

A férfi szavainak hallatán Charmaine önkéntelenül összeráncolta a homlokát. Most jutott csak újra az eszébe, hogy Rico nyilvánvalóan jól ismeri a herceget.

– Úgy látom, elég jóban vagytok – mondta, remélve, hogy a férfi némi magyarázatot adhat arra a nyugtalanító kérdésre, vajon a herceg miért adott ki egy kisebb vagyont egyetlen vacsoráért.

– Már hat éve együtt kártyázunk őfelségével minden pénteken – kacagott Rico. – Ezenkívül a társaságunk tőle veszi a versenylovakat, bár neki is van benne tulajdonrésze. Remek fickó, majd meglátod. Szerintem kedvelni fogod.

Charmaine az ajkába harapott, hogy visszatartson néhány epés megjegyzést, aztán mégis úgy döntött, hogy a barátai előtt nem titkolódzik.

– Már találkoztunk egyszer, és attól tartok, nemigen kedveltük meg egymást.

Rico döbbent arcot vágott.

– Ti már találkoztatok? Hol? Mikor?

– Tavaly, a Melbourne Kupa döntőjén. Én a szépségkirálynő-választás zsűrijében voltam, nemes barátod pedig egy percre sem tévesztett szem elől. Nagyon nyomult, ha érted, mire gondolok.

-És?

– Semmi és. Már mondtam, hogy nem kedveltük meg egymást.

– Őszintén meglep, mert Ali általában elbűvöli a nőket.

– Lehet, hogy nekem éppen ezért nem volt rokonszenves – felelte Charmaine, bár közben arra gondolt, hogy valóban van valami elbűvölő a hercegben. – Mindegy, most megvett egypár órát az életemből, és azt meg is kaphatja. De ha beszélsz vele, jobb, ha figyelmezteted. Csak azért, mert bőkezű volt, a vacsorán kívül ne reméljen semmi egyebet! És mondd meg neki, hogy szombaton pontban hétkor a Candlelight étteremben leszek, de ne próbáljon előtte kapcsolatba lépni velem! Ó igen! Ha bármi módon őfelsége tudomására jutna a titkos privát telefonszámom, nem lesz kétséges előttem, hogy kire nehezteljek! – fűzte hozzá kissé fenyegetően. – Értjük egymást?

– Persze. Felfogtam, hogy mire akarsz kilyukadni. De abban nem vagyok biztos, te vajon tudod-e, miről is lehet szó valójában.

– Nem értem, mire célzói – felelte a meglepett Charmaine.

– Csupán a következőre: annak alapján, amit most elmondtál, elég nyilvánvalónak tűnik, hogy Ali csak miattad és a veled eltölthető vacsora miatt jött ide ma este. Világos, hogy beléd habarodhatott, ez esetben viszont a te ellenállásod vagy nemtetszésed csupán apró akadály Ali szemében.

– Ezt vegyem figyelmeztetésnek? – mérgelődött a lány.

– Igen, azt hiszem, tényleg vedd annak! Ha valóban ellenszenves neked, és semmit sem akarsz tőle, vigyázz, hogyan viselkedsz vele! Alival ne próbálj ujjat húzni!

– Én nem is…

– Dehogynem! Pontosan emlékszem a mosolyodra, amelyet küldtél felé a kifutóról. Aki nem akar semmit a másiktól, az nem rebegteti így a szempilláját.

Charmaine belepirult a felismerésbe, hogy valóban nem úgy viselkedett, ahogy azt önmagától elvárta volna.

– Te ezt nem érted. Én csak… egy kicsit…

– Izgatni akartad?

A lány megvonta a vállát.

– Egy kicsit.

– Hát ne tedd! – intette őt Rico. – Nem teheted meg ezt egy olyan férfival, mint amilyen Ali. Még veszélyessé válhat.

Charmaine nem értette, mit takar Rico kijelentése, de így is beleborzongott.

– Mire gondolsz? – kérdezte.

Rico megrázta a fejét, mint egy tanár, amikor kezdi belátni, hogy a tanítványának fogalma sincs róla, miről van szó.

– Nézd, beszélek vele, és gondoskodom róla, hogy ne zaklasson, ha úgy ítéli meg, hogy te valóban nem érdeklődsz iránta.

A lány bágyadtan bólintott.

– Biztos vagy benne, hogy nem érdekel? – tette fel a kérdést Rico.

Charmaine gúnyosan felkacagott, ami arra vallott, hogy ismét magára talált.

– Semmi szükségem egy öntelt olajsejkre, aki ellenállhatatlannak hiszi magát.

– Nem lehet, hogy minden oka megvan rá? – Rico érezte, hogy a lány közel sem olyan magabiztos, mint amilyennek látszani szeretne, azt pedig jól tudta, hogy a herceget igencsak ritkán utasították vissza a hölgyek.

– Az egyetlen, amire büszke lehet, az a pénztárcája. Arra is inkább csak azért, mert a megfelelő pillanatban nyitotta ki. Nyugodtan mondd meg neki ezt is! – pufogott a lány. – Most viszont rohanok, mert ha még egy percig vissza kell tartanom a lélegzetemet e miatt a fránya ruha miatt, azonnal összeesem.

Charmaine még köszönni is elfelejtett Ricónak, olyan gyorsan viharzott ki a bálteremből.

Ahhoz képest, hogy közömbös Ali iránt, eléggé felizgatta magát, gondolta Rico, ahogy a lány után nézett, majd sejtelmesen elmosolyodott,

mint aki többet tud másoknál.

3. FEJEZET

Az árverést követő szombat este, nem sokkal hat óra után, Charmaine egy jelentéktelen kis autóval hajtott a Regency Hotel bejáratához. A kulcsot átadta a parkoló őrnek, majd kis kézitáskájával a karján belépett a szálloda árkádos halijába. Örömmel jegyezte meg magában, hogy ismét sikerölt riporterek és lesifotósok hadától mentesen érkeznie.

Tapasztalatból tudta, hogy jobb minden trükköt bevetni a nemkívánatos sajtó elkerülésére. Sokszor jelent már meg róla is mindenféle hír, melyet egy óvatlan pillanatban elkapott fotóra alapoztak, és amelynek természetesen csekély valós alapja volt. Sajnos egy véletlen folytán a múlt heti árverés eseményei kitudódtak, így Charmaine elhatározta, hogy jóval a hivatalos időpont előtt, kalapban és napszemüvegben érkezik a szállodához, ahol egy lakosztályban fog átöltözni, illetve ha az este nem úgy alakulna, ahogy ő szeretné, ott el is bújhat akár Ali herceg, akár a sajtó elől.

A jótékonysági esten egy női magazin szerkesztője belopta magát a vendégek közé, és másnap egész oldalas cikkben taglalta, milyen romantikus is volt, mikor a herceg lenyűgöző ajánlatát hallva „a mi Charmaine-únknek” a lélegzete is elállt.

A lány már bánta, hogy az eseményen nyilvánosságra hozták a vacsora időpontját és helyszínét, szívesen módosította volna ezt, de még a sajtó rohamától is kevésbé félt, mint attól, hogy kapcsolatba lépjen a herceggel. Viszont a szálloda igazgatóját felkereste, nehogy megint szembesülnie kelljen egy olyan „balesettel”, mint az árverésen. Mr. Richmond biztosította őt, hogy egyetlen újságíró sem fogja zaklatni az est folyamán, megerősítik a biztonsági intézkedéseket, sőt az étteremben is teljes diszkrécióval kezelik két kedvenc vendégüket az úgynevezett különteremben, mely az étterem egyik hátsó, félreeső csücskében bújik meg. Ez a terem alighanem többnyire szerelmespárok találkahelye vagy titkos tárgyalások helyszíne volt. Charmaine biztosra vette, hogy sok érdekes és izgalmas dolgot láttak

és hallottak már a falai, az ő szombati vacsorájuk viszont minden bizonnyal az egyik legunalmasabb estéje lesz a szeparének.

A lány most ott állt a recepció előtt, várta, hogy a portás átadja neki a lefoglalt lakosztály kulcsát, és magában hálát adott az égnek, hogy mind ez idáig sikerült elkerülnie a feltűnést. Nehéz hét állt mögötte, az idegei pattanásig feszültek, semmi szüksége sem volt valami váratlan bosszúságra. A vacsora ténye, pontosabban partnerének személye önmagában is meglehetősen idegessé tette, ráadásul végtelenül fáradt volt.

Miközben a második emeletre tartott, többször mélyet lélegzett a liftben, hátha sikerül kicsit ellazulnia. Órájára pillantott, és nagy sóhajjal vette tudomásul, hogy alig fél órája maradt a megbeszélt találkozóig. Valójában bőven elég idő volt ez arra, hogy gyorsan átöltözzön és feltegye a sminkjét, mert elhatározta, hogy olyan szerényen és egyszerűen fog megjelenni a vacsorán, amennyire csak lehetséges.

Ha őfelsége azt reméli, hogy hasonlóan kihívó lesz a külseje, mint a jótékonysági esten volt, hát készülhet a meglepetésre. Ez alkalommal nem lesz fedetlen testrész, sem feszes ruha, semmi, ami csábosnak hatna.

Pontosan öt perccel hét előtt ismét a liftben állt, épp csak a farmerját cserélte elegáns fekete selyemnadrágra, föléje pedig könnyed tunikát vett, mely kissé elrejtette vonzó vonalait. Haját szoros lófarokba fogta, ékszerként csupán szolid gyémánt fülbevalót viselt, és az arca alig volt kifestve. Csak némi alapozót, halvány szemhéjfestéket és bronzszínű rúzst tett fel, mely tökéletesen illett lakkos körmeihez. Charmaine meg volt róla győződve, hogy semmi csábító nincs rajta, és még csak nem is sejtette, hogy természetes szépsége, mely vonzóbb volt bármi másnál, így még nagyobb hangsúlyt kapott.

A szálloda Candlelight nevű éttermének főpincére messziről észrevette, és lelkesen üdvözölte őt.

– Mademoiselle Charmaine! – kiáltott erős francia akcentussal. – Micsoda öröm önt újra itt köszönteni! Monsieur le prince Ali már megérkezett, engedje meg, hogy odakísérjem az asztalához.

O, tehát a herceg már itt van, ismételte el magában a lány, miközben üres asztalok sora mellett haladtak el, útban az étterem hátsó része felé.

Charmaine nem gondolta volna, hogy a herceg kihagyja a lehetőséget, hogy megvárakoztassa. Remek nyitány lett volna a revánshoz, mely szerinte elkerülhetetlenül előtte állt.

A különteremhez érve egy pillanatra egészen megfeledkezett a hercegről, annyira meglepte a szoba kialakítása. Valójában egy apró, négyzet alakú helyiség volt, melynek bejáratát sűrűn egymás mellé ültetett pálmafák zárták el a kíváncsi tekintetek elöl. A falak koromfeketére voltak festve, s csak néhány falikar adott némi fényt. A kerek asztalkán és egypár széken kívül bútor sem díszítette a szobát. Az asztalt hófehér terítő fedte, melyen egyetlen vörös gyertya égett, pontosan középen, de úgy, hogy az egymással szemben ülőket ne zavarja.

Charmaine csendben felülbírálta saját korábbi véleményét, miszerint itt titkos tárgyalásokat is tarthattak már. Hacsak nem arról folyt a megbeszélés, í hogy mivel csitíthatná felesége gyanúját az a férfi, aki természetesen épp 1 megcsalni készült a nejét. Nem, a szoba teljesen nyilvánvalóan szerelmespároknak készült, és valószínűtlen, hogy valaha járt volna itt két olyan ember, mint Ali herceg és Charmaine.

Ahogy belépett, egypár pillanatig alig látott valamit, oly erős volt a különbség a fényviszonyokban. Aztán persze szép lassan kirajzolódott egy vállas, izmos férfi felsőteste, majd sötét haja, végül az arca is láthatóvá vált, A herceg ismét méregdrága, szép, ugyanakkor könnyed szabású öltönyt viselt, amelyben pontosan úgy festett, mint egy tipikus nyugati playboy. Channaine megdöbbenve vette észre, hogy váratlanul elkezdett gyorsabban verni a szíve, és talán némi pír is szökött az arcára. De hát miért? – kereste a magyarázatot. Rico figyelmeztette, és biztosan nem ok nélkül, hogy Ali veszélyes lehet. A lány érezte, hogy a férfi pillantása égetőbb, mint eddig valaha. Úgy tűnt, a szolid öltözettel, amelyet éppen annak érdekében választott, hogy kevésbé tűnjön csábítónak, épp az ellenkező hatást érte el. Ali herceg felemelkedett, hogy üdvözölje, mire a lány önkéntelenül összerezzent.

– Jó estét, Charmaine – mondta egyszerűen, és aprót biccentett hozzá. Micsoda erős, sűrű haj! Szívesen belemarkolnék, gondolta a lány, de amint ráeszmélt, mi is jár a fejében, ijedtében ismét megborzongott. – Igazán…

csinos ma este – folytatta a férfi, miközben egy pillanatra sem engedte el vacsorapartnere tekintetét.

Charmaine maga sem értette, miért, de jólesett neki a bók. Viszont örült, hogy a főpincér épp ebben a pillanatban húzta ki neki a széket, s kínálta hellyel, mert így a félhomályban elrejthette nem kívánt elégedettségét, – Máris küldöm a serveurt, aki egész este exclusivement az önök rendelkezésére áll, felség – szólt a férfi a herceghez, majd mély meghajlással, sietve távozott.

I Az a felismerése, hogy szerette volna megérinteni a herceg haját, még mindig fogva tartotta Charmaine gondolatait, így hosszú másodpercekig fogalma sem volt róla, mivel indíthatná el a társalgást. Magában abban reménykedett, hogy hamarosan feltűnik a felszolgáló, mert a csend kezdett kellemet-, lenné válni. Szerencsére valóban feltűnt egy vékony fiatalember, és nagy; megkönnyebbülésére akcentus nélkül sorolta a séf aznapi ajánlatát, miközben átnyújtotta az étlapokat.

– Parancsolnak esetleg aperitifet, vagy ajánlhatok önöknek egy kellemes, friss bort a vacsora előtt? – kérdezte végül, és a herceg felé nyújtotta a borlapot.

– Én csupán ásványvizet kérek – jelentette ki a férfi elutasítóan, majd jóval lágyabb hangon a lányhoz fordult. – Nem iszom alkoholt, de ez ne tartsa i vissza önt, ha szívesen inna valamit.

– Én sem iszom alkoholt – felelte Charmaine. – Nekem is megfelel az ásványvíz – folytatta a pincérhez intézve szavait, majd kissé gúnyos mosollyal fordult a herceg felé. Mintha ezt mondaná: Ha azt remélted, hogy leitathatsz, hogy aztán a lakosztályodba csalj, hát most törheted valami máson a fejed, barátocskám!

A pincér elviharzott, így ismét magukra maradtak.

– Sosem iszik alkoholt? – kérdezte a herceg inkább meglepetten, mint csalódottan.

– Nem, sosem – felelte Charmaine határozottan.

– Miért?

– Megvan rá az okom.

– Melyet nem kíván velem megosztani, ugye? – kérdezte ironikus mosollyal az arcán a férfi.

– Micsoda éles elme! – kontrázott a lány könnyedén, ám az asztal alatt: ökölbe szorította a kezét. Hihetetlen, hogy már néhány szó is képes ennyire felingerelni őt! Nem volt benne biztos, de gyanította, hogy a férfi tekintete ; van rá ilyen hatással. Perzselő volt ez a tekintet, teli vágyakkal, ugyanakkor bizalmas is, mintha régóta közeli kapcsolatban állnának. Igen közeliben…

– Nagyon ellenére van, hogy a mai estét velem kell töltenie – jegyezte még a herceg.

– Miből gondolja? – igyekezett színlelni a lány. – A mai vacsorának köszönhetően az alapítványom ötmillió dollárral lett gazdagabb. Miért lenne ez ellenemre?

– Mikor legutóbb találkoztunk, a csillagokra is megesküdött, hogy sosem fog velem randevúzni – emlékeztette Charmaine-t az egy évvel korábbi, igen kínos eseményekre Ali herceg, miközben árgus szemmel leste a reakcióját. ;

– azonban lazán megvonta a vállát.

– Az akkor volt. most pedig most vari. Az ember nem lehet jós. Én úgy veszem a dolgokat, ahogy jönnek.

A férfi halványan elmosolyodott, s ez bosszantotta a lányt, mert nem értette, Ali mit akar kifejezni vele.

— Ami az ismeretlen jövőt iileti, kedves Charmaine, tökéletesen egyetértek önnel – közölte buzgón bólogatva a herceg, miközben ajkán továbbra is ott ült a kétértelmű mosoly. – Zavarja, ha így szólítom? Úgy látszik, mintha a világon senki sem ismerné a teljes nevét.

– A vezetéknevem Christie, de a Charmaine tökéletesen megfelel – mondta a lány, s bár szerette volna még hozzátenni, hogy a „kedves”-t nyugodtan el lehet hagyni, úgy döntött, nem kezd piszkálódni már az elején.

– Rendben, de akkor ön is szólítson Alinak engem!

– Nem szeretném, felség – felelte élesen a lány. – Túl személyes lenne. Engem mindenki Charmaine-nek hív, míg önt valószínűleg csak a rokonai és a közeli barátai szólítják a keresztnevén, s ezek közé én bizonyosan nem tartozom.

A herceg szemében hirtelen vad fény csillant, s a lány megértette, mit jelenthetett Rico figyelmeztetése: „Ali veszélyessé válhat”.

– Miért akar mindenáron udvariatlan lenni velem? – szembesítette az igazsággal Charmaine-t őfelsége.

– Épp ellenkezőleg! Mindent megteszek, amit a tisztesség megkíván. Gyakran gondolják rólunk, ausztrálokról, hogy udvariatlanok vagyunk, csupán azért, mert őszintén és egyenesen viselkedünk. Ön ma estére megvette a társaságomat, de mást nem. Azt hittem, Rico tisztázta ezt a kérdést. Vagy elfelejtette volna?

– Nem, nem. Enrico szó szerint átadta az üzenetét, de reméltem, meggyőzhetem, hogy rosszul ítélt meg. Bíztam benne, hátha lehetőséget kapok rá, hogy megmutassam, nem vagyok az az elkényeztetett és felfuvalkodott férfi, aki ritkán ütközik ellenállásba. Vagy nem így fogalmazott tavaly?

– Valahogy így – felelte Charmaine, pedig tudta, hogy pontosan ezeket a szavakat használta. Úgy tűnt, sikerült mélyen megsértenie a herceg önérzetét, ha így az emlékezetébe véste azt a néhány szót.

Érdekes, gondolta a lány, arról akar meggyőzni, hogy az előítéleteim tévesek voltak, közben pontosan az önteltsége és a felfuvalkodottsága állított minket szembe egymással.

Szópárbajukat a pincér szakította félbe, aki buzgón szállította az ásványvizes palackokat.

– Parancsolnak rendelni? – érdeklődött előzékenyen.

– Kérem, adjon még tíz percet nekünk. Eddig nem is néztünk az étlapra – felelte meglepően kedves hangon a herceg.

Charmaine örült, hogy kapott egy szusszanásnyi időt, és ismételgetni kezdte magában, hogy udvariasnak kell maradnia. Remélve, hogy néhány] perc alatt vissza tudja nyerni a nyugalmát, menedéket keresett a nagyméretű, bőrborítású étlap mögött, mely eltakarta ugyan az arcát, mégis átsütött rajtáj a herceg perzselő tekintete. Kezdte úgy érezni magát, mint egy ritka pillangó. amelyet kiszemelt magának egy fanatikus gyűjtő, és most élve vagy holtan, de meg akarja szerezni, hogy nagyító alatt vizsgálgathassa. |

Kicsit lejjebb eresztette az étlapot, hogy lássa, vajon képzelődik-e, vagy tényleg egyfolytában figyeli őt a herceg, s mikor megbizonyosodott róla, hogy igen, már a hirtelen rátörő pánikkal kellett megküzdenie.

– Nem is tudom, mit válasszak – habogta. – Rendelne helyettem, felség?) Bármit megeszem, kivéve a szilvát. Azt ki nem állhatom. |

– Nocsak, nem iszik alkoholt, és nem is válogatós! – A herceg hangjában] szinte már elismerés bujkált. – Elég szokatlan ez egy nyugati nőtől – folytatta. de csak úgy maga elé mormolva a szavakat. Mindenesetre Charmaine megkönnyebbült, hogy a férfi immár az étlapot szemléli, így ő kiszabadult tekintete fogságából. Önkéntelenül nagyot sóhajtott, és hátradőlt a kényelmes székben.

– Fáradtnak tűnik – állapította meg a férfi.

– Nehéz és sűrű hetem volt.

– Az alapítványa vagy a modellkedés foglalta le ennyire? – érdeklődött a herceg.

– Az utóbbi. A Femme Fatale márkájú fehérneműhöz készítettünk fotókat| Szörnyen fárasztó állandóan átöltözni, sminkelni, pózolni. De legalább jó né-f hány darabot megtarthattam a kollekcióból. |

Ali herceg felkapta a fejét, s Charmaine hirtelen ráébredt, mit is mondott.| A férfi nyilván elképzelte őt a ledér modellekben. Azt el kellett ismerni, hogy nagyon igéző volt a herceg tekintete. Valószínűleg minden normális nő elolvadt volna tőle, s kezes bárányként igyekezett volna a kedvében járni. Még szerencse, hogy Charmaine ilyen szempontból egyáltalán nem volt normális.! Ha így lett volna, a herceg könnyűszerrel elcsábíthatta volna. Hiszen nyilván-) valóan ez volt a célja. Büszkesége többet kívánhatott egy nyomoralt vacsoránál. |

– Nem is tudtam, hogy a Femme Fatale fehérneműt is gyárt. Eddig csak a parfümjeit ismertem. Érdekes, hogy először éppen egy fehérneműreklámban láttam Önt a tévében, Szalómét alakította.

Aha! Hát innen fúj a szél, gondolta a lány. Abban a reklámfilmben alig volt rajta valami. A cenzorok is úgy rendelkeztek, hogy hétfátyol-tánca már az ötödik fátyolnál érjen véget.

– Valóban parfümökkel kezdtek, de idén szeretnének új piacokon is megjelenni, ennek első lépése a fehérnemű-kollekció. A nyári szériához engem választottak, ezért készült szinte minden darabhoz fotó. Hamarosan a cég weboldalán meg is jelenik az eredmény.

– Hiszen akkor a fél világ láthatja majdnem meztelenül! – csattant fel a herceg.

– Nocsak, talán erkölcstelennek találja, ha egy nő hagyja magát fehérneműben lefényképezni?

A férfi szemlátomást küzdött a dühével, végül a fogait összeszorítva legyőzte ösztönét.

– Csupán méltatlannak találom ezt önhöz – felelte kimérten.

– O, igen! Az ön hazájában, ugye, a férfiaknak mindent lehet, a nők pedig a méltóságra való hivatkozással szorulnak fátyol mögé.

– Kérem, ne ítéljen könnyelműen! Mi otthon, Dubarban mélyen tiszteljük a nőket, védelmezzük őket, és nálunk az asszonyok semmilyen formában sincsenek elnyomva.

Charmaine szívesen vitatkozott volna bővebben erről a témáról, ám megjelent a pincér, és ismét a rendelésük felől érdeklődött. Jobb is így, hiszen lassan pattanásig feszül a hangulat a szobában, gondolta a lány.

A herceg három fogást rendelt. Előételnek garnélát keleti módon, ©fogásnak kacsát, majd desszertnek csokoládéhabot. Remekül hangzott, Charmaine előre érezte az ízeket a szájában, ugyanakkor tudta jól, hogy emiatt eggyel több órát kell majd eltöltenie a tornateremben. Ám hamar megnyugtatta magát, hogy lesz ideje ledolgozni a kalóriákat, hiszen az elkövetkező két hétben nem volt megrendelése, Ali herceg adományának hála az alapítvánnyal sem kellett foglalkoznia, így szabadon tervezhette a napjait.

Talán lazíthatnék egy kicsit, kalandoztak el a gondolatai. Eszébe jutott a családja, s hirtelen kedve támadt meglátogatni a szüleit. De amilyen gyorsan jött az ötlet, olyan hamar el is vetette. Nem, majd karácsonykor. Akkor úgysem lehet elkerülni a hazautazást.

– Ha jól látom, nincs sok esélyem, hogy személyemet illetően jobb belátásra bírjam. Arab vagyok, s ön úgy véli, ez feljogosítja arra, hogy

elítéljen, pedig sem az országomról, sem a kultúránkról, sem pedig rólam nem tud semmit.

Micsoda arcátlanság! – csattant fel magában a lány, de hangosan csak ennyit mondott:

– Az ön hovatartozása semmilyen kapcsolatban sincs az én megítélésemmel, felség. Az önhöz hasonló férfiakkal más a problémám. A gazdagság és az ebből fakadó önelégültség taszít. Az ilyen férfiak azt hiszik, pénzért bármit megvehetnek. Repülőket, kastélyokat vagy akár nőket.

Ali mély megdöbbenéssel sokáig hallgatott. Hátradőlt a székében, így árnyék borította be az arcát, majd lassan és halkan megszólalt:

– Szóval úgy gondolja, hogy én meg akarom szerezni önt?

– Nemcsak gondolom, tudom! – csattant fel Charmaine. – Amióta csak ismerem, meg sem próbálta titkolni vonzalmát és vágyait, pedig én elég egyértelműen megmondtam, hogy nem akarok öntől semmit. Ez nyilván végtelenül bosszanthatta, ha képes volt ötmilliót fizetni csak azért, hogy mégis kikényszerítsen egy találkozót. Ezért nyilván megérti, miért találom mérhetetlen szemtelenségnek, ha azt várja, hogy örömmel és élvezettel töltsön el ez az este. És hogy a kérdésére is válaszoljak, el sem tudom képzelni, hogy valaha megváltozzon a véleményem önről. Tökéletesen tisztában vagyok vele, milyen ember!

A lány túlfűtött monológját rövid csend követte, egyikőjük sem tudta, mit mondhatna a másiknak ezek után. Végül a herceg szólalt meg, még mindig halkan, de határozottan:

– Kétlem, kedvesem, hogy vége lenne a játszmának – mondta, miközben a hangja hátborzongatóvá vált. – Sajnálom, de nem hagy nekem választást.

Charmaine nagyot nyelt, és egész testében megborzongott.

– Hogy érti ezt? – kérdezte, bár tudta, hogy a válasz nem lesz kedvére való.

– Ötmilliót fizettem néhány óráért a társaságában. Most pedig kész vagyok ötszázmilliót fizetni az alapítványának, ha… ha egy egész hetet velem tölt.

4. FEJEZET

Charmaine nem hitt a fülének. Ez az ember megbolondult, szögezte le magában, majd ráébredt, hogy mire is megy ki a játék.

– Ezt nem gondolhatja komolyan!

– De, egészen komolyan gondolom,

Charmaine megdöbbenése minden korábbi határt meghaladt. Hihetetlennek találta, hogy a herceg ilyen nyíltan prostituáltnak nézi őt. Az ijedtségre kortyolt néhányat a poharából, és végül halkan csak ennyit mondott:

– Maga megőrült!

– Lehet, de ez most nem vita tárgya. Higgye el, őszinte célok vezérelnek. Nos, mit válaszol?

A férfi hangja magabiztosan csengett, fel sem merült benne, hogy elutasíthatják. Charmaine-nek viszont azt súgta a szíve, hogy üsse pofon a herceget, és meneküljön, amíg tud, de az esze mást tanácsolt. Ötszázmillió dollár! Nem tudott másra gondolni. Óriási vagyon! Ennyi pénzt akkor sem tudna összegyűjteni, ha egész életében csak dolgozna és adományokért könyörögne. És erre itt a lehetőség az orra előtt, amelyért cserében csupán egyetlen hetet kellene feláldoznia, igaz, a sejk ágyában. De mégis! Mennyi jót tehetne utána!

– Egy hetet mondott?

A kérdés hallatán diadalmas csillogás villant fel a herceg szemében. Ezt látva Charmaine a legszívesebben visszaszívta volna a kérdését, de már nem tehette, és igazából nem is akarta. Az egyezség gyakorlatilag megköttetett.

– Igazság szerint csak öt napról lenne szó. Minden vasárnap délután visszatérek vidéki birtokomra, majd a következő pénteken, hasonló időpontban, ismét Sydneybe jövök. Ez azt jelenti, hogy minden napért, melyen nekem szenteli az idejét, százmillió dollárt kap.

– Az időmet? – nevetett gúnyosan Charmaine, – Ez az évszázad ferdítése, felség! Ön jóval többet kér tőlem az időmnél. Legyünk nyíltak, le akar feküdni velem.

A herceg nem felelt semmit, de a tekintetét egy pillanatra sem vette le a lányról. Charmaine-nek csak úgy háborgott a lelke.

– Előre kérem a pénzt! – jelentette ki, bár még mindig undorodott a gondolattól, hogy egy héten keresztül kitegye magát a herceg szexuális vágyainak.

Percekig csak nézték egymást, egyiküknek sem rezzent a szempillája sem. Charmaine egy ideje magas fokon űzte érzelmei eltitkolását.

– Természetesen – törte meg a csendet a férfi. – Hétfő reggel átutaltatom az összeget az alapítványa számlájára. Cserében pedig elvárom, hogy nyolc nap múlva, vasárnap, pontosan öt órakor jelenjen meg a szállodai lakosztályomban, megfelelő öltözékkel a bőröndjében.

Következő vasárnap? Hiszen akkor egy hétig azon vívódhat, mi vár rá a herceg birtokán.

– Mit ért megfelelő öltözéken?

– Mindenféle tevékenységhez a megfelelő ruházatot – felelte kétértelműén a férfi.

Charmaine gúnyosan mosolygott magában. Mindenféle tevékenységhez? Azt hitte, egyetlen „tevékenységre” vágyik csak a sejk, ahhoz pedig nem szükséges ruha.

– Mire gondol pontosan? – érdeklődött cinikus hangon.

– A házam mellett van egy nagy medence, kicsit távolabb teniszpálya, tökéletesen felszerelt tornaterem, és persze lovaim is vannak. Tud lovagolni, ugye?

– Ha nem túl vad a ló, a hátán maradok.

– Majd egy gyengédet választok önnek – felelte a férfi, s közben vadul csillogott a szeme. Nyilvánvaló volt, hogy a lovaglás egy másik formájára és egy kevéssé szelíd lényre gondolt, mégpedig önmagára.

– Tegye azt! – sóhajtott Charmaine, de gyomra összeugrott, ahogy elképzelte magát a hercegen. – Miért nem indulunk már holnap? – folytatta a férfi legnagyobb meglepetésére.

– Az átutalás addig nem érkezhet meg a számlájára.

– Nem baj, úgyis a szaván fogom – kontrázott a lány.

– Csak nem ad egy arab szavára? – kötekedett vele a sejk.

– Úriemberi szavára gondoltam. Remélem, tényleg az, egyébként nem is mennék bele az egyezségbe.

Ahogy elhagyták a szavak az ajkát, azonnal ráébredt, mekkora butaságot mondott. Ha a herceg úriember lenne, nem akarná megvásárolni. A férfinak valószínűleg ugyanez járhatott a fejében, mert gúnyosan felnevetett.

– Ugyan, kedvesem! Mindketten tudjuk, hogy nem vagyok úriember. De tartom a szavamat, ne aggódjék! Enrico és Renée személyében közös barátaink is vannak, és biztos vagyok benne, ha szükséges, tűzbe tennék értem a kezüket.

A lány nem kötötte a herceg orrára, hogy az éppen most emlegetett barátjuk figyelmeztette őt a vele kapcsolatos veszélyekre. Kár, hogy az imént olyan könnyen megfeledkezett erről.

Hirtelen ismét eszébe jutott, mire vállalkozott. Megborzongott a gondolattól, hogy a sejk előtt levetkőzzön. Nem értette, miért, hiszen gyakran állt a kifutókon vagy fotósok stúdiójában szinte meztelenül, és a bemutatókon vadidegen emberek előtt szégyenérzet nélkül öltözött át többször is, de ez most valahogy más volt. A vetkőzés önmagában nem lett volna gond, de a szex,..

Gondolj a pénzre! – emlékeztette magát. Mennyi jót tehetsz vele! Kutatásokat finanszírozhatsz, drága műszereket vásárolhatsz, szegény családokon segíthetsz, szülőkön, akik beteg gyermeküket egyébként nem tudnák kezeltetni.

Ahogy ezek a képek peregtek a szeme előtt, végképp eldöntötte, hogy elfogadja a sejk ajánlatát. Ugyan mi történhet? Sok férfival szeretkezett már életében, ez sem lehet nagyon másmilyen. A herceg kifejezetten vonzó, külsejében semmi taszítót nem találni. A modora is kellemes, igazán nincs benne semmi kivetnivaló. O is csak olyan lesz, mint az összes többi. Igaz, azokat legalább kedvelte…

– Inkább nem beszélek sem Ricóval, sem Renée-vel. Szeretném, ha ez az ügy titokban maradna.

– Pedig biztos jó publicitást kaphatnánk. Már látom is a címlapokat: „Az árverés utáni vacsora viszonyhoz vezetett” – nevetett a herceg.

– Ugyan, ne vicceljen! Ki beszél itt viszonyról vagy kapcsolatról? Ez aztán igen távol áll tőlünk.

– Ne mondjon ilyet! – akadékoskodott a férfi. – Lehetséges, hogy tökéletesen illünk egymáshoz, és annyira élvezni fogja a velem töltött hetet, hogy azt kívánja majd, bár sose érne véget.

Maga teljesen megbolondult – igyekezett lezárni a beszélgetést Charmaine, mikor belépett a pincér az előétellel. Fenséges illata és tálalása ellenére a lány rá sem bírt nézni az ennivalóra. Elment az étvágya.

Ali herceg bezzeg nagy hévvel esett neki a garnélaráknak.

– Egyen! – szólt a lányra, amikor észrevette, hogy az hozzá sem nyúl a finomságokhoz.

– Nem vagyok éhes – érkezett a mogorva válasz.

– Ki nem állhatom a duzzogó nőket – mordult rá a herceg.

– Én pedig undorodom azoktól, akik gyakorlatilag megerőszakolnak!

– Én semmire sem kényszerítem – szögezte le a férfi komoly hangon. – Még mindig mondhat nemet.

– Nem tehetem, és ezt maga is tudja – morgott tovább Channaine.

– Igaz – ujjongott a sejk. – És így még jobban kívánom!

A lány értetlenül rázta a fejét.

– Őszintén nem értem önt. Annyi gyönyörű nő van a világon, sokan közülük jóval kevesebbért is odaadnák magukat.

– Tudom, de mit tegyek? Nekem maga kell.

– Miért éppen én?

A férfi megrántotta a vállát, de a tekintete különösen mélyreható volt, és egyáltalán nem könnyed.

– Hát, magam sem tudom igazán. Általában nem izgatnak azok a nők, akik nyilvánosan is mutogatják a bájaikat. De amikor önt először megláttam, tudtam, hogy meg kell kapnom.

– Azt, hogy most megszerez, csakis annak köszönheti, hogy elég gazdag ahhoz, hogy megvegyen. Ha szegény lenne, most nem ülnénk itt.

– Ha szegény volnék, alapvetően nem lenne ilyen ellenséges velem – állapította meg cinikus mosollyal az arcán a herceg. A lány kénytelen volt

igazat adni neki. – Sajnos a pénzem és a társadalmi helyzetem elvakította önt, ez nem engedi, hogy meglássa a kettőnk közötti vonzalmat.

– Hogyan? Milyen vonzalomról beszél? Én ugyan nem vonzódom magához!

– Igen, azt hiszem, valóban nem kedvel engem, de hazudik, ha azt állítja, hogy nem érzi a bizsergést. Tavaly is, de a múlt héten még inkább éreztem, hogy alig bírja magát távol tartani tőlem. De nem baj, ez a probléma is megoldódik majd.

Hihetetlen ez az ember, gondolta magában Charmaine. Van képe azt állítani, hogy ő le nem vette róla a szemét! Hiszen épp fordítva történt, a herceg tartotta fogva őt a tekintetével. Az övében viszont nem vonzalom volt se tavaly, se az árverésen, hanem düh. Éppen úgy, mint most.

– Egyébként kiváló szerető vagyok – jelentette ki a sejk. – Ön a maga tapasztalatával értékelni fogja a képességeimet.

– Hajói érzem, a szerénység nem tartozik a legfőbb erényei közé – jegyezte meg Channaine.

– Csupán őszinte vagyok. Maguk, ausztrálok oly nagy hangsúlyt fektetnek az egyenességre, de mégsem tudnak igazán mit kezdeni vele. Én tisztában vagyok az erényeimmel és a gyengéimmel is. Ami a lovakat, a kártyát és a nőket illeti, ezeken a területeken igen tehetségesnek ítélem magam. Különösen a nőknél szeretem kamatoztatni a tudásomat.

– Nyilván még sosem találkozott olyannal, akire nem hatott a csábereje.

– Eltalálta.

Charmaine úgy érezte, egyre képtelenebbé válik a társalgás.

– Még sosem gondolt arra, hogy egyik vagy másik szeretője csak megjátszotta az élvezetet, csupán azért, mert ön elkápráztatta az anyagi lehetőségeivel?

A férfi kajánul felnevetett.

– Dehogynem! Biztos vagyok benne, hogy eleinte többen is színészkedtek. De idővel mindenkit magával ragad a szenvedélyem. Tudás és türelem a titok nyitja. Ebben cseppet sem különböznek a nők a lovaktól.

– Rosszul hallok, ugye?! – kiáltott fel Charmaine.

A herceg szándékosan félreértette, s egy elvadult kancáról kezdett mesélni, amelyik senkit sem engedett a maga közelébe.

– Elkülönítettem a méntől. Mindennap magam etettem és tisztítottam az istállóját. De engem sem akart közel engedni magához. Ám napról napra egyre tisztábban látszott, hogy csak blöfföl. Játszotta a zabolátlant, de mindig vigyázott, hogy ne sérüljek meg. Egy idő után engedte, hogy megsimogassam. Először a fején, aztán a nyakán, végül az oldalán is. Minden egyes alkalommal beleborzongott az örömbe.

Ahogy a herceg simogató kezére gondolt, a lány is megborzongott. De nem az örömtől, őt a hideg rázta.

– Hamarosan a tenyeremből evett, szó szerint és minden vonatkozásban. Azóta is szívesen enged lovast a hátára, különösen engem.

Na, ezt aztán tőlem ne várd! – gondolta magában Charmaine. Szinte előre élvezte, milyen csalódott lesz a herceg, ha nem sikerül örömet szereznie neki.

– Mennyit fizetett ezért a kancáért?

– Néhány milliót.

– Sok pénz. De közel sem annyi, amennyit értem fizet, vagyis azért, hogy lefeküdhessen velem.

– Én nem lefeküdni akarok magával, Charmaine, hanem szeretni akarom.

Ő, most jön a herceg a romantikus szerető szerepében, gúnyolódott magában a lány.

– Mindegy, hogy nevezi. De azt önnek is be kell látnia, hogy túlzó az ajánlata. Valószínűleg sokkal kevesebbért is megkaphatott volna.

– Lehet, de nem akartam, hogy azt híggye, olcsó cafkának nézem.

– Ó, most viszont bolondnak néz, felség! – Charmaine szemlátomást nem hatódott meg a herceg bókjaitól. Arra gondolt, hány nő dőlhetett már be a nagymonológnak: „nem lefeküdni akarok magával, hanem szeretni akarom”. Micsoda badarság! – Csakis azért ajánlott ennyit, mert tisztában volt vele, hogy erre az összegre úgysem tudok nemet mondani. És hát már megint a témánál vagyunk…

– Tökéletesen igaza van, Charmaine – mondta a herceg hűvös mosollyal az arcán.

– Látja, felség, ön mégiscsak elkényeztetett, pökhendi és öntelt.

A férfi tekintete ismét elsötétült.

– Gondoljon, amit akar, de legyen pontos holnap délután!

– Mielőtt végképp belemegyek az alkuba, tudnia kell, hogy nem veszek részt semmilyen perverzióban.

– Mivel nem tudom, mit nevez perverznek, ígérem, hogy bármikor megállíthat, ha valami nincs ínyére.

A lány önkéntelenül felkacagott.

– Hát felség, akkor hosszú és nyűgös hét vár önre!

A herceg őszinte megdöbbenéssel nézett az asztaltársára.

– Úgy érti, ön nem talál semmi örömöt a szeretkezésben?

Charmaine egy pillanatra elveszettnek hitte az alapítvány pénzét, de hamar megnyugodott, tudta, hogy a herceg csak egy újabb trófeát akar.

– Sajnálom, felség, de így igaz. Az elmúlt évek alatt több szeretőm is volt, de egyik sem tudott ezen változtatni. Persze meglehet, hogy ön, a tengernyi tapasztalatával, nagyobb sikerrel jár majd. Alig várom az igazság óráját! – fűzte hozzá csúfolódva.

A férfi becsmérlő pillantást vetett rá.

– Csak gúnyolódik velem.

– Gondoljon, amit akar, felség.

Mintha nem tudná ennyiben hagyni a dolgot, a herceg tovább faggatta a lányt:

– Magát az aktust nem kedveli, vagy semmi mást sem, ami ahhoz vezet? Például mit érezne, ha a mellét simogatnám?

Charmaine kővé dermedve hallgatta a férfit. Szinte várta, hogy az undor eluralkodjon rajta, ehelyett azonban egész más érzés kerítette a hatalmába. Egy eddig ismeretlen nyomást érzett a hasában, és az egész testét forróság járta át, ahogy a herceg ajkát kémlelte, s elképzelte, amint az az ajak megérinti a mellét, és végigcsókolja a legérzékenyebb pontjait. Arca kipirult, szíve pedig vadul dübörgött.

– Úgy látom, az előjáték ellen nincs kifogása – állapította meg elégedetten a sejk. – De ígérem, ha úgy találom, hogy nem élvezi az együttlétünk minden egyes pillanatát, ei fogom engedni. Ez így korrekt?

Tökéletesen, gondolta Charmaine, de egy szót sem tudott szólni, mert annyira kiszáradt a torka.

– Rendben. Nos, akkor vacsorázzunk! közölte vidáman a férfi.

Elégedetten nyugtázta, hogy ez volt az első alkalom rövid, de heves ismeretségük alatt, mikor a lány azt tette, amit várt tőle. Bár meg volt lepve, vitathatatlanul látszott rajta, hogy valami kizökkentette eddigi erőltetett határozottságából. Talán felismerte, hogy vonzódik hozzá? Vagy a simogatás említése izgatta fel?

A lány kipirult arca zavarról is tanúskodott. Maga sem gondolta volna, hogy ilyen hatással lehet rá a férfi.

De vajon honnan ered ez a vad ellenállás a szexualitással szemben? – tanakodott magában a herceg. A múltban történhetett valami, ami elvette a kedvét a szerelemtől. Valami kellemetlen vagy tragikus. Meg kell tudnia, mi lapul a háttérben. Elhatározta, hogy holnap első dolga lesz felkérni egy magánnyomozót, nézzen utána Charmaine múltjának. Biztos volt benne, hogy komoly oka van a lány ellenségességének. Arról is meg volt győződve, hogy nem az ő személye a tüske Charmaine szemében, hanem általában a férfiak. Mindent tudni akart a lányról. Eltökélte, hogy mire a kialkudott öt nap letelik, mindent kiderít, amit csak lehet.

Nagyon sóhajtott, ahogy a tekintete elidőzött a csillogó aranyszőke hajon. Mennyibe fog még kerülni neki ez a nő?! Vajon megéri?

Ebben a pillanatban felnézett rá a lány, és eggyé vált a pillantásuk. A férfi hirtelen forróságot érzett az egész testében, de főleg egy bizonyos helyen. Igen! – ujjongott magában. Minden centet megér ez a nő. Na meg a megnyugvás. Mert már elege volt ebből a megszállottságból, vagy miből, amely egy teljes éve kínozta. Amióta először találkoztak, sem másik nő, sem semmilyen foglalatosság nem tudta hosszabb ideig lekötni a figyelmét. Újra meg újra Charmaine járt az eszében, és mindannyiszor eluralkodott rajta a vágy, hogy a magáévá tegye. Nem az aktusra vágyott önmagában, hanem hogy valóban, szívvel-lélekkel eggyé válhasson a lánnyal. Még

sosem érzett hasonlót. Ha a sors nem hozza elébe az árverést, valószínűleg elraboltatta volna Charmaine-t, hogy vele lehessen. így azonban új tervet szőhetett, s látszólag a legjobb úton haladt a siker felé. Most öt napig csak az övé lesz a lány. Öt napig. Nem túl sok, de talán elég arra, hogy elcsábítsa és meggyőzze, hogy az idők végezetéig együtt kell maradniuk.

Tekintetük még mindig összeolvadt. Míg a herceg ábrándok között lebegett, a lány azon töprengett, vajon mi vezérelheti a férfit.

– Ne féljen! – szólalt meg végül Ali herceg. – Sosem bántanám önt.

Szavai hatására a lányba visszatért az amazonlélek. Charmaine öntudatosan kiegyenesedett, hátradobta a haját, és ismét harciasan nézett csábítója szemébe.

– Csak előnyére válik, ha így tesz – mondta kimérten. – Ha megpróbálna bántani, megölném!

– Nem kell ettől tartania – felelte halkan a férfi. – Ha ilyesmire vetemednék, magam vetnék véget az életemnek.

5. FEJEZET

Ali herceg helikoptere fekete volt, és hatalmas. Kissé fenyegetően hatott, ahogy a Regency Hotel épületének tetején várakozott, hogy utasait nyugalmasabb, ugyanakkor izgalmasabb vidékre repítse. Az égbolt is sötét volt, a tenger felől óriási viharfelhők közeledtek, melyek még baljósabb külsőt kölcsönöztek az egyébként kecses járműnek.

Az időjósok meleg, fülledt napot ígértek, amelyet az előrejelzések szerint délutánra viharok is tarkíthatnak. Charmaine gyomra egyre jobban összeszorult attól a gondolattól, hogy netán villámlások közepette fognak repülni.

– Ne aggódjon! – nyugtatta a herceg, szorongással teli tekintetét látva. – Ellenőriztem az időjárási előrejelzést. Amerre mi megyünk, ott teljesen tiszta az égbolt. Higgye el, ha bármilyen veszélyt látnék, nem engedélyezném a felszállást.

Charmaine nem volt erről meggyőződve. Mikor bekopogtatott a herceg lakosztályába, a férfi olyan gyorsan nyitott ajtót, mintha órák óta ott

táborozott volna mögötte, az első koppantásra várva. Még csak meg sem próbálta véka alá rejteni előtörő vágyait.

Pedig a lány ismét különös gondot fordított rá, hogy a megjelenése szolid legyen. Háromnegyedes szafari nadrágot, egyszerű pólót és szandált öltött, haját pedig szoros lófarokba fogta. Sminket egyáltalán nem tett az arcára, nem viselt ékszert, és parfümöt sem használt.

A herceg lángoló vágyait azonban szemlátomást semmi sem lohaszthatta le. Szeme elárulta, hogy szinte folyamatosan arról a pillanatról ábrándozik, amikor végre megérintheti Charmaine-t. Sietve kísérte a lányt a helikopterhez, mintha hajtaná az időt, hogy mielőbb a birtokára érjenek. Érdekes módon a lánynak sem volt ellenére a sietség. Mióta elhagyták a Candlelight éttermet, a poklok poklát élte át. Az azóta eltelt huszonnégy órában nem evett, nem aludt, a gyomra pedig mindvégig mardosva kínozta.

Hogyan is élte túl azt az estét? Az első, kínosan görcsös perceket, majd az izzó vitát, a kecsegtető, ám tisztességtelen ajánlatot, végül pedig a fenyegetést, hogy megöli a herceget, ha bántani meri. Zűrzavaros este volt, annyi szent. Bár miután az érzelmileg telített jeleneten túlestek, meglepően könnyed társalgásba csaptak át a vacsora során. Mintha a korábbi események egy másik párral történtek volna, egy másik idősíkban. Ausztrália gazdasági helyzete, a közelgő választások, az időjárás kiszámíthatatlansága, a lovassport problémái és egy sor érdekes, ám igen közhelyes téma töltötte ki az este további részét. Egész baráti lett a hangulat.

Most azonban a „baráti” megnevezés volt a legutolsó, amely Charmaine-nek eszébe jutott volna. Ali izzó pillantásai és saját felhevültsége egy percre sem engedték elfelejteni, mihez közelednek feltartóztathatatlanul. A felismerés, hogy ő is vonzódott a herceghez, sőt kívánta, csak tovább fokozta zavart izgalmát.

Ugyanakkor kicsit meg is könnyebbült. Mind ez idáig azt hitte, valami nincs rendben vele, amiért nem élvezi a szexet, sőt nem is érdekli már az egész. De ahogy a herceg szavai és tekintete az előző este felizgatták… Órákkal később is érezte ölében a csendes bizsergést, a keblét pedig, mint valami mágnes, úgy vonzotta a férfi elképzelt érintése.

Tehát nincs vele baj, csupán a múltban nem a megfelelő férfiakkal hozta össze a sors. De még mennyire nem! – sóhajtott magában, ám azonnal le is zárta a gondolatot, mert az túlságosan fájdalmas emlékeket keltett fel benne.

– Hűha! – kiáltotta önkéntelenül, ahogy a helikopter lépcsőjéről megpillantotta, mi van odabenn.

A gép utastere inkább szállodai lakosztályhoz hasonlított, nem holmi katonai szállítóeszköz belsejéhez. Közepén óriási kanapé állt, a falait faburkolat fedte, padlóján vastag szőnyeg terpeszkedett.

– Gyakran repülök, és kellemesebb, ha kényelem vesz körül – szabadkozott a herceg. – Ezt az egészet egy neves lakberendező tervezte nekem. Van egy jól felszerelt konyha is a fedélzeten, és persze fürdőkabin is, meg bár a vendégeknek. Ha felszálltunk, hallani fogja, hogy a belső tér tökéletesen hangszigetelt. Egy ekkora helikopter iszonyú lármát tud csapni.

– Nyilván csinos utaskísérői is vannak – jegyezte meg a lány gúnyosan.

– Ha ilyen rövid útra indulok, és persze ha ilyen kedves hölgy a társaságom, akkor nincsenek – felelte kéjes mosollyal az arcán a férfi.

Becsapódott mögöttük az ajtó, és Charmaine-t hirtelen pánik fogta el. Rájött, hogy itt senki sem hallhatja, ha segítségért kiáltana.

– Ezek szerint… egyedül vagyunk?

– Igen – vágta rá a férfi, de ezúttal semmiféle hátsó szándékról nem árulkodott a tekintete. – Ugye nincs ellenére?

– Nincs… de azért… nem, azt hiszem, nincs – dadogott a lány,

– Emlékezzen, mit ígértem! Semmit sem teszek, amit ön nem akar.

– Először is nem akarom, hogy hozzám érjen! – kiáltotta szinte hisztérikusan Charmaine. – Egyáltalán ne érjen hozzám!

– Ezzel felborítja a megállapodásunkat – figyelmeztette a lányt a herceg.

– Tudom.

– Elvárhatom, hogy betartsa az egyezség önre vonatkozó pontjait.

– Próbálja csak meg!

– Nézze, ha az alapítványának még mindig kell az az ötszázmillió dollár, úgy hiszem, jobb, ha meggondolja, mit tesz vagy mond!

Charmaine szinte teljesen megfeledkezett a pénzről, de most újra eszébe jutott, miért is van a helikopteren, úton Ali herceg vidéki birtoka felé. Nagyot sóhajtott, ahogy a beteg gyerekekre gondolt, akik vigaszra és segítségre várnak a felgyógyulásukhoz. Értük bármit érdemes megtenni, gondolta, bár bosszantotta, hogy az a „bármi” ezúttal épp a jelenlévő férfi gyönyörét jelenti.

Ali Charmaine felé lépett, aki erre önkéntelenül visszahőkölt.

– Csak a táskáját szerettem volna elvenni – magyarázkodott a férfi, szinte bocsánatkérően. – Üljön le, pihenjen egy kicsit! Kimerültnek látszik.

– Egy percet sem aludtam – vallotta be a lány. – Maga miatt! – tette hozzá vádlón.

A herceg értetlenül kémlelte Charmaine arcát, de végül feladta, hogy megértse. Legalábbis egyelőre.

– Ez esetben feküdjön le, aludjon egy kicsit! Lazítson! – javasolta lágy hangon.

– Hogyan lazíthatnék, ha folyamatosan kísért az előttünk álló éjszaka? Sosem feküdtem le olyan férfival, akit ne kedveltem volna.

– Hát akkor jobban teszi, ha sürgősen megkedvel – mormolta maga elé a férfi, de Charmaine is tisztán hallotta minden szavát.

Kimerültsége és idegessége azonban harcképtelenné tette, így mikor a herceg egy párnát és egy könnyű takarót nyújtott felé, csendesen elfogadta, és kényelembe helyezte magát a kanapén.

Kábán figyelte a férfit, ahogy elrendezi a csomagokat, rendet tesz a kabinban, majd maga is elnyújtózik egy fotelban. El kellett ismernie, hogy a herceg nagyon vonzó. Izmos, de karcsú teste, feszes hasa, és minden egyéb, amit a fekete farmer és a sötét póló látni engedett, éppen megfelelt Charmaine ideáljának.

A lány belátta, hogy valójában kívánja a férfit. Bármennyire megpróbálja is tagadni, ez az igazság. Bár idejönne, és megérintene! – gondolta. Elképzelte, hogy a herceg föléje hajol, végigsimítja az arcát, majd csókkal ringatja álomba. Charmaine már nem tudta, mi az álom és mi a valóság, átengedte hát magát a képzeletének meg a fáradtságnak, és mély álomba zuhant.

Ali herceg a kényelmes fotelból figyelte a lányt. Vajon mit rejt a gyönyörű, de jéghideg külső? Az egyik percben úgy tűnik, azonosak a vágyaik, de egy pillanattal később őserővel berobban a lány elméjébe az ellenállás és a védekezés. Mi történhetett vele, ami miatt így reszket az érzelmektől? Egyik pillanatban tisztán lehetett látni szemében a szenvedélyt, de a következőben kihunyt a láng egy villanás alatt, mintha sosem lett volna ott.

Majd a csókom felolvasztja, gondolta a férfi. Ma éjjel az enyém lesz! – biztatta magát, és igyekezett elterelni a figyelmét a hasogató fájdalomról, melyet az ágyékában érzett. Még Nadia mellett sem szenvedett ennyire,

Ali összeráncolta a homlokát. Vajon akkor tényleg nem voltak ilyen erősek az érzelmei? Pedig fiatal volt, és halálosan szerelmes. De már nem emlékezett a vágyaira. Sőt! Hirtelen rádöbbent, hogy amióta először meglátta Charmaine-t a tévéreklámban, nem is gondolt Nadiára. Lehet, hogy már nem szereti a sógornőjét? Vagy csak az idő homályosította el az emlékét? Valószínűleg minden visszatérne, ha újra találkoznának. A szenvedély, a mindent elsöprő szerelem, és hogy az életét is odaadná, csak hogy egyszer vele lehessen.

De sosem láthatja viszont Nadiát. Kettejük családja gondoskodott erről. Nadia már az ő bátyjának, a trónörökös Hálednek a felesége és kisfiának anyja. Egy napon Dubar királynéja lesz. Nincs már hely az életében Ali számára, akit a sorsa Ausztráliába sodort, a lovaihoz és…

A kanapén összekuporodó s csendben szuszogó Charmaine-re pillantott. „A hobbijához”, fejezte be már majdnem az előző gondolatot, de ez a lány sok minden lehetett, csak éppen hobbi nem. A herceg megszállottan vágyott rá, és megőrjítette a szorongás, hogy sosem lehet az övé. Álmaiban, de még nappal is csak Charmaine járt a fejében.

Ahogy a lány finom vonásait tapogatta a tekintetével, ismét érezte a fájdalmas égést az ágyékában. Elhatározta, hogy még aznap éjjel elcsábítja a lányt. Mindenáron! Minden fegyverét beveti, hogy Charmaine egészen átadja magát neki, és talán belé is szeressen.

Igen! Ez az! – ujjongott fel magában a herceg. El kell érnie, hogy Charmaine belészeressen, és legalább úgy szenvedjen, mint eddig ő.

Hogy miért? Bosszúból? Talán igen. Ha belébolondul a lány, addig lehet az övé, ameddig csak akarja, de ha ráunna, bármikor ejtheti. Akkor Charmaine szenvedne, mint ahogyan ő szenvedett, mikor a lány a lóversenyen oly hidegen és kegyetlenül bánt vele. Éjszaka álmatlanul forgolódna az ágyában, kínozná a vágy, és végül örült dolgokra vetemedne, csak hogy a közelében lehessen. Lelki szemei előtt elképzelte a lányt, amint térdre veti magát előtte, és könyörög, hogy fogadja vissza.

Igen, tetszett neki az ötlet, hogy Charmaine is élje át mindazt, amit ő az elmúlt évben.

Órájára pillantva látta, hogy még bő hatvanpercnyi utazás áll előttük. Aztán a lányra nézett, és meggyőződhetett róla, hogy Charmaine mélyen alszik. Legalább kipiheni magát az előttük álló éjszakára, gondolta a herceg, s reményekkel telve ő is elszenderedett.

6. FEJEZET

Charmaine hirtelen riadt fel álmából, amikor valaki végigsimított a vállán. Az érintés megrémítette, és ahogy felugrott, leesett róla a takaró, melyet Ali terített rá, nehogy megfázzon.

– Mindjárt leszállunk – suttogta a herceg. – Gondoltam, esetleg szeretné felfrissíteni magát előtte.

– Igen, köszönöm – mormolta a lány kicsit kábán. Csodálkozott, hogy milyen jól és hosszan aludt. Talán a motor monoton berregése vagy egyszerűen csak a kimerültség volt az oka, mindenesetre pihentnek és jelentősen nyugodtabbnak érezte magát.

– A fürdőkabin a jobb oldali ajtó mögött van – tájékoztatta őt a férfi, majd követte a szemével, ahogy a táskájáért ment, aztán a fürdő felé vette az irányt. A herceg rátapadó tekintete váratlanul ismét felkeltette Charmaine haragját.

– Nyavalyás – morogta halkan, és gyorsan magára zárta a fürdő ajtaját.

Mikor tíz perccel később kilépett onnan, már le is szálltak. Charmaine minden szempontból jobban érezte magát, hogy végre szilárd talaj volt a lába alatt.

A herceg csak rá várt, hogy kiszálljanak, de elég okos volt ahhoz, hogy ne próbáljon a lány segítségére sietni. Látta vendége felizzó dühét, és nem szerette volna, ha olyasmit hoz ki belőle, amit később mindketten megbánnak.

Charmaine figyelmét túlzottan lekötötte a haragja és az, hogy minél távolabb tartsa magától a férfit, így a kiszállásnál észre sem vette a pompás környezetet. Persze igaz, hogy már sötétedett, és az égboltot egyébként is felhők takarták. Mindazonáltal volt ott valami, ami azonnal magára vonzotta tekintetét.

A leszállópályától kissé távolabb, egy domb tetején a lány megpillantotta a birtokot uraló kastély főépületét. Fényárban úszott a pazar épület, és minden képzeletet felülmúlt. Charmaine számított rá, hogy fényűző körülményekkel fog találkozni, de a valóság túlszárnyalta az elképzeléseit. A lélegzete is elakadt egy pillanatra.

– Jöjjön – szólt neki lágyai) a herceg. – Menjük fel a házba!

– Mivel? – kérdezte a lány csodálkozva. Sportos lelkülete ellenére nem óhajtotta csomagokkal megrakottan, gyalog megtenni az utat a domb tetejéig.

Ám ahogy kimondta a kérdést, háta mögött halk motorzajra lett figyelmes, mely egy apró golfautótól származott Egy fiatalember pattant ki a kocsiból, s már rámolta is be a bőröndöket az autó hátsó részébe. Fura embernek látszott ez az inas. Arcának gyermeki vonásai tökéletes ellentmondásban álltak valódi korával, mely nyilvánvalóan harminc felett lehetett. .Ahogy bepakolta a csomagokat, máris beült a volán mögé, és csendben várta, hogy utasai is beszálljanak a járműbe.

– Köszönöm, Jack – fordult hozzá a herceg, majd a lány felé nyújtotta a kezét. – Nem száll be?

Charmaine, még mindig elvarázsoltan, újra körülnézett, vendéglátója hangja csak lassan jutott el a tudatáig.

– De, de! – kiáltott fel, majd sietősen elindult az autó felé.

Ahogy beült, Jack már indított is, olyan hevesen, hogy a lánynak meg kellett kapaszkodnia, nehogy kiessen a fűre. Persze a másik irányba sem

kívánt borulni, már anélkül is úgy érezte, túl közel van hozzá a herceg, aki az apró golfautóban szorosan mellette foglalt helyet.

A domb döcögős sétányán lendületesen hajtottak a kastély felé, és ahogy közeledtek, az egyre hatalmasabbnak látszott. Ali herceg egész úton Jackkel beszélgetett a sydneyi viharról, Hunter Valley kedvező időjárásáról, a kellemes tavaszi esőkről és hasonló könnyed témákról. Charmaine hálás volt a sorsnak, hogy rövid időre egyedül maradhatott a gondolataival. Szeme lassan hozzászokott a félhomályhoz. Az alattuk elterülő völgyben házak világító ablakait látta, kicsit távolabb pedig egy folyó körvonalait, melynek partját hatalmas fák övezték. A folyó mindkét oldalán földek terültek el, majd ahogy a felszín egyre göröngyösebb lett, a szántókat fehér kerítéssel körülvett legelők váltották fel. A völgyet végül mindkét oldalról fellegekig érő hegyek ölelték.

A csodás panoráma ellenére Charmaine figyelme hamar visszatért az udvarházra. Bár inkább erődítményre hasonlított az épület, persze annál jóval elegánsabb és fényűzőbb volt. Csupán vaskos falai és szolid ablakai jelezték, hogy eredetileg nem társasági életre tervezték.

Göröngyös útjuk végén egy hatalmas lépcső aljában álltak meg, mely egy terrakottaborítású teraszra vezetett. Közvetlenül a lépcsővel szemben óriási cseresznyefa ajtó invitálta a vendéget a kastélyba.

Charmaine gyorsan kipattant az autóból, még mielőtt a herceg a karját nyújthatta volna. Gúnyos grimaszából ítélve a férfi észrevette a lány szándékát, de beletörődött, hogy lassúbb lesz a „kanca betörése”, mint remélte. Egymás mellett, de tisztes távolságban lépdeltek fel a lépcsőn, míg Jack egymaga küszködött a csomagokkal.

Még mielőtt kopoghattak volna, egy középkorú, magasra tupírozott vörös hajú nő nyitotta ki az ajtót. Ragyogó kék szeme boldogan csillogott, amiért Alit hazatérni látta. Pillantása aztán Charmaine-re vándorolt, és őrá is barátságosan mosolygott.

A herceg meglepően széles mosollyal üdvözölte az asszonyt, majd bemutatta a vendégének.

– Cleo, engedje meg, hogy bemutassam Charmaine Christie-t. Biztosan ismeri az arcát a női magazinokból. Charmaine – fordult a vendége felé –, ő

Cleo, a házvezetőnőm.

– Nagyon örvendek – köszönt a lány.

– Drágám, el vagyok ragadtatva magától – viszonozta a köszöntést az asszony, jóval közvetlenebb stílusban. – Kerüljön beljebb!

Ezzel erőteljesen karon fogta a lányt, s már húzta is magával az óriási hall felé. Ekkor kisebb csörömpölés zavarta meg a nagy találkozást, s a házvezetőnő azonnal szaladt intézkedni.

– Jaj, Jack! – szólt az inashoz, aki végre felért a házhoz, viszont nekiesett a teraszon egy szélharangnak. – Hadd segítsek! – szaladt felé az asszony, majd mikor a fiú ismét kiegyenesedett, ellátta őt feladatokkal. – Tudod, ugye, melyik csomag hova való? A nagy fekete bőrönd az úré, azt a nagy hálóba vidd! A többi csomag a Ladyé, azt mind a mellette lévő szobába tedd! Nem tévesztheted el, de a biztonság kedvéért nyitva hagytam az ajtót. Ha végeztél, a hátsó kijáraton át menj ki, és mára nincs több dolgod.

Charmaine kicsit furcsállta, miért kezelik gyerekként ezt a fiatalembert, de ahogy alaposabban végigmérte, ráébredt, hogy a fiú alighanem szellemileg kissé visszamaradott. Ez volt az első váratlan meglepetés, melyet a herceg ezen az estén okozott neki. Tehát van szíve, mert munkát adott Jacknek!

Cleo újabb szózuhataga kizökkentette Charmaine-t a gondolataiból.

– Ó, drágám! Maga így még sokkal szebb, mint a címlapokon! – Érződött a hangján, hogy őszintén beszél, és nem a főnökének akar kedveskedni. – Ali, jobb lesz lakat alatt tartani a leányzót, vagy az emberek egy percet sem dolgoznak többet!

Charmaine ekkor eszmélt fel, hogy a házvezetőnő a keresztnevén szólítja a herceget. Újabb meglepetés…

A férfi nagyot kacagott Cleo megjegyzésén. Charmaine csak kapkodta a fejét ámulatában. Eddig sosem hallotta nevetni, sőt még sosem látta ilyen oldottnak. Hirtelen nem is egy vad nőcsábász, hanem egy kedves, vonzó férfi állt előtte.

– Igaza lehet, Cleo. Norm nyilván milliónyi kifogást találna, hogy a ház közelében maradhasson. Még a rózsák metszését is elvállalná!

– Abban biztos lehet – kacagott az asszony is. – A szép nők a gyengéi.

– Hát, ahogy így elnézem…

– Jaj, ugyan! Miket beszél! – Cleo titkon belepirult a herceg megjegyzésébe, aki végül észrevette, hogy magyarázattal tartoznak az ámuldozó Charmaine-nek.

– Norm a kertészem, és egyben Cleo férje.

Döbbenetében a lány képtelen volt válaszolni, csak nézett tátott szájjal a hercegre, aki már nem volt sem felséges, sem arrogáns, csupán kedves és szeretetre méltó.

– Én már öreg tyúk vagyok, drágám – fordult az asszony Charmaine felé. – Múlt héten ünnepeltük az ötvenedik születésnapomat. Nagy bánatomban elmentem a fodrászhoz, hogy kicsit fiatalabbnak érezhessem magam, aztán ez lett belőle. – Cleo nevetve mutatott hatalmas hajkoronájára. – Mi a véleménye? De legyen őszinte!

– Szerintem jól áll önnek, és egyébként sem gondoltam volna, hogy negyvennél több – felelte a lány.

– Maga rendes lány, de főleg nagyon kedves! – mosolygott az asszony, majd a herceghez fordult. – Én áldásomat adom.

– Köszönöm, Cleo, de talán Charmaine-nek is lesz egypár szava a dologhoz – mosolygott a férfi a lányra.

Charmaine nem tudta mire vélni a kijelentést, de még mindig annyira a férfi átváltozásának a hatása alatt állt, hogy nem tulajdonított túl nagy jelentőséget neki, csupán önkéntelenül viszonozta a kedves mosolyt.

– Gondolom, már mindent elrendezett, úgy, ahogy kértem – fordult a herceg Cleóhoz.

A lány összeráncolta a homlokát. Mit kellett „elrendezni”?

– Természetesen minden úgy van, ahogy kérte, Ali. Hamarosan hozom a vacsorát is.

– Remek!

Ezzel a férfi karon fogta Charmaine-t. A lány szinte önkéntelenül igyekezett elhúzódni tőle, de a herceg erősen tartotta, és nyugalomra intette a tekintetével. A házvezetőnő előtt ő sem akart jelenetet rendezni.

Cleo széles mosollyal sarkon fordult, és alighanem a konyhába ment, míg a fiatal pár a ház belseje felé indult a végtelen folyosón át.

– Mit rendezett el Cleo? – érdeklődött a lány.

– Semmi különöset, ne aggódjon! Csupán a megállapodásunkat követően felhívtam Sydneyből, és tudattam vele, hogy a héten egy kedves barátnőm jön hozzám vendégségbe, és az érkezésünk estéjén az én szobámban fogunk vacsorázni.

– Azt nyilván nem kötötte az orrára, hogy ki ez a kedves barátnő.

– Valóban nem.

– Úgy tűnik, Cleo hozzászokott, hogy „barátnők” látogatnak ide.

– Néha megesik, hogy nem egyedül térek haza. De ön messze a leghíresebb és a legszebb vendégünk.

Ali továbbra sem eresztette el a lány karját, s bár az erős kéz önvédelemre sarkallta, Charmaine mégis élvezte a herceg testének közelségét.

– Hogy lehet, hogy Cleo a keresztnevén szólítja önt? Szabad ezt egy szolgának?

– Cleo nem szolga, hanem alkalmazott.

– Bocsássa meg a feltételezést, de azt hittem, az arab világban szolgáknak tekintik az alkalmazottakat.

– Otthon, Dubarban valószínűleg tényleg így van, de én Ausztráliában élek, és jobban szeretem kiérdemelni az alkalmazottaim megbecsülését, mint egyszerűen elvárni, mint egy öntelt királyfi. Természetesen én vagyok a főnök, de azt hiszem, a legtöbbjük a barátjának is tekint.

– Figyelemre méltó, bár én nem lennék ilyen biztos magamban. Tapasztalataim szerint a gazdag és híres emberek ritkán lelnek igazi barátra az alkalmazottaik között.

– Elég cinikus nézeteket vall – csodálkozott a herceg.

– Mert cinikus ember vagyok – vágta rá a lány.

– Igen, már észrevettem – mormogta maga elé a férfi. – De tudja, mint minden negatív eszme, a cinizmus is nagyon káros tud lenni. Amikor Ausztráliába érkeztem, magam is eléggé cinikus és alapvetően negatív beállítottságú voltam, de hamar rá kellett ébrednem, hogy ha sikeres és

félig-meddig boldog is szeretnék lenni, mindenképpen változtatnom kell a hozzáállásomon. Meg kellett tanulnom, hogy könnyed legyek, mint a helybéliek. Nehéz volt, mert nem ehhez szoktattak. Sem otthon, Dubarban, sem pedig az angol kollégiumban. Sajnos még ma is visszaesem néha, főleg, ha a gazdag városi ismerőseim társaságában vagyok, de elég ide hazajönnöm, hogy megint kiegyensúlyozott legyek.

– Félig-meddig boldog? – ismételte a lány a herceg szavait. – Ez úgy hangzik, mintha igazán sosem lehetne elégedett Ausztráliában. Miért nem tér vissza Dubarba?

– Most valóban meglepett, drágám, vagy inkább mondjam azt, hogy csalódást okozott? Hát nem vette a fáradságot, hogy kicsit nyomozzon a múltam után? Pedig nem titok, hogy netn önszántamból hagytam el a hazámat. Kiutasítottak.

– Kiutasították? – kérdezte Charmaine ijedten. – De… miért?

– Hát, sokféle verzió él a pletykákban. Leggyakrabban azt mondják, hogy férjes asszonnyal kaptak rajta, miközben a férj külföldön tartózkodott.

– És mi az igazság?

– Hogy a hölgy csupán jegyben járt – felelte lassan a herceg. – Sajnos, épp a legidősebb bátyámmal, a trónörökössel – tette hozzá még halkabban.

– Ó, vagy úgy! És tényleg lefeküdt vele?

– Mindenképpen szerettem volna. De még előtte rajtakaptak minket. Aztán minden nagyon gyorsan történt. Másnap reggel már a repülőn ültem, úton Sydney felé. A bátyámnak azt mondták, beleszerettem egy férjes asszonyba, ami Dubarban halálos vétek, így a saját biztonságom érdekében vándoroltam ki az országból.

– Értem. De gondolom, nem volt egyoldalú a szerelem.

– Nem, Nadia is szeretett engem, legalábbis akkor azt hittem. Azóta Háled felesége, és egy kisfiú anyja is már. Úgy hírlik, boldogok.

– Még mindig szereti Nadiát?

– Számít ez önnek? – kérdezte a férfi, s vadul kémlelte a lány arcát.

Jó kérdés, gondolta magában Charmaine, és egy pillanatig a saját érzéseit figyelte.

– Csak kíváncsi voltam – felelte végül. – Megmagyarázná, miért nem nősült még meg? Ilyen messze a világtól sokkal kényelmesebb lenne házasságban élni, mint egyik kapcsolatból a másikba vetődni.

– Aha! Tehát mégiscsak hallott valamit a rólam keringő pletykákból.

– Mi több, óva intettek magától! – Charmaine élvezte, hogy végre őszintén beszélgetnek a herceggel, és hogy lassan hidat tud verni a férfi jellemét érintő korábbi benyomásai és a friss meglepetések között.

– Érdekes – csodálkozott a herceg. – Már tudom is, ki inthette! Csakis Enrico vetemedik ilyesmire. De hogy a kérdésére is válaszoljak, igen, nagyon szerettem Nadiát, az életemnél is jobban. Bármit megadtam volna egyetlen éjszakáért vele. Mint azt később megtapasztalhatja – tette hozzá szinte suttogva –, elég szenvedélyes ember vagyok.

Charmaine bénultan nézte Alit, aki izzó tekintettel viszonozta a pillantását. De vajon őérte ég ez a tűz, vagy még mindig azért a másik nőért? Ezt meg kell tudnia!

– Emlékeztetem Nadiára? – kérdezte halkan. Torkába mintha gombóc szorult volna, úgy várta a választ.

A herceg alaposan végigmérte, majd jéghideg hangon közölte:

– Cseppet sem.

Ahogy egymásra néztek, egy pillanatra mintha megállt volna az idő. A lány bizonytalansága, a herceg színjátéka egyaránt valószerűtlennek tűnt. Csak nézték egymást, miközben nem remélt meghittség telepedett közéjük.

– Jöjjön! – mondta lágyan a házigazda, és ismét karon fogta a vendégét. – Hagyjuk a múltat! Nincs már hatással rám.

Dehogy nincs! – gondolta Charmaine, miközben folytatták útjukat a folyosón. Ugyanúgy szenvedsz tőle, mint én az enyémtől.

A férfi még mindig karon fogva vezette a lányt, aki érzelmi zűrzavarában kétségbeesetten keresett kapaszkodót. A herceg arroganciája, majd meglepő kedvessége, Nadia története és a saját érzelmei valóságos forgószelet kavartak a lelkében. Mindehhez adódott, hogy vendéglátójának ujjai izzó vasként égették a bőrét. Valami megmagyarázhatatlan oknál fogva már ez az apró érintkezés is felizgatta, és ismét érezte a kellemes bizsergést. Szíve is hevesebben vert, s közel járt ahhoz, hogy meggondolatlanul

cselekedjen, mikor hirtelen megálltak egy széles ajtó előtt. A herceg előzékenyen kitárta ezt az ajtót. A látvány néhány pillanatra teljesen feledtette Charmaine-nel korábbi vívódását.

– Míg nálam lesz, itt fog aludni – jelentette ki a herceg.

A szoba, vagy inkább lakosztály, elegáns és romantikus hangulatot árasztott. Hatalmas teraszajtók és ablakok nyíltak a kert felé, habos függönyök ölelésében. Az ágy felett fehér organzából készült mennyezet feszült, melyet táncba vitt a könnyű szellő, amikor a férfi kissé kitárta az ablakokat.

Charmaine ismét bénultan csodálta a környezetet, az este folyamán nem először. Már korábban megpróbálta elképzelni, milyen lehet egy olajsejk otthona, de a valóság minden képzeletét felülmúlta.

Valami azonban nem stimmelt. A herceg ilyen mesebeli helyre hozza, miközben együttlétükre sok mindent lehet mondani, csak azt nem, hogy romantikus lenne. A szoba gyengéd és odaadó szerelmesek fészke lehetne, de ők ketten biztosan nem azok. Mit rejthet a herceg kemény külseje? – töprengett Charmaine.

– Arra van a gardrób és a fürdőszoba – mutatott a férfi az ágy melletti ajtóra. – Ez az ajtó pedig az én szobámba vezet – folytatta az idegenvezetést az ágy másik oldalán.

A lány majdnem felnevetett, ahogy ráébredt a naivitására. Még hogy romantika! Hát persze hogy nem ebben a rózsaszín csodában akarja elcsábítani öt a herceg. Ez csupán a ház mindenkori úrnőjének a pihenőszobája. Nyilvánvalónak tűnt, hogy a sejk szobájában még nagyobb ágy és mindenféle kacat is lesz, amely az Alihoz hasonló világfiak szexuális igényeit kielégíti.

– Várni fogom egy félóra múlva. Öltözzön megfelelően! – utasította vendégét a herceg, majd gyorsan eltűnt a saját lakosztályában.

Charmaine dühösen nézett utána. Az a kis rokonszenv, amely kezdett kialakulni benne, az utolsó mondattal köddé vált.

Öltözzek megfelelően? – morgott magában. Ahogy tetszik!

Félóra éppen elegendőnek tűnt, hogy felfrissítse magát és átöltözzék. Belépett a gardróbba, amely akkora volt, mint az ő hálószobája Sydneyben,

pedig azt sem lehetett egérlyuknak nevezni. Középen, egy rakodóasztalon sorakoztak az utazótáskái, melyeket gyors mozdulattal, egymás után felnyitott, elővette az éjszakára szükséges kellékeket, majd átsuhant a fürdőbe, melynek kialakítása cseppet sem maradt el a többi helyiségétől. Hófehér csempe mindenütt, rózsaszín kiegészítők és ezüst szerelvények uralták a látványt. A szaunapad fölött jókora tükör függeszkedett, melyet oldalra lehetett tolni, és akkor számtalan méregdrága kozmetikum tűnt elő a polcokon.

A szoba egyik sarkában pezsgőfürdő várta a lazítani vágyó vendéget, míg a másik sarokban óriási üvegkabin állt készenlétben, gyors zuhanyozást kínálva. Charmaine az idő rövidsége miatt az utóbbi lehetőséget választotta, s már zubogtatta is a friss vizet testére.

Míg a meleg víz feszült izmait simogatta, megpróbálta még egyszer végiggondolni, mi mindent tudott meg a hercegről az elmúlt órákban. Kicsit rejtélyes volt, hogy olyan sokféle benyomást szerzett, de egy dolog egyértelműnek látszott. Ha valaha kételkedett is a szándékaiban, hát most biztos lehetett benne, hogy a herceg csakis testi örömökre vágyott vele, és minden más nővel is, akit korábban magával hozott a birtokára. Nem kellett túl nagy éleslátás, hogy felismerje, a férfi szíve még mindig azért a Dubarban hagyott nőért dobog.

Ehhez öltözzek megfelelően? – dünnyögött magában Charmaine, és maga is meglepődött, milyen rosszulesik neki a felismerés.

Amint kellően tisztának és lazának érezte magát, jéghidegre állította a vízsugarat, remélve, hogy így lehűtheti váratlan izgalmát. Ám mikor kilépett a zuhanyfülkéből, és törölgetni kezdte magát, ráébredt, milyen más hatással is van a hideg víz a testre. Melle feszesen állt, és sajnos a mellbimbója is kihívóan meredt előre.

Nem volt mit tenni, tovább készülődött, és remélte, hogy a hideg víz hatása idővel alábbhagy. Gyorsan magára öltötte a kikészített ruhadarabokat, majd sminkelni kezdte az arcát.

Mikor elkészült, elégedetten nézegette magát a falitükörben. A vörös csoda, melyet viselt, a Femme Fatale kollekcióból származott, melynek fotózásán korábban modellként vett részt, A hálóing vörös selyemből

készült, a hátat szabadon hagyta, a szoknyarésze pedig földig érő hullámokból állt. Felette áttetsző köntöst viselt, mely igazi hollywoodi díváknak is dicsőségükre vált volna. Mindehhez színben illő, magas sarkú papucsot öltött, s összességében úgy festett, mint egy jól fizetett örömlány.

Tökéletes, nyugtázta, éppen az alkalomhoz illő. Elismerően kacsintott a tükörképére, majd szélsebesen a herceg szobájának ajtajához perdült. Mielőtt kopogtatott volna, megállt egy pillanatra, és mélyeket lélegzett.

Ez most más, mondogatta magában. Nem leszel kiszolgáltatott áldozat, mint akkor…

7. FEJEZET

Miközben arra várt, hogy a herceg ajtót nyisson, nagy elhatározásra jutott, mely azonban azonnal meginogni látszott, amint meglátta a férfit az ajtóban.

Csaknem elakadt a lélegzete. Ugye nem?!

Egészen eddig a pillanatig egyetlen gondolatot sem fecsérelt arra, vajon a férfi mit fog viselni, mikor viszontlátja. Túlságosan lefoglalta a saját készülődése. A sejk látványa azonban minden képzeletet felülmúlt. Selyemből készült, fekete nadrágot viselt, mely veszélyesen mélyen kapaszkodott a csípőjébe. Felette ugyancsak fekete selyem köntöst, amelyet nyitva hagyott, így Charmaine éppen szemben találta magát az izmos, férfias mellkassal és feszes hassal, melynek köldök alatti részeit is kissé látni engedte az öltözet.

Ali herceg haja nedvesen csillogott, nyilván ő is az imént zuhanyozott. Mellkasán is pihent egypár apró vízcsepp, Charmaine legszívesebben ajkával itatta volna fel valamennyit. Hirtelen megint érezte ölében a bizsergést, mely most először terjeszkedni kezdett, és lassan az egész testével kívánta már Ali érintését.

Milyen vonzó férfi! – sóhajtott magában, és újra meg újra végigmérte a herceg arcát, sötét bőrét és izmos testét. Ám a legnagyobb vonzerő nem a testéből, hanem izzó tekintetéből áradt. Pillantása olyan meleg volt, és olyan gyöngéd, hogy Charmaine szinte szédült tőle. Vére egyre forrt, s a

gondolat, hogy hamarosan valóban meg is érintheti a herceget, kábítóan hatott rá.

Érezte, hogy a vágy kipirosítja az arcát, s ekkor hirtelen tudatosult benne, milyen valóságos a vonzalma a megvetett sejk iránt. Büszkesége új életre kelt, s dühös lett magára, amiért úgy rajong a hercegért, mint egy tinédzser. Nem, nincs az a pénz, amiért lefeküdne ezzel az emberrel. Nem szabad megtennie!

Elhatározása erős volt, s hogy megfelelően közölhesse csábítójával, felemelt fejjel suhant el mellette, hogy kellő távolságba kerüljön tőle. Ahogy a szoba belseje felé haladt, a pillanat törtrészére a berendezés kötötte le a figyelmét. Egészen más volt, mint amire számított. Sokkal melegebb és otthonosabb hangulatot árasztott, mint azt Charmaine elképzelhetőnek gondolta volna. Halványzöld szőnyeg borította a padlót, és a falak krémes színével együtt nyárias fényt kölcsönzött az egész helyiségnek. Egy nyitott kandalló is állt a szoba egyik sarkában, mellette hatalmas könyvespolcok, középen pedig kényelmes kanapé hívogatta az embert pihenésre. Az erkélyajtó előtti étkezőasztalon friss virágok és különleges gyertyatartók álltak, mellette pedig egy tálaló kocsin egy üveg pezsgő fürdött jégkockák között. Tökéletes díszlet volt egy romantikus estéhez.

– Szeretne máris asztalhoz ülni? – kérdezte a sejk, mire Charmaine szembefordult vele.

– Amit én szeretnék – felelte hivatalosan –, az az, hogy ennek az egész őrületnek legyen vége.

– Mit jelentsen ez? – váltotta komolyra a szót a herceg is.

– Azt, hogy meggondoltam magam. Képtelen vagyok erre. Visszamegyek a szobámba, felöltözöm és összecsomagolok. És elvárom öntől, hogy még ma este repítsen vissza Sydneybe.

A lány hangja elkeseredett volt, és még csak nem is sejtette, hogy bár leplezi, nála csak a férfi kétségbeesettebb. Mennyit várt erre a napra, hogy Charmaine közelében lehessen, s most, hogy itt áll végre előtte, gyönyörűen és kívánatosan, a lány egyszerűen hátat akar fordítani neki.

– Csak így? El akar menni? – kérdezte, és igyekezett nem mutatni az idegességét.

– Igen.

Ali nem felelt semmit, a tekintete beszélt helyette. Látszott rajta, hogy úgysem engedi el a lányt. Nem, ha már eddig eljutott, nincs visszaút.

– Sajnálom, hogy kellemetlenséget okozok – mondta csendesen Charmaine, s az ajtó felé indult. Szerencsétlenségére el kellett haladnia a férfi mellett, s mikor már biztonságban érezte magát, a herceg hirtelen utánakapott, hevesen megragadta a csuklóját, és magához húzta. A lány ijedtében védekezni kezdett, és a szabad kezével arcon ütötte a férfit.

Saját tettétől és áldozata szikrákat szóró tekintetétől megszeppenve csendben várta a büntetését. Sokáig nem történt semmi, valószínűleg a sejk is igyekezett úrrá lenni felkavart érzelmein, de a lány ezt bizonytalanságnak értékelte, s újabb támadásba lendült.

– Eresszen el, vagy sikítok!

– Rajta, ne tartsa vissza! – kiabált rá a férfi. – A falak vastagok, az ablakok mind zárva vannak a légkondicionáló miatt, és amúgy sincs senki a közelben. Cleo és a férje moziba ment, vagyis éppoly egyedül van velem, mint a helikopteren volt.

Miközben ezeket mondta, még erősebben szorította a lány karját. Egyértelmű volt, hogy ki az erősebb. Hiába a sok edzés és súlyzózás, Charmaine Ali herceggel nem vehette fel a versenyt. Értelmetlen volt minden ellenállás.

Ahogy így egymáshoz szorulva álltak, a lány ismét megérezte azt a bizonyos bizsergést az ölében. Egy magasságban volt az arcuk, mivel a herceg mezítláb, Charmaine pedig magas sarkú papucsban állt ott. Milyen könnyen megcsókolhatta volna, hogy aztán élvezettel fogadja a viszonzás csókjait. Éppen olyan könnyen, mint ahogy egy sokkal intimebb kapcsolat is létrejöhetett volna… A lány megborzongott a gondolattól.

– Megígérte… – suttogta – megígérte, hogy nem tesz olyat, amit nem akarok.

– Nem is teszek.

– Akkor eresszen el!

– Az előjátékra már igent mondott.

– És ön így képzeli az előjátékot? – kérdezte Charmaine kétségbeesetten.

– Ha elengedem, megpróbál elszökni, pedig tudom, hogy inkább csókokra és érintésre vágyik.

– Nagyon téved! – igyekezett titkolni valódi érzéseit a lány. A hercegnek igazán nem kell tudnia, mennyire kívánja őt.

– Hát akkor mit szeretne? Hogy ön kezdeményezzen?

– Hogyan? – kiáltott fel Charmaine, – Nem, még mit nem! Már mondtam magának, hogy nem élvezem a szexet, és nem hiszem, hogy éppen ön lenne képes megváltoztatni ezt.

– Márpedig így lesz – jelentette ki határozott hangon a férfi, és a lány felé hajolt.

Charmaine minden erejével igyekezett meggátolni az elkerülhetetlent, de próbálkozásai épp az ellenkező hatást érték el. Ahogy ide-oda rángatta a fejét és az egész testét, csak fokozódott a testük érintkezéséből fakadó forróság. A férfi csókjai nemcsak az ajkát, hanem az egész arcát is érték, míg a csípőjük simogató tánca mindkettejük izgalmát a tetőfokra repítette. A lány csak most érezte igazán, mennyire kívánja Őt a herceg. A férfi testi reakciója szédítően hatott rá. Megfeledkezett a büszkeségéről, a korábbi elhatározásáról, még a szégyenérzetéről is. Semmi sem számított már, csak hogy kívül-belül érezhesse Ali szerelmét.

Kéjes sóhajtása elárulta az érzéseit, mire a herceg még erősebben szorította magához.

– Csókolj meg! – súgta a lány fülébe. – Csókolj meg ott, ahol megütöttél!

Charmaine kábultan pillantott a férfi arcára, melyen még mindig ott piroslott a folt, majd a tekintete után kutatott. Ha Ali mérgesen vagy nagyképűen nézett volna rá, megtört volna a varázs. De a herceg pillantása gyengéd volt, így a lány megtette, amire kérte.

Ajkával végigszaladt a férfi borostás arcán, míg a kis piros folthoz nem ért. Hirtelen azon kapta magát, hogy önuralmát rég elvesztette, s e felismerés ijesztően hatott rá.

– Tetszett, ugye?

– Igen – vallotta be halkan, és ismét a férfi szemébe nézett. Mivel érte el a herceg, hogy ő mindenről megfeledkezzen? Vajon a személyisége volt az ok, vagy csak ügyesen irányította az eseményeket?

Bármi állt is a háttérben, már nem számított. Charmaine tudni akarta, milyen vele. Meg akart tapasztalni mindent, amit Ali herceg csak adhatott neki.

– Ne ijesszen meg, hogy tetszett. Mielőtt felkel a nap, még számtalan dolog lesz, ami örömöt fog okozni neked.

Charmaine lelkében kavarogtak az érzelmek, fejében ellentmondásos gondolatok váltották egymást, de kívül csak az látszott, hogy megrögzötten figyeli a férfi ajkát, mintha ott lenne az egyetlen forrás a szomjúsága ellen. Teste reszketett a vágytól, s mikor a herceg eleresztette és kissé hátralépett, végtelen csalódottság szállta meg. Miért engedte el?

Ali valójában nem távolodott el, csupán egészben akarta látni az oly hőn áhított nőt. Végigsimította a karját, míg a vállához nem ért. Ott könnyed mozdulattal lejjebb tolta a csipke hálóing mindkét pántját, mely így kecsesen a földre hullott.

– Csak azért készítetted így ki magad, hogy felizgass, ugye?

Charmaine nem tagadhatta, hogy ez volt a szándéka.

– Sikerült – közölte egyszerűen a férfi.

Ott állt hát a lány, teljesen meztelenül, a herceg szobájának közepén, és valahogy nagyon furcsán érezte magát. Egyrészt izgatott volt, és alig várta, hogy a férfi közelebb kerüljön hozzá, másrészt azonban közönségesnek, sőt egyenesen szajhának érezte magát, és picit feléledt benne a szégyenérzet is.

Ali azonban nem engedte, hogy sokat elmélkedjen. Hosszan nézte csábos domborulatait, kecses alakját, majd ismét magához húzta öt.

– Túl szép vagy – mondta, miközben mélyen Charmaine szemébe nézett –, és túl gátlástalan is.

Még mielőtt választ kaphatott volna, karjába vette a lányt, és a hálószobájába vitte.

8. FEJEZET

– Mi lesz a vacsorával, felség?

Charmaine harci kedve felélénkült a herceg szavainak hatására, pontosabban a „gátlástalan” szó említésére.

– A vacsora várhat – közölte a férfi, miközben ledobta magáról a köntösét. – És hagyd végre abba a felségezést! Ali a nevem.

– Ahogy gondolod. Végül is megfizetted a bizalmaskodás árát.

Ali nem akart együttlétüknek erre a vonatkozására gondolni, és haragudott, hogy a lány emlékezteti rá. Hevesen rántotta le nadrágjának övét. s Charmaine hirtelen megértette, miért oly sikeres a herceg a nőknél. Férfiasság terén ugyanis igazságtalanul bőkezű volt vele a természet, és a látvány egyszerre váltott ki újabb bizsergésrohamot és ijedséget a lányban.

Charmaine egész testében remegett, de néhány korábbi emléke volt olyan erős, hogy némi józanságot keltsen fel benne. A védekezés nagyon fontos volt neki, ettől még ilyen izgatott állapotban sem tudott eltekinteni. Nem kívánt terhességtől nem kellett tartania, évek óta szedett fogamzásgátló tablettát, de a nemi úton terjedő betegségek ma már túlságosan a mindennapok részévé váltak ahhoz, hogy megfeledkezhessen róluk az ember.

– Még egy apróság – suttogta a férfi fülébe, aki mindeközben vadul csókolta a nyakát és a dekoltázsát. – Ugye nem mulasztod el a védekezést? Különben tényleg hazamegyek.

– Az éjjeliszekrény fiókjában van két teli doboz, és a párnám alatt is egy jó maréknyi. Ne aggódj, magam is jobbnak látom elkerülni a nem kívánt terhességet.

– El is hiszem. Amennyi pénzed van, vigyáznod kell, nehogy bajba kerülj. De tőlem nem kell félned. Egyrészt már most az enyém a vagyonod jó része, másrészt az utolsó dolog, amelyre vágyom tőled, az a gyerek.

E szavak hallatára veszélyes fény gyúlt a herceg szemében. Charmaine későn vette észre, hogy a férfi a megjegyzését szó szerint értette, és sértőnek találta.

– Ne… ne haragudj – magyarázkodott. – Nem személyesen gondoltam. Vagyis csak azt akartam mondani, hogy pillanatnyilag egyáltalán nem szeretnék gyereket. Senkitől!

Ali mélyen a lány szemébe nézett, és őszinte sajnálatot látott benne. Bárcsak megérthette volna, vajon mitől ilyen ellentmondásos álmainak asszonya! Mindössze abban lehetett bizonyos, hogy Charmaine valamilyen oknál fogva bármire képes, hogy pénzt szerezzen az alapítványának, de hogy mi áll a háttérben, arról sejtelme sem volt.

– Engedd el magad! – suttogta gyengéden, remélve, hogy végre elrepítheti a lányt a valóságból. Egyik kezét lassan végigcsúsztatta a combján, hogy végül intim tájakra tévedhessen.

Engedjem el magam? – háborgott egy hang Charmaine lelkében. Mégis hogyan, ha egyszer itt áll előttem anyaszült meztelenül, és közben simogat és csókolgat? Nem tudott másra gondolni, csakis arra a pillanatra, mikor végre eggyé válnak majd.

A férfi finoman lehúzta a lány lábáról a tűsarkú papucsot, s gyengéden az ágyra fektette őt. Egy másodpercre sem vette le róla a kezét, s az ajkát is csak ritkán emelte fel a bőrétől. Nyelvével lassan végigsimította a combját, a hasát, a mellét, míg végül vadul egymásra találtak egy csókban. Charmaine egész teste remegett a vágytól, forrt a vér az ereiben, és zihálva vette a levegőt.

– Ali – sóhajtotta kéjesen.

– Tessék – felelte a férfi, s percek óta először kissé távolabb húzódott.

– Ne várakoztass!

Charmaine a pokolba kívánta a hormonjait, nem akarta, hogy ennyire egyértelmű legyen a vágyakozása, de valójában már ez sem érdekelte igazán. Csak az járt a fejében, hogy végre minden porcikájával érezhesse a férfit, hogy összeforrjon a testük, és hogy önfeledt boldogságot találjanak egymásban.

– Várj még, hadd kényeztesselek! – súgta a fülébe válaszként a herceg, és ismét vándorútra indult a csókjaival.

A lány nyakát simította végig először, majd egyre lejjebb és lejjebb kúszott, mígnem a legintimebb részeket is megtalálta. Charmaine eddig nem ismert önkívületi állapot felé sodródott, és a férfit ez még nagyobb élvezettel töltötte el. Már az a tény, hogy a sóvárgás hosszú hónapjai után végre megölelheti és megcsókolhatja Charmaine-t, hihetetlen

elégedettséggel töltötte el, de hogy a lány is ilyen erősen vágyjon rá, azt a legmerészebb álmaiban sem remélte. Az élmény őt is ismeretlen magasságokba vitte, s mikor végre valóban eggyé váltak, szinte azonnal elragadta őket a kielégülés. Hogy kiáltottak-e, vagy sem, egyikőjük sem tudta volna megmondani, csak a kábító érzésre emlékeztek, és azt nem is akarták elereszteni. Ali herceg természet adta adottságai következtében nem lankadt az első csúcspont után, s ahogy egymást kívül-belül tovább simogatták, hamar újabb örömhullámot élhettek át. Talán háromszor vagy négyszer is egymáséi lettek, mire kimerülten végignyúltak az ágyon. Ali a lányhoz bújt, az pedig a férfi haját simogatta. Igazi szerelmespárnak tűntek, és Charmaine hirtelen nem is tudta volna megmondani, miért nem kedveli a herceget.

Ahogy azonban lassan megnyugodott a pulzusa, és a kéjes köd is felszállt a tudatáról, elkezdett visszaemlékezni a körülményekre. Ez a férfi nőcsábász, és bizonyos értelemben megerőszakolta őt. Ezért sosem tudhatja meg, milyen boldoggá tette, határozta el. Ki kellett találnia valami mesét, amellyel kimagyarázhatja önkívületi állapotát.

– Látod, mégiscsak kedvedre való a szex. Legalábbis velem – hencegett Ali, és közben vidáman játszadozott a lány mellbimbójával.

– Beismerem, magam is meglepődtem, hogy így elkábítottál. De azt hiszem, tudom, mi a titok nyitja. Szerintem minden nőben lakozik egy kis szajha is. Sokan ábrándoznak arról, hogy áruba bocsátják magukat. – A herceg értetlen ábrázatát látva tovább magyarázkodott: – A nyugati világ asszonyait már évtizedek óta izgatja ez az ábránd.

– Téged is? – kérdezte Alj, majd kaján mosollyal az arcán nyalogatni kezdte a lány domborulatait.

– Ki tudja? – igyekezett lazának tűnni Charmaine, bár titkon inkább arra vágyott, hogy újra eggyé válhasson a herceggel. – Valami csak felizgatott, nem? Mint lehetőség a szerelem és a romantika alapvetően kiesik.

– Miért? Nem találsz romantikusnak vagy szeretetre méltónak? – érdeklődött a herceg, de közben egy pillanatra sem hagyta abba a csókolgatást.

Charmaine önkéntelenül felnevetett.

– Ugyan már! Szerinted romantikus vagy szeretetre méltó dolog félmilliárd dollárt fizetni egy nőnek, hogy egy héten keresztül mindennap az ágyadba kényszerítsd?

– Semmire sem kényszerítettelek! – kötözködött tovább a férfi.

– Gyakorlatilag mégis. Tudtad, hogy képtelenség visszautasítani az ajánlatodat.

– De hiszen szívesen szeretkeztél velem.

– Az nem számít. így vagy úgy, te mindenképpen megszerezted volna, amit akarsz.

– Ez nem igaz – jelentette ki a lány legnagyobb meglepetésére a férfi.

Vajon igazat beszélt? Charmaine kíváncsian fürkészte Ali tekintetét, végül megvonta a vállát.

– Mindegy. Úgy tűnik, kedvem van a játékszerednek lenni, úgyhogy a héten eljátszom a szexrabszolga szerepét. Vigyázz, hogy megkapj mindent, amit akarsz, mert rövid ez az öt nap. Különben pedig fiatal még az éjszaka…

– Egy rabszolga nem parancsol az urának – mondta halk, csábos hangon a férfi. – És a saját öröme sem érdekli…

Charmaine grimaszt vágott, majd hogy zavarát titkolja, hosszú monológba kezdett.

– Ausztráliában nem fogsz sok barátot találni ilyen hozzáállással! A pénzeddel persze sok mindent elérhetsz, de hadd emlékeztesselek, hogy durva dolgokban nem leszek a társad! És egyáltalán, szólíthatja egy rabszolga a keresztnevén a gazdáját? Aligha! Mit szólnál az „Uram és Parancsolóm”-hoz? – Ezzel felpattant az ágyból, összetette a két kezét, és mélyen meghajolt. – Máris készítek egy forró fürdőt, Uram és Parancsolóm.

– Én mondom meg, mit tegyél! – jelentette ki megjátszott felfuvalkodottsággal a herceg.

– De csak míg azt nem mondom, hogy állj! – szögezte le a lány.

– Rendben, de azt elvárom, hogy idejében állíts meg, ha úgy akarod. Nem tisztességes felizgatni egy férfit, aztán magára hagyni. Nos, leszel a rabszolgám?

Charmaine újra érezte ölében a már ismerőssé váló, furcsa bizsergést. Hozzá tudnék szokni, gondolta magában, bár belátta, veszélyes lehet túl közel engednie magához Ali herceget. De talán mégiscsak kevésbé, mint beismerni, hogy minden ellenkező híresztelés ellenére kezdi megkedvelni őt.

– Ma éjjel a rabszolgád leszek – válaszolta titokzatosan, hogy a további napokra megtarthassa a döntés jogát.

– Akkor készíts nekünk fürdőt! De ne tegyél bele semmilyen színes olajat vagy habot! Látni akarom minden porcikádat!

9. FEJEZET

Charmaine reggelente általában korán ébredt, s többnyire magányosnak és levertnek érezte magát. Ilyenkor gyorsan a kedvenc edzőtermébe sietett, hogy addig gyötörje magát, míg a rossz érzések ki nem szorulnak belőle.

Ezen a reggelen azonban egészen más volt a helyzet. Alapvetően jóval később ébredt, mint szokott, ráadásul végtelenül elégedettnek és kipihentnek érezte magát. Kicsit ugyan meglepődött, hogy a rózsaszín szobában ébredt, de nyilván a herceg hozta át, hogy nyugodtan pihenhessen, miután hajnaltájt elnyomta az álom.

Sajnos Ali magára hagyta, bár ahogy visszagondolt az éjszaka eseményeire, inkább Örült, hogy egyedül köszönthette a reggelt. így bekuporodhatott a takaró alá, végigélhette újra a kényeztetést, a csókokat, a forró öleléseket és a számtalan orgazmust anélkül, hogy újabb támadásoknak lett volna kitéve.

Ahogy a paplan alatt ábrándozott, rájött, hogy a szex valójában kiváló orvosság álmatlanság és depresszió ellen. Ha egyszer rákapott az ember az ízére, nem lehetett betelni vele. Szerencsére Ali herceg igen kitartónak bizonyult, a szó minden értelmében. Úgy tűnt, pontosan annyiszor kívánta a lányt, mint az őt. Persze annak, aki félmilliárd dollárt fizet egy nőnek, eléggé tele kell lennie vágyakkal, de ezen a reggelen még a pénz gondolata sem ronthatta el Charmaine kedvét. Sőt! Időközben kifejezetten elégedett lett a megállapodással. Az a sok pénz mind megy a gyerekeknek, és még

testi örömökben is bővelkedik a hét! Akit ez nem tesz boldoggá, az biztosan bolond. Igaz, jól tudta, hogy egészen már sosem lehet boldog. Nem áltathatta magát ezzel a reménnyel.

Mégis, a körülményekhez képest, igen elégedettnek mondhatta magát. Kapott ötszázmillió dollárt, amelyet jó ügy érdekében vethet be, és kapott egy sejket is, akivel eljátszhatta a rossz kislányt. Már alig várta az estét, hogy ismét vad játékokba bonyolódjanak. Vajon újabb felvonását adják elő a rabszolgásdinak? Remélhetőleg igen, e mögé a szerep mögé ugyanis Charmaine könnyedén el tudta rejteni a valódi érzéseit. Vigyáznia kellett, nehogy elveszítse az uralmát felettük. Még most sem tudta elhinni, mi mindenre vette rá a herceg az elmúlt éjszaka.

Hamar világossá vált, hogy mint minden más területen, a férfi a szexben is szívesen irányított. Ahogy a lány visszagondolt az elmúlt órákra, beleremegett, hogy mi mindent tettek egymással. Fogalma sem volt, hogy ennyi és ilyen különleges pozíció létezik. El sem tudta képzelni, mi minden válhat izgató szerelmi eszközzé, ha a hangulat és a résztvevők nyitottak a szokatlanra.

Ki gondolta volna, hogy egy étkezőasztal üveglapja fokozhatja az izgalmat? Charmaine kifejezetten bizsergetőnek találta a hideg üveget a tüzes bőrén, amikor a herceg ráfektette.

De ez csak egy volt a számtalan meglepő élmény közül. Ali olyan változatokat mutatott neki, amelyekre legvadabb álmaiban sem mert volna gondolni. Mindazonáltal az éjszaka minden percét élvezte, és egyszer sem érezte kényelmetlenül magát, még akkor sem, amikor arra kérte a herceg, hogy könyörögjön a szerelméért.

Ahogy az éjszaka eseményeit értékelte magában, hirtelen felmerült benne, nincsenek-e a férfinak titokban szadista hajlamai, vagy egyszerűen csak móresre akarta őt tanítani tisztelet tantárgyból, bosszúból, amiért eleinte durván elutasította. Persze a mindent elsöprő szenvedély megtapasztalása után most már szóba sem jöhetett, hogy visszautasítsa a herceget. Ali valóban nem túlzott, amikor korábban a szerelmi képességeit ecsetelte. Akkor üres hencegésnek tűnt a dolog, most azonban reális, sőt

szerény önismeretnek. Milyen kár, hogy pénteken vége lesz az élvezetnek! – gondolta Charmaine.

De miért is kell hogy vége legyen? Semmilyen ésszerű indok nem jutott az eszébe, arra vonatkozólag viszont számtalan, hogy miért kellene folytatniuk a szexuális kapcsolatot. Ali említette neki, hogy minden hétvégét Sydneyben tölt, így adva lenne a hely és az idő is a pásztorórákra. Arra persze ügyelni fog, nehogy a sajtó megneszelje a viszonyt. Semmi szüksége címlap sztorikra arról, hogyan vásárolta meg öt Ali herceg a legújabb játszótársának.

Eszébe jutott az édesanyja is, és megborzongott. Vajon mit gondolna erről az egészről? Bizonyára nem dicsérné meg, hogy áruba bocsátotta a testét, arról nem is beszélve, ha tudná, mi mindent művelt előző éjjel a herceg ágyában. Mikor néhány nappal korábban felhívta, hogy kikérdezze a lányát az újságban olvasott hírről, miszerint egy arab herceg dollármilliókat fizetett, csak hogy egyetlen estét Charmaine-nel tölthessen, akkor sem tűnt túl lelkesnek. Aggódott, hogy a lánya egy megszállott rajongó kezébe kerülhet. Ismerve a történteket, valójában jogos volt az aggodalma.

Charmaine igyekezett megnyugtatni, hogy Ali csupán egy szemérmetlenül gazdag olajsejk, aki keresi a módot a jótékonykodásra, és megesküdött rá. hogy bár együtt fognak vacsorázni, ennél többről sosem lehet szó közöttük.

A lány mélyet sóhajtott. Édesanyja nagyot csalódna, ha tudná, hol van most, ha rájönne, hogy hazudott neki, mert épp arra készül, hogy hosszabb viszonyt kezdjen a herceggel. Nem, túl nagy volt a rizikó, hogy kettejük titka kiderülhet. Ezt nem engedhette meg! Akkor sem, ha ez egyben azt jelentette, hogy péntek után vége mindennek. Épp ezért úgy határozott, hogy ezekben a napokban ő is kiélvez minden pillanatot, és olyan emlékeket és élményeket gyűjt, amelyekből hosszú ideig táplálkozhat a képzelete.

Az éjjeliszekrényen álló telefon csengetése vetett véget Charmaine önmarcangolásának. Odafordult, és gyanakodva figyelte a rózsaszín készüléket. Vajon ki hívja? Senkinek sem árulta el, hova utazik, így csakis házon belüli hívás lehet. Talán Ali?

Izgatottságot érzett, de nem akart szerelmes tinédzsernek tűnni. így várt* néhány csengetést, mielőtt felvette volna a kagylót.

– Igen?

– Jó reggelt, drágám! Cleo vagyok – üdvözölte vidáman a házvezetőnő.

Charmaine nagyot sóhajtott, részben a megkönnyebbüléstől, részben persze csalódottságában is.

– Remélem, nem én ébresztettem fel – folytatta vidáman az asszony.

– Nem, már ébren voltam. Épp készültem felkelni. Elég késő lehet, ugye?

– Hamarosan tizenegy óra – jött a felvilágosítást.

– Te jó ég! – sopánkodott Charmaine. Mikor utoljára az órára nézett, még Ali szobájában, épp hajnali négy óra volt. Utána hamar elpilledt, ami azt jelentette, hogy több mint hat órát aludt, s ez abszolút rekordnak számított nála. Jó, ha négy órát kibírt egyhuzamban az ágyban.

– Ali kért meg, hogy ne zavarjam – folytatta Cleo. – Ő is csak egy-két órája van talpon. Gyorsan megreggelizett, és ment is a napi szokásos körútjára az istállókhoz. Gondolom, szívesen csatlakozna hozzá délután. Mindenesetre készítek valami különlegesen finomat ebédre, és a medencénél tálalok önöknek. Igazán csodálatos napunk van ma!

– Remekül hangzik, Cleo, nagyon köszönöm. Azonnal fel is kelek.

– Mit szólna, ha vinnék a szobájába egy kis kávét és néhány croissant-t? Könnyebben bírná ebédig. Vagy ezt túl hizlalónak találja?

– Nem – nevetett a lány – éppen megfelelő!

– Nahát, magának igazán nem nehéz a kedvére tenni. Tudja, az évek során megfordult nálunk néhány modell, és az igazat megvallva, igen finnyásak voltak, főleg, ami az étkezést illeti.

– Velem nem lesz ilyen gondja – jelentette ki könnyedén a lány, bár titokban azon bosszankodott, hogy ezek szerint ő csak egy a sok közül. A felismerés még inkább megerősítette azt az elhatározását, hogy péntek után ne találkozzék többé Alival.

– Hamarosan Önnél leszek, kedves – fejezte be a csevegést a házvezetőnő, majd letette a telefont.

Alig tíz perccel később már kopogtatott is az ajtón. Charmaine-nek épp csak annyi ideje volt, hogy fogat mosson, és felkapja azt a rózsaszín fürdőköntöst, mely a fürdőszoba ajtaján lógott. Saját ruhái, például az este viselt vörös együttes vagy egy másik, hasonlóan kihívó kombináció feketében, nem tűntek megfelelő választásnak Cleo fogadásához.

– Ez igazán gyorsan ment – jegyezte meg a lány, amikor ajtót nyitott a mosolygós asszonynak, akinek az öltözete igen vidám és színes volt. – Hogy tetszett a tegnap esti film?

– Hogy micsoda? – pillantott fel Cleo a kávéskannáról, – Ja igen, nagyszerű volt…

– Meg akartam kérdezni… – habogott Charmaine – Ali többi hölgyvendége is ebben a szobában szokott aludni?

A házvezetőnő széles mosollyal fogadta a kérdést.

– Ne legyen féltékeny! Ali egy örökkévalóság óta nem hozott haza hölgyvendéget, és a korábbiak közül sem aludt egyik sem ebben a szobában.

– Nem vagyok féltékeny – magyarázkodott a lány, bár nem sikerült igazán meggyőzőre az előadása. – Csak kíváncsi voltam.

– Azt sem kell szégyellnie, hogy vonzódik hozzá. Megérdemli, hogy szeressék.

– Valóban? – kérdezte, mert jobbnak látta az igazi érzéseit nem kiteregetni, ezért igyekezett inkább Cleót beszéltetni, és lehetőleg keveset elárulni magáról.

– Igen! – folytatta az asszony, miközben kávét töltött. – Az emberek gyakran rosszul ítélik meg, mert néha túl hivatalosan viselkedik, de én már régebb óta ismerem, és határozottan állíthatom, hogy nála kedvesebb emberrel még nem találkoztam. Egyenes jellem, barátságos és együtt érző. Cukrot, tejet?

– Mindkettőt, köszönöm. – Charmaine úgy döntött, elég kalóriát égetett el az éjszaka ahhoz, hogy most ne aggodalmaskodjék néhány finomság miatt. A vacsorából is alig evett, főleg Ali falta fel a nagyját, részben az ő különböző testrészeiről. Valójában ennek a képnek sokkolónak kellett volna

lennie a számára, de csupán arra emlékeztette őt, hogy ki is valójában a herceg: gazfickó és nőcsábász.

– És miben mutatkozik meg a barátságossága és együttérzése? – kérdezte kissé kétkedően.

– Ó, igen változatos formákban. Vegyük például Jacket!

– Jacket?

– Igen, azt a fiatalembert, aki a poggyászát felhozta ide. Ö az egyik unokaöcsém, és kissé együgyű. Sehol sem kapott munkát, de Ali felvette a házhoz, amikor megkértem rá. Többször kisegített családokat munkával, és nálunk a dolgozók ingyen kapnak szállást is. Tudja, a birtokon elég sok az üres tanya. Ali nagyon jól bánik az alkalmazottakkal, de csak akkor, ha rendesen dolgoznak. Persze semmi olyat nem vár el, amit saját maga szintén meg ne tenne. Istállót takarít, virraszt a kancák mellett, ha fialnak, részt vesz az aratásban, és ha kell, kerítést fest. Az emberek becsülik mindezért. Jack mindig azt mondja, hogy a herceg be van sózva, hogy mindig dolgozik valamit – nevetett Cleo. – Kérdezzen meg bárkit a birtokon, mindenki szereti Alit. Bár, inkább mégse tegye! Az úr elég féltékeny típus. Majd ha körbevezeti, csak biccentsen az embereknek, abból nem lesz baj.

– Gondolja, hogy még ma megmutatja nekem a birtokot?

– Hát persze, drágám! Végtelenül büszke a ménesre. Amióta itt él, igazi csodákat művelt.

– A házat is ő alakította ki így?

– Jaj, dehogy! Azt a korábbi tulajdonos építtette át. Tizenkét hálószobánk van! Az év nagy részében persze zárva tatjuk őket, a bútorok pedig letakarva állnak. Csak karácsonykor nyitjuk ki ezeket a szobákat, mert akkor a teljes személyzet a kastélyban lakik, és együtt ünnepelünk.

Charmaine tágra nyílt szemmel hallgatta az asszony beszámolóját.

– Azt hittem, Ali muzulmán.

– Az, de ettől még örömöt akar szerezni az alkalmazottainak. A családjából úgysem látogatja meg senki, év közben sem. De erről inkább ne beszéljünk, Ali nem szereti. Magát viszont felettébb kedveli. Régóta ismerik egymást?

A lány hirtelen nem tudta, mit válaszoljon. A házvezetőnő nyilván nem hallott az árverés eseményeiről és a titkos megállapodásról.

– Egy évvel ezelőtt találkoztunk, a Melbourne Kupán.

– Hogyan? Olyan régóta már?! És csak most hozta el hozzánk? Kérette magát, ugye, hogy még inkább magába bolondítsa? – nevetett Cleo, és cinkosán kacsintott. – Akárhogy volt is, működött. Még sosem láttam a gazdámat ilyen izgatottnak, és amikor vasárnap felhívott, hogy készítsem elő a lakosztálya melletti szobát, mindjárt gondoltam, hogy maga igazán különleges teremtés lehet. Tudja, ezt a szobát a tervező a ház asszonyának szánta…

– Én nem érzem magam különlegesnek – suttogta Channaine, mert valójában szégyellte, hogy pénzért eladta magát. – Az emberek gyakran hiszik, hogy a hírnév megváltoztat, pedig ez egyáltalán nem igaz.

– Ó, én nem a hírnevére vagy a szépségére céloztam, kedvesem. Sokkal inkább a jelleme az, amelyet különlegesnek látok. Úgy vélem, ön végtelenül szeretetreméltó, főleg, hogy a sikerei ellenére is természetes tudott maradni. Éppen ilyen asszonyra van szüksége Alinak. Életet kell lehelni ebbe az emberbe és ebbe a házba! Ma reggel végre csak úgy sugárzott, és ennek nyilván ön az oka – mondta jelentőségteljesen Cleo, és már sokadszorra kacsintott a lányra, mintha régi cinkostársak lennének.

– Örülök, ha boldognak látta – felelte Charmaine, mert nem volt kedve felvilágosítani az asszonyt a herceghez fűződő ellentmondásos viszonyáról.

– Okos lány magácska! Nem adja ki magát egykönnyen, ugye? – nevetett a házvezetőnő. – Felküldöm Alit, ha visszaért a körútjáról. Ebéd előtt általában le szokott zuhanyozni, és átöltözik.

– Nem szívesen várnék rá itt, csak unatkoznék. Félóra alatt elkészülök, s ha nem bánja, lejövök a konyhára, segítek az ebéd előkészületeiben.

Cleo sűrűn pislogott a meglepetéstől.

– Maga valóban rendkívüli fiatal lány. De egy kis segítséget nem fogok visszautasítani. Jöjjön a konyhába, ha elkészült, várni fogom!

Ahogy Cleo elviharzott, Charmaine hozzálátott a szokásos reggeli készülődéshez. Ha már előadta, hogy nem holmi beképzelt, kikent-kifent liba, meg is kellett felelnie a képnek. Bár nála az egyszerű program sem

volt rövid, hiszen a haja majd a derekáig ért. Végül csak kifésülte és összefogta a szőke sörényt, fehér farmert és mellényt öltött magára, mindehhez pedig kényelmes, lapos sarkú cipőt választott. Arcára csupán kevés pirosítót és szájfényt tett, parfümöt pedig egyáltalán nem használt. Tartogatta estére a hatást…

A konyha felé menet észrevette, hogy a folyosó mindkét fala telis-tele van aggatva festményekkel. Stílus tekintetében igen vegyes volt a kínálat. Modern, absztrakt és klasszikus képek váltották egymást. Feltételezhetően mind eredeti, és önmagában is kisebb vagyont ér a gyűjtemény.

A konyha tágas és éppen oly jól felszerelt helyiség volt, mint ahogy az egy hercegi rezidencián elvárható. Óriási ablakok nyíltak a belső kertre, melynek közepén feszített felszínű medence törte meg a pázsit zöldjét. A kert végében apró pavilon állt, melyből az egész birtokra rá lehetett látni. Cleo közölte Charmaine-nel, hogy ott fogja tálalni nekik az ebédet, a márvány asztalkán, ahogy az egy herceghez és annak szíve hölgyéhez illik. A lány ismét elmulasztotta vitatni, hogy övé lenne ez a pozíció, bár valószínűleg amúgy is felesleges lett volna. Egy olyan menthetetlenül romantikus nő, mint Cleo, úgysem hitt volna neki.

Az asszony serényen tett-vett a konyhában, miközben az ebédet készítette, és szinte végig színes történetekkel szórakoztatta Charmaine-t. Hol a saját fiatalkoráról, hol a birtokon megesett mókás történetekről, hol pedig Ali erényeiről mesélt. A lány mindeközben alig kapott tennivalót, és segítsége néhány hozzávaló előkeresésére majd eltevésére szorítkozott.

Mikor Charmaine feje már zúgni kezdett a sok történettől, Cleo váratlanul bejelentette, hogy Ali herceg hamarosan megérkezik, mivel épp zuhanyozik. Hogy miből következtetett ilyen csalhatatlanul erre, a lány nem tudta, talán a víz csobogását hallhatta a vezetékekben, mindenesetre a házvezetőnő megkérte Charmaine-t, hogy foglaljon helyen a pavilonban, és ott várja a vendéglátóját.

Hamarosan valóban feltűnt a herceg, és a lánynak a lélegzete is elakadt. Korábban megmosolyogta azokat a nőket, akik egy férfi láttán csak hebegnek-habognak, de most vele is ez történt. A herceg bő vászonnadrágot és égszínkék pólót viselt, ruhája elképesztően kiemelte a férfiasságát.

Charmaine önkéntelenül nyelt néhányat, és igyekezett csitítani az ölében ismét feltörő bizsergést. Ismeretlen élmény volt számára, hogy ennyire kívánjon valakit. Azon a bizonyos estén sem érzett semmi ehhez hasonlót, amikor minden óriási katasztrófába torkollt. Szerencsére a pavilon árnyékában Ali nem látta rajta elsöprő hatásának jeleit, és mire a közelébe ért, Charmaine összeszedte magát.

– Hallom, jól aludtál – szólt üdvözlésképpen.

– Nagyon! És te?

– Évek óta nem aludtam ilyen jót.

Charmaine pontosan értette, mire céloz a férfi, de nem akart túl nagy jelentőséget tulajdonítani neki.

– Mit szeretnél csinálni délután? – kérdezte a herceg.

Szeretkezni veled, akarta mondani a lány, de minden erejével küzdött a csábítás ellen. Jól tudta, hogy vissza kell szereznie az önuralmát, különben hamarosan komoly problémával nézhet szembe. Az ilyen típusú férfiakkal viszonyt szabad folytatni, de beléjük szeretni tilos. Túl sebezhetővé válik az ember…

– Cleo szerint szívesen megmutatnád nekem az istállókat – mondta Charmaine, és töltött egy pohár vizet.

Ali széles mosollyal válaszolt:

– Szerinted nekem ehhez lenne most kedvem?

A lány állta a férfi tekintetét, és igyekezett lazának, hűvösnek tűnni.

– Remélem – jelentette ki. – A tegnapi mohóságod következtében kissé… hogy is mondjam, kimerült vagyok. Szükségem van néhány nyugalmas órára, hogy készen álljak a mai kihívásokra.

A herceg most már hangosan nevetett.

– Az én mohóságom?! Ha jól emlékszem, te könyörögtél, hogy ne hagyjuk abba.

– Lehet, hogy igazad van, de ez most nem számít. Tény, hogy nagyon jó vagy az ágyban, és azt is elismerem, hogy sajnálom a hétvégi búcsúnkat. Magasra tetted a lécet az eljövendő szeretőimnek. – Charmaine úgy tett, mintha nem látná az Ali szemében felvillanó dühöt, sem azt, hogy a férfi

erősen összeszorítja a fogait. – Ha már itt tartunk, átutaltad a pénzt az alapítványnak?

10. FEJEZET

Visszatekintve Ali nem tudta volna megmondani, hogyan volt képes úrrá lenni az érzelmein ebben a pillanatban. Végtelenül csalódottnak érezte magát, amiért Charmaine ismét a megállapodásuk anyagi oldalára terelte a figyelmét. Ugyanakkor mérges is volt, elsősorban önmagára, hogy naivan feltételezte, a lány netán többet is érez iránta a testi vágynál.

Micsoda bolond vagyok! – gondolta magában. Majd megőrült Charmaine-ért, aki már az első találkozásukon elvarázsolta a szépségével, de előző esti odaadásával végképp rabul ejtette a szívét. Ha csak arra gondolt, milyen önfeledten élvezte a simogatásait és az összeforrásukat, és hogy milyen erősen kapaszkodott belé, máris beleremegett a vágyba.

Most azonban hűvös volt, és kimért. Szűziesen fehér ruhájában és hátul egyszerűen összefogott hajával nagyon álszentnek tűnt az ellentmondásos élmények tükrében. A férfi önbizalma pedig mély sebből vérzett, hiszen egyértelműnek látszott, hogy az ötszázmillió dollár fontosabb volt Channaine-nek, mint az ő személye.

– Már intézkedtem a pénzről – felelte visszafogottan, nehogy érződjön, milyen érzelmi vihar dúl a lelkében. Mindeközben megfogadta, hogy aznap éjjel még erősebben igyekszik meghódítani vágyai asszonyát.

Charmaine persze rögtön megbánta, hogy felemlegette a pénzt. Nem akart anyagiasnak látszani, de hát mit vár tőle a herceg? Felejtse el, hogyan került a birtokára? Vagy áltassa magát azzal, hogy valódi érzelmek rejtőznek az aljas embervásár mögött? Netán játssza el a szerelmes nő szerepét? Arra azonban egyáltalán nem vágyott, hogy ellenséges hangulatban teljen a hét hátralévő része, ezért szükségesnek látta tompítani a szavai élét.

– Ne haragudj, hogy előhozakodtam a pénzzel. Nem akartalak megbántani, de az alapítvány nagyon fontos nekem. És persze távolról sem akartam arra utalni, hogy a tegnapi éjszaka ne lett volna messzemenően a

kedvemre. Épp ellenkezőleg! Már alig várom a mai estét, és be kell vallanom, kezdelek megkedvelni. Egy kicsit – fűzte hozzá gyorsan, mikor a férfi elégedett arcát látta. – Cleo sok szépet mesélt rólad, ezért azt hiszem, az első benyomásom rólad téves lehetett. Már nem tartalak felfuvalkodottnak és elkényeztetettnek, bár kétségkívül nem tartozik az erősségeid közé, hogy ismernéd a „nem” szót…

– Ha nem ismerném, most azonnal lesöpörnék mindent az asztalról, ráfektetnélek, és azonnal a magamévá tennélek. Megengednéd?

Charmaine beleborzongott a gondolatba.

– Nem! – mondta mégis meglepően nyugodt hangon.

– Nem? – kérdezett vissza mosolyogva a herceg, majd megvonta a vállát. – Látod, értem én a nemet. Ám ha most tényleg nem engedsz közel magadhoz, hát sétáljunk egy nagyot a birtokon, aztán ússzunk a medencében!

– Én… nem maradhatok túl sokáig a napon – jegyezte meg bocsánatkérően a lány. Valójában amiatt aggódott, hogy egy szál fürdőnadrágban lássa Alit. Tartott tőle, hogy akkor neki lennének problémái a „nem” szó körül. – Leéghetek vagy foltosra barnulhatok, és akkor Renée nagy balhét csap, mert csúnya bőrrel könnyen elveszíthetek megbízásokat.

– Értelek. Akkor a golf kocsival megyünk, annak fedett a teteje. Igazából szerettelek volna elvinni lovagolni is, de… majd este pótoljuk… – mondta a férfi széles vigyor kíséretében. – Azt találtam ki, hogy ma este a díszteremben vacsorázzunk. Ha visszaértünk a házhoz, lepihenhetnél egy kicsit, míg Cleo elkészül a finomságokkal. így legalább több erőd lesz éjszakára…

– Ó, milyen kegyes vagy! – gúnyolódott Charmaine, ám magában azt gondolta, milyen fura, hogy egyszerre nagy gazember és mégis jólelkű a herceg. – Cleo mesélte, mi mindent megteszel az alkalmazottaidért. Például Jacknek is adtál munkát, pedig korábban mindenki elutasította.

– Nekem az semmiség volt, Jacknek viszont nagy segítség – igyekezett kisebb jelentőséget tulajdonítani az esetnek a herceg. Zavarba is jött egy kicsit, s ez még rokonszenvesebbé tette őt a lány szemében. Maga is a „tégy jót, de ne hirdesd!” mottó követője volt.

– És mire fogod költeni az ötszázmilliót? – érdeklődött Ali. – Remélem, nem bízod mindenféle jöttment befektetési tanácsadóra! Hallgass inkább a megérzéseidre! Tudom, hogy a gyerekek érdekei fognak vezérelni.

– Ne aggódj, jó helyre kerül a pénzed! Persze ki fogom kérni néhány megbízható ember tanácsát, de aztán gyorsan szétosztom az összeget. A kutatás területén szinte minden egyes nap számít, és persze minden cent is, hogy a már megbetegedett gyerekeknek minél nagyobb esélyük legyen a gyógyulásra. Szerencsére a jövő hetem is szabad, így ha visszaértem Sydneybe, lesz időm utánajárni néhány dolognak. Szeretnék… – hirtelen elhallgatott, – Ne haragudj, ha egyszer belekezdek, le sem lehet állítani – folytatta szégyenlős mosollyal.

– Ne kérj bocsánatot! Szívesen hallgatom a szenvedélyes nőket.

Charmaine egyenesen a herceg szemébe nézett, s ahogy ott ismét meglátta a szikrát, nagyot nyelt, és inkább határozottan témát váltott:

– Talán megkóstolhatnánk Cleo ételkölteményeit. Igazán kedves a házvezetőnőd.

– Tényleg az. Engem fiaként szeret. Sajnos saját gyermekük nem lehetett.

– Ez szomorú! – sajnálkozott a lány. – Biztosan csodálatos anya lett volna belőle.

Ali bólintott, de nem felelt semmit a megjegyzésre. Charmaine is jobbnak látta, ha ismét témát vált, és a ménesről kezdett érdeklődni. Mivel vidéken nőtt fel, meglepően jól kiismerte magát az állattenyésztés világában, s ezzel szemlátomást nagy meglepetést szerzett vendéglátójának.

Összességében igen barátságosan, érdekes beszélgetés közepette fogyasztották el az ebédet, és később is, míg az istállókat járták, kellemesen telt az idő. Charmaine lelkesen nézte végig a legmodernebb felszereléssel ellátott épületeket, melyek a lovaknak olyan kényelmet biztosítottak, mintha ők is a kastélyt lakták volna.

A ménesben hat fedezőmén élt, közöttük több egyben ígéretes, fiatal versenyló, illetve idősebb, de többszörös bajnok is. Ali végtelenül büszke volt az egész birtokára, és a lelkesedése lenyűgözte Charmaine-t.

A lány többször eltűnődött, azon ábrándozva, milyen lehet a birtok úrnőjének lenni, és vajon milyen lehet, ha a herceg szerelmes is a társába, nemcsak a testét kívánja. Egyik ábrándjából felriadva tiszta vizet akart önteni a pohárba.

– Cleo mesélte, hogy régóta én vagyok az első, akit idehoztál magaddal.

– Cleo túl sokat beszél – mormolta maga elé a férfi, némi halk szitkozódás után.

– Lehet – folytatta Charmaine – de szerintem nem hazudik.

– Nézd, minden hétvégémet Sydneyben töltöm, és nem vagyok magányos. Ne hidd, hogy csak arra vártam, mikor zuhansz végre a karomba.

Vajon miért fáj annyira ez a megjegyzés? – töprengett a lány. Nem volna szabad, hogy számítson, még az sem, ha minden héten mással múlatná az időt a herceg, mégis nagyon rosszulesett neki hallani az igazságot. A féltékenység zöld szemű szörnye támadt fel a szívében.

– Arra aztán várhattál volna, míg megöregszel! – vágott vissza bosszúból.

– Mit gondolsz, miért áldoztam oly sokat rád?

– Nem tudom – felelte a lány és hűvösen állta a férfi tekintetét. – De megérte?

Ali szeme egy pillanatra felizzott, aztán dölyfös hangon és erőltetett könnyedséggel válaszolta:

– A befektetés már kamatozik, de azt tervezem, ma éjjel még több tőkét kovácsolok belőle. És persze a hét hátralévő részében is. Ha pedig péntekre még mindig nem lennék elégedett, gondoskodni fogok róla, hogy a visszaút élményekben gazdagabb legyen, mint idefelé volt.

Ismét erőre kapott közöttük az ellenségeskedés. Pedig Ali azt állította, hogy inkább szeretni akarja Charmaine-t, mint veszekedni vele, de úgy tűnt, kettejük esetében ez a két dolog elválaszthatatlan egymástól.

– Egy élményekben gazdag hazaút, és ennyi? – provokálta a lány a férfit.

– Hogy értsem a kérdést? Hosszabbítást szeretnél? – dobta vissza a labdát Ali, remélve, hogy nem neki kell kimondania, amire pedig ő is

vágyott.

– Soha! Öt napért fizettél, annyit is kapsz. Se többet, se kevesebbet.

A herceg nem felelt semmit a lány heves kirohanására, csupán néhány pillanatig figyelte az arcvonásait, majd elfordult, hogy az egyik istállómesterrel váltson néhány szót. Charmaine-t hirtelen rossz érzés kerítette hatalmába. Vajon hibát követett el? A düh és a félelem sosem jó tanácsadó. Nem lett volna szabad rögtön támadnia.

Csakhogy sarokba szorítva sosem találta a megfelelő választ. Régen megfogadta, hogy nem esik bele többé egyetlen férfi csapdájába se, s eddig ez működött is, hiszen mindig ő választotta meg a partnereit. De Alival szemben minden védelmi fegyvere csődöt mondott.

Ne légy ilyen gyerekes! – parancsolt magára. Hiszen egyértelmű, hogy te is akarod őt. Jobb, ha azt gondolja, hogy buta liba vagy, aki mást mond, és mást tesz?

Ahogy gondolataiba merülve önmagával küzdött, önkéntelenül felnevetett, s ez újra ráirányította a herceg figyelmét.

– Mi ilyen mulatságos?

– Hát mi ketten. Marakodó gyerekekként viselkedünk. De különösen én. Igazad volt, tényleg nem szeretném, ha véget érne a kapcsolatunk pénteken. Csupán a büszkeségem tiltotta, hogy beismerjem. És persze dühít az is, hogy az ágyadba kényszerítettél. Ó, ne is tagadd! Gátlástalanul kihasználtad az anyagi lehetőségeidet, hogy olyan ajánlatot tégy, amelyet nem leszek képes visszautasítani.

– Néha nehéz döntéseket kell hoznunk – vetette közbe cinikus mosollyal az arcán a férfi.

– Bárhogy volt is – nevetett Charmaine – bolond lennék a büszkeségem miatt feladni ezt a remek viszonyt. Te valóban olyan jó vagy az ágyban, mint ahogy állítottad. Őszintén nem akarok lemondani a te karodban átélt örömökről. Kicsit elgondolkoztat, vajon miért te vagy az első és az egyetlen, akinek sikerült elkápráztatnia, de valószínűleg a nagy tapasztalatodban rejlik a titok. Mert te igazán tapasztalt vagy…

– Vajon miért hangzik a te szádból ez a bók inkább sértésnek?

– Mert bár bájos a külsőm, valójában velejéig romlott nő vagyok – felelte közönyös hangon Charmaine.

A férfi nem reagált, csak döbbenten figyelte őt.

– De térjünk vissza a tárgyra! Szívesen lennék péntek után is a szexpartnered, de nem a szeretőd! Nincs többé pénz, nincsenek ajándékok, semmi más, csak a tested, amely oly varázslatosan el tud kábítani. Értjük egymást?

A férfi még mindig nem szólt egy szót sem, túl nagy volt a megdöbbenése. Tekintete azonban önmagáért beszélt. Értetlenség, undor és forró vágy váltották egymást benne heves gyorsasággal.

– Úgy gondolom, szombat esténként a lakosztályodban találkozhatnánk, s ha akarod, a vasárnapokat is veled tölthetném, már ha nem dolgozom épp a tengerentúlon.

– Hogy akarom-e? – szólalt meg végre Ali. – Úgy tűnik, be kell érnem azzal, amit kapok.

– Jaj, ne tégy úgy, mintha életed nagy szerelme lennék! Mindketten tudjuk, hogy ez badarság. Csak a testem kell neked, s most megkapod, amit annyira akartál. És még mielőtt megkérdeznéd: nem akarok a nyilvánosság előtt mutatkozni veled. Ez egyben a feltételem is. Semmi vacsorameghívás, semmi dicsekvés velem. Egyszerű szexuális kapcsolat, semmi más. Megegyeztünk?

Egy rövid és szörnyű pillanatig Charmaine azt hitte, hogy a herceg nemet mond, csak hogy bosszút álljon a hónapokig tartó elutasításért. A férfi azonban egész máson törte a fejét.

– Elvárod, hogy hűséges legyek? – kérdezte kihívóan.

Mit felelhetne erre? Az, hogy „ha hozzá mersz érni bárki máshoz, megöllek”, kissé túlzónak és persze egyértelműnek hangzott volna.

– Hogy hűséges leszel-e, azt rád bízom – próbált kitérő választ adni Charmaine, de azonnal hatalmába kerítette az a nyugtalanító érzés, hogy éppen élete legnagyobb hibáját követi el. Ám már késő volt, nem szívhatta vissza a szavait, ezért inkább következetes maradt. – Nincs jogom bármit is elvárni tőled, ahogy neked sincs jogod bármit is elvárni tőlem.

A vak is láthatta, mennyire nincs a herceg ínyére ez a beszélgetés, de nem tudta, hogyan terelhetné más irányba. Talán, ha nem provokálja a lányt, nem jutottak volna idáig. így viszont az amazonlélek kitombolhatta magát Charmaine-ben. Ali megkaphatta a testét, de a szívét nem!

– Ha viszont hűséget fogadunk egymásnak, szedhetnél fogamzásgátlót, hogy ne kelljen az óvszer miatt minden alkalommal szünetet tartanunk. Sokkal spontánabb és persze jelentősen nagyobb lenne az élvezet, ha semmi sem választana el bennünket.

Létezik nagyobb élvezet, mint amelyet az előző éjjel megtapasztalt? Charmaine önkéntelenül összerezzent, de még mindig nem vallotta be, hogy már régóta szedi a tablettát. Normális helyzetben sem elégedett meg egyetlen védekezési módszerrel, nemhogy egy olyan férfi esetében, mint Ali herceg, aki mindeközben hajthatatlanul folytatta meggyőzési kampányát.

– Nem természetes elválasztani két egymásba illő testet. Azt mondják, néhány nő automatikusan eléri a csúcspontot, ha érzi, hogy a partnere is készen áll. Állítólag az ilyen élmény lelkileg is sokkal felemelőbb.

Ha a herceg azt tervezte, hogy monológjával ledönti a lány szíve körüli falakat, hát nagyot tévedett. Épp ellenkező hatást ért el, s Charmaine visszanyerte régi öntudatát.

– Nem fogom mérgezni magam mindenféle hormonokkal. És ha csak egyszer is megfeledkeznél az óvszerről, soha többet nem látsz! – fenyegette meg Alit, aki kezdte belátni, hogy ha a háborút még nem is, de ezt a csatát elvesztette.

– Megteszem, amire kérsz – mondta végül lehajtott fejjel.

– Jó. Kérlek, most vigyél vissza a házhoz. Megfájdult a fejem.

A férfi félig aggódva, félig hitetlenkedve nézett a lányra.

– Ez igaz, vagy csak a társaságomból lett eleged?

– Tényleg fáj a fejem.

Ali nem sejthette, hogy a szavai régi emlékeket ébresztettek fel, melyeket Charmaine szeretett volna a lelke mély bugyraiban tartani. Akárhányszor feléledt benne a múlt, vérnyomása az egekbe szökött, s mindez elviselhetetlen fejfájáshoz vezetett.

– Migrénes vagyok – magyarázta most, mikor az első felvillanásokat érezte a homlokában. Általában ezután következett a gyilkos kalapácsolásos érzés az egész koponyájában, majd végezetül a teljes szervezetén eluralkodó rosszullét. – Be kell vennem a gyógyszeremet, és le kell feküdnöm egy kicsit, különben elfelejtheted a mai éjszakát.

– Gyere – pattant mellé a herceg, ahogy megértette, hogy komoly a helyzet.

Charmaine nem volt biztos benne, hogy Ali kedves gondoskodása valódi aggodalomról tanúskodik-e, mely része a személyiségének, vagy csupán az éjszakai programot félti. A férfi mindenesetre megható gonddal kísérte a szobájába vendégét, és mindent megtett, hogy a lány kényelembe helyezhesse magát.

Biztosította őt, hogy ha nem érzi jobban magát, a dísztermi vacsorát elhalasztják, és feltétlenül mindent a kedve és állapota szerint tesznek. Egy pohár vizet tett az ágy melletti asztalkára, hogy a tablettákat könnyebb legyen bevenni, majd elvonult a saját szobájába.

– Hívj, ha szükséged van valamire! Itt leszek – szólt még vissza az ajtóból.

Charmaine magára húzta a rózsaszín takarót, és bénultan bámulta a mennyezetet. Szinte várta, mikor kezdődik a kalapálás és a rosszullét, de egyik sem következett be. Úgy tűnt, idejében bevette a tablettáit. Az így kapott nyugalom ellazította, s egyben utat nyitott a könnyeinek is. Nem a régmúlt emlékei, hanem a friss események zaklatták fel.

Micsoda kavarodás! – kesergett.

Ali megkérdezte, valóban fáj-e a feje, vagy csak indokot keres, hogy elmeneküljön előle, és így utólag maga sem tudta, mi az igazság. Bár folyamatosan bizonygatta, hogy érzelmileg tökéletesen független a hercegtől, valójában épp az ellenkezője volt igaz. Elemi erő vonzotta hozzá, mely félelemmel töltötte el. Miért éppen ebbe a férfiba szeretett bele?

– Ó, jaj – sóhajtott hangosan, és patakokban csorogtak a könnyei. A sírás kimerítette maradék energiáját is, és hamarosan átmeneti megnyugvást adó álomba szenderült. ‘

Mindeközben Ali herceg a saját szobájában ült a számítógépe előtt, és az üzeneteit olvasta, élükön egy rövidet a sydneyi magánnyomozó-irodától. Meglepő módon nem beszámolót küldtek az átvilágítás eredményeiről, csupán arra kérték a herceget, mielőbb hívja fel őket telefonon. Amint ezt megtette, kapcsolták az iroda vezetőjét, Ryan Harrist, akit jól ismert korábbi megbízásai idejéből.

– Köszönöm, hogy felhívott, felség – üdvözölte őt a magánnyomozó. – Személyesen szerettem volna beszélni önnel a hölgyről, akinek a hátterére kíváncsi volt. Ne haragudjon, de a körülmények ismeretében jobbnak látom nem megnevezni az illetőt. Sajnos, gyakran lehallgatják a telefonokat, és az internet sem feltétlenül biztonságos.

– Értékelem a diszkrécióját – vetette közbe Ali türelmetlenül. – Ilyen jellegű vizsgálatoknál elővigyázatosnak kell lenni. De árulja el, mit tudtak meg!

– Az elmúlt napokban fülünkbe jutott egy pletyka, mely az érintett hölgy ismertségét tekintve komoly problémává válhat. Ha tovább kérdezősködünk, szándékunk ellenére láncreakciót indíthatunk el, ami különösen igaz, ha hírességről van szó. Szerettem volna megbeszélni önnel, hogy folytassuk-e a kutatást.

– Miféle pletyka kering? – kérdezte a herceg aggodalmasan.

– A célszemély szülővárosában valaki azt állította, hogy a hölgy testvére, aki leukémiában szenvedett és halt meg, valójában a lánya volt.

Ali nem akart hinni a fülének. A lánya? Ijedtében oly erősen kapaszkodott a telefonkagylóba, hogy az ujjaiból kiment a vér.

– Hogy miként voltak képesek titokban tartani ezt, nem tudom – folytatta Mr. Harris –, főleg a hölgy ismertségét tekintve. Gondolom, a bajban összetartott a család. Az információt egyébként a helyi szálloda bárjának felszolgálójától kaptuk, feltételezem, irigység vagy féltékenység bírta rá, hogy beszéljen. Tovább egyelőre nem akartunk kutatni, hiszen ha folytatjuk a kérdezősködést, azzal hitelt adunk a történetnek, és valószínűleg nem tartana sokáig, hogy a bulvársajtó is szagot fogjon. Megfordult a fejemben, hogy ez talán ellentétes a szándékaival, felség.

– Nagyon köszönöm a körültekintését! Kérem, azonnal fejezzék be a nyomozást, és semmisítsenek meg minden dokumentumot és feljegyzést az üggyel kapcsolatban. Természetesen a teljes honoráriumát kifizetem, és a bonuszt is, amelyről beszéltünk. Nagyon hálás vagyok a diszkréciójáért! Nem fogom elfelejteni önnek.

Ali letette a kagylót, és kábultan meredt ki az ablakon. Vajon ez lenne az igazság? De miért tagadta le a saját gyermekét Charmaine? Mi állhatott a háttérben?

Szégyen? Nem tűnt olyan típusnak, aki szégyellné, hogy egyedülálló anya.

Becsvágy? Akkor miért szülte meg egyáltalán a gyereket?

Egy összetört szív? Ez tűnt a leglogikusabb válasznak. Elcsábította valaki, majd csúnyán faképnél hagyta. Ez nemcsak a hazugságot magyarázná meg, hanem Charmaine hozzáállását is a férfiakhoz és a szexhez. Persze egy szerelmi csalódásnak még nem kellene a gyermek letagadásához vezetnie, de Charmaine elég szélsőséges jellem. Szélsőséges és cinikus.

Ali még mindig mozdulatlanul bámult ki az ablakon. Általában megnyugtatta a látvány, a káprázatos dombság, mely a naplemente fényében aranyozott takaróba burkolódzott, de most észre sem vette a természet szépségét. Gondolatai a lány és a saját érzései körül forogtak.

Hogy szerethetett bele egy ilyen nőbe? Azt hitte, ha megismeri a múltját, az hatalmat ad a kezébe, mellyel kedve szerint irányíthatja a kapcsolatukat. Ehelyett döbbenet követte a megismerést, s az a bizonyosság, hogy a viszonyuk nem folytatódhat. Legalábbis nem úgy, ahogy azt a herceg korábban remélte.

Persze Charmaine már többször kinyilatkoztatta, ő hogyan képzeli a közös jövőjüket, s ez most a férfi számára is reálisnak tűnt. Csak szex, semmi több. A lány csupán szeretőnek akarta megtartani Alit, míg rá nem un. Az sem számított neki, ha hűtlen lesz hozzá. Sőt szinte elvárta, hogy az legyen!

A herceget elkeserítette a felismerés, hogy Charmaine milyen kevésre tartja őt. Valószínűleg elvetemült nőcsábásznak hiszi, aki érzelmek híján is

lelkiismeret-furdalás nélkül ágyba bújik bárkivel. És ez nagyon bosszantotta a férfit, főleg mert… mert igaz volt minden egyes vádpont. Az elmúlt tíz év alatt pontosan ilyen gazfickóvá vált. Hidegvérrel bolondította a nőket, szinte válogatás nélkül. Charmaine-nel azonban nem volt hidegvérű. A vonzalom iránta oly erős volt benne…

Ali nagyot sóhajtott. Nem akarta ezt a szerelmet. Az adott körülmények között az lenne a legjobb, ha csak a testét kívánná a lánynak, de hol van az már! Mert ez a kapcsolat sokkal többről szól! A szombat éjszakák, a lopott pásztorórák már nem tűntek kielégítőnek számára. Több kellett neki, sokkal több. De hogyan bírja rá Charmaine-t, hogy gyakrabban találkozzanak? Hogyan vegye rá, hogy éljenek együtt?

11. FEJEZET

– Ugye örülsz, hogy elmúlt a fejfájásod? – kérdezte Ali, miközben Charmaine fölé hajolt, hogy csókot leheljen a nyakára.

A lány megborzongott, és oldalra fordította a fejét, hogy a férfi szabad utat találjon a csókjainak. Tikkadtan feküdt a herceg hálószobájában, az óriási franciaágy közepén. Pulzusa csak lassan csillapodott le a heves szeretkezés után. A férfi az ajkával végigsimította a hátát, majd elidőzött egy keveset a csípőjénél. Mindeközben kezével a két combját simogatta, majd közéjük csempészte az ujjait, hogy megtalálja a lány legérzékenyebb pontját.

Charmaine hangosan felsóhajtott, és legszívesebben könyörgött volna a hercegnek, hogy ismét egyesüljön vele, még akkor is, ha csak néhány perccel korábban váltak szét.

– Ali…

– Igen, édes?

– Ó, igen! – kiáltotta válasz helyett.

– Légy türelmes – suttogta rekedten a férfi –, még nem tartunk ott.

De igen! – szerette volna mondani a lány, de szavak nem jöttek a szájára. Ismét közel járt a csúcshoz, s ez már a második orgazmusa lenne, mióta bekopogtatott Ali ajtaján.

Mikor felébredt a délutáni pihenéséből, már sötét volt. A fejfájásnak nyomát sem érezte, viszont percről percre erősebben vágyakozott a férfi után. Hideg zuhanyozással próbálta lelohasztani az izgalmát, de épp ellenkező hatást ért el vele. Hiányérzete oly erőssé vált, hogy felkapta a rózsaszín köntösét, és a szobájukat összekötő ajtóhoz sietett. Se fehérneműt, se sminket nem tett magára. Nem is kellett, amúgy is kipirult az arca.

Mikor Ali ajtót nyitott, egyikük sem szólt egy szót sem. Nem kellett, a tekintetük mindent elmondott. A férfi felkapta a lányt, és a hálószobájába vitte. Gyengéden az ágyára fektette, és kibontotta a köntösét. A csodás látványtól és a lány izzó pillantásaitól izgalma azonnal fellángolt, s rögtön be is hatolt Charmaine testébe. A lány nem bírta soká, fél percen belül elérte a csúcsot, a férfi azonban nem. Inkább visszahúzódott, és csókokkal, simogatással kényeztette Charmaine-t, míg az ismét örömmel fogadta testük egyesülését.

Ali most csókjaival tovább kényeztette a lány csípőjét, majd borostás arcát is a combjához nyomta. Charmaine felsóhajtott, s önkéntelenül megemelte a fenekét. Ezt látva, a férfi egy párnát csúsztatott alá, s a lányban feléledt a remény, hogy az újabb szeretkezés máris bekövetkezik. A herceg azonban váratott magára, inkább tovább simogatta szerelme combjának belső oldalát az ajkával és szúrós állával. Oly közel járt vágyai középpontjához, hogy a lány érezte a férfi forró leheletét a legérzékenyebb testrészén.

Charmaine felnyögött a vágytól, és lassan ide-oda mozgatta csípőjét, de még mindig nem kapta meg, amit kívánt. Helyette a férfi a nyelvével kerülgette a lány intim pontjait, s ahogy egyre mélyebbre hatolt, Charmaine ismét a csúcspont közelébe került. Igyekezett uralkodni magán, a férfival együtt akarta átélni a nirvánát, de az csak tovább fűtötte a vágyait. Végül azonban ő sem bírta tovább, s kitöltötte azt a belső űrt, amely csak rá várt a lányban.

Térdére húzta a kedvesét, miközben a mellét markolta. Charmaine levegő után kapkodott izgalmában. A szerelmeskedésnek ezt a módját tegnap mutatta meg neki a herceg, akkor a nappali szoba zöld szőnyegén tisztelegtek így a szerelem istennője előtt. A pozíció különösen tetszett a

lánynak, kiváltképp azért, mert a férfi nem láthatta a tekintetét, amikor mindketten egyszerre elérték a csúcspontot. Nem akarta, hogy lássa, öröme minden alkalommal fokozódik, s hogy percről percre többet érez iránta.

Mikor érezte, hogy Ali is közel jár a kiteljesedéshez, lehunyta a szemét, hogy csupán a belső érzékszervei működjenek, és még intenzívebben élhesse meg a pillanatot. Mindketten hangosan nyögtek a mámortól, s a férfi egyre erősebben szorította magához a lány testét. Egy örökkévalóságnak hatott az orgazmusuk, míg végül bágyadtan, de még mindig összefonódva leereszkedtek az ágyra.

– Hihetetlen, drágám – súgta a férfi – de együtt csodákra vagyunk képesek.

Charmaine háttal feküdt Alinak, és végtelenül örült ennek, mert boldogságában könnyek környékezték. Ebben a pillanatban váratlanul megszólalt a telefon. A herceg káromkodott egyet az anyanyelvén, majd a kagylóért nyúlt. Charmaine tartott tőle, hogy szétválnak, és a férfi észreveheti a könnyeit, ezért igyekezett magához ragadni a kezdeményezést és visszahúzódni a kellő távolságba, a férfi azonban nem eresztette.

– Maradj! – szólt rá szinte parancsolóan.

Mivel még mindig egyesülve feküdtek egymás karjában, Charmaine minden szót hallott a telefonból. Bár arabul beszéltek, nyilvánvalóan egy nő volt a vonal másik végén. Mikor aztán Ali ijedten felkiáltott, hogy „Nadia!”, nem maradt több kérdés megválaszolatlanul. Tehát ő volt az, a herceg nagy szerelme, aki miatt el kellett hagynia a hazáját.

Az ismeretlen nyelv ellenére a lány a hangsúlyokból érteni vélte a beszélgetés lelki oldalát. Először meglepődés hallatszott, majd aggodalom, végül nyájas vigasztalás. Hogy merészel bájologni egy másik nővel, miközben még mindig őt öleli? Charmaine mélységes bánatot és csalódottságot érzett. Nem tudta megmondani, miért, hiszen tisztában volt vele, kié a férfi valódi szerelme, de valahol a lelke mélyén mégis remélte, hogy szereti őt, hogy több neki csupán szexuális játszótársnál.

Ismét megpróbált elválni a herceg testétől, de az nem eresztette, még erősebben magához szorította őt. Egyértelmű volt, ki az erősebb kettejük között, Charmaine-nek esélye sem lehetett felvenni a harcot. Ha pedig

hisztérikusan próbálna szabadulni, az biztosan elárulná, hogy féltékeny. Reakciója legalább neki megmutatta, mit érez a férfi iránt. Már nem csupán testi vonzalomról volt szó, fülig szerelmes lett belé. Hirtelen nem bírt tovább a könnyeivel, s halkan utat engedett nekik. Itt fekszik, a szeretett férfi karjában, fantasztikus mámor után, miközben szerelme az élete örök asszonyával cseveg. Micsoda szánalmas helyzet!

Ali végre letette a telefont, s egy percig teljes csönd honolt a szobában. Aztán a herceg, egészen váratlanul, mintha mi sem történt volna, ismét Charmaine-nel kezdett foglalkozni. Simogatta a hasát és a mellét, tudomást sem vett róla, hogy a lányt csak úgy rázza a zokogás.

Charmaine szíve szerint most akár a hisztis nő szerepét is elvállalta volna, csak hogy szabaduljon a megalázó helyzetből, de a teste túl izgatott volt ahhoz, hogy engedelmeskedjen. Alig várta, hogy a kényeztetés folytatódjék.

– Hol is hagytam abba? – bújt közel hozzá Ali, és kezével a lány keblét kényeztette. Ahogy a bimbókat megérintette, Charmaine önkéntelenül összerezzent.

– Ne mozogj! – kapta az utasítást.

– Az ördögbe veled! – fakadt ki. – Akkor és úgy mozgok, ahogy akarok. Elegem van az előírásaidból!

Ali nagyot sóhajtott, de nem vette észre, honnan fúj a szél.

– Szerelmem, sosem leszel igazán jó az ágyban, ha nem vagy kész tanulni és edzeni a türelmedet.

– Nem vagyok a szerelmed, és nem is leszek az! És ellentétben veled, én nem szeretem, ha megpróbálnak uralkodni felettem.

– Úgy érzed, én uralkodni akarok feletted? – kérdezte meglepetten a herceg.

– Miért, talán nem akarsz?

– Nem hiszem, hogy bárkinek is sikerülhetne tökéletesen megszelídítenie téged. Azt gondolom, minél nagyobb önuralmat mutat egy asszony a nyilvánosság előtt, annál zabolátlanabb a valóságban. De nem értem, miért nem élvezed, hogy átadhatod nekem a felelősséget. Nem szabadít fel a gondolat, hogy más gondoskodik a boldogságodról? Tudod,

hogy én tökéletesen alkalmas vagyok rá, hogy boldoggá tegyelek. Hiszen ezért jöttél ma este hozzám, és ezért fogsz minden egyes alkalommal hozzám jönni, amikor csak akarom.

– Álmaidban – dühöngött Charmaine, de mérge hamar elenyészett. Ali pontosan tudta, hol érintse meg, hogy a mámorító bizsergés magával ragadja.

– Most mozoghatsz – súgta a fülébe kéjesen néhány perccel később, és a lány szívesen meg is tette volna, ha nem fúj riadót az önérzete. Most megmutatom, hogy nekem nem parancsolgathat! – határozta el. Nem és nem!

Aztán mégis megtette…

12. FEJEZET

Ali herceg alig akarta elhinni, hogy miután péntek este leszálltak a Regency Hotel tetejére a helikopterrel, Charmaine nem kísérte el a lakosztályába. Elég időt vesztegetett el a héten, jelentette ki tudatosan sértő szándékkal, hiszen az új anyagi helyzetére való tekintettel sok tennivalója lesz az alapítvánnyal. Majd jelentkezik, fűzte hozzá, és magára hagyta a szerelmes férfit.

Sem a telefonszámát, sem a címét nem hagyta meg, bár Ali rég ismerte mindkettőt.

Miután a mérge elszállt, a herceg arra jutott, hogy ismét a lány büszkeségének köszönhetik az elkeserítőre sikeredett búcsút. Annak az átkozott büszkeségnek! De aztán a saját önérzete is szót kért. Bármennyire vágyakozott is a lány után, nem kereste fel egész hétvégén. Ki akarta várni, míg Charmaine keresi meg őt. Hogy ez előbb-utóbb bekövetkezik, afelől semmi kétsége sem volt. Azok után, amit együtt átéltek, lehetetlen, hogy ne legyenek elvonási tünetei. Hiszen neki is voltak…

Egy egész hét telt el anélkül, hogy keresték volna egymást. Charmaine hét napja nem látta a szeretett férfit, hét napja élt testi-lelki kínok között, álmatlan éjszakákkal. Hogy elterelje a gondolatait, késő estig dolgozott, s nappal sem kímélte magát. Kórházi vezetőkkel, rákspecialistákkal,

építészeti kivitelezőkkel találkozott. Néhány nap alatt döntések tucatjait hozta meg, sínre tett kórházi bővítéseket és kutatási projekteket. Megegyezett ingatlankereskedőkkel, hogy vásároljanak a kórházakhoz közel apartmanház építésére alkalmas telkeket, hogy a beteg gyerekek a közelükben tudhassák a családjukat. Autókat vásárolt, hogy a nehezebb körülmények között élő érintettek is mindennap el tudják vinni a gyermeküket kezelésre.

Legalább húsz órát dolgozott naponta, remélve, hogy így enyhül az Ali hiányából fakadó fájdalma, s az idő nemcsak a vágyait, de a szerelmét is lehűti valamelyest. Emellett küzdenie kellett egy kisördöggel is, mely folyvást azt suttogta neki, hogy hívja fel a férfit, ne emésszе magát tovább. Végül elérte célját az az átkozott hang a fejében. Pénteken nem bírta tovább, s már kora reggel telefonált a Regency Hotelbe, hogy szobát foglaljon magának, ahol majd átöltözhet, és ahová, ha kell, vissza is vonulhat. Mikor hazatérőben voltak a herceg birtokáról, Ali említette, hogy a barátai minden péntek este kevéssel nyolc óra előtt érkeznek a lakosztályába, majd úgy éjfélig kártyáznak. Akkor azzal a hátsó szándékkal árulta ezt el, hogy talán Charmaine vele marad éjszakára, de a lány számára az a gondolat, hogy csak egy ajtó válassza el mindenféle gazdag zsugástól – többek között a legkedvesebb barátaitól, Renée-től és Ricótól miközben ő felhevülten várja a parti végét, nem látszott elviselhetőnek. Legalábbis nem az önbecsülése számára. Akkor sem tette ki magát ennek a megaláztatásnak, és most sem volt hajlandó rá. Valami mást kellett kitalálnia, és sürgősen, mert fizikai fájdalmat okozott neki a férfi hiánya.

Nem sokkal azután, hogy Ali herceg helikoptere leszállt a Regency tetején, csörgött is a telefon a lakosztályában. A hang, amely üdvözölte, óriási megkönnyebbülést és örömöt okozott neki. Charmaine arra kérte, hogy találkozzanak még a kártyaparti előtt. Vajon azért ilyen sürgős neki, amiért ő reménykedve gondolta? Ali nem mert rákérdezni, megelégedett azzal, hogy láthatja vágyai asszonyát.

Teste a lány elképzelt látványától is tűzbe jött, s ettől hirtelen megijedt. Be kell bizonyítania önmagának, és persze elsősorban Charmaine-nek, hogy nem csupán testi vonzalom van közöttük. A lánynak éreznie és értenie kell,

hogy ez több annál. Váratlanul pánik lett úrrá rajta. Csak nem azért jön el hozzá Charmaine, hogy személyesen közölje, meggondolta magát, és mégsem akarja folytatni a kapcsolatukat? Remélhetőleg nem…

Kusza gondolatok kavarogtak a fejében, a pánik áthatotta egész lényét, mikor megszólalt a csengő. A lány tehát az ajtó előtt áll, tudatosult benne. A felismerés kitisztította az elméjét, s hirtelen ráébredt, egyetlen lehetősége van arra, hogy békét találjon az életében. Mégpedig az, ha sosem kell többé Charmaine nélkül lennie, ha mellette aludhat el és ébredhet fel, ha élete minden percében érezheti, hogy mellette áll, hogy övé a szeretett nő. Elhatározta, ha törik, ha szakad, feleségül veszi a szerelmét.

Lassan lépkedett az ajtó felé, mintha ezzel is fokozni akarná mindkettejük vágyát, vagy talán azért, hogy ha mégis kosarat kap, az minél később következzen be. Mikor végre kitárta az ajtót, elakadt a lélegzete. Charmaine gyönyörű volt, még szebb és kívánatosabb, mint ahogy emlékezett rá. Minden porcikája ismét felizzott, ha akarta volna, sem tudta volna titkolni, mit kíván a teste-lelke.

Egy szót sem szóltak, csak belépett a lány az ajtón, és nézték egymást. Charmaine könnyű nyári ruhát viselt, mely látni engedte, hogy nincs alatta melltartó. Kívánságuk csak úgy sütött a tekintetükből, egymást hergelték bele a mind elviselhetetlenebb vágyakozásba.

Végül Charmaine magához rántotta a herceget, felhúzta a szoknyáját és széttárta a combját. A férfi legnagyobb megdöbbenésére a szoknya alatt semmi sem volt, ami közéjük állhatott volna. A látvány teljesen elkábította.

– Gyere! Nem bírom tovább – sóhajtott a lány, s a falnak dőlt.

Ali sem bírt már magával, de hirtelen eszébe ötlött, milyen fenyegetést kapott korábban. Ha csak egyszer is védekezés nélkül akarná magáévá tenni a lányt, az örökre elhagyja. A félelem, hogy ez esetleg bekövetkezhet, áttört ködös tudatán, és épp indulni akart óvszerért, mikor Charmaine ismét erősen megrántotta.

– Hagyd, szedek tablettát. Már évek óta. Légy spontán! Úgyis meg akartad mutatni, milyen, ha semmi sem választ el bennünket.

A herceg nem tudott mit felelni, de engedett a csábításnak, s heves mozdulatokkal egyesültek. Szinte azonnal elérték a csúcspontot, előbb

Charmaine, majd röviddel utána Ali is. A férfi élvezete minden képzeletet felülmúlt, tapasztalt múltja ellenére új élményben volt része. Kábulatában sokáig nem hallotta meg, hogy a lány halkan zokog mellette.

– Charmaine, drágám, mi a baj? – kérdezte aggodalmasan.

A lány nem felelt, könnyei záporától levegőt is alig kapott, Ali felemelte, és a hálószobájába vitte, hogy az ágyára fektesse. Nem tudta, mitől keseredett így el a szerelme, de nem bírt szabadulni a gondolattól, hogy nagy hibát követett el, amikor engedett a csábításnak, és védekezés nélkül tette őt magáévá. Lehet, hogy próbatétel volt, és ő csúfosan elbukott? Tanácstalanul állt a lány fölött, aki görcsbe rándulva zokogott rendületlenül. Végül úgy döntött, megpróbálja menteni a menthetőt, megmutatja, hogy őszintén szereti. A lány mellé feküdt, és gyengéden simogatta a haját.

– Nyugodj meg, szerelmem! – vigasztalta.

– Te ezt nem értheted – hüppögött Charmaine. – Ez az én… büntetésem.

– Hogy érted ezt? Miféle büntetésed? És miért?

– A legnagyobb bűnért, amelyet ember elkövethet.

– Ugyan, drágám, milyen bűnt követhettél te el?

– Rossz anya voltam – zokogott tovább Charmaine. – De miért is mondom el neked? Megundorodsz tőlem!

– Tőled undorodni, édes? En szeretlek, ahogy még ember nem szeretett senkit. Hiszen érezned kell!

A lány nem akart hinni a fülének. Micsoda hazugság! – gondolta. A görcs enyhültével a férfi felé fordult, hogy szembesíthesse őt a szavaival.

– Hogy mondhatsz ilyet? Tudom, hogy nem igaz! Hallottam, milyen gyengéden és szeretetteljesen beszéltél Nadiával. Nem emlékszel? Melletted feküdtem mindvégig, és te nem szégyelltél bájologni vele, míg bennem voltál.

Ali szinte teljesen elfelejtette az eset körülményeit, s most végtelenül bánta, hogy nem osztotta meg már akkor azt a beszélgetést a szerelmével. Akkor nem tűnt lényegesnek, most viszont nagy bajt is okozhat. Mérges volt magára, de a tény, hogy a lány féltékeny, arra a reményre adott okot, hogy többet érezhet iránta, mint csupán testi vágyat.

– Édesem, nem Nadia az a nő, akit szeretek. Abban sem vagyok már biztos, hogy korábban tényleg szerettem. Akkoriban elkényeztetett fiatal csődör voltam, akinek sosem mondtak nemet. Gondolom, azért, mert Nadia nem lehetett az enyém, erősebbnek hatottak az érzéseim, mint amilyenek valójában voltak. Az igazi szerelmet csupán azóta ismerem, amióta beléd lettem szerelmes. Nadia aznap azért hívott fel, hogy elmondja, rákot állapítottak meg nála.

– Rákot? – kérdezte Charmaine, miközben kezdett alábbhagyni a zokogása.

– Igen, méhnyakrákot. De az orvosok bizakodóak, azt mondják, idejében fedezték fel a kórt. Ám Nadia nagyon megrendült, és tisztázni akarta életének titkait. Bevallotta a bátyámnak a közöttünk megesett dolgokat, de meglepetésére a férje már mindent tudott. És titkon azon aggódott, hogy a felesége esetleg még mindig engem szeret. De Nadia elmondta neki, hogy sosem volt olyan boldog, mint vele, és nincs ember a világon, akit jobban szeretne, mint a testvéremet és a közös fiukat. Együtt döntöttek úgy, hogy felhívnak engem, és tisztázzák, én hogyan állok a kérdéshez. Féltek, hogy még mindig kínoz a szerelmi bánat, emiatt nem nősülök meg és nem alapítok családot. De megnyugtattam őket, hogy végre találtam valakit, akivel össze szeretném kötni az életemet. Valakit, aki végtelenül boldoggá tesz, aki nélkül semmit sem érnek a napjaim.

– Tényleg el akarsz venni feleségül?

– Mindennél jobban szeretném!

– De nem lehet… Nem is ismersz. Én rossz ember vagyok.

– A gyerek miatt, akinek, úgy érzed, rossz anyja voltál? – Ali igyekezett palástolni, hogy már részben ismeri a történetet.

– Becky… Beckynek hívták. – Charmaine könnyei még erősebben törtek elő. – Hatéves korában halt meg… leukémiában. Sosem tudta meg, hogy én vagyok az anyja. Azt hitte, a testvérem.

Ahogy kibökte a vallomást, ismét összetört. Reszketett a zokogástól, még úgy is, hogy Ali szorosan átölelte. A férfi aztán addig simogatta, míg a kétségbeesése enyhült annyira, hogy újra meg tudott szólalni:

– Ne haragudj. Szörnyen érzem magam. Nagyon felzaklat, ha beszélnem kell erről.

– Mégis meséld el! – biztatta Ali. – Ha összeházasodunk, nem kell titkolódznunk egymás előtt.

Charmaine bénultan nézett a herceg szemébe.

– Komolyan gondolod? Mármint, hogy szeretsz, és el akarsz venni feleségül? Nem csak azért mondod, hogy minden kívánságodat tejesítsem az ágyban?

Ali önkéntelenül felnevetett.

– Édesem, a folyosói jelenet után szerinted hazudnom kell, hogy megkaphassalak?

A lány felidézte a bejáratnál történteket, és elvörösödött.

– Nem tudom, mi ütött belém. Még sosem csináltam ilyesmit. Igaz, hogy nem is szerettem senkit.

Hogyan? Ali nem hitt a fülének. Remélte ugyan, hogy a lány nem csupán szexuális örömökért van vele, de ezt a saját szájából hallani… Hihetetlen!

– Mi van a gyerek apjával? Nem szeretted?

– Kit, Johnt? Te jó ég, dehogy! Akkor ismertem meg, mikor tizenhat évesen először jöttem Sydneybe modellkedni. Nagyon imponált, hogy elhívott egypárszor vacsorázni, meg partikra. Jóképű volt, vonzó, és szemtelenül gazdag. Persze jóval idősebb is nálam, talán harminc. Egyik alkalommal felhívott magához még egy italra, és én ostoba módon vele mentem. Pedig már a vacsoránál is bőven ittam… – Charmaine hüppögött szégyenében.

Aha, gondolta a herceg. Szóval ezért volt vele szemben is ellenséges, és ezért nem ivott alkoholt egyáltalán. Kezdte megérteni a lány viselkedését.

– A mocsok, kihasználta, hogy ittas voltál.

– Nem, ennyire nem volt civilizált a dolog.

Ali ereiben megfagyott a vér.

– Megerőszakolt?

A lány nem szólt semmit, csak bólintott.

– Remélem, börtönbe jutott, vagy megölöm! – csattant fel a férfi.

– Elkéstél – felelte hidegen Channaine. – Már meghalt. Kábítószer-túladagolás – fűzte hozzá.

– Allah igazságos – emelte az égre a szemét Ali.

– Valójában nem is emlékszem az aktusra. Tett valamit a poharamba. Tudom, hogy furcsán éreztem magam, és ledőltem a kanapéra. Onnantól másnap reggelig űr van az emlékezetemben. Mikor felébredtem, meztelenül feküdtem az ágyában, s tudtam, hogy… csinált velem ezt-azt, míg eszméletlen voltam. Viszont bizonyítani nem tudtam az erőszakot. Nem véreztem, nem voltak rajtam verés nyomai, semmi. Kérdőre fogtam, és ő bevallott mindent. De rögtön meg is fenyegetett, hogy ha a rendőrségre megyek, csak magamból csinálok bolondot, mert bizonyítékom nincs ellene, és az apja amúgy is befolyásos ember. Én persze mégis elmentem. Én hülye!

– Miért? Mi történt?

– A szokásos. Kínos vizsgálat a kórházban, ahol persze semmi nyomát nem találták erőszaknak. Mikor a rendőrök kihallgatták, John beismerte, hogy többször is közösült velem, de persze az ő igazát támasztotta alá az is, hogy önként mentem fel a lakására. Mindegy, nem is ez volt a legrosszabb. A durva rész a fényképekkel kezdődött.

– Micsoda? – Ali nem hitt a fülének, s kezdett hányingere lenni a történettől.

– Lefényképezett mindenféle pozícióban. Természetesen meztelenül. Sajnos némelyik képen félig nyitva volt a szemem. Szerintem egyértelműen látszott, hogy nem vagyok magamnál, de a rendőrök úgy vélték, a szexuális mámor miatt.

A férfi mélyet sóhajtott. Egyre jobban értette a lány reakcióit, félelmeit és hazugságait.

– Azt mondta a rendőröknek, hogy kezdő, de becsvágyó modellecske vagyok, aki szívesen kínálta fel magát, hogy némi támogatást kapjon a kezdéshez. Mivel viszont ő nem akart többet egyéjszakás kalandnál, bosszút akartam állni rajta a vádaskodással. Az apja azonnal megbízott egy sztárügyvédet, így aztán pillanatok alatt minden vádpontot ejtettek ellene.

– Nem szeretnék érzéketlennek tűnni, szívem, de az adott körülmények ismeretében meg kell kérdeznem, miért nem szakíttattad meg a terhességet?

– Eleinte nem vettem tudomást róla, aztán, mikor nem kaptam meg egy munkát, mert már kezdtem hízni, kénytelen voltam szembenézni a tényekkel. Azt hazudtam az ügynökömnek, hogy beteg vagyok, és hazautaztam a szüleimhez, akik nagyon megértők voltak. Ideg-összeroppanást kaptam, és örökbe akartam adni a gyereket. Anyám azonban tudta, hogy idővel megbánnám, így azt javasolta, tegyünk úgy, mintha ő várna babát. Ha a városba ment, párnát gyömöszölt a ruhája alá, s mindenkinek elhíresztelte, hogy kis testvérem lesz. Tudod, mi távol éltünk a várostól, egy szép kis farmon, ott senki sem járt, hacsak mi nem hívtuk meg. így mindenki tudta nélkül szülhettem meg a kislányt. Ahogy megvolt, alig vártam, hogy újra Sydneybe jöhessek. Biztosan elítélsz most, de hidd el, képtelen voltam szegényre ránézni anélkül, hogy ne a gonosz apja jutott volna az eszembe róla. Mikor megint itt éltem és dolgoztam, elhatároztam, nem fogom hagyni, hogy az egész életemet tönkretegye ez az emlék. Hajszoltam magam a munkában, habzsoltam az életet. Egyik szeretőt a másik után fogyasztottam, de senki sem tudott örömöt szerezni, úgyhogy idővel lezártam a férfiak ügyét. Végül cinikus, becsvágyó, önző kis liba lett belőlem, pontosan olyan, mint amilyennek John elmondott annak idején.

– Mikor bántad meg, hogy anyádnál hagytad a gyereket?

– Nem hirtelen történt, hanem szép lassan alakult ki bennem a hiányérzet. Mikor hazautaztam, mindig meglepődtem, milyen bájos és kedves kislány lett belőle. Rajongott értem, talán érezte, hogy több közünk van egymáshoz, mint két testvérnek. Eleinte aggódtam emiatt, később viszont örültem neki. Jól elkényeztettem, főleg a születésnapján és karácsonykor halmoztam el rengeteg drága ajándékkal. Talán kárpótolni akartam, nem tudom. A szüleim imádták, és nagyon jól bántak vele. Én pedig azzal áltattam magam, hogy Beckynek így a legjobb. – Charmaine-nek elakadt a szava, és ismét a könnyeivel küzdött. – Akkor eszméltem csak fel, mikor megtudtam, hogy beteg. Sosem felejtem el azt a telefonbeszélgetést anyámmal.

Elhallgatott, és fájdalmában összeszorította a szemét. Ahogy ismét kinyitotta, szívbe markoló tekintettel nézett Alira.

– Nem tudom leírni, annyira fájt. Mindent megpróbáltunk, hogy megmentsük, de hiába. Ritka típusú leukémiában szenvedett, és bár egy kis időre javulást hozott a kemoterápia, végül újult erővel tért vissza a kór.

Charmaine néhány percig csak kábultan feküdt, és átadta magát a fájdalomnak.

– Majdnem megőrültem. Végig kellett néznem, hogyan fogy el szegényből az élet, és semmit se tehettem érte. Szerettem volna magamhoz ölelni, elmondani neki, hogy én vagyok az anyukája, és hogy nagyon szeretem, de nem mertem. Túl önző dolog lett volna tőlem, ha ebben az állapotában a saját megnyugvásommal törődöm. így aztán anyám karjában halt meg, neki súgta utoljára, hogy „szeretlek, mami”. Jaj, Ali! – kiáltott fel fájdalmában. – Ölelj át!

A férfi engedelmeskedett, és szorosan magához ölelte zokogó szerelmét. Elhatározta, mindent megtesz, hogy rendbe hozza mindazt, ami Charmaine világában összetört, és szívből fakadó örömöt lásson a szerelme arcán.

13. FEJEZET

Miután Rico letette a telefont, értetlenül fordult pocakos felesége felé.

– Ali lemondta a ma esti kártyapartit – közölte, mintha azt mesélné, hogy váratlanul kormányválság tört ki.

Renée hasonló döbbenettel reagált.

– Te jó ég! Mi történt?

– Ismered Alit. Csak annyit mondott, hogy vészhelyzet van.

– Biztos nő van a dologban – vélekedett a kismama.

– Ugyan, egy nő miatt nem mondaná le a pókerezést.

– Talán végre talált valakit, aki feledteti a Dubarban hagyott szerelmét.

– Hm, lehetséges volna, hogy…

– Micsoda?

– Emlékszel, hogy két hete nem érted el Charmaine-t? És mikor előkerült, akkor sem árulta el, hol töltötte az előző napokat.

– Csak nem arra célzói, hogy…

– De, pontosan arra!

– Ugyan!

– Nem ismered Alit – erősködött Rico.

– Te viszont Charmaine-t nem ismered! Ali egyáltalán nem az esete, túl „macsós”.

– Fogadunk? – Renée felnevetett.

– Szívesen, bár nem illik úgy fogadni, hogy biztos vagy a győzelmedben.

– Nem baj! – hősködött Rico. – Fogadok veled, hogy a holnapi lóversenyen dicső barátunk Charmaine-nel jelenik majd meg.

– Rendben. Mi legyen a tét?

– Mondjuk az, hogy ki ad nevet a gyerekeknek.

Hónapok óta azon vitáztak, hogy olasz vagy angol keresztnevet adjanak-e a babáknak. Renée nevetve rábólintott a javaslatra, bízván abban, hogy úgyis ő nyer.

Ahogy Charmaine kilépett Ali herceg fürdőszobájából, szerelme keresésére indult. A királyi lakosztály jó pár helyiségből állt, így eltartott egy ideig, míg a nyomára akadt. A férfi épp egy tálaló kocsit tolt a terasz felé. Mikor észrevette az egy szál törülközőbe csavart lányt, alaposan végigpásztázta a szemével.

– Nocsak – incselkedett Channaine – mit forgatunk a fejünkben?

– Nem azt, amire gondolsz.

– Kár!

– Szeretném, ha elölről kezdenénk mindent. Meg kellene ismernünk egymást egy kicsit jobban, mielőtt újra összebújunk – mondta komolyan a férfi. – Arra gondoltam, ma este vacsorázzunk a teraszon, és beszélgessünk.

Bár Charmaine tudta, hogy éjfélnél tovább aligha bírják ki, egyetértett.

– Igazad van, jó ötlet. És Ali…

– Igen?

– Szeretlek, ezt tudnod kell, de… Kérlek, ne kényszeríts házasságra. Nem vagyok biztos benne, hogy működne.

Ali küzdött a kétségbeesése ellen, de azzal győzködte magát, hogy türelmesnek és persze óvatosnak kell lennie.

– Elég jól ismerlek már ahhoz, hogy tudjam, semmire sem kényszeríthetlek. Mégis meggyőződésem, hogy mi remek házaspár lennénk.

– És mi a helyzet a gyerekekkel?

– Mi lenne? – kérdezte aggodalmasan a herceg.

– Én… nem vagyok biztos abban, hogy szeretnék gyerekeket.

Ali kis szorítást érzett a szíve környékén, de ismét türelemre intette magát.

– Miért? A múltad vagy a karriered miatt?

– Ugyan, a karrier egyáltalán nem érdekel. Csupán pénzkereseti lehetőség, hogy az alapítványomat működtessem. Bármikor gond nélkül abbahagynám.

A herceg ezt már szívesen hallotta.

– Ha hozzám jössz, nem is kell dolgoznod. Annyi pénzed lesz a céljaidra, amennyit csak akarsz.

– Akkor is elvennél, ha sosem szeretnék gyereket?

– Igen.

– Csak így megadod magad?

– Igen – felelte a férfi nemes egyszerűséggel.

– O, Ali! – Charmaine odalépett hozzá, és gyengéden megsimogatta az arcát. — Drága bolond vagy. De én így szeretlek. Túlságosan is!

– Olyan nincs. Nem lehet túlságosan szeretni – válaszolta játékos kötekedéssel a férfi, és közben igyekezett megmaradni az eredeti elhatározásánál, hogy ma este csak beszélgetni fognak.

– Ugye tisztában vagy vele, hogy félóránál tovább úgysem bírjuk, hogy ne essünk egymásnak? – provokálta őt a lány.

– Igen – érkezett a válasz, mert már nem volt olyan megingathatatlan az esti programra vonatkozó korábbi terv.

– Persze, megpróbálhatjuk – kacérkodott tovább Charmaine, de közben a kezét lassan a férfi nadrágjába csúsztatta. – Segítsek megteríteni?

– Inkább ne! Ülj csak le kint, és uralkodj a kezeden!

– Majdnem elkaptalak, mi? – kacsintott a lány.

– Megbüntetlek érte.

– Alig várom – felelte Charmaine, és szexis léptekkel vonult a férfi előtt.

Ali mindeközben azon törte a fejét, hogyan „büntesse meg” a szerelmét.

– Jól van, nyertél – morgott Renée, miközben igyekezett megemészteni a tényt, hogy Ali valóban Charmaine társaságában jelent meg a lóversenyen.

– Persze hogy nyertem! – dicsekedett Rico. – Szóval lesz egy Angelina nevű lányunk és egy Alphonso nevű fiúnk. Micsoda öröm!

Renée majd felrobbant mérgében, de okosabb volt annál, hogy kimutassa az érzelmeit. Inkább megvonta a vállát.

– Rendben. Majd Angie-nek és Alfie-nak szólítom őket.

A férje csalódottan nézett rá.

– Minek adunk nekik szép olasz nevet, ha aztán ostoba, ausztrál beceneveket faragsz belőlük?

– Drágám, hadd emlékeztesselek, hogy anyádon és Alin kívül senki sem szólít Enricónak. Ausztráliában élünk. Ha egy név két szótagnál hosszabb, képtelenség megmenteni az egészet. Úgyis rövidíteni fogják az emberek. Úgyhogy kezdj hozzászokni az Angie-hez és az Alfie-hoz. Vagy talán az Ange és Alf még jobb lenne – játszotta a tűnődőt az okos kismama.

– Az még borzalmasabb lenne – szörnyülködött Rico.

– Persze, még mindig dönthetünk a Lisa és a Luké mellett…

– Elvesztetted a fogadást! Ne akard elvenni a jutalmamat! – morgott a férje, majd olaszul folytatta, és az asszony ismét örült, hogy nem érti a párja anyanyelvét. – Majd kitalálok valamit, amit nem tudsz lerövidíteni.

– Persze, drágám, nyugodtan. Nem sürgős. Addig is felkeresem a mosdót – mondta Renée, de hirtelen éles fájdalmat érzett a hasában, és képtelen volt felkelni a székéről.

– Édesem, valami baj van? – hajolt fölé aggódva a férje.

– Azt hiszem… – hebegte az asszony, és az ülés alá mutatott. Rico először azt hitte, kis baleset történt, de gyorsan rájött, hogy másról volt szó. A magzatvíz folyt el.

– Mi a gond? – szólalt meg egy hang a házaspár mögött.

Ali és Charmaine épp akkor ért oda, mikor Renée visszazuhant a székébe.

– Úgy tűnik, jönnek a babák! – kiáltott Rico, és hirtelen azt sem tudta, mit tegyen. Olvasott a szülésről, előkészítő tanfolyamra is jártak együtt, most mégsem jutott eszébe semmi, amit tanult.

Szerencsére a barátja megőrizte a hidegvérét, és gyors szervezésbe kezdett. Utasította a testőrét, hogy kerítse elő a sofőrt a limuzinnal, és megkért egy hoszteszt, értesítse a helyi mentősöket, hogy szükség van rájuk.

Néhány perccel később már saját autójukkal követték a kórház felé tartó mentőautót, melyben Renée és Rico együtt utazott.

– Még csak a nyolcadik hónapban van – mondta aggodalmasan Charmaine, mire szerelmese megfogta a kezét.

– Ne félj, minden rendben lesz.

Bár ő is ilyen nyugodt és biztos tudott volna lenni! De ha valaki, hát Charmaine igazán tudta, hogy az élet nem mindig igazságos. Bármennyire vágyott is Renée ezekre a babákra, a szeretete sem volt biztosíték arra, hogy épen és egészségesen jönnek a világra.

Szerencsére a klinika, ahol Renée-t egész terhessége alatt gondozták, igen közel esett a versenypályákhoz. Néhány perc alatt odaértek, és már tolták is az asszonyt a szülőszobára. Rico természetesen vele maradt, a barátaik pedig azt a feladatot kapták, hogy hozzák utánuk a kórházi csomagot.

Egy órával később azonban már ők is a váróteremben izgultak. Charmaine fel s alá járkált idegességében.

– Én nem lennék erre képes – mormolta maga elé, de Ali is meghallotta.

Értette, mire gondol a lány, és tőrként hatoltak a szívébe szavai. Oly nagyon szeretett volna gyerekeket élete szerelmétől, de el kellett fogadnia Charmaine döntését. Akár így, akár úgy, feleségül akarta venni öt.

Hirtelen felcsapódott a szülőszoba ajtaja, és egy kedves nővér lépett oda hozzájuk.

– Megszülettek a csemeték, és hála az égnek, mindkettő egészséges. Néhány napig még itt kell maradniuk megfigyelésen, de minden rendben

van velük. Az édesanya kért meg, hogy kísérjem be önöket hozzá.

Ali karon fogta a könnyekkel küzdő Charmaine-t, és együtt indultak el a kórtermek felé.

– Nem megmondtam, hogy minden rendben lesz? – mosolygott a férfi.

– De! Legközelebb hallgatok rád – érkezett a boldog válasz.

Beléptek a pihenőszobába, és Channaine azonnal odaszaladt a barátnőjéhez, és megölelte. Ahhoz képest, hogy csak az imént szült két gyermeket, Renée igen jó színben volt. Rico is ragyogott a boldogságtól, épp az anyjával beszélt telefonon, hogy elújságolja neki a nagy hírt.

Charmaine tekintete a Renée ágya melletti kiságyakra tévedt, és ekkor ismét könnyek szöktek a szemébe. Ott feküdtek az ikrek, békésen aludtak, és nem is tűntek olyan gyűröttnek, ahogy a lány elképzelte.

– O, Renée! Annyira édesek!

– Igen, azok – válaszolta a friss anyuka, és büszkén figyelte a csemetéit.

– Tényleg nagyon helyesek – szólalt meg Ali is.

Hazafelé Charmaine a gondolataiba merült, és egy szót sem szólt Alihoz. Még otthon sem tört meg a csend, de a férfi pontosan tudta, mi okozza a lány töprengését, és időt akart adni neki. Ha meggondolta magát, a gyermekvállalás ügyében, azt neki kell kimondania, ö nem akarta semmire sem rávenni.

Channaine csak akkor szólalt meg, amikor az ágyban feküdtek, szorosan egymásba gabalyodva egy vad szeretkezés után. . – Ali… – kezdte.

– Igen, drága?

– Tudod, jövő héten Olaszországba kell mennem. Hónapokkal ezelőtt elvállaltam egy munkát, és már igazán nem tudom lemondani.

– Értem.

– Aztán van még egypár megbízásom az év végéig, de azok főleg itthon. Azt hiszem, ezeket még végigcsinálnám.

– Persze, hiszen ez a munkád,

– Igen, de jövőre visszavennék kicsit a tempóból. Szeretnék hozzád költözni, ha nem bánod.

– Én jobban örülnék egy esküvőnek – jegyezte meg a férfi.

– Jól van, na! Tudtam, hogy ezt fogod mondani. Akkor szilveszteri nász lesz. Tarthatnánk a birtokodon, de csak szűk körben. Család és barátok, senki más.

– Jól hangzik. Bár ahhoz képest, hogy nem szereted, ha sürgetnek, elég sűrű programot terveztél.

– Tudod, nem szeretnék kövérnek látszani a képeken.

– Hogy értsem ezt?

– Úgy, hogy talán addigra várandós lehetek.

Alinak elállt a lélegzete.

– Holnap már nem veszem be a fogamzásgátlót, ha nem bánod.

– Én? Édesem, hát persze hogy nem bánom!

– Renée-t látva, ma este ráébredtem, hogy mégis szeretnék kisbabát. És ez alkalommal jó anyja leszek.

– Biztos vagyok benne, drágám, hogy te leszel a világ legjobb édesanyja – biztatta szerelmét a férfi, és boldogságában még szorosabban ölelte magához.

– Én nem vagyok ebben biztos, de mindent meg fogok tenni, hogy így legyen.

Ali a lány hajába fúrta az arcát, és csókolta őt, ahol érte.

– A világ legboldogabb emberévé teszel – fejezte ki az örömét.

– Boldogabb leszel, mint Rico?

– Enricónak szerencséje volt, belátom, de nekem sokkal nagyobb szerencsém van veled.

– Én inkább azt hiszem, én vagyok az, aki megnyerte a főnyereményt.

– Jó, egyezzünk meg abban, hogy mindketten szerencsések vagyunk – nevetett a herceg.

– Rendben, megegyeztünk – sóhajtott a lány.

UTÓHANG

Karácsony, egy évvel később

– Kinek az ötlete volt ez egyáltalán? – kérdezte Charmaine, miközben a fürdőszoba felé robogott kócos hajjal. – Mármint hogy mindenkit

meghívjunk karácsonyra.

– A tiéd, drágám – felelte vidáman a herceg, és borotválkozni kezdett.

– Megvétózhattad volna – nyúlt a hajkefe után Charmaine.

– Miért aggódsz ennyire? Cleo épp egy félórája hívott fel, hogy közölje, mindennel készen állnak. A hölgyek egész nap segítettek neki, úgyhogy már csak át kell öltözniük az ünnephez.

– Tudom, Renée és Dominique fantasztikusak voltak, Rico meg Charles pedig a gyerekekre vigyáztak. Azt hiszem, a szüleim jelenléte idegesít. Nem emlékszel, milyen furcsán viselkedtek az esküvőnkön? Úgy értem, nem igazán lelkesedtek érte.

– Édesem, természetes, hogy eleinte visszafogottak voltak velem. De mióta Amanda megszületett, elfogadták, hogy egy család vagyunk, és hogy őszinte és tisztességes a szándékom veled.

– Igazad van. Imádnak téged is, és persze Amandát is. De hát őt nem lehet nem szeretni, olyan édes. Alig öt hónapos és máris hódít!

– Vagyis az anyjára ütött, igaz?

– Pontosan tudod, hogy külsőre szinte semmit sem örökölt tőlem a leányzó. Úgy tűnik, te is a domináns génörökítők közé tartozol.

– Csak nem olvastad a könyvemet a lótenyésztésről? – csodálkozott a herceg.

Charmaine válasz helyett megvonta a vállát. Igyekezett könnyednek tűnni, de ez csak korlátozottan sikerült.

– Nem, de azon tűnődtem, most, hogy végleg itthon maradok, talán beleásnám magam kicsit mélyebben a tenyésztés témájába. Csak hogy értsem, mit is csinálsz nap mint nap. És Renée megígérte, hogy megtanít pókerezni, hogy együtt játszhassam veletek.

– De hiszen ez nagyszerű! – lelkendezett Ali.

– Örülök, hogy örülsz. Remélem, a másik karácsonyi ajándékomat is hasonlóan fogadod.

– Másik ajándék? Drágám, már kaptam tőled egy kamerát és csodás ruhákat meg könyveket is. Mit vettél még nekem?

– Ez nem olyan ajándék, amelyet venni lehet…

– Nem? – kérdezte gyanakodva a férfi.

– Úgy tűnik… hát, szóval lesz még egy kisbabánk!

– Hogyan? Én azt hittem, nem lehet teherbe esni, amíg egy nő szoptat.

– Már nem csak anyatejet kap a gyerek – magyarázta Charmaine szinte bocsánatkérően. – Furán éreztem magam az elmúlt napokban, és csináltam néhány tesztet. Mindhárom pozitív lett. Még nem voltam orvosnál, de azt hiszem, egy kisbaba van a pocakomban.

Ali örömében mindent elhajított, és ahogy volt, borotvahabos arccal ölelte magához a feleségét.

– Egy újabb kisbaba! A legcsodálatosabb ajándék, amelyet valaha kaptam.

– Talán most kisfiú lesz – folytatta a lány.

– Az jó lenne – meredt a távolba a férfi. – De egy második kislánynak is nagyon örülnék.

– Én viszont azt gondoltam…

– Néha túl sokat gondolkozol, drágám!

Charmaine nagyot sóhajtott, és ismét eszébe jutott, mekkora szerencséje van, hogy megtalálta a tökéletes férjet.

– Egy tucat gyereket szeretnék – folytatta Ali. – És egyáltalán nem zavarna, ha mind lány lenne!

Az ifjú anyuka a könnyeivel küzdött.

– Ne sírj, drágám, semmi okod rá!

– Ezek örömkönnyek. Mert olyan boldog vagyok.

– Tényleg? – Ali ráébredt, hogy valószínűleg sikerrel járt nagy küldetésében, azazhogy rendbe hozza Charmaine számára a világot, és olyan boldoggá tegye őt, amennyire csak lehetséges.

– Igen – felelte a felesége, – Nem is sejtettem, hogy létezik ilyen tökéletes boldogság.

A herceg meghatottságában szóhoz sem jutott, csak Ölelgette szeretett hitvesét. Aztán végül mégis ő szólalt meg először:

– Most meg foglak csókolni. Csak egyszer! Tudod, mi történik, ha folytatjuk.

És megcsókolta. Egyszer, kétszer, háromszor… és aztán picit elkéstek a karácsonyi ünnepségről.

Sharon Kendrick

Őrzőm – védőm

1. FEJEZET

Nem beszélt többet, csak amennyi feltétlenül szükséges, de talán éppen ez volt benne a jó. Nincs rosszabb az olyan sofőrnél, aki nem tudja tartani a száját.

Keri kényelmesen hátradőlt a limuzin puha bőrülésén, és szemügyre vette a volán mögött helyet foglaló férfit. Nem, ez az ember végképp nem valami fecsegő típus, sokkal inkább szófukar és erőteljes. Igen, kifejezetten keménykötésű férfinak látszott – erről tanúskodtak többek között széles, kisportolt vállai –, és egy-két szónál több még a legindokoltabb esetben sem hagyta el a száját. Egy apró biccentésnél akkor sem futotta tőle többre, amikor eljött érte londoni lakásába, és ez így maradt az után is.

Keri megborzongott. Odakint még mindig esett a hó sűrű, vattaszerű pelyhekben, amelyek megolvadtak a dolguk után járó emberek arcán, és engedetlen, makacs konfettiként fészkelték magukat a hajukba. A lány összehúzta magán báránybut kabátját, és a karját keresztbe fonta maga előtt.

– Megkérném, állítsa egy kicsit magasabbra a fűtést! Hideg van itt hátul.

Jay elfordította az egyik gombot a műszerfalon, de a szemét eközben is az útra szegezte.

– Ahogy kívánja.

– És ha lehet, menjünk valamivel gyorsabban! Szeretnék még ma este hazaérni.

– Megteszem, ami tőlem telik – felelte Jay közönyösen, és pontosan úgy hajtott tovább, ahogy a közlekedési viszonyok lehetővé tették: se gyorsabban, se lassabban.

Egy másodpercre belenézett a visszapillantó tükörbe: a fotómodell éppen egy pár szőrmebélésű kesztyűbe bújtatta karcsú ujjait. Ha feltekintene, gondolta Jay, biztosan észrevenné az arcára kiülő neheztelést, de valószínűleg ez sem hozná ki a sodrából, hiszen ő voltaképpen az alkalmazottja. Mindenekelőtt azonban azt a méregdrága, gyémántokkal kirakott nyakéket őrzi, amely a fotózás során a nő hattyúnyakán szikrázott. Régóta figyelte már a modellt meg a körülötte nyüzsgő fodrászokat,

öltöztetőnőket, fényképészeket, és pontosan megjegyezte azt a rutinos, már-már unatkozó arckifejezést, amellyel ezt a cirkuszt elviselte. Őszintén szólva, ez a tortúra mindenkinek nagyon fárasztó lehetett: egy ilyen reklámfotózás nyilvánvalóan rengeteg türelmet igényelt valamennyi résztvevőtől.

Ezzel együtt Jay kész agyrémnek tartotta, hogy ez a nő önként hajlandó egy szál estélyi ruhában flangálni a szabad ég alatt, ráadásul ebben a cudarul csípős időben. Azt azonban el kellett ismernie, hogy Keri Stevens pontosan olyan elragadó volt, mint a nyakában viselt gyémántok, habár- ez utóbbiakért ő személy szerint nemigen rajongott.

A nő hollófekete hajjal keretezett arca olyan sápadtnak látszott a felvételeken, mintha leheletvékony jégréteggel vonták volna be, a szeme pedig olyan sötétnek, olyan szomorúnak, mint valami letört kökény.

Csak az ajkai tűntek elevennek a nemes borok színét idéző karmazsinvörös rúzs alatt, de ez maga volt a csupasz kihívás. A fotó télies hangulatát egy finom ezüstszövésű kabát tette tökéletessé, amely dérlepte abroncsként övezte a mellek és a csípő csábító halmait.

Kétségkívül szép volt, de mintha jégből vagy viaszból faragták volna: túl tökéletes, túlságosan is befejezett ahhoz, hogy valódi legyen. Jay már-már azt is megkérdőjelezte, vajon tényleg húsból és vérből való-e ez a nő. Vajon ha lefeküdne vele, ki tudná-e csalni belőle a vad, féktelen szenvedély kiáltásait? Vagy akkor is csak a frizuráját rendezgetné?

– Mit gondol, mennyi időbe telik, amíg hazaérünk? – szakította félbe töprengését a lány.

– Micsoda telik mennyi időbe?

Keri türelmetlenül felsóhajtott. Hosszú és fárasztó nap állt mögötte, és őszintén szólva, semmit sem akart jobban, mint a lehető leghamarabb becsukni maga mögött az ajtót, venni egy jó forró fürdőt, és bebújni az ágyba egy izgalmas könyvvel. Ehelyett még teljesítenie kell egy meglehetősen kényelmetlen vacsorameghívást. Nem mintha a Daviddel megbeszélt randi nem ígérkezett volna jónak, hiszen valójában majdnem mindig az volt, de a fiúból hiányzott az a bizonyos szikra. Tökéletesen beleillett a „barát” kategóriájába, és az lett volna az üdvös, ha ott is marad.

A szorosabb kapcsolat mindig csak fölösleges bosszúságot okoz. Keri szerény tapasztalatai legalábbis ezt igazolták.

Jay összehúzta a szemét, és újra a vezetésre összpontosított. Az útra egyre vastagabb rétegekben rakódott le a hó, s a szürke, színehagyott égboltot mintha csupa kavargó vattapehely alkotta volna. Az út szélén néhány kopasz, csontvázszerű fa meredezett olyan reménytelen látványt nyújtva, mintha ezeken az ágakon sose nőtt volna lomb, virág vagy gyümölcs.

– Nehéz megítélni – dünnyögte, amikor rájött, hogy a lány mit is kérdezett íji az imént. – Az attól függ…

– Mitől?

Kerit nagyon idegesítette ez a befolyásolhatatlannak tűnő, magabiztos hanghordozás. Miféle sofőr lehet az, aki még megközelítőleg sem tudja megmondani az érkezés idejét?

Jav is észrevette a lány hangjában rejlő feszültséget, és gyorsan elfojtotta az arcára kiülő önkéntelen mosolyt. Kis híján el is felejtette, hogy ebben a helyzetben övé az alárendelt szerep. Az emberek közlik vele, hogy mit csináljon, és kérdéseket tesznek föl, amelyekre válaszolnia kell, mintha valami | mindentudó gépezet lenne…

– Attól függ, hogy mivé fajul ez a havazás – felelte.

Aztán észrevette, hogy veszélyesen csúszni kezd az első kerék, feszülten összeráncolta a homlokát, és azonnal csökkentette a sebességet.

Kéri némi gúnyos felhangot vélt kihallani az enyhe amerikai akcentusból. Bizalmatlanul meredt a széles, mozdulatlan vállakra. Csak nem szórakozik vele ez a fickó?

A lány szemébe hulló sűrít haj függöny egyik aprócska résén át Jay tisztán látta, hogy a manöken sima homlokán néhány ingerült ránc jelenik meg. Némán hajtottak tovább a téli szürkületben. A hópelyhek időközben fokozatosan elveszítették mesefilmbe illő, puha, vattaszerű jellegüket, egyre apróbbakká és keményebbekké váltak, olyasformává, mint a darált jég. Úgy kavarogtak a megerősödött szélben, mint egy fehérre festett, rosszindulatú darázsraj.

Valamivel később a férfi újra a visszapillantó tükörbe nézett, Keri időközben elszundított, és a haja fekete, csillogó párnaként terült szét hátrahajtott ‘ feje körül. A köpeny lecsúszott a válláról, és szoknyája hasítékában megvillantak szép ívű, hosszú combjai: talán a legkarcsúbb, leghosszabb combok, amelyeket Jay életében látott. Combok, amelyek úgy fonódhattak a szerencsés vagy éppen szerencsétlen partner nyaka köré, mint a halálos mérget hozó kígyók. Jay Öntudatosan elfordította a tekintetét, ám előtte azért vetett még egy futó pillantást a lány rendkívül izgató selyemblúzára.

Az időjárás végül is éppen elég elfoglaltságot adott neki: az amúgy is szűk út minden másodperccel járhatatlanabbá és veszélyesebbé vált, a hó pedig csak szakadt, mintha soha többé nem akarna elfogyni. Mindezt fűszerezte, hogy a látási viszonyok is egyre lehetetlenebbé váltak, ahogy szembefordult velük a hófúvás.

Jay már akkor tudta, hogy baj lesz, mielőtt megtörtént volna. Az ablaktörlők úgy csapkodtak ide-oda a szélvédő üvegén, mint az őrültek, de teljességgel haszontalanul. Nem látszott előttük más, csak egyetlen jeges szakadék.

Az út lejteni kezdett, s egyszerre egy fagyos szépségű, ám tökéletesen elhagyatott tájon találták magukat.

A sötétben még éppen észrevette, hogy vészesen közelednek valami épületszerűség felé, s miután a kocsit hiába próbálta egyenesben tartant az egyre vadabbá váló hóviharban, világossá vált előtte, hogy továbbmenni lehetetlenség. Teljes erejével a fékre taposott.

A rándulás fölébresztette Kerit, aki kinyitotta a szemét, és nagyot ásított.

– Hol vagyunk? – kérdezte álomittasan.

– Valahol a semmiben – hangzott a lakonikus válasz. – Győződjön meg róla maga is!

A mély férfihang azonnal magához térítette a lányt, s amikor meg akarta állapítani, hol járnak, rá kellett döbbennie, hogy a sofőr bizony nem tréfált. A korábbi békés, behavazott tájból valami olyasmi lett, amiben valóban képtelenség volt tájékozódni. A hirtelen rájuk tört éjszakában csak fekete és fehér foltok látszottak éppen úgy, mint a fotónegatívokon. Látványnak

csodaszép, ha nem lenne olyan fenyegető. Itt voltak a semmi közepén, pontosan úgy, ahogy a férfi megmondta.

– Miért állt meg?

– Mert túl erős itt a hófúvás.

– Na és mennyit kell várnunk, amíg továbbindulhatunk?

Jay előbb az ablakon túl kavargó sötétségbe nézett, majd a lány szép, de megrettent arcába. Nyilvánvalónak tűnt, hogy fogalma sincs a helyzet komolyságáról, úgyhogy haladéktalanul fel kellett világosítania.

– Ha ez így megy tovább, egyáltalán nem tudunk hazajutni. Legalábbis ma este nem. Ahhoz is nagy szerencse kell, hogy eléljük a legközelebbi települést.

– De én nem akarok valami isten háta mögötti faluban éjszakázni! Én haza akarok menni! – kiáltotta a lány.

Akarok, akarok. Ez a nő feltehetőleg egész eddigi életében folyton megkapta, amit megkívánt. Csakhogy ez ma este nem fog összejönni.

— Mindketten ugyanazt szeretnénk, kedves – felelte komoran Jay. – De most azzal kell beérnünk, amit itt kaphatunk.

A „kedves”-t Keri most elnézte. Ez valóban nem a legmegfelelőbb idő volt, hogy megsértődjön, csak mert a férfi egy kicsit bizalmaskodó hangot ütött meg.

– Igazán nem tud továbbhajtani?

Jay óvatosan megnyomta a gázpedált, majd levette róla a lábát.

– Semmi esély rá. Teljesen beragadtunk.

– Ezt meg hogy érti? – húzta ki magát a lány.

A mindenségit, mégis mit gondol, hogy értem?! – füstölgött magában a férfi.

– Ahogy mondtam: beragadtunk. Az úton hófúvás van, alatta pedig jég. Tökéletes párosítás…

Kéri hol lehunyta, hol kinyitotta a szemét, kényszerítve magát, hogy nyugodt maradjon.

– Na és van valamilyen javaslata, hogy mit csináljunk?

– Azt hiszem, sürgősen szállás után kell néznünk.

– Nem tudná valamivel eltakarítani előlünk a havat?

– Ó, csak nem arra a hóekére gondol, amelyik véletlenül itt jár a közelben? – nevette el magát Jay. – Úgy tűnik, egy kicsit el van tévedve. Még ha ki is tudnám ásni magunkat, néhány méterrel arrébb megint elakadnánk. Ez az út már nem járható. Sajnálom, de ez a helyzet.

Keri már nyitotta a száját, hogy visszavágjon, de amint a másik zöldes-szürkén csillogó, büszke szemébe pillantott, azonmód el is némult. Valójában csak most vette alaposabban szemügyre ezt az embert, merthogy rendszerint nem sokat foglalkozott a sofőrjével. Azt eddig csupán az autó egyik tartozékának tekintette.

Vett néhány mély lélegzetet, hogy megnyugtassa hevesen kalapáló szívét. Istenem, mivel érdemeltem ki, hogy egy ilyen lélegzetelállító pasi legyen a testőröm? – gondolta zavartan, még mindig képtelenül arra, hogy levegye tekintetét a férfi markáns arcáról, telt, érzéki ajkairól és hosszú szempilláiról. Igen, egész egyszerűen elragadó! – sóhajtott fel szinte hallhatóan.

Jaynek nem kerülte el a figyelmét, milyen megbűvölten nézi öt a lány, s ez először kifejezetten szórakoztatta is, de aztán gyorsan másfelé terelte gondolatait. Ez itt most munka, nem mulatozás, intette magát. De ha még az volna is, akkor sem vonzódott az ilyen elkényeztetett szépségekhez, akik elvárták,- hogy a környezetük első szóra haptákba vágja magát előttük.

– Fel kellene hívni valakit, hátha tud rajtunk segíteni… – Keri rögtön kotorászni kezdett a táskájában a mobiltelefonja után.

– Csak tessék! – morogta a férfi. – Hívja föl a segélyszolgálatot, és mondja meg nekik, hogy nehézségeink támadtak!

Hangsúlya nem sok kétséget hagyott afelől, hogy mennyire bízik az eredményben. De ez a furcsa, makacs büszkeség a tehetetlenség és a növekvő pánik érzésének olyan különös keverékét ébresztette fel Keriben, amelyet csak egyetlen módon oldhatott most föl: vadul nyomkodni kezdte a telefon billentyűit.

– Semmi? – kérdezte Jay úgy fél perc múlva gúnyosan.

A lány reszkető kézzel csúsztatta vissza táskájába a készüléket.

– Tényleg itt ragadtunk – motyogta reménytelenül.

– Nagyon úgy néz ki.

Keri szemei olyan megrettenve, ugyanakkor csábítóan csillogtak, mintha eleve arra lettek volna teremtve, hogy a férfiakban fölkeltsék a védelmező ösztönt.

– Hallgasson ide! – kezdte vontatottan Jay. – Nemrég láttam errefelé egy házat. Minden másnál bölcsebb dolognak tartanám, ha ott keresnénk menedéket. Úgyhogy szíves engedelmével meg is nézem.

Az a kilátás, hogy egyedül marad a kocsiban, nemigen járult hozzá a lány kedvének jobbra fordulásához. Bele sem akart gondolni, mi történne akkor, ha a férfi eltévedne és nem találna vissza. Vagy ha közben valaki más bukkanna föl az autó mellett… Nem maradt más választása, úgy döntött, mégiscsak az a legbiztonságosabb megoldás, ha ő is vele tart. Igaz, a fickó eddig sem valami sok tiszteletet tanúsított iránta, de úgy tűnt, legalább tudja, mit akar.

– Nagyon nem szeretnék egyedül maradni. Inkább én is magával mennék.

– Ahogy látom, ehhez-a „sétához” nem igazán illik az öltözéke.

– Nem is készültem gyalogtúrára.

– Rendben van, de biztos benne, hogy képes lesz végigcsinálni?

– Nem látom be, miért ne sikerülne – felelte a lány akaratosan.

– Akkor jó. Cipelni ugyanis semmiképpen nem fogom.

Jay látta, hogy Keri már nyitja is a száját valami csípős visszavágásra, aztán mégis meggondolja magát. Jó, hát ő meg persze nem mondott igazat. Természetesen cipelni fogja, ha úgy hozza a sors. Egy ilyen csodaszép nőért bármelyik férfi képes lenne akár mérföldeket is gyalogolni.

– Gombolja be a kabátját! – adta ki nyersen az utasítást. – És vegye föl a sapkáját is!

Keriben ismét feltámadt a tiltakozhatnék. Mégsem beszélhet úgy vele ez a fickó, mintha valami ostoba kis kamasz lány lenne! De valami azt súgta neki, hogy időközben elég komoly mértékben eltolódtak köztük az erőviszonyok, és a férfi jóval több már, mint egyszerű sofőr. A testbeszéde félreérthetetlenül tudatta vele, hogy átvette a parancsnokságot. Ez pedig annak a nőnek, aki hozzászokott, hogy minden pasi valósággal csügg a szavain, merőben új jelenségnek bizonyult.

Jay kiszállt, megkerülte a kocsit, és kinyitotta a lány melletti ajtót, ami persze nem ment minden nehézség nélkül, mert az autó körül már egészen feltornyosult a hó.

– Csak óvatosan! – figyelmeztette. – Hideg és nagyon mély. Kövessen olyan gyorsan és szorosan, ahogyan csak tud! És mindig pontosan azt tegye, amit mondok!

Ez már csaknem úgy hangzott, mint egy kommandós akció. De úgy tűnt, a férfi tényleg pontosan tudja, merre kell menniük, míg Keri lassan abban sem volt biztos, hogy a kavargó hóesésben merre van a fent és a lent. Levegő után kapkodva botladozott a kápráztató fehérségben, és komoly gondot okozott neki, hogy Jayjel lépést tartson. A férfi újra és újra. meg is állt, és bizalmatlanul nézett a nyomában csetlő-botló lányra.

– Minden rendben?

– Lassú vagyok, ugye? – kérdezett vissza, nyögve Keri.

– Ebből ne csináljon gondot! De azért remélem, nem fognak lefagyni az ujjai – nevetett föl kurtán, és a lélegzete megfagyott felhőként csapódott ki a jeges levegőben. – Már nincs messze a ház – tette hozzá megnyugtatóan.

Kerinek fogalma sem volt, hogy a csudában lehet ebben ennyire biztos. A hópelyhek az arcába csapódtak, és lassan megolvadtak az ajkain, a csizmáit pedig egyre inkább holmi jeges bádognak érezte. A lábfeje annyira sajgott, mintha szardíniásdobozba gyömöszölték volna, s az ujjaiban tűzként terjedt szét a fájdalom. A keze is szörnyűségesen fázott, voltaképpen már nem is a hideget, csak a benne lüktető fájdalmat érezte.

Ritkán volt ennyire tudatában a testének, de ilyen kellemetlen módon még talán sohasem. Ezenkívül mindinkább hatalmába kerítette a félelem, mert épp elég újságcikket olvasott már olyan emberekről, akik eltűntek vagy megfagytak ehhez hasonló ítéletidőben…

Jeges borzongás futott rajta végig, és ezt most kivételesen nem a hideg okozta. Miért nem maradtak egyszerűen a kocsiban, és várták ki ott a reggelt? Hiszen úgy sokkal könnyebben megtalálhatták volna őket. Az ajkába harapott, de alig érezte.

– Itt is van! – kiáltotta megkönnyebbülten a férfi.

Keri feszülten nézett a jelzett irányba, mert minden egyes lélegzetvétel fájdalmas, jeges tűként szurkálta már a tüdejét.

– Megérkeztünk? – kérdezte elhalóan.

– Igen.

A ház valóban ott magasodott előttük, de nemigen látszott sem melegnek, sem különösebb kényelmet ígérőnek. Olyan volt, mint egy lepusztult nyaraló, amelyhez sem út, sem járda nem vezet. A függöny nélküli ablakok vakon meredtek a sötétbe, de valami csekélyke védelmet talán mégiscsak nyújthatnak.

És Keri azt tette, amit ebben a helyzetben valószínűleg más nők is megtettek volna: hangos és keserves sírásra fakadt.

2. FEJEZET

Jay összehúzta a szemét, és lekicsinylő pillantást vetett rá. Ez aztán jellemző! A kanadaiak legalább ötféle elnevezést ismernek a hóra, az izlandiak pedig még annál is többet – na, ugyanez áll a nők könnyeire is. A legkülönbözőbb okokból képesek sírva fakadni, de ezek között csak ritkán fordul elő valami igazán komoly. Ezek a könnyek például, gondolta, nagy valószínűséggel a megkönnyebbülés következményei.

– Senki sincs itthon – dünnyögte maga elé. – Már ha egyáltalán lakik itt valaki.

Kerít magát is meglepte, hogy így eltörött nála a mécses. Nem is emlékezett, mikor sírt utoljára. A modellszakmában eltöltött évek során megtanulta, hogy mindig csillogó, professzionális mosoly mögé rejtse az érzéseit. Talán még hálásnak is kellene lennie, amiért a férfi figyelembe sem vette ezt az elgyengülést. Ugyanakkor ostoba módon csalódott is volt, mert egyetlen szóval sem próbálta őt megvigasztalni. Jelentőségteljes mozdulattal megdörzsölte a szemét, és durcásan a sofőrhöz fordult.

– Honnan tudja?

Sokkal tovább tartana ezt elmagyarázni, mint cselekedni, gondolta Jay, és erőteljesen megverte az ajtót. Aztán kivárt egy ideig, dé mint amúgy is gyanította, bent egy lélek sem mozdult.

– Lépjen hátrébb egy kicsit! – mondta szűkszavúan.

– Csak nem az jár az eszében, hogy betöri?

Jay megcsóválta lassan a fejét, noha egy pillanatra tényleg megfordult a fejében, hogy tart egy kis bemutatót a férfias megoldások tárházából.

– Nem, csak a zárat akarom feltörni.

– Azt nem teheti! Az közönséges betörés!

– Na és? Van talán valami más javaslata? – vetett a lányra egy türelmetlen pillantást. – Álldogáljunk itt kint egész éjszaka, és fagyjunk halálra, csak hogy megfeleljünk derék polgártársaink elvárásainak?

– Nem, természetesen nem, de…

– Akkor miért nem fogja be egy percre a száját, és hagyja, hogy azt tegyem, amit kell?

Ez a kifakadás újfent az udvariatlanság határait súrolta, ráadásai már a túlsó oldalról, de Kerinek most nem volt érkezése rá, hogy visszavágjon. Már csak azért sem, mert a férfi hirtelen előhúzott valamit az anorákja zsebéből, ami kísértetiesen hasonlított egy csavarhúzóra, és egy szempillantás alatt kinyitotta vele a zárat. Gúnyos mosollyal nyugtázta a lány arcára kiülő rémült kifejezést.

– Meglepődött? – kérdezte vigyorogva.

– Tulajdonképpen nem. De az ördögbe is, hogy tudta ilyen gyorsan megcsinálni?

– Nem hinném, hogy igazán kíváncsi rá – felelte Jay, miután jól becsapta mögöttük az ajtót. – írja egyszerűen a többi adottságomhoz!

A lány úgy mérte végig, mint aki haladéktalanul valami égbekiáltó hibát akar találni rajta, de ő már el is indult, hogy földerítse a terepet. Tetszik nekem ez a dolog, ismerte be magában. Már egészen elfelejtette, milyen érzés is az, amikor csupán önmagában bízva kell megoldania váratlan helyzeteket, és csak az ereje meg az ösztönei lehetnek a segítségére.

– Itt tényleg nem lakik senki – mondta, amikor visszatért, – Legalábbis állandóan nem,

– Honnan tudja?

– Mert minden fűtőalkalmatosság jéghideg. És nincs erre utaló szag sem. Az emberlakta helyeken mindig marad hátra valami sajátságos szag. –

Lenézett a földre, ahol egy egész csomó érintetlen postaküldemény heveit. – No, és persze ezen kívül is van egy fontos jel. Csak lakatlan helyeken érezni ezt az elhagyatottságot.

Elhagyatottság. Ebből a mindentől távol eső házból tényleg csak úgy áradt az üresség. És Kerinek be kellett látnia, hogy ennek az ö számára egészen mélyreható, személyes jelentősége van. Hiszen bármennyire is sokat foglalkoztatták, olykor mégis szörnyen magányosnak érezte magát.

– Na mindegy, lényeg, hogy itt vagyunk – jelentette ki végül a férfi.

Egyedül, mint a hajótöröttek, ebben a szép kis házban, egy még annál is szebb nővel. Ez pedig talán nem is olyan rossz fordulat, tette hozzá magában.

Keri nagy szemekkel nézte, és hirtelen úgy tört rá a felismerés, mint derült égből a villámcsapás. Csak ők ketten. Amint a szeme hozzászokott kissé a homályhoz, a sofőr mindinkább más, egyre erőteljesebb fényben tűnt fel előtte. Többé már nemcsak az az ismeretlen valaki volt, akit az ügynökség szerződtetett a fotózáshoz, hanem. férfi a javából. Az a különös megérzés, amely már a kocsiban is elfogta, teljesen helytállónak bizonyult. Igen, ez az ember határozottan mély benyomást tett rá. Elsőként a magassága tűnt fel: sudár, szálas termete még az övét is bőven meghaladta, pedig Keri a női átlagnál jóval nyúlánkabbra nőtt. De nemcsak a termete volt az, ami annyira vonzóvá tette, sokkal inkább az a különös, már-már veszélyesnek tűnő, majdhogynem tapintható kisugárzás, valami ragadozószerű izzás, amely képes volt dacolni a kinti hideggel is.

Keri nagyot nyelt. A tenyere egészen megizzadt a kesztyűjében. Olyan különös érzése támadt, mintha a helyiség egyszerre összehúzódott volna. Meglehet a férfi is valami hasonlóra gondolt, mert kinyújtott kézzel tapogatózni kezdett a villanykapcsoló után.

– Egészen megvakulunk már itt. Ó, a fenébe!

– Mi történt?

– Gondolhattam volna. Nincs villany. – Elővette zsebéből az öngyújtóját, felkattintotta, s az aprócska láng fényében az arca egészen különös módon felragyogott. – Jól van? – kérdezte tetőtől talpig végigmustrálva a lányt.

Szó mi szó, amíg az öngyújtó meg nem gyulladt, Kerinek a körülményekhez képest nem volt különösebb baja. A könnyek ugyan eléggé elmaszatolódtak az arcán, fázott is nagyon, de mégis örült, hogy fedél került a feje fölé. És ha meleg nem is, de legalább száraz volt a menedékük.

A láng mély árnyékokat rajzolt a férfi arcára, a szemei hidegen és értelemmel telten csillogtak. Magabiztosnak tűnt, és rendíthetetlennek, míg a lány inkább kábultnak és tehetetlennek érezte magát.

– Jól… Igen, jól vagyok – sikerült nagy nehezen kinyögnie, és igyekezett összeszedni magát.

Nagyon úgy festett a helyzet, hogy egy ideig itt kell maradniuk, márpedig ez többek közt azt is jelenti, hogy a lehető legközömbösebb viszonyt kell kialakítaniuk egymással. Pontos határokra és korlátokra van szükség, amelyeket nem szabad egyiküknek sem áthágnia. Hiszen ez a férfi mindössze egy sofőr, akit azért alkalmaztak, hogy… hogy…

– Ó, istenem! – tört ki belőle a kiáltás.

– Mi a baj? – kapta föl a fejét Jay idegesen.

– A nyakláncom! Nem vigyázott a nyakláncomra!

– Jellemző – húzta el a férfi rosszallóan a száját. – Most, hogy végre biztonságban van, semmi másra nem tud gondolni, csak a gyémántjaira? – Benyúlt a zsebébe, hanyag mozdulattal előhúzta a drágaköveket, és az ékszert a lány kezébe nyomta. – Látja, hogy semmi bajuk? – kérdezte gúnyosan. – Remélem, most már elégedett.

Keri ezt a legkevésbé sem állíthatta volna magáról. Túlságosan is hozzászokott már az őt körülvevő figyelemhez és imádathoz. Azok a férfiak, akik ilyen modorral bírtak, általában nem tartoztak az ismeretségi körébe.

– Inkább magának kellene elégedettnek lennie! – sziszegte feldúltan. – Elégedettnek és boldognak, hogy nem veszítette el őket. Ezek a gyémántok ugyanis kicsivel többet érnek, mint a maga munkája!

Jay elmosolyodott. Miss Gyönyörűség hamarosan kénytelen lesz elismerni, hogy ő bizony nem az a fickó, akit minden további nélkül be lehet sorolni valamely közkeletű kategóriába. Kihangsúlyozott hanyagsággal tüntette el az ékszert újra a zsebében.

– Ahogy mondja – dörmögte ártatlan arccal. – Mindenesetre nem szeretném, ha azt hinné, hogy el akarom őket zálogosítani a feketepiacon. De most már nézzünk alaposan körül, hátha találunk valahol egy gyertyát! Azonkívül tüzet is kellene gyújtanunk. Előtte azonban vegyük szemügyre a ház többi részét is.

– Abban a reményben, hogy kincset találunk?

– Abban a reményben, édesem, hogy megtudjuk, milyen kellemességeket tartogat még számunkra ez a hely.

– Nem vagyok a maga édese! – tört ki Keriből a felháborodás, mert az efféle bizalmaskodásra mindig is nagyon érzékeny volt.

– Akkor éppen ideje, hogy összeismerkedjünk – húzta el a szavakat a férfi. – Végül is még a nevét sem tudom.

Micsoda képtelen ötlet ebben a lehetetlen helyzetben bemutatkozósdit játszani! – gondolta Keri bosszankodva. Mintha valamennyi illemszabályt kifordítanánk,

– Kerinek hívnak – mondta habozva. – Amúgy én sem tudom, hogy maga milyen névre hallgat.

Ennek a nőnek fogalma sincs róla, hogyan viselkedjen, állapította meg Jay csöndesen mulatva magában. Pontosabban arról, hogy miként bánjon vele, javította ki azonnal önmagát. Mégiscsak az első benyomás volt a helyes: ez a nő tényleg egy vértelen kis csinibaba, aki nyilvánvalóan képtelen minden szenvedélyre.

– Linur a nevem – mondta kihívóan. – Jay Linur.

Szokatlan hangzású név, az bizonyos, de talán éppen ez az oka, hogy olyan jól illik hozzá. A lány újra szükségét érezte, hogy kijelöljék végre a kettőjük közti határokat.

– És mondja csak. Maga amerikai?

Jay pontosan tudta, mi bújik meg e mögött a kérdés mögött. Erre utalt a látszólag bizonytalan érdeklődés és az enyhén leereszkedő hangvétel.

– Ilyen elbűvölőnek találja a nevemet? Én viszont egészen a csontomig átfagytam. Úgyhogy azt javaslom, halasszuk későbbre ezt a beszélgetést. Most inkább menjen előre, és derítsük fel a terepet!

Keri igyekezett a lehető legközelebb húzódni hozzá, anélkül azonban, hogy megérintené. Az öngyújtó gyengécske fénye által megvilágított helyiség leginkább egy konyhára emlékeztetett, habár ilyen típusú konyhát sohasem látott még azelőtt.

– Megpróbálok gyertyát keresni – mondta a férfi. – Maga várjon meg itt!

Amúgy sem mennék sehova, gondolta meglehetősen nyomott hangulatban a lány, miután Jay eltűnt a sötétben. Hallotta, amint különféle fiókokat meg szekrényeket nyitogat, s amikor újra fölbukkant, két gyertyát is tartott a kezében, amelyeket a megolvadt viasszal egy-egy kistányérra ragasztott.

– Tartsa egyenesen! – nyújtotta át neki az egyiket.

– Egy gyertyával még utasítás nélkül is elboldogulok valamennyire, ‘ – Akkor jó. Jöjjön, nézzünk körül a felső szinten is!

– Úgy érzem magam, mint egy elvarázsolt kastélyban – suttogta Keri, amikor már a harmadik pókhálós hálószobába nyitottak be. – Mintha bármelyik pillanatban egy szellemnek ütközhetnénk.

– Na, már csak ez hiányzott! – dünnyögte Jay a lépcsőn lefelé.

Amikor maguk mögött hagyták az utolsó, nyikorgó fokot is, elindultak a konyhával ellentétes irányba, amíg egy nehéz tölgyfa ajtóhoz nem értek. A férfi belökte az egyik vaskos szárnyat, majd megvárta, hogy a gyertya fénye újból megnyugodjon.

– Ezt nézze meg, Keri! – kiáltotta izgatottan.

A lány odaóvakodott a réshez, és kíváncsian követte a másik tekintetét.

– Te szentséges ég! – fújta ki egyszerre a levegőt.

Az ajtó mögött egy szinte hihetetlen méretű helyiség tűnt fel, amely mintha az elmúlt évszázadokból került volna ide. A hátsó falat egy hatalmas kandalló uralta, jobbra-balra tőle könyvekkel telt polcok, a többi falon pedig megszámlálhatatlan festmény. Jay a magasba emelte a gyertyát, így aztán Keri is jól láthatta a mennyezetet díszítő, faragott ornamentikát.

A férfi újabb gyertyákat vett ki a zsebéből, s miután meggyújtotta, a kandalló párkányára és a szoba közepén álló, alacsony asztalra helyezte őket. A lány ámulva látta, micsoda változást képes előidézni egy kis gyertyafény.

Hirtelen vacogni kezdett.

– Utánanézek, miből rakhatnánk tüzet – mondta Jay, akinek nem kerülte el a figyelmét ez az önkéntelen reszketés. – Addig próbáljon meg maga is kis- cserkészt játszani, és derítse ki, akad-e valami, amivel elláthatnánk magunkat! Természetesen valami ehető dologra gondolok – magyarázta. – Élelmiszerre, italra, kávéra, ilyesmire.

A lány rettegve pillantott az ajtón túli sötétségbe.

– Egyedül?

– Higgye el, semmi olyasmi nincs itt, amitől félnie kellene! – mondta bátorítólag a férfi.

– Rendben van, de mielőtt bármit is teszek, meg kell szabadulnom. ettől az izétől – emelte föl Keri a kezét, és levette az átázott sapkát a fejéről.

Aztán megrázta a haját, amely csillogó, éjsötét fátyolként táncolt a feje körül. Mind a mozdulat, mind a pillanat annyira elragadó volt, mintha egy hivatásos táncosnő csinálná. Jay egy ideig el is tűnődött azon, vajon természetes-e ez az egész, vagy mindez csak a manöken trükkök egy részét jelenti. Aztán nagy nehezen mégis elszakadt a valóban nem mindennapi látványtól, és igyekezett elfelejteni, hogy nővel van dolga, hiszen Keri itt és most voltaképpen a munkája „tárgyát” jelentette.

Mindenesetre olyan munkáét, amely egyre inkább vonzó kezdett lenni. A férfi régen elfeledettnek hitt feszítést érzett az ágyékában, ahogy elnézte a lassan távolodó, formásan hosszú combokat. Istenem, milyen régen volt már, amikor ilyesmi utoljára megtörtént velem, sóhajtott föl őszinte meglepődéssel.

– Na, siessen már és hozzon valami innivalót! – emelte fel azután a hangját. – Egészen kiszáradtam.

Na, siessen már…? Micsoda hang ez? – toppant meg felháborodva a lány.

– Legyen szíves, válogassa meg jobban a szavait!

– Hogy értsem ezt? – kapta fel Jay a fejét.

– Pontosan tudja, miről beszélek!

– Aha, szóval arról van szó, hogy nem tud mit kezdeni egy olyan emberrel, aki egész véletlenül nem isteníti magát.

– Ne forgassa ki a szavaimat!

Ha nem fájt volna annyira a lába, és nem félt volna, hogy a gyertya elalszik, Keri minden bizonnyal dühösen kirohan a szobából. De Jay Linur nem látszott olyan pasasnak, akit ez különösebben meghatott volna, így aztán lassan és egyszerűen, bár erősen kihúzott derékkal kivonult az ajtón.

Egész könnyen megtalálta a konyhába vezető utat, és nekiállt, hogy alaposan körülnézzen, noha a dolog nem sok reménnyel kecsegtetett. A szekrényben csak néhány óntányért meg egypár porlepte teás zacskót talált, melyeknek tartalma valószínűleg régen elvesztette már minden aromáját. Teletöltött vízzel egy kisebbfajta kondért, majd megcsavart egy-két gombot a tűzhelyen, de a világon semmi sem történt. Aztán eszébe jutott a dolog miértje is. Visszament a szobába, ahol Jaynek már sikerült egy aprócska tüzet gyújtania.

– Na, mi a helyzet? – nézett föl a kandalló elől.

– Nem tudtam a vizet felforralni. Nyilván maga is emlékszik rá, hogy ebben a házban nincs áram.

– És gáz? Annak nem nézett utána, igaz?

A lánynak már-már a nyelvén volt a válasz, mely szerint ő azért mégiscsak fotómodell lenne, nem pedig cserkészgyakomok, és hogy ő egyébként sem iszik soha fonó italt, ám ha őuraságának annyira kedve van hozzá, készítsen magának teát egyedül. De a férfi arcán megjelenő kemény kifejezés arra intette, hogy mindebből semmit se mondjon. Az a tény, hogy itt ragadt vele, egyre inkább valami lidérces álomhoz kezdett hasonlítani – aminél csak az lett volna rosszabb, ismerte be azonnal magában, ha a férfi nem tartózkodna itt.

– Igaza van – vallotta meg kelletlenül.

– Nos, akkor azt javaslom, menjen szépen vissza, és próbálkozzon meg a dologgal még egyszer.

Már megint ez a kibírhatatlan stílus! Ez a pasas tényleg úgy bánik vele, mint egy szerencsétlen iskolás lánnyal. Márpedig ezt nem hagyhatja annyiban! Most azonnal rendre kell őt utasítania.

– Mondta már valaki magának, hogy a kedvessége elég sok kívánnivalót hagy maga után?

– Ó! – nézett föl Jay őszinte megdöbbenéssel. – Tehát azt várja, hogy kedves legyek?

A kérdés éppen annyira Keri elevenébe talált, mint az azt kísérő titokzatos pillantás és a selymes zengésű, már-már simogató hang. Lelke mélyén felderengett valami kellemetlen érzés halvány nyoma, de ahhoz még túl homályosan, hogy pontosan meghatározhatta volna a mibenlétét. Kicsit hasonlított ugyan a… Hevesen megrázta a fejét, hogy ezt a különös valamit minél messzebbre űzze magától, és jéghideg mosolyt villantott a férfi felé. Olyasfélét, amellyel a legtöbb pasast el tudta bizonytalanítani: egy rideg, teljes mértékben távolságtartó mosolyt.

– Nem várom, hogy kedves legyen! De ha tartózkodni tudna ettől az arrogáns, hímsoviniszta, parancsoló modortól, azért igazán nagyon hálás lennék.

– Ezek szerint nem tetszik a viselkedésem – vonta föl Jay a szemöldökét.

– Mutasson egyetlen nőt, aki az ilyesmit szívesen veszi!

– Egy sereg ilyen nőt tudnék magának mutatni – jelentette ki a férfi.

– Én viszont semmi esetre sem tartozom közéjük!

Jay szúrós tekintettel figyelte, ahogy Keri még mindig egészen átfagyott lábbal kisántikál a szobából, de a csábítóan kurta bőrszoknya láttán megváltozott a tekintete, s egy pillanat múlva már csak arra tudott gondolni, milyen érzés lehet, amikor ez a szoknya járás közben végigsimítja azokat az izmos, hosszú combokat.

Kennek persze fogalma sem volt, mit is kezdjen magával a konyhában. Elszántan igyekezett szabadulni attól a még mindig alig csökkenő bizsergető érzéstől, amely ugyanakkor furcsamód izgatta is. Mintha az ereiben egyszerre felforrósodott volna a vér, hogy tudatosítsa vele, éppen merre és hogyan áramlik. Most a halántéka felé. Aztán a csuklójában. Aztán itt. Aztán ott. És amott is, éppen amott, bármilyen meglepő.

Az arca égni kezdett, amikor rájött, hogy mindennek valójában a férfi az oka. Valami ismeretlen, akaratától független dolgot ébresztett fel benne azzal a szelíd gúnnyal, meg azzal, ahogy az előbb ránézett. És mindezt teljesen leplezetlenül!

Vagy talán azt várta, hogy Jay ugyanúgy elbátortalanodik az ő puszta jelenlététől, mint ahogy azt az általa ismert férfiak tették? Hogy megzavarodik a tekintetétől, és őt is akarat nélküli bábbá bűvöli majd az ő híre meg a társadalmi helyzete? Hiszen ez a fickó mégiscsak egy egyszerű sofőr. Tökéletesen mellékes, mennyire jóképű, és milyen csodásan kimunkált teste van.

Kipirult arcára szorította a kezét, s nagyon utálta magát e miatt a heves fizikai reakció miatt, amelyet bár minden erejével próbált, mégsem tudott az ellenőrzése alatt tartani. Legfőbb ideje volt, hogy összeszedje magát, hogy megint hűvös és gyakorlatias lehessen.

Talált egy meglehetősen viharvert forralóedényt, majd kissé elkedvetlenedve és letört körömmel, de két csésze gőzölgő teával tért vissza a nappaliba.

Jaynek közben sikerült felszítania a tüzet, s ahogy a táncoló lángnyelvek kezdték körülnyaldosni a fahasábokat, a helyiséget is barátságos piros és narancssárga árnyalatba vonták.

Keri ledobta magáról a kabátot, odalépett a tűzhöz, és átnyújtotta a férfinak az egyik csészét. Aztán lekuporodott a földre, és azért fohászkodott magában, bárcsak lenne nála valami más ruhadarab is, nem csak ez a szűk és a jelen körülmények között igazán használhatatlan bőrszoknya.

Linur is megszabadult közben viseltes anorákjától, ám vele ellentétben nyilván nem tartotta kényelmetlennek az öltözékét. Az ő ruhája elsősorban praktikus volt, és strapabíró: hosszú lábszárain kifakult farmernadrág feszült, felsőtestét pedig puha, sötét pulóver tartotta melegen. Kócos, kissé talán hosszú fekete haján élénk táncot járt a lobogó tűz fénye, és így, ezzel a kalózos külsővel nagyszerűén festett a mögötte duruzsoló kandalló fényénél.

Mint aki tökéletesen otthon érzi magát, lazán elnyújtózott a szőnyegen, és a tüzet nézte. Fejét éppen csak elfordítva vette át a lánytól a csészét, és mérsékelt érdeklődéssel futtatta végig rajta tekintetét.

Keri letette a földre a maga bögréjét, és halkan sziszegve vakargatta letört körmével a tenyerét.

– Megsérült? – kérdezte gyengéden a férfi.

– Nem érdekes, csak a körmöm törött le. Csak az a baj, hogy most még lereszelni sem tudom, mert a piperetáskám a kocsiban maradt.

– Kint legalább mínusz öt fok van, úgy szakad a hó, mintha soha nem akarná abbahagyni, itt dekkolunk valahol a semmiben, és az egyetlen dolog, ami miatt aggódik, az az istenverte körme! – kacagott fel gúnyosan Jay.

– Egyáltalán nem hiúságról van szó, ha ilyesmire akart volna célozni. Az én munkám ugyanis egész véletlenül többek között a kezem állapotától is függ. A jövő héten tudniillik a Varnish körömápolási cikkeket gyártó cég reklámfotózásán kell részt vennem.

Tulajdonképpen most először érezte szükségét, hogy a foglalkozását valaki előtt igazolja. De hogy miért, miért éppen itt és miért éppen ez előtt a rablókülsejű sofőr előtt, arról fogalma sem volt.Jay ivott egy kortyot a teájából, és az arca azonnal fintorba rándult. Micsoda világ lehet az, gondolta, ahol egy letört körömnek ekkora jelentősége van? Ilyen mesterséges körülmények között ő biztosan képtelen lenne élni. Hiába, úgy látszik, tényleg igaz a mondás, hogy mindenkinek megvan a maga keresztje.

– A pokolba is, mi a fenét tett ebbe? – tette le undorodva a csészéjét. – Ennél még az arzén sem lehet pocsékabb!

– Azt tettem bele, amit találtam – felelte ingerülten a lány. – És az bizony egy olyan teás zacskó volt, amelyet valószínűleg még a középkorban készítettek.

– Nem hinném, hogy a középkorban is használtak volna már filteres teát – jegyezte meg Jay szárazon.

Kis híja volt csak, hogy Keri el nem nevette magát. Minél előbb meg kell húzni azokat a határokat, dünnyögte magában figyelmeztetőleg.

– Mondja, Mr. Linur, magának tényleg mindenre akad kész válasza?

A férfi olyan különös tekintettel nézett rá, hogy abban már valóban benne volt a válasz. És ugyanez a válasz tükröződött Keri arcán is. Az ajkai egy kissé megnyíltak, olyan puhán és olyan fényesen, mintha a másikat egyenesen csókra hívogatná. De a férfi nem volt rászorulva egy jéghideg szépség érdeklődésére, akinek az egész élete abból állt, hogy az

anyatermészettől kapott kinézetére hagyatkozzon – noha ez a tény korántsem gátolta meg abban, hogy megkívánja.

– Próbálja ki! – morogta rekedten. – Kérdezzen tőlem, amit csak akar!

Keriben megint feltámadt az a különös, bizsergető érzés, amely már kint a konyhában is elfogta az előbb… valami kibújt az ellenőrzése alól, éppen úgy, mintha rövid idő alatt túl sok pezsgőt ivott volna.

– Rendben van – nyelt egy nagyot. – Mi lenne, ha kezdetnek adna néhány tippet, hogy a csudában tudnánk kikerülni innét?

3. FEJEZET

– Fogalmam sincs, hogy tudnám innen kimenekíteni magunkat – felelte közömbös hangon a férfi, és megvonta a vállát.

– Ezt úgy érti, hogy most már örökre itt kell maradnunk?

Semmi baj, édes, nekem éppúgy kedvemre való lenne ez a lehetőség, mint neked, gondolta magában Jay.

– Csábító kilátás. De ne féljen, biztosan nem fogunk örökre itt maradni! Jelenleg ugyan tényleg nem sok mindent tehetünk, addig legalábbis, amíg abba nem marad a havazás. Ezt az időt egyszerűen ki kell várnunk.

– És az meddig tarthat? – kérdezte nyugtalanul a lány.

– Ki tudja? Amíg a hó olvadásnak nem indul, vagy amíg meg nem talál bennünket valaki.

– De még meg sem próbált segítséget hívni…

– Ennek egyedül az az oka, hogy itt nincs telefon. Már utánanéztem.

– Hogy lehet az, hogy valakinek manapság nincsen telefonja?

– Azt hiszem, úgy, hogy ennek a nyaralónak a tulajdonosai a jelek szerint úgy döntöttek, nem kívánnak élni a technika ezen áldásával.

Keri rettenetesen vágyott valami biztos és kiszámítható dolog, például londoni lakásának a kényelme után, amely annyira különbözött ettől az ásatag romhalmaztól, hogy azt szinte már el sem lehetett mondani. De megtette volna bármilyen más hely is, ahol elég elfordítani egy kapcsolót ahhoz, hogy meleg legyen, és ahol hallani lehet az ablak alatt elhúzó autók megnyugtató berregését.

– Ez aztán kelepce a javából! – mondta egészen elrémülve, milyen különös visszhangot kelt ez a pár hangosabb szó is ebben a hatalmas, teremszerű szobában. – Egy ház, amelyet menedéknek hittünk, pedig valójában egy óriási csapda.

– Azért történhetett volna sokkal rosszabb is – dörmögte Jay szemrehányóan. – Itt mégiscsak van fedél a fejünk fölött.

Fedél az igen, ismerte be kelletlenül a lány. De ez alatt az ócska tető alatt, kettesben ezzel a ragadozószerű fickóval, egyetlen odakint érvényes szabály se működik. Minden egyes helyzethez és pillanathoz újra és újra alkalmazkodni kell.

– Akkor most mit csináljunk?

– Először is ennünk kellene valamit.

– Enni…?

– Táplálkozni, étkezni, falatozni, harapni valamit, ha elsőre nem lett volna egészen világos. Ámbár, ahogy elnézem, nem úgy fest, mint aki túl sokat szokott foglalkozni ilyesmivel.

Igaz, ami igaz, a kandalló halvány, vöröses fényében, hosszú lábaival, keskeny csípőjével, kislányos melleivel Keri leginkább egy törékeny alkatú, nemes versenyparipára emlékeztetett, Jay pedig mindig is a kellemes domborulatokkal és ívekkel rendelkező, asszonyosabb bájú hölgyeket kedvelte.

– Bármennyire is furcsállja, sajnos az a helyzet, hogy az én szakmámban pillanatnyilag nincs túl nagy kereslet a töltött galamb típusú nők iránt – vágott vissza a. lány szárazon.

– Amit én személy szerint sohasem tudtam megérteni.

– Vagyis nemigen szíveli a magas, karcsú nőket?

– Csak óvatosan, Keri! – húzta össze a férfi a szemét. – Ez nagyon úgy hangzik, mintha néhány bókot akarna kihúzni belőlem. Pedig fogadni mernék, hogy bőven el szokták halmozni ilyesmivel.

Igen, a lány valóban nem szűkölködött hódoló dicséretekben, ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy a szépség meglehetősen kétélű dolog. Hiszen még ő is, aki pedig a kinézetével keresi a kenyerét, gyakran

vágyott arra, hogy az emberek keresztüllássanak a vonzó, divatos külsőn, és észrevegyék benne az érző, mindennapi gondokkal küzdő embert is.

– Nem hinném, hogy most ilyesféle veszélynek lennék kitéve. – Beletúrt a sapka miatt még mindig kócos, rendezetlen hajába. – Körülbelül olyan látványt nyújthatok, mintha egy behavazott szénaboglyából húztak volna elő.

– Igaz, ami igaz, eléggé… vadóc módon néz ki – húzta el Jay a szavakat. – Mint egy erdei nimfa, akit csak pár perccel ezelőtt vertek fel téli álmából…

Kerit még soha életében senki nem nevezte vadócnak, mint ahogy erdei nimfához sem hasonlították. A férfi szavaiból áradó költői erő olyan igéző, olyan elbűvölő hatást tett rá, hogy néhány pillanatig csak a feltámadó vágy lassú, mindent átjáró lüktetését érezte. Csak lassan eszmélt rá a valóságos helyzetre, amely persze szintén rendkívüli volt a maga módján.

– Nem az evésről mondott valamit az előbb? – terelte veszélytelenebb mederbe a dolgok folyását.

– De igen – állt fel a férfi, miközben azon tűnődött, vajon a másik tisztában van-e azzal, milyen elbűvölően fest, ha leveszi a jégkirálynő jelmezt, és nem fél megmutatni az alatta rejlő lágyságot. – Mit szólna egy tisztességes munkamegosztáshoz? Én elmegyek tűzifát szerezni, maga meg varázsol nekünk valami ennivalót. Nézzen körül, mit talál, és már kész is az egész.

– Figyelmeztetem, hogy ebben a konyhában nem sok minden akad, aminek komolyabb köze lehetne az evéshez. Kivéve talán egy-két, valószínűleg az őskorból származó konzervet.

– Na, akkor nyissa ki azokat! – bólintott Jay vidáman, és egy újabb fahasábot dobott a tűzre.

Keri hamar fölismerte, hogy ezt mondani mérhetetlenül könnyebb, mint megtenni, mert az egyetlen konzervnyitó, amelyet nagy nehezen talált, inkább múzeumi példánynak látszott, mint használható eszköznek. Dühösen csapta oda a kezében levő dobozt az asztalra, pontosan akkor, amikor a férfi a konyhába lépett.

– Mi a gond? – kérdezte Jay egykedvűen.

– Jó lenne, ha maga is megpróbálná! – fujt mérgében egy nagyot a lány.

– Őszibarackbefőtt?

– Aha. Friss gyümölcsből nem túl sok van raktáron.

– Ezt nem hiszem el!

– Ami azt illeti, egyéb konzervből sincs valami nagy választék.

– Ha azt hiszi, hogy őszibarack befőtten tarthat, akkor nagyon téved.

– Ez esetben, ha nem esik túlságosan nehezére, nyissa ki nekem ezt a dobozt!

Jay gyorsan teljesítette a kérést, és olyan undorral tolta el maga elől a kinyitott kompótot, mintha annak mérgezett volna a tartalma. Aztán lehajolt, hogy alaposan megvizsgálja a szekrény belsejét. Némi kotorászás után talált is egy csomag spagettit meg egy doboz húskonzervet.

– Úgy nézem, ezekkel itt minden rendben van.

Keri nem találta valami jó ötletnek, hogy kiselőadást tartson az étkezési szokásairól, mindössze annyi csúszott ki a száján, hogy ö sohase eszik tésztaféléket.

– Nekem semmi gondom velük – rázta meg a férfi a fejét, mert világéletében képtelen volt eligazodni a nők ízlésén. – Ugye megfőzi nekem ezeket, ha szépen megkérem?

– Rendben van, megkapja a spagettijét.

– Akkor jó – bólintott a „kalóz”, és egyetlen további szó nélkül kiment a konyhából.

Kétség nem fér hozzá, a nő tényleg csodaszép, gondolta, de éppen annyira hasznavehető, mint egy eszkimó jégkunyhó kánikula idején. Attól a kilátástól pedig, hogy minden bizonnyal együtt kell tölteniük itt az éjszakát, a halántékán vonaglani kezdett égy izomcsomó. Aztán amint, nagy nehezen elhessegette magától ezt a gondolatot, eszébe jutott az egyetlen helyiség, amelyet még nem kutatott át. Igen, könnyen előfordulhat, hogy a pince néhány nem várt kincset rejteget. Valamit, ami könnyíthet kissé ezen az egyre növekvő feszültségen.

Néhány perc múlva diadalmas arccal tért vissza a konyhába, kezében egy porlepte borospalackkal, amelyet óvatosan az asztalra állított.

– Nézzen csak ide! Ugye ezt nem is hitte volna?

Keri mogorván nézett fel a gőzölgő tál mögül. A spagetti fele kicsúszott a kezéből, ráadásul a kezét is leforrázta.

– Egy üveg bor. Ezért van úgy oda?

– Ez nem csak egyszerűen egy üveg bor – emelte tol a férfi a hangját, és hüvelykujjával hódolatteljesen végigsimított a palack címkéjén. – Ez egy butélia valódi St. Julién du Beau Caillou!

– Nocsak! Nem is gondoltam, hogy ilyen jól kiismeri magát a borfajták között – jegyezte meg csodálkozva a lány.

– Szokatlan dolog egy ilyen vadembertől, igaz? Nyilván azt hitte, inkább a sörhöz vonzódom.

– Őszintén szólva, semmi ilyesmire nem gondoltam.

Ó, te kis hazudós! – tanúskodott magában a férfi. Régen besuvasztottál már a sztereotip elképzeléseid valamelyik szűk kis skatulyájába. Ámbár, ha valóban őszinte akarok lenni, én is pontosan ezt tettem veled. Bár úgy tűnik, erre a merényletre teljes mértékben rászolgáltál a magad sajátos étkezési szokásaival és a tökéletes képtelenséggel, hogy váratlan vagy kellemetlen helyzetekkel és adottságokkal foglalkozni tudjál. Csinos vagy, az igaz, de ahogy eddig meg tudtam ítélni, ennél sokkal több nem is telik tőled.

– Nos, iszik velem egy pohárral, vagy marad inkább a víznél? – kérdezte, miután rövid keresgélés árán sikerült egy használhatónak látszó dugóhúzót kerítenie.

Keri normális körülmények között természetesen a vizet választotta volna, de ez az este egészen más volt. Talán a bor megnyugtatja kicsit megtépázott idegeit, és abban is segíthet, hogy könnyebben elaludjon. Alig mert arra gondolni, hol és hogyan fogják majd ezt az alvásdolgot megoldani.

– Igen, egy pohárral szívesen innék.

– Micsoda kivételes nagylelkűség! – mormolta Jay maga elé, és nagy cuppanással kirántotta a dugót.

Keri eközben hatalmas grimaszokat vágva figyelte a vagdalt húsos fazekat. Még egy kutyatál tartalmát is nagyobb étvággyal kavargatta volna…

A férfi megtöltött két hasas poharat, és nézte, ahogy a lány a tésztával teli tálat a mosogatóhoz viszi. Istenem, gondolta, olyan keskeny a csuklója, hogy mindjárt le is törik.

– Adja csak ide, majd én megcsinálom! – ugrott oda hozzá.

Feltűrte a pulóvere ujját, és kivette Keri kezéből a súlyos fazekat, éppen mielőtt a lány elejtette volna. Fejcsóválva öntötte le a spagettiről a vizet; miközben a fedőt az edényre szorította.

– Valahogy még most sem tudom elképzelni, hogy maga… Mondja, csak, hány éves tulajdonképpen?

– Huszonhat — felelte Keri automatikusan.

– Huszonhat! És még egy adag spagettit sem tud megcsinálni!

– Ha nem vette volna észre? a huszonegyedik században élünk! – vágott vissza bosszankodva a lány. – Én például még egyetlen olyan szerződést sem írtam alá, amelyben az állt volna, hogy a nőknek főzni is tudniuk kell.

– Előre sajnálom azt a fickót,.aki magát egyszer feleségül veszi…

– Ezzel kapcsolatban szemernyi gondot se csináljon magának! – felelte Keri jóval hevesebben, mint az eredetileg a szándékában állt.

A férfi vére egyszerre felpezsdült az érdeklődéstől.

– Úgy érti, egyetlen jelölt sincs még a láthatáron?

Keri észrevette a hangja változását, amelyből most mintha valami tompa izzás érződött volna ki, és a tekintetük egy rövid, de annál emlékezetesebb pillanatra összetalálkozott.A lány meglehetősen hozzászokott már a férfiak leplezetlen érdeklődéséhez, de ehhez hasonlót még sohasem tapasztalt. A röpke pillantás, amely akár káprázat is lehetett volna, egészen megrázó hatást tett rá. Vérét száguldásra késztette az a biztos tudat, hogy ez a pasas merőben más, mint akikkel eddig dolga akadt. Jay ízig-vérig férfi, erős és felelősségteljes, aki meglepő módon még ahhoz is ért, hogy egy francia borospalack címkéjét tökéletes kiejtéssel elolvassa.Ne nézzen így! – akarta odakiáltani neki, egyszer s mindenkorra leszögezve, hogy az közöttük szóba sem jöhet, már ha tényleg az forog a fickó fejében, amire ő gondolt. De a másik, mindeddig mélyen eltemetett énje közben már azon tűnődött, milyen érzés is lenne ehhez az erős, izmos mellkashoz odasimulni.

– Keri? – térítette magához a mély, gyengéd hang gondolataiból.

– Tessék! – felelte rekedten, az eddig megszokottól teljesen eltérő hangsúllyal.

– Ide tudna hozni néhány tiszta tányért?

Jay tisztán látta a zavart a lány szemében, bármilyen gyorsan fordult is az el. Ezek szerint őrá is hatott a férfi és nő között működő, megmagyarázhatatlan kémia, amely éppen akkor dolgozik legjobban, amikor legkevésbé várják. De nem, ez így nem egészen igaz. Ő igenis várta, hiszen éppen olyan melegvérű, mint az összes többi normális ember. Ha pedig egy vonzó férfi és egy vonzó nő megfelelő körülmények között összekerül, az eredmény aligha lehet kétséges. Jaynek ebben épp elég nagy tapasztalata volt.

De Miss Szépség mégiscsak eltért a megszokottól. Olyan nő volt, aki komoly méretű védősáncokat épített már maga köré, ami nem is annyira meglepő, ha valaki az övéhez hasonló küllemmel rendelkezik. Óvatosnak kell lennie azokkal a férfiakkal szemben, akik érdeklődést mutatnak iránta, márpedig melyik egészséges férfi ne akarna magának olykor egy ilyen nőt?

Keri remegő kézzel egyetlen darab tányért tett le az asztalra.

– Maga nem eszik semmit? – kérdezte csodálkozva Jay.

– Ebből a kulimászból egy árva falatot sem. Elég nekem az őszibarack.

– Ne vicceljen!

– Nem, Jay, komolyan beszélek. Egyébként sem ajánlatos nehéz ételeket magunkhoz venni… úgy értem… este hat óra után…

Majdnem kiszaladt a számon, hogy lefekvés előtt, gondolta rémülten, és zavartan megnyalta hirtelen kiszáradt ajkát.

– Tökéletesen igaza van – vonta meg a férfi a vállát, és egy óriási adagot szedett magának a tésztából. Miközben alaposan megpúpozta az egészet vagdalt hússal, arra gondolt, milyen kedvesen hangzott, ahogy a lány kimondta a nevét: olyan lassan és olyan édesen, mintha minden egyes hangot mézbe mártott volna.

– Tényleg egyedül akarja megenni az egészet? – nézett Keri elhűlve a megrakott tányérra.

– Miért? Semmi baj az étvágyammal.

A lány érezte, hogy elgyöngül a térde. Ez egyszerűen elviselhetetlen! Sürgősen vissza kell evickélnie ebből az ingoványból a világos gondolkodás partjaira, hogy mihamarabb képes legyen kiiktatni tudatából ezt az érzékeit riadóztató sejtelmet. Ő csak a sofőröd, emlékeztette magát, már nem is tartva számon, hogy immár hányadszor.

– Na, jöjjön! Élvezzük ki együtt ezt a gyönyörűséget! Ott ülhetünk a pattogó kandalló mellett, és aztán…

– És aztán micsoda?

– Aztán… aztán elmesélheti az élettörténetét… bevezetésképpen – vigyorgott rá Jay jelentőségteljesen.

4. FEJEZET

Keri előrement a nappaliba, és valahol a két helyiség között komoly párbeszédbe kezdett önmagával.

Semmi értelme tovább tagadnia, hogy félelmetes módon vonzódik ehhez a pasashoz. Jay hihetetlenül jóképű, felelősségteljes, és még ilyen körülmények között is biztonságot tudott nyújtani a számára, ami csak tovább fokozta ezt az amúgy sem jelentéktelen csáberőt. Egy ilyen oltalmazó képességgel bíró férfi tökéletesen megfelel az évszázadok óta érvényes női kívánalmaknak, még ha ő eddig nem is volt tudatában, hogy ezek az igények elevenen élnek benne is.

Jay úgy nézett ki, mint aki már születésekor is ezzel az őserővel és öntudattal rendelkezett. A külső persze nem több, mint egy burok. Ő igazán jól tudta, mi minden rejtőzhet a mégoly tetszetős maszkok mögött is.. Ami azonban Jay Linurt mindenki mástól megkülönböztette, az éppen a belső kiegyensúlyozottság és függetlenség kisugárzása volt.

Az ilyesmi különösen figyelemreméltó tulajdonság, ha a birtoklója történetesen sofőr. És ami még ennél is meglepőbb: semmi jel nem mutatott arra, hogy a legcsekélyebb mértékben is elbizonytalanodott volna attól, hogy be van ide zárva – épp vele kettesben. Valószínűleg ez annak köszönhető, hogy – korábbi kapcsolat nem lévén kettejük között – nincs

semmi veszteniválója, és nyugodt szívvel viselkedhet úgy, mintha mindketten teljesen hétköznapi emberek lennének.

Ez a fickó tényleg talpig férfi. Olyan, aki tökéletesen képes kezelni ezt a rendkívüli helyzetet, de egyúttal olyan is, akit a mindenképpen egymás társaságában eltöltendő éjszaka után ö egész biztosan nem fog többé látni. Jól teszi hát, ha minél hamarabb el is felejti majd – és se nyílt, se lopott pillantást nem vet többé se a testére, se az arcára…

A kandallóban halkan pattogott a tűz, s az aranyfényű lángok olyan csodálatos illatot csaltak elő a borostyánszínű és karmazsinpiros fahasábokból, amilyet Keri eddig még sohasem érzett. Dobogó szívvel figyelte, ahogy Jay a padlóra teríti a föntről lehozott pokrócokat, még ha meglehetős távolságra is egymástól.

– Hmmm, ennek nagyon jó szaga van – mondta, csak hogy lebírja egyre növekvő bizonytalanságát.

– Almafa – felelte a férfi, miközben letette a földre a tálcát. – És találtam az egyik kosárban egy nagy csokor szárított levendulát is. Az adja ezt a finom illatot.

Azzal kinyújtózkodott a takaróján, s példáját néhány pillanat múlva a lány is követte. Persze Kerít kizárólag az ésszerűség vezérelte, hiszen a tűz közelében öt is sokkal jobban érte a meleg. Igaz, éppen elégszer figyelmeztette közben magát, hogy ez a hajladozó, lobogó fény kiváló eszköz amolyan sablonosán romantikus hangulat megteremtésére. Nem árt lankadatlanul szem előtt tartania, hogy az egész idillinek tűnő helyzet nem több, mint puszta illúzió.

Jay levette a tálcáról a poharakat, de eközben is folyton Kerit figyelte. Ahogy a lány elgondolkodva nézett maga elé, meglepően fiatalnak látszott. És nem csupán fiatalnak, de sokkal szelídebbnek és aranyosabbnak is. Csakhogy a manökeneket többnyire nem ilyen fából faragták. Szívósabbak és keményebbek annál, mint ahogy kinéznek, és erre bizony szükségük is van. Néhányat eddig is ismert már közülük. Ezek a nők általában különféle álarcokat viseltek, s az ember végül már nem is lehetett egészen biztos benne, vajon létezik-e valódi személyiség is a számtalan maszk mögött.

– Tessék! – Odanyújtotta a lánynak az egyik vörösborral telt poharat.

– Köszönöm. – Keri megfogta a talpas pohár szárát, s ahogy a férfi hűvös tekintetű, fürkésző szemébe pillantott, újra felerősödött benne a bizonytalanság.

– Egyen hozzá egy falatot! – biztatta gúnyosan a másik. – Nagyon csábítóan néznek ki azok az őszibarackok.

A lány már évek óta nagyon szigorú diétán élt. Végül is az volt a dolga, hogy valamennyi ruhában tökéletesen mutasson, akár fotózásról, akár divatbemutatóról van szó. A legtöbb kolléganőjével ellentétben régóta leszokott a dohányzásról is. S ha olykor-olykor azon kapta magát, hogy valami olyasmit szeretne enni, ami az alakját károsan befolyásolhatná, hosszú sétával terelte el róla a figyelmét, vagy elővett egy izgalmas könyvet, esetleg a virágait kezdte rendezgetni. Mindez általában jól működő terápiának bizonyult, csakhogy itt és most ezek közül a bevált figyelemelterelő eljárások közül egyiket sem lehetett alkalmazni.

Bekapott egy darabka őszibarackot, és ivott hozzá egy nagy korty vörösbort. Egyúttal megpróbálta figyelmen kívül hagyni a Jay előtt párolgó spagetti illatát, és igyekezett nem odanézni, amikor a férfi élvezettel a villájára tekerte a tésztát, és jóízűen bekapta a falatot. Aztán egy másik falattal váratlanul megállt, és a villát a lány szája elé tartotta.

– Kóstolja meg! Igazán finom.

– Mondtam már, hogy nem eszem tésztát! – nyögte ki Keri nagy nehezen, mert a felkínált falatnak tényleg ínycsiklandó illata volt. — Már elfelejtette? Éppúgy nem eszem tésztát, mint ahogy vörös húst sem. Főleg nem olyan állapotban, ahogy a konzervdobozból kikerül – fintorította el megvetően az orrát.

– Ami késik, nem múlik – húzta vissza a villáját a férfi, és az adagot már el is tüntette a szájában. – Ne kéresse magát! – próbálkozott megint. – Maga is tudja, mennyire szeretné megkóstolni – kacsintott, és a következő pillanatban egy újabb gőzölgő, illatos falatot nyújtott a lány felé.

Keri most egészen ösztönösen reagált a dologra, és szinte automatikusan nyitotta ki a száját, mire Jay azonnal az ajkai közé csúsztatta az ételt. A lány csukott szemmel kezdte rágni az igazán kiválóra sikerült spagettit, látni se

akarva a másik diadalittas arckifejezését. De a hirtelen támadt jóleső érzés erősebb volt nála, és egy öntudatlan, élvezetes sóhaj szaladt ki a száján.

– Na ugye, hogy ízlik!

Keri lassan kinyitotta a szemét, és a győzedelmes vigyor helyett szelíd, elégedett mosolyt látott csupán a másik arcán csillogni, mintha ki tudja, mekkora örömöt okozna neki, hogy végre ő is csillapította egy kicsit az éhségét.

– Tényleg finom – ismerte be kelletlenül.

Jay újabb adag spagettit tekert a villájára, és azt is a lány felé nyújtotta, amit aztán még két másik falat követett.

– Köszönöm, ez nagyon jólesett, de többet már igazán nem kérek – csóválta meg aztán Keri a fejét. – Még eleszem maga elől az egész vacsoráját.

A férfi fontolgatta egy ideig, elárulja-e, hogy a tányérján levő mennyiség két embernek is bőven elég lenne, de aztán másként döntött. Az semmiképpen sem állt szándékában, hogy a lány újra visszavonuljon a védőbástyái mögé, így aztán egyetlen szó nélkül evett tovább.

A hirtelen beállt csöndben csak a tűz pattogása hallatszott. Keri szeme Jayre szegeződött, mintha a látványa annyira elbűvölte volna, hogy képtelen lenne megtömi a varázst. A férfi élvezettel nyelte le az éppen soron levő falatot, majd ravaszkásan elmosolyodott.

– Egyet nekem, egyet meg magának!

A lány engedelmes kisgyerekként nyitotta ki a száját, és a gyengeség meg az erő furcsán összekeveredett érzésével hagyta, hogy a másik folytassa az etetést. Az étel meleggel és energiával töltötte el, ámbár ez egy nagyon sajátságos energiafajta lehetett, mert nemsokára némi szorongás is társult hozzá, amikor tudatosodott benne, hogy egyszerű evés még sohasem okozott neki ilyen érzéki örömöt.

Jay nemsokára elégedetten tekintett a kiürült tányérra.

– Ezt igazán nagyon élveztem! – jelentette ki, majd ivott egy kortyot, és a másik tányérban heverő aranyszínű, fénylő barackokra nézett. – És még desszertünk is akad – tette hozzá különös hangsúllyal, s a szemében csöndes kihívás csillant meg. – Lásson csak hozzá!

Keri azonban erre már teljességgel képtelennek érezte magát. A puszta elképzelés is, hogy a puha, édes gyümölcsöt a szájába csúsztassa, egészen felkorbácsolta az érzékeit. A keze remegni kezdett, és egyre bizonyosabb volt abban, hogy a férfi pontosan tudja, mi jár a fejében. Tagjai elnehezedtek, s egyszerre úgy tűnt neki, hogy a vér mint valami sűrű szirup áramlik az ereiben, hogy azután könyörtelenül lüktetni kezdjen minden ujjbegyében.

– Nem, nem kérek többet – csóválta meg a fejét. – De maga csak nyugodtan szolgálja ki magát!

Jay persze nem is annyira az őszibarackot kívánta, sokkal inkább az etetés élvezetét. így aztán az amúgy is csak töredékpillanatig tartó csalódást a várakozás sokkal ingerlőbb érzése váltotta fel. Nagyon régen történt már meg vele, hogy olyasvalamit akart, amiről nem tudhatta, valóban meg fogja-e kapni.

– Nekem is vámom kell egy kicsit – mondta lustán elnyújtózva, és egy ideig némán figyelte a kandallóban lobogó lángok játékát.

– Nos, mióta dolgozik a divatszakmában?

A váratlan kérdés azonnal véget vetett Keri sajátságosan feszült, különös hangulatának. Egy ilyesfajta beszélgetés mégiscsak jóval biztonságosabbnak ígérkezett az előbbinél.

– Amióta abbahagytam az iskolát – felelte, miután ivott egy kortyot. – Illetve ez így nem egészen pontos. Tulajdonképpen iskolába jártam még, amikor elkezdtem.

A férfi hanyag mozdulattal fél könyékre támaszkodott. A bor rubin piros foltokban tükröződött vissza a karján, és a lány azon kapta magát, hogy képzeletben már ezek a karok és kezek kényeztetik… A fenébe, Keri, hadakozott magával, azonnal hagyj föl ezzel az ábrándozással! Lassan sikerült is valamennyire Összeszednie magát, és visszatérnie az előbbi témához.

– Éppen Londonban jártam a nővéremnél…

– Ő is manöken?

– Nem, nem – rázta meg a lány a fejét. – Özvegy és édesanya… Szóval beültünk egy kávézóba, amikor odajött hozzánk egy ismeretlen asszony, és

azt kérdezte, gondolkodtam-e már a modellkedésen.

– Pontosan úgy, ahogy a filmekben történik.

– Igen, egy kissé valószerűtlenül hangzik.

– Na, és tényleg gondolt már azelőtt ilyesmire?

– Néha eszembe jutott- rántott egyet Keri a vállán. – Tudja, egyre többen biztattak, hogy próbáljam meg, de…

– De? – villant meg a férfi szeme.

– Akkoriban sokkal jobban érdekelt a belsőépítészet meg a formatervezés. Mindamellett elég magas is voltam az átlaghoz képest, vékony, és nem különösebben öntudatos.

– Gondolom, ezek nem éppen a legjobb tulajdonságok annak, aki a pályafutását a kamerák kereszttüzében akarja elkezdeni.

Keri annak idején szintén hasonló véleményen volt, ám hamar fölismerte, hogy a modellszakmát csak, mint látszólagos világot szabad kezelnie, és így már sokkal könnyebb volt úgy viselkednie, hogy mások előtt önbizalommal teli és magával tökéletes összhangban levő fiatal nőként tűnjön föl.

– Szerencsém volt – vallotta be rövid szünet után. – Minden görcs és szorongás azonnal eltűnt belőlem, amint a kamerát rám irányították. Azon kívül az arcom is abba a típusba tartozik, amelyik sokkal jobban mutat a fényképen, mint a valóságban.

Jaynek erről éppenséggel más volt a véleménye: a lány arca az életben sokkal szelídebbnek és finomabbnak tűnt, egyúttal természetesen jóval nőiesebbnek is, mint az általa látott fotókon.

– Úgy gondolja, hogy a kamera mondjuk úgy, szereti magát?

– Nekem legalábbis ez a benyomásom. És nagyon remélem, egy ideig még így is marad.

– És mi lesz, ha egyszer majd nem így fogja érezni?

Keri vonásai egyszerre elkomorodtak. Jay egy gyakorlott rémálomfejtő bizonyosságával tapintott rá valamennyi manöken legfájóbb pontjára.

– Sokan éveken át is a csúcson tudnak maradni – kerülte meg az egyenes feleletet.

– Nem ezt kérdeztem – csóválta meg a férfi elgondolkodva a fejét. – Azt szerettem volna megtudni, hogy egy ilyen csillogó pályafutásnak mikor és mitől lesz vége, illetve azután mihez lehet kezdeni. Mert felteszem, csak nagyon kevesen folytathatják idősebb korukban is ezt a mesterséget.

Keri újból kortyolt egyet a borából, mert ez pillanatnyilag sokkal egyszerűbbnek tűnt, mint a kérdést kapásból megválaszolni. Úgy látszik, ez a fickó “mindig beletrafál a dolgok közepébe. Neki viszont semmiféle épkézláb válasz nem jutott az eszébe, legalábbis olyan nem, amivel Jay is elégedett lett volna. Hacsak az nem, hogy néhanapján ő is arról az úgynevezett „normális” életről álmodozik. Ha elmondaná, hogy férjhez akar menni, és gyerekeket szeretne, az most meglehetősen furcsán hangzana, s a férfi könnyen azt a következtetést vonhatná le belőle, hogy némileg üresnek érzi az életét.

Márpedig többé-kevésbé ez volt a helyzet. Egyre többször vágyott ő is ugyanarra, mint minden nő: megtalálni az álomférfit, aki minden szempontból illik hozzá, és kielégíti mind érzelmi, mind pedig testi igényeit. Persze, tisztában volt vele, hogy az egyik amúgy sem lehet meg a másik nélkül, de ha az embernek egyik sem adatik meg.

Lassan tudatosodott csak benne, hogy Jay még mindig kérdő tekintettel néz rá, és röpke fohászt küldött az ég felé, hogy ezek a bíráló, ám gazdájukról oly keveset eláruló szemek ne vegyék észre az arcán átsuhanó pirulást. Habár az egészet akár a tűz meg a bor együttes hatására is foghatja.

– Soha nem töprengtem még el komolyabban a jövőn – mondta a lángokba nézve.

– A belsőépítészetet meg a formatervezést illető tervei ezek szerint zátonyra futottak.

– Úgy valahogy – vonta meg a vállát. – Akad azért még néhány elképzelésem, de azokat inkább csak úgy szórakozásból szoktam dédelgetni.

– Miért nem változtál szakterületet, és fut neki egy második karrier felépítésének?

– Mert még nem értem el azt a kort, hogy a szakmámból kiselejtezzenek – felelte Keri kihívóan. – De még ha úgy is lenne, szörnyű nehéz újabb

szakmai körbe beszállni tapasztalatok nélkül. Ahhoz pedig, hogy az ember megfelelő gyakorlatot szerezzen, a ranglétra legalján kell kezdeni a kapaszkodást. És én egyáltalán nem vagyok biztos' benne, hogy ilyesmire képes lennék.

– Ugyan már, bármikor önállósíthatja magát.

Keri vizslatón nézett a férfi szemébe. Mióta ilyen nagy szakértője a pályamódosításnak? Különben is, aligha van olyan helyzetben, hogy neki tanácsokat adhasson. Úgy döntött tehát, fordít egyet a felálláson, és ő kezd el neki kérdéseket feltenni:

– Na és magával mi a helyzet? Felteszem, nem sofőrként akarja leélni az életét.

A sofőr szó enyhén megvető hangsúlya nem kerülte el a másik figyelmét. A lány nyilvánvalóan a közöttük levő különbségre akarja őt emlékeztetni, egyben figyelmeztetni is, hogy túllépte a megengedett határt.

– Pedig én igazán kedvelem ezt a munkát. Ma itt, holnap ott. És ha az embernek egyszer elmegy a kedve a csavargástól, bármikor kezdhet magával valami mást.

– És ezt korábban is így gondolta? Mármint a sofőrséget?

Jay majdnem hangosan felnevetett. Ha nem érezte volna magát ilyen jól a bőrében, biztosan védekezni próbál a feltevés ellen. Hát ez a nő valóban azt hiszi, hogy az utóbbi éveket kizárólag a volán mögötti boldog bárgyúságban töltötte?

– Nem, természetesen nem mindig sofőrként dolgoztam – keményedtek meg aztán lassan a vonásai.

Ez a hangsúly és arckifejezés igencsak felkeltette a lány érdeklődését.

– Valóban? Es szabad tudnom, hogy ezenkívül még mit csinált?

– Az USA haditengerészeténél szolgáltam, egy különleges egységben.

Keri meghökkent. Nocsak! Ez egy csomó dolgot megmagyaráz. Az erőt, a kitartást, az önfegyelmet és a válságos helyzetekben tanúsított magabiztosságot is. És természetesen a testi kondíciót: ezek a duzzadó, acélos izmok tehát hosszú éveken át tartó edzés eredményei. Szóval nem tévedett, amikor azt feltételezte, hogy ilyen kinézetre és felépítésre egyetlen fitneszszalonban sem lehet szert tenni, bármennyit is járjon oda valaki.

Az a tény pedig, hogy a férfi a haditengerészetnél szolgált, megmagyarázza azt a különös akcentust is, amelyhez hasonlót eddig sohasem hallott. Meg persze azt is, hogy miért tud vele ilyen fesztelenül, ennyire könnyed stílusban beszélgetni. Hiszen épp elég közismert az amerikaiakról, hogy sokkal lazábban veszik a társadalmi különbségeket az angoloknál.

– Ezek szerint amerikai.

A lány kezdett mindjobban belemelegedni a beszélgetésbe a férfi pedig egyre kellemesebb érzésekkel szemlélte a szinte hihetetlenül hosszú combokat. Eszébe jutott a fekete selyemharisnya tövére veteti rövid pillantás, meg az is, hogy a látványtól milyen hevesen megdobbant akkor a szíve. Talán nem ártana, ha olyan dolgokról társalognának, amelyek ezt az izgalmas szépséget még jobban ellazítják.

– Félig-meddig, de az is lehet, hogy még félig sem – felelte mosolyogva. – Megtörténik néha az ilyesmi, ha az ember két különböző kultúra között ingázva nő fel.

v Minden más esetben azonnal témát váltott volna, de ez a helyzet annyira ‘különleges volt, és mintha kizárólag csak azért alakult volna így, hogy segítsen neki a lány megismerésében. Igen, talán kicsalhat belőle egy-két olyan részletet is, amelyet különben minden valószínűség szerint meg akarna tartani magának.

– A szüleim még egész kicsi gyermekkoromban elváltak, ezért aztán mindkét országban elég sokat volt alkalmam élni. Az anyám angol, az apám amerikai. Meg is kaptam később a kettős állampolgárságot. Ezért tudtam aztán belépni a haditengerészethez, igaz, csak egy rettentően kemény alkalmassági vizsga után, amely valóban csak a legrátermettebbeknek sikerül.

– De idővel mégis elege lett belőle.

– Valahogy úgy – felelte Jay szűkszavúan. – Egy ilyesféle foglalkozást amúgy sem lehet túlságosan sokáig bírni, ahogy a magáét sem.

A halántékán megrándult egy apró izom, és Keri most vette először észre azt a kis sebhelyet, amelyik éppen a férfi arccsontja mellett húzódott.

Kinyújtotta a kezét, mintha meg akarná érinteni, de aztán mégis meggondolta magát.

– Hogy történt?

– Á, semmi különös – hangzott a válasz, de Jay szeme mégis kemény és hideg lett, mint a jég.

A lány tisztában volt vele, hogy minden további kérdéssel áthágna egy újabb, láthatatlan határvonalat. Elfordította hát tekintetét a férfi arcáról, már csak azért is, mert hirtelen különös, ismeretlen zavar fogta el. Itt van ezen az elhagyatott helyen egy olyan pasassal, akit alig ismer, egy hajdani katonával, akinek acélból vannak az izmai, és aki ráadásul egy sebhelyet is hord az arcán. Egy valóságos személlyel, egy haditengerész obsitossal, nem valamiféle mozifilm idétlen, kitalált hősével.

Tulajdonképpen félnie kellene és minden módon résen lennie, de semmi ilyesmire nem érzett komolyabb késztetést. Ellenben megettek együtt egy várakozáson felül finom vacsorát, megittak egy palack nemes bort. Az iménti zavart egyszerre mintha elfújták volna, és most már csak kellemes, zsongító lustaságot érzett. Összes eddigi ténykedése arra irányult, hogy a legjobbat hozza ki ebből a fonák helyzetből, aztán egyszerre rájött, hogy nem is olyan rossz á helyzet.

Jay azonnal észrevette Keri hangulatváltozását, s hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett arra, hogy letegye kezéből a már amúgy is üres borospoharat. Ideje van a pihenésnek, és ideje a cselekvésnek, idézte fel magában az ősi szöveget, miközben az utolsó centjébe is fogadni mert volna, a lány is azt szeretné, ha végre a tettek mezejére lépne. Miért is ne? – gondolta. Hosszú éjszaka áll még előttünk.

Kinyújtotta a kezét, és megérintette Keri homlokába hulló, hosszú, selymes haját, mintha csak meg akarná igazítani. A lány bőre azonban olyan lágy, olyan finom tapintású volt, hogy önkéntelenül is ott felejtette rajta a tenyerét, és az egyik engedetlen tincset kezdte tekergetni.

Különös érzés volt, és mégis megmagyarázhatatlanul rendjén való. Keri pedig ahelyett, hogy elhúzta volna a fejét, vagy megkérdezte volna, mi a csudát akar, rekedtes, idegenszerű hangon a férfi nevét suttogta: – Jay…

– Tessék – mormolta a megszólított, érezve, hogy a szíve hevesen megdobban. – Mit szólna hozzá, ha rendbe hoznám a haját? Egészen össze van kócolódva…

De már nem is törődött a lány fürtjeivel, hanem ujja hegyével a halántékát kezdte simogatni, le egészen az arccsontjáig. Keri megborzongott, mert ez a látszólag ártatlan érintés egyszerre hihetetlenül érzékinek tűnt fel neki,

– Ahogy akarja – bólintott beleegyezően.

– Csak ennyi? – becézgette a férfi tovább. – Akkor minden valószínűség szerint elveszítettem a simogatás művészetében szerzett jártasságomat.

Ez a pökhendi megjegyzés minden más esetben mozgósította volna, a lány teljes védelmi rendszerét, most azonban nem érzett semmi mást, csak legyűrheted en kíváncsiságot, hogy megtudja, vajon Jay tényleg olyan nagy szakértő-e ezen a területen.

Hát akkor lássuk, csukta le sóhajtva a szemét, amint a férfi ujjai a tarkójára tévedtek. És meglepődve tapasztalta, hogy ez az egyszerű simogatás milyen felvillanyozó tud lenni.

– Biztos… egészen biztos benne, hogy jó lesz, ha ezt tesszük? – kérdezte tétován.

5. FEJEZET

Jaynek már ott volt a nyelve hegyén, hogy hiszen semmit sem tettek legalábbis egyelőre nem, de aztán meggondolta magát.

– Egy érintés talán még nem minősül bűncselekménynek.

– Nem… nem egészen…

– Értem már! – kövült meg hirtelen a férfi arca. – Úgy gondolja, ez nem tartozik a feladataimhoz. Elvégre én csak egy egyszerű sofőr vagyok, maga pedig… maga az ügyfelem.

A lányt olyan indulatba hozták ezek a kendőzetlen szavak, hogy csak a legnagyobb nehézséggel tudta megfékezni magát. Ez a pasas valósággal keresi a lehetőséget, hogy félreérthesse!

– Nem vagyok szolgálatban, Keri, és pillanatnyilag maga sem – mondta aztán Jay némileg megenyhülve. – És amit a szabadidőnkben csinálunk, ahhoz senkinek semmi köze sincs.

– Igaza van – hagyta helyben kissé még mindig ódzkodva a lány, akinek egyre inkább nehezére esett a világos gondolkodás.

Jay simogatása és a szemében vibráló különös zöldesszürke fény annyira elvarázsolta, hogy ki sem bírta volna, ha abbahagyja a finom becézgetést.

– Micsoda gyönyörű nyak! – súgta a férfi egészen elmélyült hangon, olyan tónusban, mint aki valóban a szépség avatott szakértője. – Mint egy hattyúnak, olyan karcsú és olyan hófehér.

A lány sejtelmesen elmosolyodott, szemernyi kétséget sem hagyva afelől, milyen kívánság rejlik a mosolya mögött. Annyira elérhető volt, olyan odaadó, ő pedig odahajolt hozzá, és a szájával kezdte követni a keze által már bejárt útvonalat.

Keri borzongva felsóhajtott, miközben Jay lelkesen folytatta az érzéki felderítést, mígnem teljesen egyértelművé vált számára, hogy a lány végre egy igazi csókra vágyik. De tapasztalatai szerint az forrósította föl igazán a nők vérét, ha nem teljesítette rögtön a kívánságaikat. Igen, ez az igazi, ez a lassú, egyre fokozódó izzás. Aztán megérezve a másik türelmetlen mozdulatát, hallva vágy teljes sóhajtásait, már ő sem volt képes végigvinni eredeti elképzelését.

Óvatosan felemelte a fejét, a lány arcát a két tenyere közé fogta, majd mélyen a szemébe nézve a készségesen megnyíló, fényes ajkakra hajolt. Karja szinte magától mozdult, hogy Keri derekára tapadjon, s a pillanatról pillanatra kiteljesedő vágynak nem tudván többé ellenállni, finoman lehúzta ét maga mellé a takaróra. Aztán hirtelen megmerevedett.

Jégre számított, nem pedig tűzre: el sem tudta képzelni, hogy ilyen könnyű dolga lesz. S miközben keze a lány csípőjére siklott, még mindig tartott tőle, hogy a másik egyszer csak felül, és minden további közeledést visszautasít.

Keri azonban semmi ilyesmit nem tett, s újabb helyeslő, mi több, valósággal felhívásszerű sóhajtásai hallatán Jayből is elszállt minden kétely és minden tartózkodás. Ujjai egyre feljebb és feljebb vándoroltak a hosszú

combokon, mígnem a harisnya csipkeszegélye alatt rátaláltak a lány selymes, átforrósodott bőrére, s ő feltörő örömmel állapította meg, hogy az a bizonyos első benyomás a jelen esetben teljességgel helytelennek bizonyult: ez a nő sokkal, de sokkal érzékibb teremtés, mint ahogy gondolta.

Keri teste végigborzongott a gyönyörtől, amint a férfi érintését végre a combjai között érezte. Ujjait Jay dús hajába fúrta, s a mind tovább kutató kezeknek boldogan kínálta föl a vékony selyemblúz alatt feszülő melleit.

– Ó, Jay! – lehelte elfulladva. – Ez nagyon jó… Csodálatos!

– Mondd tovább! Mesélj még róla! – súgta vissza a másik, s lágyan simogatni kezdte a lány feszes hasát.

Keri azonban csak egy rekedtes „kérlek!”-et tudott kinyögni, mert az ajkait már újra Jay szája foglalta el. A férfi egyre inkább úgy érezte magát, mint az egyszeri ember, aki gyertyát akart gyújtani, és csak azután vette észre, hogy dinamitot tart a kezében.

Tény, hogy ő maga is nagyon közel járt már a robbanáshoz, mert ez az egész annyira váratlan volt. Ne kapkodj! – mondogatta magában, miközben vett néhány mély lélegzetet. Mindenre jut idő!

A lány viszont a jelek szerint már nem akart tovább várni. Jay pedig elég jól ismerte ahhoz a nőket, hogy ne értse félre ezeket a jeleket. Türelmetlen mozdulattal húzta föl rajta a bőrszoknyát; majd segített neki, hogy a csipkeszegélyes bugyitól is megszabaduljon. De amikor megnyíltak a lázas, bársonyos combok, ő – hála a hosszú évek gyakorlatának – még mindig vissza tudta tartani magát.

– Istenem, de gyönyörű vagy! – suttogta. – És most… most mit csináljunk?

– Akármit – zihálta Keri elakadó lélegzettel. – Mindent!

Ezt a felhívást már nem lehetett visszautasítani; Jay ajkai a párás combokra tapadtak, s meg sem álltak addig, amíg el nem jutottak a lány ölének legforróbb, legérzékenyebb területére.

Keri torkából hosszú, gyönyörteljes kiáltás tört elő. Úgy érezte magát, mint aki hirtelen egy másik dimenzióba került. Félig önkívületben dobálta

jobbra-balra a fejét, és alig tudta elhinni, hogy ö az, aki ezeket az elragadtatott kis sikolyokat hallatja.

– Ó, Jay! – nyögte elfulladva. – Jay, Jay! Még!

Már-már egészen elborította és legyőzte őt a kéj, amikor egy apró, figyelmeztető hang szólalt meg benne valahol, arra intve őt, hogy ne engedje ezt itt, hogy valakinek le kellene állítania ezt az őrültséget, s hogy ez a valaki csak saját maga lehet. Neki azonban ehhez már nem volt ereje.

Itt nem és különösen most nem, mert tudta, hogy olyasmi fog megtörténni vele, amit rettenetesen akart, és biztosan belehalt volna, ha nem kaphatja meg.

– Jay! – suttogta könyörgőre vált hangon, de a férfi nem válaszolt.

Túlságosan is el volt foglalva az elébe táruló nőiességgel, a simogatásával és kényeztetésével, ami Kerít feltartóztathatatlanul sodorta a gyönyör egymást követő örvényei felé. Hallotta a lány vad, távoli és elragadtatott kiáltásait, amelyek kétségbeesettek voltak, és vágyakozók, ijedtek és ugyanakkor kielégülést keresők – mintha egy teljes sebességgel száguldó vonaton ülne, amellyel már nincs többé megállás.

Jay érezte, ahogy a lány teste megfeszül, és tudta, hogy mindjárt eléri a csúcsot. Nem is hagyott föl addig a csókokkal, amíg Keri testében össze nem csaptak az eksztázis hullámai. Akkor átölelte remegő csípőjét, és szorosan hozzásimulva élvezte ezt a tökéletes, mindenről megfeledkező önátadást.

Keri lélegzetvétele csak lassan csillapodott, miközben hol emésztő vágyat érzett, hol meg azt, hogy tökéletesen kiadta minden erejét. Ez tehát az a fajta szex, amely az emberek életét egyik napról a másikra teljesen a feje tetejére tudja állítani… És mindehhez csak a „megfelelő idegenre” van szükség.

– Csodaszép.

Óvatosan nyitotta fel a pilláit, előre félve attól, mit fog majd kiolvasni a másik szeméből. Mit fog most gondolni róla ez a fickó? De Jay tekintetében nyomát sem látta rosszallásnak, és a szája is olyan szelíd volt, mint a nézése. Úgy festett, mint aki arra készül, hogy megkóstoljon valami egészen finomnak ígérkező fogást.

Kerin sajátos, furcsa félelem futott át. Az imént történtek ereje teljesen világossá tette előtte, milyen tapasztalatlan. Különösen a férfival összehasonlítva. És most? Most mi következik? Folytatják olyasvalamivel, ami éppen olyan jó lesz, mint az előzőek? Még a kérdéseit sem gondolhatta végig, kiéhezett teste máris újra magára talált.

Rekedten felnyögött, amint Jay ismét megcsókolta, és karját a férfi nyaka köré fonva még közelebb húzódott hozzá, egészen addig, amíg a legapróbb izmok játékát is érezhette a ruhája alatt.

Testében megint föllobbant a tűz, s izzó tekintettel nézte, ahogy Jay egyetlen gyakorlott mozdulattal lerántja magáról a pulóverét, melyet az alatta levőpóló is gyorsan követett. Szeme mohón itta a nap barnította, fénylő bőr látványát, no meg a göndör szőrzetét, amely keskeny csíkká vékonyodva tűnt el a nadrágszíj alatt. Ó, de nagyszerűen néz ki ez a fickó, gondolta elbűvölve, és ujjbegyével óvatosan végigsimított a férfi mellkasán.

Jay mosolyogva figyelte a lány elragadtatott arcát. Néhány pillanattal ezelőtt még tartott tőle, hogy ezúttal egy meglehetősen önző szeretőre akadt, aki csak kapni akar, de adni nem hajlandó. Most azonban örömmel állapította meg, hogy tévedett.

Keri ugyanis közben egészen magához tért, s az előbbi vadság és a mostani bátortalanság közti bájos ellentmondás a férfit egészen elgyöngítette.

– Segítenél megszabadulni a nadrágomtól? – csúsztatta végig a lány fenekén a kezét, és ravasz, kihívó pillantást vetett rá. – Olyan lettem az érintésedtől, mint a viasz.

Kerin már-már egészen erőt vett a bizonytalanság, mert a férfi nyilvánvaló és lélegzetelállító tapasztalata láttán úgy érezte magát, mintha még sohasem csinált volna ilyet. Mégsem merte visszautasítani a kérést, habár annyira reszketett a keze, hogy komolyan félt, még ezzel a látszólag egyszerű feladattal sem fog boldogulni.

Jay majdnem hangosan elnevette magát. Ezek az angolok tényleg mesterei az ingerkedésnek, gondolta. Keri épp az előbb élt át egy észvesztő orgazmust, és most olyan tétován matat a nadrágjával, mint egy édes, ártatlan kislány.

Valahogy aztán mégiscsak sikerült neki a farmert lehámoznia, ahogy az összes többi ruhadarabot is. Vadul kalapáló szívvel bámulta a férfi meztelen testét, de nem jutott ideje arra, hogy meggondolja magát, mert eközben Jay is lesimogatta róla a még rajta maradt fehérneműt. Aztán átölelte, és magához húzta. Erejének és teste forróságának kábító érzete egyetlen kívánság kivételével minden gondolatot kitörölt a lány fejéből. Az az egy viszont nem holmi egyszerű óhaj volt, hanem kényszerítő szükség, hogy végre igazából is eggyé váljon vele.

Azt, hogy mikor és hogyan történt meg a dolog, majdhogynem kívülről érzékelte. Feje öntudatlanul nehezedett Jay széles vállára, s amint a férfi simogatni kezdte hol a mellét, hol a hasát, hol a combjait, olyan fájdalmasan gyönyörű vibrálást keltett benne, mintha pontról pontra a bőrébe égetné magát. S ezekre a tüzes, lángoló érintésekre minden idegvégződése a legnagyobb készséggel válaszolt.

– Még sosem voltam ilyen… – lehelte, de nem tudta befejezni, mert nem talált egyetlen megfelelő kifejezést sem arra, amit a férfi kiváltott belőle.

– Féktelen? – Keri kis híján elolvadt a suttogó szavak hallatán. – Azt szeretném, ha tényleg így éreznéd magad. De most érezz engem. Gyere, édes, érezd, mennyire akarlak!

A lány remegő kézzel érintette meg, s Jay férfiassága annyira nyíltan, olyan figyelemreméltó őszinteséggel kezdett el lüktetni a kezében, amilyet ő eddig el sem tudott képzelni. Ez a bizalom és ez a leplezetlen vágy olyan erős szenvedélyt ébresztett benne, hogy minden maradék tartózkodását legyőzve, centiméterről centiméterre, a látványtól és az érzéstől egyaránt elragadtatva derítette föl a másik testét, hol csak simogatva, hol teljes odaadással csókolgatva azt. Aztán átölelte, csípőjét ösztönösen és határozottan az övéhez préselte, és fogaival gyengéden harapdálni kezdte a férfi mellbimbóit.

Jay tetőtől talpig végigborzongott ettől a szinte mérhetetlen szenvedélytől. Igen, ezek a csókok és simogatások túlságosan is forrók voltak ahhoz, hogy tovább tudjon várni. De ő még ennél is többet akart. Mindent. Az igazit.

Lehajolt, benyúlt a nadrágja zsebébe, ahol azonnal meg is találta azt, amit keresett. Miután az óvszert gyorsan a helyére ügyeskedte, jóleső sóhajjal a lány lázasan vonagló ölébe hatolt.

Alig mozdult meg, máris egészen elveszett ebben a nőies, nedves forróságban. Hallotta, ahogy Keri kéjesen felnyög, s hallotta azt a saját torkából feltörő, mély, rekedtes hörgést is, ami ezt a gyönyörteljes sóhajtást kísérte. Igen, talán túlságosan is régen volt már együtt ilyen odaadó asszonnyal, talán túlságosan is váratlan volt számára ez a fogadtatás. Érzékei a megszokottnál sokszorosan fogékonyabbra és kifinomultabbra élesedtek, s valósággal az égbe ragadták öt, messze minden földi nehézkedéstől és meggondolástól.

Keri újra felkiáltott, átkarolta, majd szorosan magához húzta a férfi fejét, és csak csókolta és csókolta. Az eggyé válásnak ebben a csodálatos, végtelenné tágult pillanatában csak ők ketten léteztek az egész világon – az összes lehetséges módon egymáshoz kapcsolódva. Teljesen és tökéletesen érezte magában Jayt, ezt az erős, ám most a szenvedélytől mégis egészen elgyengült férfit, akinek izmos, szoborszerű testét tüzes-jeges hullámokban járta át a borzongás. És képtelen volt visszaemlékezni, valaha is átélt-e már ilyen mindent lebíró, lenyűgöző csodát.

Bizony, fura dolog ez az érzésekkel, amelyek mindig tökéletesen váratlanul lepik meg az embert. Ki tudja, talán ennek is csak az a sok hormon az oka, amely szeretkezés után annyira szentimentálissá tudja tenni az asszonyokat. Kerit egyszerre kétség kezdte mardosni, és az iménti csodálatos hangulat helyét egyre növekvő bizonytalanság és fájdalmas tűnődés vette át. Milyen mélységesen szomorú, hogy ilyen sokáig kellett várnia arra, hogy ezt a varázslatos érzést ő is átélhesse!

Jay egy kissé elhúzódott tőle, s fejét kimerülten a lány vállára hajtva hosszú, jóleső sóhajtással lehunyta a szemét, miközben a lélegzete is lassan megnyugodott. Keri természetesen nem vágyott most semmi különösebb gondoskodásra vagy megerősítésre, mindössze azt szerette volna, ha mond neki valamit – valamit, aminek még igaznak sem teli feltétlenül lennie. De vajon mit mondhatna ő a férfinak? Hiszen még soha életében nem tapasztalt ilyesmit.

Jay elnyomott egy ásítást. Mi lehet az oka, hogy a nők ilyenkor sohasem hagyják nyugodtan elaludni az embert? Tényleg nem tudják, hogy a legtöbb férfi úgymond természetszerűen „kiürül” az orgazmus után? Hogy időre van szüksége, amíg újra összegyűjti az erejét? Igaz, hogy ennél azért többel tartozik neki… hiszen végül ís olyan hihetetlenül édes volt.

Fölemelte a fejét, és félig nyitott szemmel már éppen mondani akarta, mennyire élvezte az együttlétüket, amikor észrevette a lány komoly zavarról tanúskodó arckifejezését. Remélhetőleg nem fog most ezzel a „nekünk-ezt- mégsem-kellett-volna” dologgal előjönni?

– Mindig ilyen feszült vagy szeretkezés után? – kérdezte enyhén összeráncolva a homlokát.

– Nem tudom – felelte a lány bizonytalanul. – Ez volt nekem… tudod… az első.,.

Jay megdermedt. Ó, édes istenem, ezt ne… csak ezt ne! – fohászkodott magában.

– Nos… őszintén szólva nem egészen úgy viselkedtél, mintha szűz lettél volna – jegyezte meg, hitetlenül csóválva a fejét.

Ha egy filmről lenne szó, ez a jelenet meglehetősen komikusan hatna, gondolta. Csakhogy ez itt nem film, hanem a valóság, és ha valóban ilyesmi történt, akkor ez minden, csak nem nevetséges.

– Nem úgy értettem – rázta meg Keri a fejét. – Természetesen nem voltam már szűz.

Így nézve persze már más volt a helyzet, de a lány most mégis olyan védtelennek, olyan elesettnek tűnt, mintha Jay valami olyasmit érintett volna meg benne, amelynek a létezéséről eddig fogalma sem volt.

A férfi tanácstalanul húzta Össze a szemét. Az ilyen pillanatokban egyszerűen nem tudott tisztán gondolkodni.

– Azt mondtad, ez volt az első – ismételte meg óvatosan. – Az első micsoda?

– Az első igazi orgazmusom – felelte csöndesen a lány. – Vagy jobban mondva, most már a második…

6. FEJEZET

Néhány pillanatra szinte teljes lett a csönd, csak a tűz pattogását és a szívük lassan csillapodó dobogását lehetett hallani.

– Mondd még egyszer! – kérte Jay egészen ellágyulva.

Keri tétován megvonta a vállát, de aztán úgy döntött, szükségtelen hímeznie-hámoznia.

– Ezelőtt még sohasem volt orgazmusom…

A férfi elfordult, kihúzott egyet a mellettük felhalmozott pokrócok közül, és magukra terítette. Aztán a könyökére támaszkodva, rezzenéstelen tekintettel, sokáig némán figyelte a lányt.

– Viccelsz?

– Azt hiszed, ilyen sajátos a humorérzékem?

– Nem, nem… – húzta el Jay a szavakat, majd előrehajolt, és Keri füle mögé simított egy rakoncátlan tincset.

A lány teljesen elgyengült ettől a mozdulattól, s bár úgy érezte, hogy ez nem lehetséges, de máris hiányozni kezdtek neki Jay férfiasabb érintései. Újra egészen közel akart lenni hozzá, olyan közel, ahogy eddig senkihez. De lehet, hogy ez a sóvárgás is csak illúzió, az újraébredő vágy keltette káprázat. Mert valójában nem volt közel hozzá, csak fizikailag. Az pedig önmagában nem sokat számít.

– Hogy lehet ez? – kérdezte Jay, amint észrevette, hogy a lány keze megremeg, és karja, háta lúdbőrözni kezd. Igen, a helyzet sokkal bonyolultabbnak néz ki, mint ahogy gondolta. Ha teljesen őszinte akart lenni magához, be kellett ismernie, hogy egyáltalán nem is foglalkozott vele, mi lehet később ebből a dologból.

– Nem hiszem, hogy komolyan kíváncsi lennél az eddigi, eléggé szerencsétlenül alakult szerelmi életem részleteire – tért ki Keri a válasz elől, igyekezvén ellenállni a kísértésnek, hogy a férfihoz simuljon.

– Tételes esettanulmányok végighallgatására jelenleg valóban nem vagyok alkalmas – ingatta Jay tréfálkozva a fejét, de a lány most nem volt vevő erre a szellemességre. – Jól van. jól – tette aztán hozzá csillapítótag, látván, hogy Keri szája durcásan elhúzódik. – Gyere, bújj ide hozzám!

A lány egy pillanatra megint megmerevedett, de aztán hamar elengedte magát. Életében először találkozott olyan egyértelmű, újabb gyönyöröket ígérő, kikezdhetetlen férfierővel, amely ebből a fickóból sugárzott. Jay ugyanis most egyáltalán nem beszélgetni akart.

– Nem kell róla egyetlen szót sem mondanod – csókolta meg puhán a lány homlokát. – Semmi olyasmit, amit nem szeretnél.

Gyöngéd mozdulatokkal simogatni kezdte a lány hátát, inkább kedveskedve, semmint izgatóan, de Keriben így is fellángolta vágy. Alig észrevehetően hátrébb húzódott, éppen csak annyira, hogy a melle ne préselődjön annyira oda a férfihoz.

– Ilyesmi egyszerűen még nem történt velem – suttogta.

– Alig tudom elhinni – felelte Jay, ujjával követve a lány ajkának vonalát. – Valaki, aki ilyen izgató és elbűvölő, mint te… Az ember azt gondolná, a férfiaknak minden erejükkel és tehetségükkel azon kell igyekezniük, hogy minél több örömet okozhassanak neked.

Keri erősen kételkedett abban, hogy egy ilyen szuper pasi képes-e megérteni: korántsem előnyös dolog, ha valakit mindig csak a szépsége miatt vesznek észre. A férfiak legtöbbször a tulajdonuknak tekintették, mint valami értékes porcelántárgyat, amit tisztelettel és megbecsüléssel kell kezelni ugyan, de hát a porcelán hideg és kemény, ő pedig eleven húsból és meleg vérből való. Bár igaz, ez utóbbit csak Jay által és csak vele ismerte fel igazán.

Valószínű, hogy a férfinak erre a megállapítására sokkal merevebben, sokkal zárkózottadban reagált volna, ha nem fekszik vele meztelenül itt a kandalló előtt. Az ablakkeret rázkódása emlékeztette rá, hogy kint még mindig tombol a hóvihar, és ők tökéletesen el vannak zárva a világtól, még ha sikerült is találniuk egy most már egészen kellemes menedékhelyet.

– Azt hiszem, a pasik legtöbbje egyszerűen csak tart tőlem… – mondta elgondolkozva, ám néhány pillanatra torkán akadt a szó, amikor elfordította a fejét, és a férfira pillantott. O aztán cseppet sem látszott megfélemlítettnek. – És ez okozta azt, ami most történt, bármilyen meglepő,

– Mármint úgy érted, ez a manöken-sofőr felállás? – kérdezte Jay kihívóan, mert a lány szavai úgy érték, mint egy kisebb arculcsapás. – Márpedig nekem az a véleményem, hogy ez nem is olyan szokatlan dolog. Az irodalomban rengeteg példát lehet találni ilyen rangon aluli kapcsolatokra. Gazdagok és szegények, finomak és faragatlanok. – Cirógatni kezdte a lány hasát, és élvezettel figyelte, ahogy Keri beleborzong. – Ez volt az, ami ennyire elvarázsolt, ugye? – suttogta. – Te is olyan nő vagy, aki kicsit nyersebben szereti, olyan pasassal, akivel egyébként szóba sem állnál.

– Hagyd abba! – tolta el magától Keri a kezét. – Hogy jössz ahhoz, hogy ilyeneket mondjál?

– Azért még nem kell megsértődnöd. Nem valószínű, hogy ez még egyszer meg fog történni. Legalábbis nem velem.

Ez a mondat még az előzőnél is nagyobb csalódást okozott a lánynak. Hiszen olyan szenvedélyesen, olyan őszintén adta oda magát! És Jay máris a jövőről beszél, ráadásul arról a jövőről, amelyben semmiféle szerepet nem játszhatnak egymás életében. Igaz, a lelke mélyén ezt ő maga is tudta: kettejük életformája két külön világ, ahogy valószínűleg az érdeklődési körükben sincs semmi közös. Mindaz, ami közöttük történt, csupán két test vonzódásának és ideiglenes összhangjának a következménye volt. Tulajdonképpen csak egy ostoba véletlen hozta össze őket.

Nos, ha megesett, hát megesett, szegte föl az állát. Egy modern nő igazán megengedhet magának olykor egy ilyen meggondolatlan, önfeledt kalandot, döntötte el magában, és jól begyakorolt mosolykészletéből elővette a lehető legközömbösebbet.

A férfi szórakozott mozdulattal simogatta meg az arcát, s belőle abban a pillanatban eltűnt minden meggondolás. Nem tudott mást tenni, mint hogy megcsókolta, először könnyedén és puhán, aztán egyre követelőzőbben.

Jay felnyögött, és becsukta a szemét, a világ pedig kezdett újra elmosódni körülöttük. Fejét lehajtva szájába vette Keri megkeményedett mellbimbóját, s addig szopogatta, addig szívogatta, amíg a lányból megint elő nem csalta a gyönyör apró, éles sikolyait.

– Jay, én…

– Hallgatlak – suttogta, de Keri már el is felejtette, amit mondani akart.

A férfi pedig lassan a combjai közé csúsztatta a kezét, és hüvelykujja begyével a lány testének legérzékenyebb pontját kezdte simogatni. Aztán úgy egy perc múlva rövid szünetet tartott, hogy az arcában is elgyönyörködhessen. Keri lehunyt szemmel, elomló mosollyal feküdt előtte, kibomlott haja fénylő, fekete párnaként terült szét a takarón. Minden vonása, minden rebbenése arról tanúskodott, hogy pillanatnyilag semmi mást nem kíván annyira, mint a folytatást.

Ez az ingerlő becézgetés egészen elbűvölte, és ő ki akart használni minden egyes percet, amíg az olvadás vagy egy idetévedő utazó véget nem vet ennek a csodálatos közjátéknak.

Jay azonban már nem tudta tovább türtőztetni magát, a jó előre odakészített tasakból kivett egy újabb óvszert, gyorsan felhelyezte, majd a lányt magára emelve, az ölébe vonta.

– Fogadj magadba! – suttogta hívogatóan. – Fogadj be egészen, és tegyél te is boldoggá!

Tenyerét gyengéden Keri csípőjére tette, s összehúzott szemmel követte a lány pillantását, amelybe annyi vágy, szorongás, bizalom és odaadás keveredett, hogy ő már alig tudta magába fojtani azokat a szitkokat, amelyeikkel a többi, csak magával törődő álférfit akarta illetni.

– Persze csak akkor, ha te is akarod…

Ez a pár szó azonnal feloldotta a lányban felgyűlt feszültséget, szélnek eresztette szorongását, és újra azt érezte, amit az előbb: hogy úgy összeillenek, mint a zár és a kulcs, amelyek olyan hosszú idő múltán találták csak meg egymást.

Az érzés mindkettejük számára nagyon különös volt, ugyanakkor felejthetetlenül csodálatos is. A lányból csak úgy áradt a forróság és az erő, amit nem utolsósorban ez a számára meglehetősen szokatlan helyzet is okozott: hogy ezúttal ő volt fölül és ez a lehengerlő, rendkívüli férfi pedig alatta. Lassan, óvatosan kezdett el mozogni, hogy kitapasztalja, mivel és hogyan szerezhet neki minél teljesebb gyönyört, aztán amint látta, hogy jó úton haladnak, végképp az ösztöneire bízta magát.

Jay bátorító, csábító szavai, kedveskedő, ugyanakkor ingerlő simogatása a félelem és a gátlásosság utolsó maradékait is elsöpörte, s ők önfeledten és szabadon indultak el az újabb édes, közös utazásra. Olyan erővel ragadta el őket a vágy, amelynek sem ellenállni, sem azt lassabb tempóra bírni nem lehetett. Keri zihálva kapaszkodott a férfi vállába, s amikor úgy érezte, a tüdejéből szinte minden tartalék levegő kifogyott, utolsó lélegzetével Jay nevét kiáltotta.

Egyszerre, egyetlen robbanással áradt szét bennük a gyönyör, s miután tekintetük egy hosszú pillanatra egymásba kapcsolódott, a férfi kitárta a karját, úgy fogadta a lány rázuhanó, forró, verejtékcseppekkel borított testét, amelyet aztán elmondhatatlan megelégedéssel szorított magához.

7. FEJEZET

Keri átforrósodott testtel és zsibbadt tagokkal ébredt föl, hozzá teljesen meztelenül, mert a takarót valószínűleg már sokkal korábban lerúgta magáról. Először nem volt benne biztos, nem álmodik-e, mert ahogy óvatosan pislogott egyet-kettőt, azonnal valami éles, fehéres-szürke fény vágott a szemébe.

Hova a csudába kerültem? – töprengett zavartan, és rebbenő tekintettel nézett ki az ablakon, amely mögött mindent vakító fehérség borított. A hó… kezdett visszaemlékezni az elmúlt éjszakára, ám amikor megfordította a fejét, a mellette lévő fekhelyet üresen találta.

Jay nem volt sehol…

Lassú mozdulattal simított végig a haján, majd keze önkéntelenül a melleire tévedt, amelyek még most is érzékenyen reagáltak erre a tétova érintésre. Érezte, hogy arcát elönti a vér, de azt már nemigen tudta volna megmondani, hogy ezt a pirulást az újra feléledő vágy vagy a szégyen okozta-e. El is határozta, hogy mostantól fogva semmit sem fog kínosnak vagy kellemetlennek tekinteni. Ami közöttük történt, gyönyörű dolog, ezt maga Jay is számtalanszor elismételte ezen a felejthetetlen éjszakán. És ugyan mi lehet rossz abban, ami csodálatos?

Hacsak az nem, hogy ennek semmi köze a való élethez, suttogta a lányban egy józan hangocska. Nem élhetsz folyton az élvezeteknek, és nem hiheted, hogy utánuk már nem is jön semmi más. Mindennek meg kell fizetni az árát, ingyen nem kaphatsz meg semmit sem.

– Jay! – kiáltott hangosan, hogy a másik biztosan meghallja, ha valahol a közelben tartózkodik.

A férfi néhány pillanat múlva be is dugta borostás fejét az ajtón. Már teljesen fel volt öltözve, s most elismerő, egyben szinte leltárt készítő tekintettel mérte végig a lányt.

– Jó hírrel szolgálhatok – közölte aztán mosolyogva. – Újra van villanyunk – kattintotta föl a falikapcsolót.

Keri pislogva nézett az éles sárgásfehér fénybe, de most valahogy egyáltalán nem tudta föllelkesíteni ez az egyébként valóban örvendetesnek mondható tény. Az áramszolgáltatás volt az utolsó, ami ezekben a percekben az eszébe jutott…

– Az jó – felelte színtelen hangon. – De megkérlek, most inkább kapcsold le. Alig látok tőle valamit fordult az ablak felé csalódottan.

De hát mit várt, milyen szavakkal fogadja majd őt ébredés után a férfi? Hogy az elmúlt éjszaka milyen csodálatos volt? Vagy, hogy ha rajta múlna, újra megtenné? Furcsa, tompa fájdalom kezdett szétterjedni a bensőjében, mert amikor lopva újra Jayre nézett, tudta, hogy ő pontosan ezt szeretné.

Bármennyire is elveszítette azonban tegnap a józan eszét, az a vad és szabad nő már a rohamosan távolodó múlthoz tartozott. S ha a férfi nem mond semmit, ő hogy is tehetné? Elképzelhető, hogy ami közöttük történt, semmivel sem volt több úgynevezett egyéjszakás kalandnál? Ha így is van, ő nem ismer semmiféle magatartásmódot, amelyet most ennek megfelelően alkalmazhatna…

Pedig Jay fejében is szinte ugyanezek a gondolatok jártak. Ha most odalépne hozzá és a karjaiba venné, cseppet sem kétséges, mi volna a folytatás. Csakhogy egyáltalán nem volt biztos abban, hogy ez jó ötlet lenne, sőt számos olyan ok szólt az ellenkezője mellett, amelyeket most nem akart boncolgatni. Puszta önvédelemből sem szokta soha túlságosan

firtatni az érzelmeit kiváltó okokat, és nem állt szándékában ezt éppen most elkezdeni.

– Nem akarsz megmosdani? – álcázta inkább kérdésnek ki nem mondott javaslatát.

Keri teste még mindig magán hordozta éjszakai szerelmeskedésük nyomait, és eddig alig ismert, szentimentális énje szívesen meg is őrizte volna ezeket a sajátos bélyegeket, noha egyébként szigorú rendszerességgel naponta kétszer is lezuhanyozott.

– Ezek szerint van törülközőnk is? – kérdezett vissza hanyagul.

– Van bizony!

Keri magára tekerte az egyik takarót, aztán olyan bizonytalanul és imbolyogva, mint egy ma született csikó, elindult lassan az ajtó felé.

Amikor elment a férfi mellett, az minden korábbi elhatározását sutba dobva kinyújtotta és puhán a csípőjére tette a kezét. Aztán magához húzta, és olyan közel hajolt hozzá, hogy a lány a bőrén érezhette lélegzetének forróságát.

– Én is nagyon szeretném még egyszer megtenni – súgta a fülébe, és Keri borzongva állapította meg, hogy azonmód életre keltek mindkettőjük érzékei.

– Semmit sem mondtam arról, hogy én mit szeretnék – lehelte elhalóan.

– Nem is kell – hangzott a perzselő válasz. – Anélkül is az arcodra van írva.

A lány kétségbeesetten igyekezett kiszabadítani magát, megint megijedve attól, hogy a másik ennyire keresztüllát rajta. Vagy az is lehet, hogy minden nő így reagál a közelségére?

– Olyasmit akarsz most a szememre verni, aminek tegnap este még te is örültél.

– Szemedre vetni? – ráncolta össze Jay a homlokát. – Hogy gondolhatsz ilyen butaságot? Semmi ilyesmi nem áll szándékomban – mondta komolyan, és Keri újra ellágyult ebben a gyűlölt-imádott erős ölelésben. – Ez az egész a legteljesebb kölcsönösségen alapult, és éppen ez volt benne olyan félelmetesen gyönyörű. De azt hiszem, nagy felelőtlenség lenne, ha

most rögtön újra ágyba bújnánk pontosabban vissza a takarók közé – vetett egy gyors pillantást az összevissza heverő pokrócokra.

A lány egyetlen másodperc alatt jéggé dermedt. A férfi szavai úgy vágtak belé, mint a borotvapenge.

– Hogy érted azt, hogy felelőtlenség?!

– Ahogy mondtam. Nem gondolod, hogy már most is elég sokan aggódhatnak amiatt, hogy hol maradunk el ilyen sokáig? Magad mondtad, hogy tegnap este találkozód lett volna. Megtudhatnám, kivel?

Keri olyan elképedten nézett rá, mintha egy másik univerzumból érkezett lénnyel beszélne. Aztán hirtelen eszébe jutott, miről-kiről is szólt a kérdés.

– Daviddel – felelte csöndesen.

Dávid… Jay összeharapta a száját, elengedte a lányt, és azon töprengett, miért is gondolta úgy, hogy ennek a nőnek pillanatnyilag senkije nincs.

– Na és mit gondolsz, ez a Dávid nem nyugtalankodik miattad?

Az a tény, hogy egyetlen további szót sem tett hozzá ehhez a kérdéshez, Kerinek jobban fájt, mint hitte volna. Már-már a száján volt, hogy Dávid tényleg csak egy barát, de a férfi arcára kiülő tökéletes érdektelenség elnémította.

– Biztosan nagyon csodálkozott, amiért nem jelentél meg. De valószínűleg hallott az időjárási viszonyokról, s ha tud kettőig számolni, jelentenie kellett az eltűnésedet. Erre nem gondoltál?

A lány azonban még mindig csak kettejük összefonódott testére és szenvedélyes csókjaira tudott gondolni. A kinti világ nem létezett számára, amíg ennek a férfinak a karjaiban lehetett.

– Valahogy nem jutott az eszembe – vonta meg a vállát.

– Akkor azt javaslom, igyekezzünk mihamarabb elindulni. Minél hamarabb életjelet kell adnod. Mindjárt kimegyek és megnézem az útviszonyokat. Az is lehet, hogy előremegyek, és megpróbálom kiásni az autót.

– Ne segítsek?

– Ne! – felelte Jay szűkszavúan. – Egyedül jobban elboldogulok. Üss össze addig inkább valami harapnivalót, én meg igyekszem vissza, amilyen

gyorsan csak lehet.

Ennyi volt az egész. Semmi vágyódó pillantás, semmi csók, ami talán folytatást sejtethetett volna. Keri dideregve rázkódott össze, amikor a férfi kinyitotta, majd becsapta maga után az ajtót, jéghideg fuvallatot engedve be a folyosóra.

A fürdőszobában talált egy darabka szappant. Megmosdott, amennyire lehetett, miközben igyekezett kizárólag a testápolásra összpontosítani és nem töprengeni olyan kérdéseken, amelyekre most egyébként sem kaphatott volna választ.

Fölvette a ruháit, és visszament a konyhába, ahol a tegnapi vacsora maradékai száradtak az edényekben. Undorodva öntötte bele a tésztát a szemetes- vödörbe, aztán vizet tett fel, csinált egy nagy adag fekete teát, majd egy könyvvel a kezében a nappaliban álló díványra telepedett.

Jó két óra múlva arra riadt fel, hogy egy kocsi hajt a ház elé, s egy-két pillanatra rá Jay már nyitotta is a bejárati ajtót. Az arca még mindig vörös volt a megerőltetéstől, vonásait finom verejték cseppek borították.

Keri felugrott a férfi jöttére, s a szíve hangosan kalapálni kezdett. Megpróbált valamit leolvasni az arcáról, de sikertelenül. Tudta, hogy a fejében egymást kergető gondolatok szinte mindegyike a józan ész ellen való, legbelül mégis reménykedett benne, hogy egy ideig még itt kell maradniuk.

– Máris… máris kiszabadítottad az autót?

– Szerencsére – hangzott a felelet. – A napsütés egy kicsit megolvasztotta a havat, úgyhogy nem is volt különösebben nehéz. A terep is úgy-ahogy járhatónak látszik, szóval semmi akadálya, hogy útnak induljunk, legalábbis a legközelebbi településig. Ott felszállhatsz majd az első londoni vonatra – tette hozzá Jay rövid szünet után.

Keri szája egy pillanat alatt kiszáradt.

– Semmi kifogásom az ellen, hogy veled utazzam.

– Nem, arról szó sem lehet! Nincs kedvem megkockáztatni, hogy megint valami hasonló dolog történjen.

Micsoda? – kergették egymást a lány fejében a gondolatok. Most arra gondol, hogy újra elakadhatnak a kocsival… vagy a szexre? Észrevette,

hogy Jay egy gyors pillantást vet az órájára.

– Ezek szerint azonnal indulni szeretnél?

– Amint csak lehet. Bár az az igazság, hogy nagyon éhes lettem. Előbb bekapunk valamit, aztán nyomás!

– De mit? Te is láttad, hogy itt nincs már semmi.

– Megmelegítjük a tegnapi maradékot – nézett rá a férfi, de amint meglátta a Keri arcára kiülő rémült kifejezést, a szemei azonnal elkerekedtek. – Csak nem azt akarod mondani, hogy…?

– De igen, kidobtam. Úgysem ehettünk volna bolognai spagettit reggelire!

– A fenébe is, miért nem? Na most már mindegy, akkor nem eszünk.

– Most dühös vagy?

– Miért, mi mást vártál? Átkozottul meg tud éhezni a hólapátolásban az ember. És ez nem az az egyszerű, hétköznapi éhség, amit az irodákban ücsörgő puhányok szoktak érezni, ha közeledik már az ebédidő. Különben is, én nem vagyok az a típus, aki önként koplalásnak veti alá magát csak azért, hogy természetellenes módon ügyeljen a vézna kis vonalaira! Te tényleg nem tudsz semmi hasznosat csinálni?

– De igen. Például falat festeni és…

– A jelen körülmények között ez tényleg rendkívül praktikus! Esetleg új mintát mázolhatnál a pokrócokra, amíg éhen halunk…

Ebben a megvető szóáradatban volt valami egészen megsemmisítő, és minden bizonnyal nem csak azért, mert Keri kidobta az ételt. Jaynek pár mondattal sikerült a lány egész addigi világát haszontalannak és nevetségesnek beállítania.

Nos, mindez legalább hozzásegít ahhoz, gondolta Keri, hogy az esetlegesen még megmaradt romantikus illúzióimat a lehető leggyorsabban kiverjem a fejemből, vagy inkább már csírájukban elfojtsam őket.

– Sajnálom – emelte föl elszántan a tekintetét. – Ehhez nincs mit hozzátennem. Kivéve, ha azt akarod, hogy kihalásszam neked a maradékot a szemetesből.

A férfi hitetlenkedve csóválta meg a fejét, és kezét a lány felé nyújtotta.

– Gyere ide!

Ha Keri egy kicsivel is határozottabb, biztosan nem hallgat erre a hívó szóra, de most sok minden volt, csak nem eltökélt. Talán ez az az ár, amelyet a tegnapi együttlétükért fizetnie kell? Az érzés, hogy Jay valami különleges módon az ő létezésének is részévé vált? Igen, mintha teljes valójában a férfihoz tartozott volna, és többé már képtelen lenne széttépni ezt a láthatatlan, de annál erősebb köteléket.

Ne ess túlzásokba! – korholta magát, de amikor Jay szája már a haján meg a tarkóján kalandozott, és megérezte forró, felgyorsult lélegzetét, képtelen volt mást tenni, mint hogy sóhajtva hozzásimult.

A férfi azonban még ebben a helyzetben is meg tudta őrizni a józanságát, és legyűrte magában a testi késztetést.

– Minél hamarabb elindulunk, annál nagyobb az esélyünk, hogy nem értesítik a rendőrséget. Azonkívül egy csomó pénzt is megspórolhatunk nekik, ha megelőzzük a kutatóexpedíciót.

Keri levegő után kapkodott. Hogy a csudába képes ez a fickó ilyen nyugodt és megfontolt maradni, ilyen hirtelen átkapcsolni, amikor ő még mindig az érzelmek hullámai között vergődik?

Nem akart elmenni, még csak elmozdulni sem erről a helyről, de tisztában volt vele, hogy ezt kell tenniük. Jaynek igaza van. Akadnak páran, akik válnak rá, és talán aggódnak is érte. Nem hagyhatja őket figyelmen kívül, nem tehet úgy, mintha nem is léteznének.

Milyen kár, hogy egy ilyen kaliberű férfi egyszerű sofőrként tengeti az életét! – futott át hirtelen az agyán. Miért nem tudja, vagy nem akarja jobban kihasználni az erejét, nem is beszélve a többi képességéről? Elképzelhető, hogy e téren ő is valamilyen hatással lehet a férfira? Az biztos, hogy nagyon óvatosan és fokozatosan kell eljárnia, nem szabad megsértenie sem a büszkeségét, sem a férfiúi mivoltát.

– Jay? – kérdezte félénken.

– Tessék!

– Ugye azért ez… neked is…

– Igen. Csodálatos volt – csókolta meg az orra hegyét a férfi.

– És… nos, azt szeretném tudni, sose gondolkodtál még azon, hogy… hogy túl jó vagy ahhoz, amivel most foglalkozol?

– Milyen szempontból? – vonta össze Jay a szemöldökét. Egyszerre olyan elutasító lett a tekintete, hogy Keri azonnal belátta: hiba volt fölvetni ezt a témát. De most már túl késő visszakoznia.

– Úgy értem, hogy sofőrként dolgozzál…

– Miért, mi bajod ezzel a mesterséggel?

– Semmi. Csak éppen azt gondoltam, hogy… hogy a te képességeiddel sokkal többet is kihozhatnál magadból… Az a mód és az a találékonyság, ahogy megoldottad ezt a helyzetet… Nem sokan tudtak volna így úrrá lenni rajta… Szóval ezzel a tehetséggel egy vagyont kereshetnél.

Jay kimondottan meghatónak találta, hogy Keri az ő sorsán tépelődik, de ennyire mégsem akarta őt közel engedni magához, mint ahogy hiú reményeket sem szeretett volna benne kelteni. Bár nem hazudott neki, amikor azt mondta, csodás kalandban volt együtt részük, de ez az egész nagyon messze állt a lány világától. Mint ahogy valójában a sajátjától is. És ő éppen elég gyakorlatias ember volt ahhoz, hogy az illúzióktól távol tartsa magát.

– Megjegyzem, és gondolni fogok rá – mondta közömbösen, noha a szeme furcsán csillogott. – Gondolok majd rá minden alkalommal, ha arról lesz szó, hogy pályamódosításon kell törnöm a fejemet.

Keri hirtelen sápadtsága a félelemnek és a bizalomnak arra a különös és megindító keverékére emlékeztette, amely akkor jelent meg először a lány arcán, amikor éjjel az ölébe vonta őt. Ettől az érzéstől egészen ellágyult, és ujja hegyét gyöngéden végighúzta az ajkain.

– Hallgass ide, édes! Ami az elmúlt éjszaka történt, az minden tekintetben nagyszerű volt. Végre bebizonyíthattad magadnak, hogy tökéletes szerető tudsz lenni, és képes vagy többször is átélni a kielégülést. Most már csak a megfelelő férfit kell hozzá megtalálnod. Mert be kell látnod, hogy az a férfi én sehogy sem lehetek.

A lány testén idegenkedő borzongás futott végig. Ez a pasas itt tényleg azt hiszi, hogy ő csupán a fizikai kielégülésről beszélt? Az előbb nem akarta megsérteni a büszkeségét, de most úgy tűnt, sokkal több gondot kell arra fordítania, hogy a saját tartását ne veszítse el. Elképzelte, hogy egy kamera

áll előtte egészen közel, egyenesen az arcára irányítva, és neki mosolyognia kell akkor is, ha egyáltalán nincs kedve hozzá.

– Nem azt mondtad az előbb, hogy le akarsz tenni a legközelebbi vasútállomáson?

Jay bólintott, mint aki pontosan megértette a ki nem mondott üzenetet. Ahogy azonban előre tartott tőle, most mégis csalódás fogta el. De hát ez is – miként a tévedés – teljességgel emberi dolog. Még egyszer utoljára végigfuttatta tekintetét a lány tökéletes szépségű vonásain. Meg kellett állapítania, hogy Keri most éppen az ellentéte annak a hideg-rideg jégkirálynőnek, akivel tegnap találkozott: kedves, érzékeny és teljesen eleven. Vajon ő lenne felelős ezért a változásért? Ő tette volna ilyenné? Aztán arra gondolt, milyen készségesen nyílt meg előtte ez a lány, és önkéntelenül is megborzongott. Miért is ne lehetnék mégis én az a férfi? – ütött szöget a fejébe a gondolat.

– Azt hiszem, látjuk még egymást. Ha máshol nem is, akkor azon a fogadáson, amellyel elkezdődik majd a reklámkampány – mondta meglehetősen barátságtalanul.

– A nyilvánosságnak adott estélyre gondolsz? – kérdezte Keri meglepetten.

– Természetesen. Hiszen te vagy a cég reklámarca, akinek drágakövek ezreit kell majd eladnia. Felteszem, a vállalat vezetői téged is elvárnak oda.

Az biztos, gondolta magában a lány. Már megint egy fényűző, idepocsékoló fogadás London valamelyik hivalkodó szállodájában – amit ő mindig is az egyik legkellemetlenebb kötelességének tekintett. Most azonban… a szíve vadul ugrálni kezdett, és ez ellen semmit sem tudott tenni. Mert az a vágya, hogy egyszer még viszontlássa Jayt, erősebb volt minden eddigi kívánságánál.

– Ezek szerint téged is meghívtak – jegyezte meg a férfiéhoz hasonló kedélytelenséggel.

– Nem éppen, kedvesem. Azért kell ott lennem, hogy a gyémántokra vigyázzak.

8. FEJEZET

Londonba visszatérni olyan volt, mintha egy idegen bolygóra érkezett volna. Keri úgy érezte, ő maga is egészen más már, mint az a nő, aki tegnap elhagyta a várost.

Amikor belépett a lakása ajtaján, azonnal feltűnt neki az üzenetrögzítő pirosan pislogó gombja. Öt hívás, állapította meg a készülék kijelzőjére pillantva, de sehogy sem tudta elhatározni magát, hogy az üzeneteket meghallgassa. Egészen más dolgok jártak még a fejében.

Csak ténfergett egyik szobából a másikba, de sehol sem találta a helyét ezek között a modem és drága bútorok között, amelyek annyira eltértek annak a háznak az egyszerű berendezésétől, ahol a múlt éjjel megtanulta, milyen tartalmas és átható erejű is lehet a testi szerelem.

Igen, mintha Jay teljesen átprogramozta volna az érzékeit, olyan élesre állítva őket, ahogyan ő azt eddig egyszer sem tapasztalta. Még mindig érezte a férfiból áradó varázserőt, látta szemei szürkészöld csillogását és azt a feloldódást, amely a vonásait szerelmeskedés közben annyira ellágyította. Tudta, hogy egyetlen világos gondolata sem lesz addig, amíg Jay utolsó nyomait is le nem mossa magáról. Igen, egy illatos fürdőt fog venni, pillanatnyilag ez lesz a legjobb megoldás.

A telefonüzenetek Davidtől, a reklámügynökségtől, a nővérétől, majd újra az ügynökségtől származtak. Jay kapcsolatba lépett velük a gyémántok miatt, s ők arra kérték Kerit, hívja vissza őket, és tudassa velük, ha rendben hazaért. Aztán utoljára megint Dávid telefonált, elég dühösen érdeklődve, hogy hol a pokolban mászkál.

Kerinek már akkor fájt a feje, amikor lenyomta a gombot, hogy az üzeneteket meghallgassa. Tudta, nem valami bátor dolog, amit tesz, mégis rámondott a barátja rögzítőjére néhány mondatot, tudatva vele, hogy minden rendben van, és nemsokára újra jelentkezik. Aztán föltárcsázta az ikertestvére számát, aki már a második kicsengés után felvette a kagylót.

– Erin? – szólt bele a készülékbe.

– Keri! Hála istennek! Jól vagy?

– Igen, visszaértem. Épségben és elevenen.

– De hát mi történt? Dávid felhívott, és azt mondta, nem mentél el a találkozóra, és hiába próbál, képtelen elérni. Mi a csodát csináltál?

Az egész világ a feje tetejére állt, akarta Keri mondani, de aztán meggondolta magát.

– Eljöhetek hozzád, hogy megbeszéljük?

– Természetesen. Mikorra várjalak?

– Már indulok is.

Erin a város egyik zsúfolt negyedében lakott, ahol alig-alig akadt valami kis zöld folt, ahová néha le lehetett volna vinni a gyereket. Sokszor mondogatta is, hogy amint módja és bátorsága lesz hozzá, vidékre fog költözni, de még túl sok emlék kötötte Londonhoz, amelyen egyelőre nem tudta túltenni magát.A férje egy utcai támadás során vesztette életét, s mire az esetet fölfedezték, a tettesnek már hűlt helye volt. Szegény ember a fia születését sem érhette meg, és a sikert sem élvezhette, amelyért pedig keményen megharcolt. Keri sokáig azt hitte, hogy a nővére össze fog roppanni, de ez szerencsére nem következett be, és testileg-lelkileg egészségesen szülte meg a kisbabáját.A kopogtatásra azonnal kinyílt az ajtó, és Erin kétkedő, sötét pillantással nézett a testvérére. A természet szinte a megtévesztésig egyforma külsővel ajándékozta meg őket, ami nem is volt olyan nagy csoda, tekintve, hogy mindössze néhány perc volt köztük a különbség.

– Mi történt, mondjad már! – unszolta Erin türelmetlenül a húgát, miközben szorosan a nyomában maradva a nappaliba kísérte.

Mindig is erős volt közöttük a lelki kapcsolat, s mindketten azonnal le tudták olvasni egymás arcáról, ha a másikkal valami nem volt egészen rendben.Keri sóhajtva zöttyent le az egyik fotelba, és rögtön ömleni kezdett belőle a szó. Elmondta, hogy hóviharba került, a kocsi beragadt, mesélt a zöldesszürke szemű idegenről, akinek a jelek szerint nem igazán tudta fölkelteni az érdeklődését, míg a fickó őt annyira elbűvölte, mint még egyetlen férfi sem azelőtt.

– Szóval lefeküdtél vele.

– Most meg vagy botránkozva?

– Egy kicsit – nevetett Erin. – De nem azért, mert különösebben elítélnélek, hanem mert ez annyira nem a te stílusod.

– Ezt én is tudom.

– És most szerelmes vagy belé, mint az ágyú, igaz?

– De hiszen alig ismerem! – fortyant fel a lány, pedig tisztában volt vele, hogy történt valami ezen az éjszakán, valami, amit megközelítőleg sem tudott megmagyarázni. Nem hogy másnak, de még önmagának se.

– Na és aztán? Nyomás, és ismerd meg jobban! Találkoztok még?

– Valójában nem is tudom.

– Ez meg mit jelentsen?

– Ő is ott lesz azon az ékszerbemutatón… szombaton, a Granchester Hotelban.

– Mint a vendéged?

– Nem – csóválta meg Keri a fejét. – A gyémántokat fogja őrizni.

– Akkor ez nem is számít randevúnak…

– Bizony, attól igencsak messze van. Az a helyzet, hogy nem is kért tőlem randevút.

Mindazok után, ami köztünk történt, gondolta keserűen. Vagy talán éppen amiatt, ütött hirtelen szöget a fejébe.

– Te is megkérdezhetted volna. Végül is a huszonegyedik században élünk.

– Egy nő akkor se kérdezzen ilyesmit! – ellenkezett Keri dacosan. – De bárhogy is van, ez a dolog akkor se működne. Jay ugyanis sofőr…

– Remélem, ezt nem gondolod komolyan – meresztette rá Erin hitetlenkedve a szemét. – Hiszen te nem szoktál adni a társadalmi előítéletekre.

– Én nem is. De tartok tőle, hogy ő igen.

– Akkor valószínűleg ez az oka annak is, hogy nem kérdezett meg. És ezért nem tehetsz neki szemrehányást. Gondold csak meg: te vagy itthon az egyik legfelkapottabb manöken, ő pedig a volán mögött keresi a kenyerét. Teljesen természetes, hogy nem kért tőled randevút, mert nem merte megkockáztatni az elutasítást.

– Azután, hogy lefeküdtünk egymással?

– Ahogy mondod – felelte Erin bosszankodva. – Egy dolog, hogy testi viszonylatban jól megértitek egymást, de hogy együtt jelenjetek meg valahol, az már egy csomó problémát fölvethet.

– Nem hiszem, hogy ezt ő is így gondolná.

– Hát, ami a köztetek történteket illeti… Sajnálom, ha tolakodónak tűnök, és természetesen ne válaszolj, ha nem akarsz… de egyikünk jelenleg szexmentes életet él… szóval, milyen volt vele?

Keri a világon senki másnak nem beszélt volna erről.

– Fantasztikus volt – felelte rövid hallgatás után. – A legjobb egész életemben.

– Ezek szerint ő az a bizonyos királyfi, aki fölébresztett téged Csipkerózsika- álmodból – jegyezte meg Erin óvatosan. – És most már mással is készen állsz egy igazi kapcsolatra.

Keri azon tűnődött, vajon a nővére őrültnek tartaná-e, ha bevallaná, hogy senki másra nem vágyik, csak eme a jóképű, szürkészöld szemű fickóra, aki végre gondoskodott arról, hogy ő is igazi nőnek érezhesse magát. Csöndben üldögéltek még egy ideig, mindketten a maguk gondolatait szőve, majd amikor Keri meghallotta, hogy az unokaöccse felébredt, bement hozzá a gyerekszobába.

Odabújt a kisfiúhoz, magához szorította, és csukott szemmel szívta be a kicsi meleg, tiszta gyerekszagát. Úgy tűnt, ma tényleg minden érzéke élesebben működik a megszokottnál, mintha valaki finomabb fokozatra állította volna őket.

Már sötét volt, amikor hazaérkezett, s amikor belépett az ajtón, már csak arra tudott gondolni, milyen csodálatos lenne, ha Jay is itt volna, és a karjába szorítaná. Fogalma sem volt, hogy fogja kibírni szombatig.

9. FEJEZET

Jay mindig is utált várakozni. Ő a tettek embere volt, nem a türelmes veszteglésé. Ám abban a pillanatban, ahogy meglátta Kerít belépni a zsúfolt bálterembe, mégis várakozásteljesen felsóhajtott.

A jégkirálynő tehát visszatért a nagyjelenetre: gyémántokkal teleaggatva, tökéletes szabású, éjfekete szaténruhában.

A szállodában rengeteg fantasztikus külsejű nő volt, de ő csak Kerit látta, egyre inkább felindulva azon, hogy a lány viszont feléje se néz. Egyetlen röpke pillanatra sem. Ennyire megbánta volna az együtt töltött éjszakát?

Őrhelyéről pontosan szemmel tarthatta, Keri hogy vonja egyre inkább magára a mindenütt ott nyüzsgő mitugrászok figyelmét, így azt is jól látta,

hogy valaki éppen egy nagy pohár pezsgővel kínálja. Mégis olyan nyugodt és rezzenéstelen maradt, mint egy kőszobor, s megbízatásának megfelelően el sem mozdult az üvegszekrény mellől, amelyben egy királyi kincstárat is megszégyenítő értékű drágakő-kollekció lapult.

Aztán a lány lassan elfordította a fejét, és egyenesen az Ő szemébe nézett.

A helyiségben tartózkodó többi férfival összehasonlítva, akik valamennyien drága öltönyben és sötét nyakkendőben feszengtek, Jay nagyon egyszerűen és természetesen festett.

Ha úgy tetszik, ez is nyilvánvaló jelzés volt arra nézve, hogy kettejük világa mennyire különbözik egymástól, de arra is, hogy ez őt egyáltalán nem érdekli. Mindehhez pedig tökéletes férfiasság társult, amely ebben a díszes teremben egyedül őt tette képessé arra, hogy egy zárt ajtót bármikor felnyisson, egy nőt megmentsen, s aztán olyan módon legyen együtt vele, amelyet a másik soha többé nem tud majd elfelejteni.

Keri mindent elkövetett azért, hogy ne látszódjék meg rajta a nyugtalanság, de a szíve olyan heves kalapálásba kezdett, hogy egészen biztos volt benne, ez a hullámzás még a ruha anyagán át is tisztán kivehető.

Jay szakértő szemmel mustrálgatta az elébe táruló látványt. A ruha olyan tökéletesen simult a lányra, mintha közvetlenül a bőrére feszítették volna. Melltartót nem viselt, csak egy ravaszul kimunkált szalagot, melynek köszönhetően a keblei olyannak tűntek, mintha egyáltalán nem hatna rájuk a gravitáció. Ez az öltözék egyetlen jelen levő nő toalettjénél sem volt szabadosabb, a férfi rászegeződő tekintete miatt azonban Keri mégis úgy érezte magát benne, mint aki teljesen meztelen. Az ereiben száguldozó vér szinte égette az arcát, és gyorsan megfordult, hogy elkerülje a feltűnést.

Lassan végigsétált a termen, miközben az ékszervállalat vezetője a legkülönfélébb fontosnak mondott, de csak érdektelen és felszínes embernek mutatta be. Mindenütt az ő kinagyított fényképeit lehetett látni – csillogó ékkövekkel, fekete ruhában a behavazott táj háttere előtt –, ám Keri ezeket a fotókat látva is csak arra tudott gondolni, hogy a fényképezkedés után néhány órával Jay karjaiban feküdt, a kéjtől sikoltozva.

Körülbelül fél óráig bírta, hogy ne nézzen a férfira, aki mindeközben egyetlenegyszer sem mozdult el a helyéről, aztán kezében két pohár pezsgővel, határozott léptekkel odament hozzá.

– Hát mégiscsak viszontlátjuk egymást – mondta tettetett könnyedséggel, remélve, hogy a mosolyán nem látszik meg a belső bizonytalanság. – Iszol valamit? – nyújtotta feléje az egyik pezsgős poharat.

– Nem, köszönöm – csóválta meg Jay lassan a fejét. – Ma még vezetnem kell.

Keri meglehetősen nevetségesnek érezte magát, ahogy ott állt előtte a két teli pohárral. A férfi azonban elegáns mozdulattal megfogta a poharakat, és a mellettük elhaladó pincérnő tálcájára tette.

– így már jobb? – súgta a lány fülébe.

– Sokkal – füllentette amaz, mert számára jobb csak akkor lett volna, ha rajtuk kívül senki más nem tartózkodik a helyiségben. – Tetszik itt neked? – kérdezte egy újabb, talán túlságosan is szívélyesre sikeredett mosoly kíséretében, csak hogy oldja valamivel a helyzet feszültségét.

– Azért vagyok itt, hogy dolgozzam, nem azért, hogy szórakozzam – felelte Jay ridegen, habár amióta a lány itt volt mellette, valóban sokkal jobban érezte magát.

– Akkor menjek el?

– Nem, nem, maradj csak. Egyedül jöttél?

– Tulajdonképpen igen.

– Szóval az a Dávid nem is kísért el? – vonta föl a férfi a szemöldökét.

– Dávid csak egy jó barát, semmi több.

– Akkor mégiscsak elmehetnénk valahova egy kávét meginni… vagy valami mást… ha ennek itt vége lesz.

Keri sejtette, hogy a kávé az utolsó, ami Jaynek eszébe jutna. S ahogy elragadta a képzelete, lelki szemeivel már látta is, amint a férfi az ágyára húzza, de aztán megálljt parancsolt a fantáziájának. Valóban azt hiszed, hogy a dolgok még egyszer megtörténhetnének, ágy, ahogy abban a behavazott hétvégi házban, amely annyira különbözött a hétköznapi élet valóságától? – korholta magát.

De ebben a pillanatban még valami mást is felismert. Az emberek ugyan szívesen mondogatják, hogy a huszonegyedik században élünk, ahol a nők és a férfiak messzemenően egyenrangúak már, ám az igazán meghatározó helyzetekben azért korántsem így áll a dolog. Ő például semmi esetre sem akart olyan viszonyba bonyolódni, amelyik kizárólag a szexen alapul. Az első alkalom önkéntelen volt, és csodálatos, de a további próbálkozások ezen a téren biztosan nem vezetnének tartalmas kapcsolatra.

– Sajnálom – nézett a férfira hűvösen. – Addigra valószínűleg már nagyon fáradt leszek.

Jaynek természetesen nem jelentett volna gondot, hogy azt a fáradtságot néhány perc alatt elűzze, de Keri jéghideg arckifejezése egyértelműen tudatta vele, hogy itt és most már nem azzal a könnyen megközelíthető nővel van dolga, mint akit elcsábított.

– Mit szólnál akkor egy közös ebédhez? – próbálkozott másként.

– Ebédhez? – emelte rá a lány csodálkozva a szemét.

– Úgy gondolom, mindketten eljutottunk addig a felismerésig, hogy szívesen iszol néha egy-két kortyot, már ha megfelelő hozzá a motivációd.

Keri érverése azonnal fölgyorsult. Vajon tényleg azért mondta ezt Jay minden köntörfalazás nélkül, hogy őt arra a közös, érzéki vacsorára emlékeztesse? Egy ebéddel kapcsolatban persze nem fordulhat elő túl sok kétértelműség, legalábbis sokkal biztonságosabb dolognak tűnik, mint egy vacsora.

– Rendben van.

– A hétfő megfelel?

– Miért is ne?

– Ismerek egy kellemes kis helyet, ahonnan nagyon szép a kilátás. A kikötőnegyedben van, nem messze onnan, ahol dolgozom.

Szóval az ebédszünetében akar velem találkozni, sóhajtott fel a lány megkönnyebbülten. Ez azt jelenti, hogy szépen megeszik az adagjukat, és másra már nem is nagyon jut idő.

– Tehát egy órakor a Carter’sben. Ismered?

– Nem, de biztosan odatalálok.

– Akkor ott találkozunk – húzott elő Jay egy névjegyet a belső zsebéből. – Itt a számom. Hívj fel, ha valami közbejönne!

Amikor Keri átvette a kártyát, az ujjaik egy pillanatra összeértek, amitől rögtön mintha szikrák gyulladtak volna ki közöttük. Lehetséges, hogy minden nővel ez történik, aki Jay közelébe kerül? – kapta föl a fejét Keri. Tényleg képes ez a fickó egyetlen érintésével mindenkit megolvasztani?

– Hétfőn egykor – ismételte halkan, s miközben utat tört magának a tömegben, azon töprengett, vajon ezzel a találkával nem egyenest a vesztébe fog-e rohanni.

Az volt az érzése, ez lesz az első igazi randevúja. Hétfőre virradó éjjel alig tudott már aludni, fölébredt az első napfényre, attól tartva, ha újra elszundít, nem lesz ideje rendbe szedni magát. Már egy órával a megbeszélt időpont előtt kiment a kikötőnegyedbe, és a régi, elhagyott dokkok közt sétálgatott.

Egyetlen olyan hely sem akadt a környéken, ahol nézelődéssel vagy vásárolgatással lefoglalhatta volna magát, így aztán arra gondolt, megpróbálja a férfi ebédszünetét valamivel siettetni. Elővette a mobiltelefonját a táskájából, és beütötte rajta a kártyán levő számot.

– Jay Linur – hallatszott két csörgés után a készülékben.

– Keri vagyok. Sokkal egyszerűbb volt idetalálni, mint hittem, úgyhogy már a kikötőben is vagyok. Nem indulhatnál el egy kicsivel előbb?

– Gyere föl inkább az irodába! – mondta a férfi rövid hallgatás után. – Még el kell intéznem némi papírmunkát.

– Jó, akkor mondd meg, merre talállak!

Jay megadta a címet, majd levette a füléről a hallgatót, és homlokát ráncolva kiáltott bele a házi telefonba:

– Andy! Vendégem érkezik pár percen belül.

Keri minden további nélkül megtalálta az épületet. A fogadópultnál álló, elképesztően széles vállú, ám ettől eltekintve roppant barátságos kinézetű férfi összehúzott szemmel figyelte, ahogy belép a fényárban úszó előtérbe. A falakra ugyan sürgősen ráférte volna a festés, de a Temzére nyíló panorámaablakok nyújtotta látvány azonnal kiegyenlítette ezt a hiányosságot.

– isten hozta! – üdvözölte Kerit a fiatalember. – Jay már várja – bólintott, majd megnyomta a házi telefon hívógombját. – A hölgy már itt is van, főnök!

– Akkor küldd be! – felelte Jay bosszankodva, mert már vagy százszor megmondta az asszisztensének, hogy lehetőleg sose nevezze így.

– Menjen csak egyszerűen át! – mutatott a férfi az egyik üvegajtóra, miközben Keri még mindig azon tűnődött, vajon jól hallotta-e az előbbi szavakat.

Aztán megköszönte az útbaigazítást, és belépett az irodába, amely sokkal inkább hasonlított valamiféle szentélyre, semmint munkahelyre. Egyáltalán nem olyan látványt nyújtott, mint amilyenre felkészült… habár őszintén szólva, maga sem tudta volna megmondani, mit is várt valójában.

Jay felgyűrt ingujjban ült egy hatalmas, valószínűleg tömör cseresznyefából készült íróasztal mögött, amelyen egy ugyancsak tekintélyes méretű számítógép terpeszkedett. Mögötte a falon egy óriási világtérkép függött, amelybe számtalan színes fejű gombostű volt szúrva. Kerit mindez egyfajta parancsnoki központra emlékeztette, mintha innen irányítanák és döntenék el az igazán fontos dolgokat, természetesen Jay mindenható vezényletével.

– Szia, Keri! – pillantott föl a férfi a hátrafésült hajú, térdig érő bőrkabátot és hosszú csizmát viselő lányra. Igen, a bőr nyilvánvalóan nagyon tetszik neki, gondolta, miközben a forró hullámokban rátörő vágy úgy kiszárította a száját, mintha az egész napot a sivatagban töltötte volna.

– Szia! – repkedett Keri tekintete ide-oda a helyiségben. – Megmagyaráznád, mi történik itt? Miért nevezett főnöknek ott kint az az ember?

– Mert valóban én vagyok itt a vezető – felelte Jay, véget vetve a bújócskának. – Ez az én cégem, Én biztosítom a megrendelőinknek a sofőröket meg az őrszemélyzetet. Es szükség esetén a magándetektíveket is.

Keri úgy érezte magát, mint akinek hirtelen sűrű fátyol hull le a szeméről, és hosszú idő után először nyeri vissza a látását. Hát persze, így már minden világos; a magabiztos, olykor már-már pökhendi viselkedés, a francia borok terén való tájékozottság. Hiszen nem kell sem divatos ruha,

sem látványos pazarlás ahhoz, hogy az ember bebizonyítsa: valóban sikeres. Néha bőségesen elég a kisugárzás is, és Jay esetében épp ez volt a helyzet.

– Kitől… kitől béreled ezt az irodát?

– Senkitől sem. Az enyém. És van mellette még több is a folyosón.

A lány szeme elkerekedett. Irodák Londonnak ebben a részében – ez aztán minden, csak nem olcsó mulatság!

– Ezek szerint te egyáltalán nem is vagy sofőr, igaz? Csák engem akartál becsapni. Remélem, jó hecc volt!

– Nem szándékosan csináltam. Miért is tettem volna? Mindössze az történt, hogy az egyik sofőröm megbetegedett, én pedig egyszerűen beugrottam helyette.

– És ezt miért nem mondtad el?

– Miért kellett volna elmondanom? Hogy nézne az ki, ha közölném az ügyféllel, hogy „üdvözlöm, a nevem Jay, de nem az vagyok, akinek maga gondol. Én valójában nem vagyok ám sofőr, én ugyanis a céget vezetem”. Micsoda otromba dolog volna ez?

– De most egészen más helyzetben vagyunk.

– Igazán? – állt föl a férfi, és Keri felé lépett. – Ezt nem egészen értem. Másként kezeltél volna, ha mindezt előre tudod? Ámbár lehet, hogy megért volna egy kísérletet.

– Túlságosan is leegyszerűsíted a dolgot.

Jay elgondolkodva csóválta a fejét. Hány napja is már annak, hogy az a dolog megtörtént? Hogy egy nő úgy akarta őt, amint van, tekintet nélkül bármiféle rangra vagy státuszra?

– Tényleg akkora élvezetet okoz neked, hogy másnak add ki magad, mint aki valójában vagy? – kérdezte Keri keserűen.

– De még mennyire! – sóhajtott föl a férfi, majd bocsánatkérően megvonta a vállát. – Az elején mindegy volt, ha pedig később mondtam volna el, valószínűleg hencegésnek veszed. Úgy nézett volna ki, hogy azzal akarlak elszédíteni, amit csinálok, nem pedig azzal, aki vagyok.

A lány ravaszkásan elmosolyodott.

– Ha te tényleg olyan őrülten gazdag vagy, költhetnél már egy kicsit ezekre az irodákra is. Még sohasem láttam ilyen lepusztult épületet.

– Nem mennénk inkább ebédelni? – nevette el magát a férfi.

– Már nincs étvágyam.

– Ezzel nem sok újat mondtál.

– Nagyon vicces! – húzta el Keri a száját.

Jay szívesen a karjába kapta volna, de a lány szemében rejlő figyelmeztetés visszatartotta.

– Van a közeljövőben valamilyen megbízásod? – kérdezte váratlanul.

– Miért? – csippentette Össze Keri gyanakodva a szemét.

– Ez most igent jelent, vagy nemet?

– Van egy… lesz egy nagyobb munkám néhány héten belül.

Addig azonban teljesen szabad vagyok, tette hozzá gondolatban, mert az elmúlt időszak embertelen hajszája után végre tényleg egy kis levegőhöz jutott.

– És addig? Általában mit szoktál csinálni két megbízás között?

Keri többnyire olyan értelmesen töltötte el a szabadidejét, ahogy csak lehetett. Kiállításokra járt, meglátogatta a barátait, vásárolgatott, bekukkantott egy-egy moziba.

– Az attól függ. .

– Megtennél nekem valamit?

– Mi lenne az?

– Ha éppen ráérsz, kifesthetnéd az irodákat. – Miért, annyira bolond ötlet? – kérdezte, amikor észrevette a lány arcán megjelenő zavart és hitetlenkedést. – Azt mondtad, tudsz falat festeni, és valami ilyesmi az, amit tulajdonképpen mindig is akartál. Azonkívül éppen az imént hoztál megsemmisítő ítéletet a helyiségek állapotáról… Igazad van. Eléggé ütött-kopott már ez az egész.

A javaslat sokkal jobban tetszett Kerinek, mint ahogy azt a férfi gondolta volna. Talán éppen ez a legjobb lehetőség arra, hogy megtudja, ki is valójában Jay Linur. Meg arra is, hogy bebizonyítsa, ő tényleg nem valami lelketlen próbababa, aki semmi mást nem tud, csak a fényképészek előtt pózolni.

Igenis meg fogja neki mutatni, mire képes, illetve, ami talán még ennél is fontosabb: önmagának fogja megmutatni!

– És ez mire föl jutott az eszedbe?

Mert szeretnék újra lefeküdni veled, válaszolta Jay gondolatban. Mert otthagytál valami nem szűnő lázzal a véremben, és szükségem van rád, hogy lecsillapítsd. De lehet, hogy ez több is, mint egyszerű láz. Az életnek mást is tartogatnia kell a számunkra, mint egy behavazott nyaralóban töltött éjszakát. Hiszen te is valami ilyesmit mondtál a múltkor.

– Mert azt mondtad, rengeteget unatkozol azokon a fotózásokon. És hogy nagyon érdekelt a formatervezés meg a belsőépítészet, mielőtt közbejött volna ez a modellkedés. Miért ne próbálnád ki ezt a lehetőséget? Ha úgy gondolod, én lehetnék az első hivatalos megbízód.

Keri úgy érezte magát, mint aki csapdába esett. Ez a fickó tényleg alkalmat kínál, hogy végre valami mást tegyen, ráadásul olyasmit, amiben igazán kiélheti egyénisége kreatív oldalát. De mégsem ez volt az, amitől kiszáradt a szája. Valahol a lelke mélyén pontosan tudta, hogy újra le fognak feküdni egymással. Azt azonban már most eldöntötte, hogy ezúttal nem fogja annyira megkönnyíteni a pasas dolgát – egyáltalán nem! A szex nem valamiféle csata, amelyben az ember, ha úgy kívánja a helyzet, megadja magát. Ha Jay Linur valóban akarja őt, ezúttal komolyan meg kell dolgoznia érte!

– Na, mit szólsz hozzá? – kérdezte Jay szelíden.

– Szabad kezet adsz?

– Olyan szabadot, amilyet csak akarsz – bólintott beleegyezően a férfi, újra egész testében érezve a sóvárgás édes gyötrelmeit.

10. FEJEZET

Jay motorkerékpárja fürgén cikázott ide-oda a szinte egymást érő autók között. Az eső folyamatosan csapkodta á bukósisakja rostélyát, s a fekete gomolyfelhők pontosan illettek izgalommal és feszültséggel teli hangulatához.

Keri már beköltözködött az irodába, és minden erejével azon volt, hogy megvalósítsa eléggé eszeveszettnek látszó ötleteit. Legalábbis erre utalt az az óriási festékmennyiség, amellyel akár a Buckingham-palota egész

homlokzatát is be lehetett volna pacsmagolni. Csodálkoztak is eleget a beosztottjai, ugyanis Jay elfelejtette őket értesíteni a nagy eseményről.

Valójában most először történt meg vele, hogy egy nőt beengedett a felségterületére, ráadásul olyan nőt, aki nemrég a szeretője volt.

Fölfelé menet Andy hangja ütötte meg a tűiét. Amitől elképedt. Jó néhány évet lehúztak már együtt ezzel a kőkemény egykori haditengerésszel, de Andyt fecsegni még sohasem hallotta.

Az irodába lépve egy ingerlő hátsórész látványa fogadta, amelynek gazdája az íróasztalra támaszkodva éppen valamilyen táblázatot magyarázott az asszisztensének. A férfi szemlátomást csak úgy csüggött a szavain, és Jaynek önkéntelenül is az a mondás jutott róla az eszébe, hogy „szinte a tenyeréből eszik”.

– Szevasztok! – üdvözölte őket viszonylag hangosan, mire Keri azonnal félbehagyta az éppen soron lévő mondatot, és Andyvel együtt odafordult a tetőtől talpig fekete bőrruhába öltözött cégvezető felé,

– Jó reggelt, Jay! – felelte mosolyogva. – Habár ez a mai nemigen tartozik a legszebb reggelek közé.

– Pedig legalább te hozhattál volna egy kis vidámságot.

– Hoztam is – felelte Keri csillogó szemmel. – Csináltam néhány próbafestést az egyik falon. Megnézed?

Jay kedve meglepő módon már ez alatt a pár perc alatt is jobb lett valamivel. Ebben persze a lány öltözékének is komoly része lehetett, mert a festékfoltos munkásoverall olyan vonzóan állt rajta, hogy azt az ember elsőre nem is hitte el. Igaz, ő azt is jól tudta, hogy alatta mi minden rejtőzik.

– Természetesen – indult el a belső szobába. – Gyere át te is egy kicsit! Andy, légy szíves, hozass nekünk egy kávét!

– Köszönet a segítségért – mosolygott a lány az asszisztensre.

– Örömömre szolgált, nagyságos asszonyon, hogy szolgálatára lehettem – biccentett amaz tréfásan.

– Keri! – szólt közbe Jay türelmetlenül. — Most jössz, vagy maradsz?

– Ilyen szíves invitálásra hogy is mondhatnék nemet? – dünnyögte a lány maga elé, és követte a férfit a „szentélyébe”, amelyet Andyvel már elő is készített a későbbi festéshez.

Jay megállt a helyiség közepén, és elhűlve meredt az ablak melletti falra, amelyen egy rikító, vörös festékfolt éktelenkedett.

– Ezt viccnek szántad? – fordult aztán Kerihez, aki olyan várakozásteljes tekintettel nézett rá, mint az a kislány, aki az egész éjszakáját a kedvenc tanárának szárit ajándék készítésével töltötte.

– Miért? Nem kedveled a pirosat?

– Eltaláltad. Nem szeretnék olyan szobában dolgozni, amelyik úgy néz ki, mintha tíz kiló paradicsompürével kenték volna össze a falait.

– De hát még nincs is készen.

– Ez a legrondább szín, amit valaha láttam.

– Nem értem, mi a bajod vele! Az ég kék, a bárányfelhők fehérek, a fal meg piros. És ez a három éppen az angol vagy az amerikai zászló színeit teszi ki: utalva egyben a te kettős állampolgárságodra is.

– Szellemeskedni próbálsz?

– Dehogyis! – csóválta meg Keri a fejét. – Igazán az a véleményem, hogy ez a szín mindenkire nagy hatást fog tenni. Különben is azt mondtad, hogy szabad kezet adsz.

– Azért mondtam, mert meg voltam győződve róla, hogy mindent ugyanazzal a világos tónusú színnel akarsz kifesteni.

– Na és milyenre gondoltál? Talán magnólia színre? Éppen elég nehéz volt kitalálni, hogy a sok kosz alatt eredetileg milyen festék rejtőzik. Ezért amúgy is le kell a falakat tisztítanom, mielőtt a festést elkezdeném. – Keri megrázta magát. – Egy munkahelynek tettekre ösztönzően kell kinéznie, és ez nem lehetséges akkor, ha úgy érzed magad benne, mint egy tejesüvegben. Higgy nekem! Minden nagyon klassz lesz, ha elkészülök vele.

Néhány pillanatra csönd ereszkedett közéjük. Jay úgy vélte, hogy ha ösztönzésre lenne szüksége, semmiképpen sem az irodájában kezdené keresni. Azt azonban nem tudta eldönteni, ez-e a megfelelő időpont arra, hogy a lányt fölvilágosítsa: egy munkahelynek semmivel sem kell többnek és másnak lennie annál a helyiségnél, ahol az emberek a munkájukat végzik. Különben is: hogy veszi ki magát, ha már most is úgy veszekednek, mint egy fiatal házaspár az első közös lakás berendezésé közben?

– És ha mégsem fog jól kinézni?

– Akkor újrafestem az eredeti színnel.

A férfi még mindig olyan tekintettel nézett rá, amelytől a legnagyobb önbizalommal rendelkező piktormester kezéből is kihullott volna a festékes- vödör. Hát ez nem valami nagy segítség a munka folytatásához, állapította meg Keri.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha a külső irodával kezdek – döntötte el némi tanakodás után.

Jaynek tulajdonképpen fogalma sem volt, mi borzolja jobban az idegeit: az-e, hogy a lány a legnagyobb lelki nyugalommal maszatolja a kinti irodát, vagy az, hogy Andy egyetlen pillanatra sem hagyja abba azt az istenverte fütyülést. Órákig ki sem mozdult a szobájából, és csak dél körül nyitotta ki halkan a két irodahelyiséget elválasztó ajtót. Meglepetésére Keri az egyik falat már teljesen ki is festette – mégpedig olyan gyönyörű kék színre, amilyet csak az igazán mély tengerszakaszokon lehet látni.

A lány éppen az íróasztalon trónolt, Andy pedig olyan tekintettel nézte az orrán levő festékfoltot, mint egy kiskutya, amelyik most találta meg elveszettnek hitt gazdáját.

– Nem mennél ki néhány szendvicsért? – kérdezte Jay megrándulló arccal az asszisztensét.

Andy meghökkenten pillantott az órájára, és nehézkesen fölemelkedett.

– Nem is gondoltam, hogy már ennyi az idő – felelte, majd Kerihez fordult. – És neked mit hozzak, hercegnőm?

– Ó, velem ne törődj! – rázta meg a lány a fejét. Általában nem szoktam ebédelni.

– Akkor neki is azt hozd, amit nekem! – nézett Jay villogó szemmel az alkalmi piktormesterre. – Nem hagyhatsz ki egyetlen étkezést sem, megértetted? Nem azért álldogálsz itt, hogy fényképezzenek. Ez komoly munka, és nem akarom, hogy elájulj itt nekem.

Keri valóban érzett is valami szédülésfélét, de annak semmi köze nem volt a hiányos táplálkozáshoz. Jay ugyanis időközben levetette a bőrzakóját, és izmos felsőtestét így csak egy feszes, fekete pólóing fedte. A lány nagyot nyelt, és arra gondolt, hogy az a szendvics tényleg nem is olyan rossz ötlet,

mert akkor a vér is visszatér a gyomrába meg a fejébe, ahelyett hogy egészen más helyen zakatolna…

– Köszönöm. Egészen jól hangzik.

Andy távoztával újra rájuk telepedett a csönd, és a hallgatás percről percre kényelmetlenebbé vált. Kerinek úgy tűnt, a legkisebb zaji is tisztán hallani lehet: a folyó fölött repkedő sirályok kiáltásait és a távolban haladó teherhajó időről időre megszólaló kürtszavát is beleértve. Meg a szívverését, amely még az eddiginél is kalimpálóbbá kezdett válni, ahogy a férfi elindult feléje.

– Nem tudom, feltűnt-e neked, hogy nem is üdvözöltük ínég rendesen egymást – jegyezte meg Jay, miközben puhán a karjaiba vonta.

Keri már felkészült erre a pillanatra, és keményen eltökélte, hogy ellent fog állni, de most minden ilyesfajta szándéka egyszeriben elenyészett.

– Szia, Jay! – mondta azért hetykén.

– Ó, drágám! – mosolyodott el a férfi, és szájával könnyedén végigsimogatta az ajkait. – Csak nem ezt akarod csinálni egész álló nap? – intett közben a festőlétra felé.

A lány igyekezett összeszedni az erejét, hogy Jay érintése helyett inkább a falra összpontosítson.

– Én… ó, istenem… fogalmam sincs! – suttogta zihálva, amint a férfi nyelvét is megérezte az ajkain. Aztán sóhajtva lehunyta a szemét, a karját Jay tarkójára fonta, és egész testével hozzásimult.

– Biztosan megőrültem – mormolta a férfi hogy azt hittem, akkor is tisztán tudok gondolkodni, amikor a közelemben vagy… a munkáról már nem is beszélve…

– Pedig meg kellene próbálnod – mondta reszkető hangon a lány. – Máskülönben csődbe megy a céged, és engem fogsz érte felelőssé tenni.

– Akarlak! – csúsztatta végig Jay az overallon a kezét.

Valakinek le kellene ezt állítania, gondolta Keri kétségbeesetten, mert a férfi szeme már egészen elfelhősödött a vágytól – attól a vágytól, amely benne is egyre jobban eluralkodott. Még egy pillanat, és egyikőjük sem lesz már abban a helyzetben, hogy a dolognak gátat szabhasson.

– Tudod jól, hogy én is szeretném… – ismerte be. – De most akkor sem tehetjük meg.

– Nem tehetjük? – Jay lehajtotta a fejét, és szájával leheletkönnyen a lány arcát kezdte simogatni. – De hiszen nem csináltunk semmit, csak megcsókoltuk egymást.

A dolog azonban nem volt ilyen egyszerű, legalábbis Keri számára nem. Úgy érezte, pillanatnyilag az egyetlen helyzet, amelyben igazán el tudja képzelni magát, az nem más, mint a férfi ölelése. És ezek a csókok egészen biztosan célt fognak érni, ha nem vigyáznak. Elég csupán arra gondolnia, hogy a múltkor mi történt.

– Andy bármelyik pillanatban visszajöhet.

– Ebédszünete van. Mindjárt megmondom neki, sétáljon néhány kört a parkban.

– De hát tél van!

– Ó, Andy annál sokkal keményebb fiú. Az időjárás minden viszontagságát könnyedén kiállja. Hidd el, édes, meg fogja érteni.

Egy pillanatra Kerinek is átfutott az agyán, hogy nem is lenne olyan rossz némi erotikus játszadozással eltölteni az ebédszünetet. De aztán hogyan lenne tovább? Andy nyilvánvalóan egész délután kíváncsiskodna, azonkívül ő annak a veszélynek is kitenné magát, hogy Jay mindig készségesnek és könnyen kaphatónak tartaná. Ő maga soha nem használná a szexet sem fegyverként, sem eszközként, hiszen ezt sem a saját önbecsülése, sem a másik iránti tisztelete nem engedi meg. Egy gyors menet pedig mindezzel nemigen lenne összeegyeztethető.

– Nem, Jay – csóválta meg lassan a fejét.

– El akarod venni a maradék eszemet is? – nyögött fel hangosan a férfi.

– Nem hiszem, hogy megtehetném. Különösen miután éppen most mesélted el, hogy amúgy is alig találod.

A férfi váratlanul felnevetett, és a következő pillanatban már el is engedte.

– Na és mi a szándékod? Halálra éheztetsz karnyújtásnyi távolságból?

– Amíg a munkaidő tart, feltétlenül – jelentette ki Keri állhatatosan.

– És később? Lenne kedved eljönni velem valahová?

A lány mosolyogva rázta meg a fejét. Jay nyilvánvalóan rég túl volt azon, hogy a társasági szabályokra odafigyeljen. S noha ő eddig mindannyiszor jóval elegánsabban „csomagolt” meghívásokat kapott, azok egyike sem kavarta föl ennyire. Ennek ellenére keményen eltökélte, hogy nem adja magát könnyen. Mert ha este elmegy vele, akkor már nemigen lesz abban az állapotban, hogy ellenállhasson.

– Vagy ma estére már foglalt lennél? – kérdezte Jay, észrevéve a lány habozását.

– Tartok tőle, hogy igen.

– Ó, azt természetesen megértem – bólintott a másik, de a levegő mégis rögtön megtelt közöttük a már mindkettejük számára ismerős feszültséggel. – Szóval ez a terved, igaz? Kísértésbe hozol, aztán a végén megharagszol valamiéit, csak hogy nemet mondhass?

– O, istenem, mindig így reagálsz arra, ha egy nő alkalomadtán visszautasít? – húzta föl Keri a szemöldökét.

– Ezek szerint nem akarsz eljönni velem.

– Ma este nem – felelte a lány néhány másodpercnyi hallgatás után. – De ha úgy gondolod, legközelebb megint szerencsét próbálhatsz.

– Nem olyan fickó vagyok, aki könnyen viseli a parkoltatást – morogta csalódottan a férfi. Ez a kihívó megjegyzés azonban csak tovább növelte Keri ellenállását.

– Akkor ne várj! – rántott egyet a vállán. – Menj és kérdezz meg valaki mást! És most, ha nincs több megbeszélnivaló.

Jay elhűlten figyelte, ahogy fölveszi a kabátját. Micsoda nő! Biztosan elolvasott valami szerelmi tanácsadó könyvet. Ha ugyanis valakinek föltett szándéka, hogy Jay Linur nagyon akarjon valamit, mindössze annyit kell mondania, hogy nem kaphatja meg.

11. FEJEZET

Keri hamar fölismerte, hogy a várakozás néki sem megy igazán. Jay ugyanis csak három nap múlva kérdezte meg újból, hogy lenne-e kedve elmenni vele valahová.

Ez a három nap maga volt a gyötrelem: vágy-, várakozás-, izgalom- és szorongásteljes gyötrelem. Ez utóbbi érzést az okozta, hátha Jay mégis úgy döntött, hogy másvalakit választ az esti szórakozáshoz. Mindazonáltal ez alatt a három nap alatt Keri azt is megtudta, hogy a férfi feketén és erősen issza a kávéját, szereti a barna kenyeret, egész álló nap képes dolgozni, és sohasem fogadja egy Candy nevű nő telefonhívását.

– Ki ez a Candy? – kérdezte végül Andytől, miközben óvatosan eltávolította a takarófóliát rögzítő ragasztószalagot.

– Csak egy kis mitugrász – felelte az asszisztens. – Egy a sok közül. Úgy rajzanak körülötte a nők, mint a molylepkék este a lámpa körül —tette aztán hozzá egyértelmű sajnálattal a hangjában. – Pedig ő ennyit sem törődik velük – pattintott egyet a hüvelykujjával.

Jay csak az ebédszünetben jött be az irodába, néhány perccel azután, hogy Andy kiment szendvicsért, s akkor is erősen ásítozott, és a szemét dörzsölgette.

– Rosszul aludtál? – kérdezte mellékes hangsúllyal a lány.

– Hajnalban telefonáltak az Egyesült Államokból – emelte rá a férfi a tekintetét. – Egyébként tervezel valamit ma estére? Vagy most már lenne kedved eljönni velem?

– Azt hittem, fáradt vagy.

– Azért annyira nem vészes a helyzet.

– Rendben van – felelte Keri megenyhülve. – Na és mi lesz a program?

– Amit parancsolsz.

A lány valami egyszerű, ártatlan dolgot próbált kigondolni, olyasmit, aminek során nem kell majd állandóan arra kényszerítenie magát, hogy ne nézzen a férfi szemébe, és ne azon merengjen, mennyire jóképű.

– Mit szólnál hozzá, ha moziba mennénk? Utána megelletünk valahol egy könnyűi vacsorát.

– Moziba? – húzta el Jay a száját, hiszen o eredetileg egészen más természetű kikapcsolódásra gondolt, noha azért tartott kicsit tőle, hogy a dolog most már korántsem lesz annyira egyszerű. Éppen ezért gyorsan meggyőzte magát, hogy a mozi látogatás nem is olyan nagy ár a remélt folytatáséit.

– Igazad van – mosolyodott el. – Miért is ne?

– Es mit nézzünk meg?

– Azt is rád bízom.

– Nos, hogy tetszett a film? – kérdezte Keri, amikor a moziból kijőve a lassan mind néptelenebbé váló utcán sétálgattak.

– Tulajdonképpen nem volt semmi bajom vele. Eltekintve persze a feliratozástól.

– Igen, mert velem ellentétben neked semmi gondod sem volt a párbeszédek megértésével. Mondd csak, honnan tudsz ilyen jól franciául?

– Életem első öt évét New Orleansban töltöttem, s bár a szüleim hamar elváltak, mindketten szívügyüknek tekintették, hogy ne felejtsem el a franciát. Ezért aztán mindig kétnyelvű iskolákba írattak be. – Jay elmosolyodott. – De élettörténet-mesélés helyett most sokkal inkább valami jó kis vacsorát szeretnék.

Az uraság nyilvánvalóan nem szívesen beszél a gyerekkoráról, vonta le Keri a következtetést, s bár ő maga nem volt éhes, nem akart újra a hiányzó étvágya miatt magyarázkodni.

– Akkor menjünk! – bólintott egyetértően.

– Melyik éttermet javaslód?

– Fogalmam sincs. Különben is, most te vagy a soros a választásban.

– És ha neked nem fog tetszeni a hely? – simított végig Jay ujja hegyével a lány arcán.

– Azért még megpróbálhatod.

– Igazából nem is enni vágyom – folytatta a férfi az ingerlő simogatást. – Sokkal jobban szeretném, ha levetkőztethetnélek, és addig kényeztetnélek, amíg újra a csúcsra kerülsz.

A sötétben nem láthatta, hogy Keri vonásait milyen forró pír önti el, és nem hallhatta egyre hevesebbé váló szívdobogását sem, de az arckifejezéséről mégis le tudta olvasni az elragadtatottságot. Pedig a lány egyetlen szóval elutasíthatta volna, és hívhatott volna magának egy taxit. Mégsem ezt tette, hanem zavartan elmosolyodott.

– Ami azt illeti, tele van éppen a hűtőszekrényem.

Most már rajta volt a sor, hogy felemelje a kezét, és leintse az első arra jövő taxit. Az út szerencsére nem tartott sokáig, és alig csukódott be mögöttük a lány lakásának az ajtaja, máris olyan vad éhséggel és szenvedéllyel estek egymásnak, mintha évekig nem lett volna részük semmi ilyesmiben.

Jay levette Keri válláról a kabátot, a lány pedig türelmetlenül gombolni kezdte a férfi ingét, kezét a pólója alá csúsztatta, és kéjesen felsóhajtott, amikor végre a mellkasa meztelen bőréhez ért. Jay sem tudott már világosan gondolkodni. Pillanatnyilag nem érzett és nem látott semmi mást, csak néhány fölöslegessé vált gombot meg ruhaanyagot, s mögöttük Keri izzó nőiességét. Lelkiereje utolsó maradékával húzta ki zsebéből az apró csomagot, mielőtt a nadrágjától megszabadult volna. A lány bugyija már a csuklóján hintázott, s amikor összesimultak, Keri a falnak vetette hátát, és lábát a férfi derekára kulcsolta, hogy ezzel is jobban magába segítse.

Jay hiába próbált lassítani a tempón, ez már mindkettejük számára lehetetlennek bizonyult. Keri sóhajtozva, zihálva vonaglott rajta, majd egyszer csak megfeszült a teste, s a háta ívben meghajolt, ahogy borzongó hullámokban elömlött benne a kielégülés – éppen csak egy másodperccel azelőtt, hogy Jay is beléje robbant, olyan gyönyört érezve, amely minden eddig átélt kéjt homályba borított.

Aztán lassan csillapodni kezdett a lány szívverése, és kimerülten a férfi vállára hajtotta átforrósodott arcát.

– Látod, mennyire udvariatlan vagyok? – suttogta pihegve. – Először valami italt kellett volna kínálnom.

– Egyáltalán nem voltál udvariatlan – fogta át Jay szorosan a derekát, – Tökéletes vagy, és csodálatos. Már csak azt szeretném tudni, merre nyílik a hálószoba.

– Próbáld meg kinyomozni! Ha nem megy, majd segítek kicsit.

A következő aktust már ráérősen, fokról fokra élvezték végig, s Keri újra úgy érezte magát, mintha egész eddigi életét átaludta volna, s ebből az ájult álomból csak ennek a férfinak a csókjai ébresztették volna föl.

Jay addig-addig simogatta és becézgette lázasan borzongó testét, mígnem valósággal rimánkodni kezdett, hogy ne fogja vissza’ magát

tovább. Aztán miközben mély, gyönyörteljes sóhajjal szakadt ki belőle a megkönnyebbülés, elragadtatottsága ellenére is meg kellett állapítania, hogy ez az ember olyan elképesztő szexuális hatalommal bír felette, amely ellen nem létezik többé semmilyen orvosság.

Igen, ez a csodálatos, megrendítő élmény nemcsak a testét árasztotta el, de a lelkét is mélyen megérintette. Érzékei elképesztően élessé és fogékonnyá váltak, úgyhogy nem is tudta, meddig lenne képes elviselni ezt a már-már ijesztő felfokozottságot.

Csak amikor valamennyire megnyugodott, akkor vette észre, hogy Jay közben már fölvette a nadrágját, és meztelen felsőtesttel áll a nyitott ablak előtt, a holdfényben fürödve. Úgy nézett ki, mint a régi regék harcosai: feszülő izmai olyan töretlen készenlétről és éberségről tanúskodtak, mintha a téli éjszakában valami rendkívül fenyegető dologgal nézett volna farkasszemet.

– Már fel is öltöztél? – kérdezte Keri, remélve, hogy a hangja elég közömbösen cseng.

– Ideje mennem – nézett a férfi az órájára. – Már éjfél is elmúlt.

Keri melleire omló hajjal felült, s még éppen meglátta a Jay szemében felszikrázó, de aztán ugyanolyan gyorsan el is enyésző furcsa fényt,

– De még nem is ettél semmit.

– És ezt egy olyan nő mondja, aki soha egyetlen falatot sem vesz magához. Kivéve, persze, amikor éppen etetik… Egyébként tényleg nem vagyok éhes.

– Ideadnád a köntösömet? – kérdezte a lány, miután megállapította, hogy Jay a jelek szerint egyáltalán nem az a „szeretkezés-után-beszélgetni-szerető” típus. A férfi levette az ajtó melletti fogasról az ott lógó selyem-kimonót, s miközben átnyújtotta, a hosszú, fehér combok és karok látványától egy pillanatra majdnem újra kísértésbe jött.

– Egy fontos hívást várok az Államokból – mondta, habár nem ez volt a teljes igazság.

De a szexnek az a módja, melyet az előbb együtt éltek át! Megcsóválta a fejét. Ha csak egyetlen perccel is tovább gondolkodik ezen, félő, hogy túlságosan is közei fog kerülni a lányhoz. Az együttlétük már így is olyan

érzéseket ébresztett föl benne, amelyektől mindig is távol akarta tartani magát. Ha ugyanis hagyja, hogy ezek eluralkodjanak rajta, soha többé nem lesz képes megfelelően végezni a munkáját. Különben is az volt élete egyik fő szabálya, hogy sohase maradjon együtt reggelig egyetlen nővel sem, mert jól tudta, hogy az ilyesmi mennyi gondhoz és félreértéshez vezethet. És most olyan, számára eleddig ismeretlen szakadék tátongott előtte, amelytől legfőbb ideje volt minél messzebb kerülni.

– Értem – mondta Keri meglepően nyugodtan, miközben lassú mozdulatokkal megkötötte a kimonó övét.

A világon mindent megadott volna, ha újra a férfi karjaiban lehet. Repülni akart hozzá, teljes erejéből átölelni, hogy Jay megmutassa, bebizonyítsa neki: ami az imént történt, valamilyen módon számára is nagyon sokat jelent.

Odalépett a férfihoz, és lágyan megcsókolta. Ám éppen, mielőtt a csókjuk elmélyült volna, Jay vonakodva ugyan, de visszahúzta a fejét. Tényleg menni akar, ehhez nem fér kétség, gondolta Keri lemondóan.

– Kikísérlek.

Némán mentek ki az előszobába, ahol a férfi pólója és inge hevert.

– Nagyszerű volt – mondta, miután felöltözött, és gyengéd búcsúcsókot lehelt a lány szájára.

– Igen az.

– Holnap látjuk egymást.

– Természetesen – felelte Keri szenvtelenül, pedig a lelkében élő kislány nagyon közel állt hozzá, hogy könyörögve próbálja maradásra bírni a férfit. – Persze csak akkor, ha nem zavar nagyon, hogy mindössze másfél szobányi fallal készültem el.

Reszkető kézzel nyitotta ki az ajtót, és szomorúan nézett a férfi után. Szemernyi kétsége sem volt már afelől, hogy Jay magával vitt a szívéből is egy darabot.

Mindazonáltal sokkal jobban aludt, mint várta, s amikor reggel fölkelt és felöltözött, a kedve is derűsebb volt valamivel. Hiszen tulajdonképpen nem hibáztathatta a férfit azért, amiért nem egészen felelt meg az ő romantikus

elvárásainak. Ha rózsákra és gyertyafényes udvarlásra vágyik, azt bizony valaki másnál kell keresnie.

Amikor megérkezett az irodába, Andy azonnal egy nagy csésze gőzölgő kávét tett elé.

– Nos, hogy telt az este?

– És a tied? – kérdezett vissza közömbös hangsúllyal Keri.

– Egész kellemesen – vonta meg az asszisztens a vállát. – Azt hiszem, többet kellene szórakozni járnom.

– Hiányzik Amerika?

Andy elgondolkodva kevergette a kávéját.

– Anglia jobban tetszik. Kisebb, és minden oldalról tenger veszi körül. Az ember itt valahogy nagyobb biztonságban érzi magát.

– De hát ez a te hazádban is így van!

– Az én hazám. – mosolyodott el a férfi. – Tulajdonképpen magam sem tudom már, hány helyen ütöttem fel a tanyámat. A szüleim halottak. A nővéreim rég férjhez mentek, és mindenfelé szétszóródtak a világban. Szóval, azt hiszem, az én otthonom itt van, ahol vagyok.

Ettől a vallomástól Keri nem csupán Andy, hanem Jay életébe is nyert egy villanásnyi bepillantást. Mindketten ugyanolyan nomádok: olyan férfiak, akik sohasem unják meg, hogy kalandok, újdonságok és titkok után kutassanak. És valószínűleg így vannak az emberekkel is.

A folyosón Jay léptei hangzottak fel. Vajon ma hogy fog bánni velem? – tűnődött a lány kicsit szorongva. Hidegen? Barátságtalanul? Mi lesz, ha… ha ez számára valóban csak egyszeri alkalmat jelentett? Illetve pontosabban kétszerit, javította ki magát keserűen.

A férfi meglehetősen mogorván lépett be a helyiségbe, átvette Andytől a postát, és azonnal be is vonult vele a saját szobájába,

– Bejönnél egy percre? – kérdezte csak úgy menet közben a lánytól.

Keri dobogó szívvel, ám ugyanakkor egy kicsit megkönnyebbülve csúszott le az íróasztalról, és a két helyiséget elválasztó ajtófélfának támaszkodott.

– Gyere be! – mondta Jay nyugodt hangon, habár eléggé felindultnak látszott. – Gyere be, és csukd be magad után az ajtót!

Vedd a dolgot könnyen, és ne engedd át neki a vezetést! – mondogatta Keri magában, majd udvarias érdeklődést mímelve magasra vonta a szemöldökét.

– Mit tehetek érted?

– Idejöhetsz, és megcsókolhatsz.

– Azt hiszem, ez már tegnap éjjel sem működött igazán.

– Az tegnap volt.

– Ami még inkább azt igazolja, hogy az a csók nem volt valami jó ötlet.

A férfi olyan figyelmesen tanulmányozta az arcát, mintha egy kisebbfajta érzelmi kitöréstől tartott volna.

– Elég morcos hangulatban vagy ma reggel.

– Egyáltalán nem vagyok morcos.

– Jó, akkor csak önfejű.

– Mert nem pontosan azt teszem, amit uraságod szeretne?

– Úgy tűnik – nevette el magát Jay, és lassan végigjáratta Kerin a tekintetét, szinte levetkőztetve öt a szemével, miközben nyíltan élvezte, ahogy a lány arcát egyre jobban elborítja a pír.

– Még mindig nem akarsz megcsókolni? – kérdezte ingerkedve.

– Az, hogy akarom-e, nem sokat számít. Azt hiszem, ezt már eddig is tisztáztuk. Andy tud a dologról?

– Pontosan miről kellene tudnia?

Hát rólunk! – szaladt ki majdnem a lány száján, de időben rájött, hogy ez adott körülmények között meglehetősen idétlenül hangzana. Igyekezett tehát a lehető legegyértelműbben kifejezni magát:

– Arról, hogy lefeküdtünk egymással.

– Nem őt hívtam éjjel, ha erre gondolsz. Ha te nem fecsegtél neki, akkor nem tudhatja.

– És a házban történtekről hallott?

– Ne viccelj! Semmi jogom nem lenne a hivatásos címre, ha nem lennék képes befogni a szám.

– Ez esetben rendkívül sajnálom, hogy miattam figyelmen kívül kellett hagynod az elveidet.

– Ne bolondozz már! Egyáltalán nem úgy gondoltam, és ezt te is jól tudod. Csupán nem mesélek úton-útfélen a hódításaimról, ennyi az egész.

– Nem is tudtam, hogy „hódítás” vagyok.

– A fenébe is, ne forgasd ki folyton a szavaimat!

– Akkor inkább valamiféle jelbeszéd útján társalogjunk?

– Vagy érintésekkel – mosolyodott el a férfi. – Mit szólnál hozzá, ha ma este elvinnélek egy színházba?

– Miféle színházba? – pislogott Keri meglepetten.

– Szereted a musicalt? Ugyanis éppen van két jegyem.

– Melyikre?

Jay csillogó szemmel közölte az éppen műsoron levő sikerdarab címét, amelynek két hollywoodi főszereplője már számos színpadon igazolta tehetségét, és akik most is tomboló tetszésre számíthattak.

– Lehetetlen, hogy tudtál jegyet szerezni! Már hetekkel ezelőtt az utolsó szálig elkeltek!

– Valahogy azért sikerült megoldanom – felelte Jay rendíthetetlen önbizalommal. – Szóval, elmehetek érted? Mondjuk úgy hét óra körül. Akkor még ihatunk is valamit, mielőtt az előadás elkezdődne.

– Örömmel – bólintott Keri, akiből egyszerre eltűnt minden rosszkedv és bizonytalanság.

Csak abban reménykedett, hogy nem tűnik majd föl túlságosan, mennyire szerelmes ebbe az önfejű alakba!

12. FEJEZET

Jaynek a legújabb megbízás értelmében Manchesterbe kellett repülnie, hogy visszahozzon onnan egy válási procedúra kapcsán megszöktetett kisfiút. A rendőrség hetek óta képtelen volt a kicsit megtalálni, ezért a kétségbeesett anya az ő cégéhez fordult segítségért.

A helyzet fölöttébb kényesnek, mi több: tragédiával fenyegetőnek látszott, ezért a férfi úgy döntött, jobb, ha maga veszi kezébe az ügyet, tekintve, hogy az ilyesmiben jóformán egyedül neki volt tapasztalata. Ezen a kegyetlenül hosszú és hideg éjszakán azonban még az eddigieknél is több

izgalomban és veszélyben volt része, sósak hajnal felé mondhatta el, hogy végre biztonságba helyezte a gyereket.

Mindeközben ráadásul azt is tudomásul kellett vennie, hogy máskülönben mindig megbízhatóan éles és pontos érzékei nem a megszokott módon működnek. Nem mintha cserbenhagyták volna őt, inkább megnőtt a hatókörük, így aztán majdhogynem lehetetlen feladattá vált a számára, hogy józan és megfontolt kívülállóként szemlélje ezt az ügyet, ehelyett többször is azon kapta magát, hogy mélyen átérzi a gyerek félelmét.

Minden lépést a tökéletesen begyakorolt módon hajtott ugyan végre, mégis úgy érezte, mintha valamiféle függönyön keresztül szemlélné a külvilágot. Mindez persze az avatatlan megfigyelőknek nem tűnt fel, de neki magának annál inkább. Igaz, furcsán érezte magát már előzőleg is, amikor Kerit tájékoztatta az előtte álló utazásról.

– Miféle munka ez? – kérdezte a lány tele aggódással.

– Bizalmas, édesem – felelte ő távolságtartóan, mert az ügyeibe soha nem engedett senkinek bepillantást.

A titoktartást mindig is az akciók egyik legdöntőbb momentumának tekintette, és igyekezett azokat a lehető legnagyobb távolságban tartani személyes kapcsolataitól.

Igen, a nőkkel különben is nagyon kell vigyázni, gondolta, mert rendkívül jellemző rájuk a túlzott aggodalom, s ennek eredményeként a legtöbb ilyesfajta beszélgetés parázs vitába torkollik. Bármelyik pillanatban képesek felborítani az egyensúlyt, akár azért, mert gyöngék, akár azért, mert éppen hogy erősek, s a biztonságos, házias életről hangoztatott elképzeléseikkel lassan, de biztosan elvonják a férfiaktól az összes energiát.

Nos, ő mindezt a legkevésbé sem akarta hagyni, éppen ezért úgy döntött, minél hamarabb tisztázza a kérdést Kerivel, annál jobb mindkettőjüknek. Ha pedig a lány nem tud mit kezdeni a helyzettel, akkor kénytelen lesz megbarátkozni a gondolattal, hogy ennek a kapcsolatnak vége.

Amikor újra bekapcsolta a mobiltelefonját, egy rövid SMS várta: „Ha megjöttél, gyere át hozzám! Csinálok vacsorát. Csók, Keri”

Bosszankodva húzta össze a szemét. Amit ő a lánytól akar, az nem egy istenverte vacsora! Bele akar feledkezni a testébe, elveszni benne, elfelejteni általa az alig néhány órája átélt emberi drámát.

Amikor Keri kinyitotta előtte az ajtót, a haja úgy állt a fején, mint egy szénaboglya, az arcán nem volt szemernyi festék sem, ő mégis olthatatlan vágyat érzett iránta.

– Ó, istenem, már ennyi az idő?

– Neked is jó estét! – ölelte át a férfi mosolyogva.

A lány rövid, szórakozott csókot nyomott a szájára, de aztán rögtön el is tolta őt magától, mert a nappaliból éles gyereksírás hallatszott.

Jay megmerevedett. Úgy érezte, még mindig a megmentett kisgyerek emléke űz vele valami rossz tréfát, újra belekényszerítve őt a sötétbe, a hidegbe és a félelembe.

– Az ördögbe is, mi a fene ez?

– Ez… Gyere beljebb, nem maradhatok itt. Ez William! – kiáltotta hátra Keri a válla fölött.

A sírás keserves, csukló zokogásba váltott, s amikor a férfi belépett a máskor olyan rendes helyiségbe, alig ismert rá. A padlón párnák és színes ceruzák egész garmadája hevert, a díványt félig elrágott gyümölcsdarabok borították, és a káosz közepén egy apróság ordított Keri karjában.

– Willikém – zümmögte a kisfiú fülébe a lány. – Minden rendben van. Nézd csak, Jay bácsi is megérkezett.

Ez biztosan az unokaöccse, jutott a férfi eszébe. A nővérének a kisfia. De vajon mit keres itt?

– Erin pedikűröshöz ment – magyarázta a lány.

Ez az információ nemigen járult hozzá, hogy Jayből maradéktalanul elpárologjon az eddig összegyűlt feszültség. Éppen ellenkezőleg.

– Miért nem hozol magadnak valamit inni? – indítványozta Keri, igencsak elcsodálkozva a férfi komor arckifejezésén.

William jelenléte mégsem zavarhatja őt annyira! Vagy csak azért borult el így a tekintete, mert a hálószobába vezető út egyelőre zárva van?

– Nem kérek semmit – mondta Jay szűkszavúan, – Hosszú és fárasztó éjszaka áll mögöttem, és úgy fest, neked most éppen elég dolgod van tőlem

függetlenül is. Majd holnap látjuk egymást.

A lány zavartan nézett a résnyire húzott zöldesszürke szemekbe. Kócos haja a vállára hullott, és összekeveredett William fürtjeivel. Jay figyelmét nem kerülte el az a meghitt, közvetlen, szinte anyás törődés, amelyet a kicsivel szemben tanúsított. Bizony, most szinte fényévnyi távolságban volt a nemrég még jégkirálynőként mutatott fagyosságtól, az ezüstruhás szupermodelltől. Az arca rózsaszínben játszott, és karján a kisfiúval teljesen természetesen, mégis valószerűtlenül érzékien nézett ki.

Jay most még jobban kívánta őt, mint eddig. A fenébe is, dünnyögte magában, egy cseppet sem illik hozzám, hogy ennyire odalegyek valakiért!

– Köszönöm, egyedül is kitalálok.

– Akkor jó – felelte csendesen a lány, s ahogy nézte a távolodó alakot, egyszerre sötét, nyomasztó előérzet kezdte marcangolni a szívét.

Valami történt, ami a férfit eltávolította tőle. És ahogy ezen töprengett, hírtelen ráeszmélt, hogy az utóbbi időben mind gyakrabban érzett hasonlót. Tisztában volt vele, hogy túl sok érzelmet vitt bele ebbe a kapcsolatba, s már- már ott tartott, ahonnan nincs többé visszaút, mégsem volt képes változtatni a dolgokon. Különösen ma nem, mert bár nem tudta, miért olyan baljós ez a nap, erősen hajlott rá, hogy mindent kérdésesnek és valami rossz előjel hordozójának lásson. így azt a tényt is, hogy Jay még soha nem maradt vele éjszakára. Még ott a házban, az első alkalommal is eltűnt mellőle.

Sokáig minderről nem is tett említést neki. Nem akarta a férfit elijeszteni, nem akarta, hogy azt higgye, ki akarja sajátítani magának. Csak oda akart bújni Jay meleg és erős testéhez, s azt szerette volna, ha másnap mellette ébredhet föl. Hogy reggelit készíthessen neki, hogy együtt igyák meg az első kávéjukat, úgy, ahogy azt minden normális pár teszi.

Aztán egy éjszaka mégis megkockáztatta a kérdést:

– Muszáj elmenned?

– Attól tartok, igen – húzta fél a férfi a pulóverét. – Vár otthon a munka,- és az időeltolódás miatt nappal nem tudok az Egyesült Államokkal beszélni.

– És ha azt mondanám, engem nem zavar, ha fölébresztesz?

– Képtelen lennék rá. Gondold csak el, mit kapnék az ügynökségedtől, ha sötét karikák kezdenének nőni a szemed alatt!

Kétségkívül ügyes és diplomatikus módja a visszakozásnak, gondolta fájó szívvel Keri, megfogadván, hogy soha többé nem fog tőle kérdezni ilyesmit.

Töprengését Erin szakította félbe, aki néhány perc múltán kipirult arccal lépett be a lakásba.

– Végre igazán jól érzem magam! – kiáltotta lelkendezve. – Ilyesmit már nem is tudom, mióta… várjunk csak, legalább egy örökkévalóság óta….- De aztán elnémult, és homlokát ráncolva bámult a testvérére. – Mi történt?

– Semmi.

– Ugyan már, Keri! Ne felejtsd el, hogy velem beszélsz!

– Jay éppen most volt itt – vonta meg a lány a vállát.

– És most hol van?

– Hazament.

– Dühös volt?

– Miből gondolod?

– Az arcodra van írva. Veszekedtetek?

– Nem. Nem szoktunk veszekedni.

– A csudába, hát akkor mi történt?

– Azon gondolkodtam, még sose láttam, hogy milyen lakásban lakik.

– Ez tényleg elég furcsa.

– Úgy véled?

– Naná hogy úgy vélem! Nyilván nem volt bátorsága hozzá, hogy meghívjon magához. Szégyenlős a kicsikém.

– Ugyan már, Jay és a szégyenlősség! – nevetett fel Keri keserűen.

– Figyelj ide, ebben a dologban nem lehetsz ennyire visszafogott! Miért nem mész oda és leped meg?

– Lehetetlen – felelte lassan a lány. – Egyszerűen képtelen lennék rá.

– Az ég szerelmére! – kerekedtek el Erin szemei. – Elvégre felnőtt nő vagy, nem valami gyáva kisegér! Mi rossz történhet veled? Legfeljebb nem enged be.

Keri számára azonban korántsem ez volt a legrosszabb lehetőség, hanem az, hogy Jay egyszer csak mindennek véget vet.De ha ez azon múlik, hogy előzetes bejelentés nélkül bukkan-e föl nála, akkor mégiscsak az a legjobb, ha rögtön utánajár. Hívott egy taxit, és a férfi greenwichi lakására hajtatott.Reszkető kézzel nyomta meg a csengőt, és megigézve bámult az egyetlen szál farmerban ajtót nyitó férfira, akinek a haja nedves volt még a zuhanyozástól, az arca pedig éber és gyanakvó.

– Micsoda meglepetés! Gyere be, ne álldogáljunk itt!

– Köszönöm – felelte a lány elfogódottan.

A hatalmas lakásból csodálatos kilátás nyílt a park túloldalán hömpölygő folyóra, de bent minden olyan… kopár volt, hogy ehhez képest még az iroda is fényűzőnek tűnt. A nappaliban csak a legszükségesebb bútordarabok kaptak helyet: egy hatalmas, masszív bőrheverő meg egy hasonlóképpen óriási tölgyfaasztal az étkezősarokban. A szinte ijesztő módon gépesített konyha úgy nézett ki, mintha egyenesen egy űrhajó belsejéből telepítették volna ide. A sarokban egy szupermodern zeneszekrény állt, semmi más.

Annyira személytelennek tűnt ez az egész, hogy Kerit egészen elrémítette. Mintha Jay minden pillanatban készen állna rá, hogy itt hagyja ezt a minden jel szerint csupán átmeneti szállást. Bárki más is lakhatott volna itt helyette, mert őhozzá lényegében semmi sem tartozott.

– Foglalj helyet! Hozhatok valamit inni?

– Igen – felelte szokásától eltérően a lány, miután hasztalan igyekezett magát kényelembe helyezni a heverőn. Olyan feszült volt, mintha éppen egy fontos állásinterjú előtt állna.

– Régóta laksz itt?

– Valamivel több mint egy éve. Tetszik?

– Hát, ilyesmire számítottam.

Jay kinyitott egy palack fehér burgundit, a bort két pohárba töltötte, és az egyiket mosolyogva a lány felé nyújtotta.

– Éppen egy karibi kaját kotyvasztok. Kóstoltál már ilyet?

– Nem, még sohasem – csóválta meg Keri a fejét.

– Akkor valami nagyon fontos dolgot mulasztottál el.

A bor ingerlően folyt szét a lány üres gyomrában, s csak akkor vette észre, mennyire éhes, amikor asztalhoz ült. Jay okra nevű zöldségből, garnélarákból, valamint rizsből készült, rendkívül étvágygerjesztő egyveleget tett eléje, amelyet egy még sose hallott kifejezéssel „gumbó”-nak nevezett.

– Láss hozzá! – mondta, és Keri nem is kérette magát, sőt az első falat után olyan élvezetesen sóhajtott fel, hogy a férfi nem is állta meg, hogy ne dicsérje rögtön az ízlését.

– Ne tégy úgy, mint aki annyira meg van lepve!

– Pedig meg vagyok. Amikor először találkoztunk, úgy tűnt, mintha az evést az egyik legkellemetlenebb kötelességednek tartanád.

– Hagyd már ezt abba! Minden este eszem valamit, és sokszor délben is bekapok egy-egy szendvicset.

– Jól is nézel ki – hordozta rajta végig Jay a tekintetét.

– Ha ezzel azt akarod mondani, hogy fölszedtem néhány kilót, akkor igazad van. Reggel alig tudtam fölhúzni a nadrágom cipzárját. Csak a jóisten tudja, mi lesz, ha megint bemutatóra hívnak.

– Hát bizony néhány nap, és befejezed a festést – jegyezte meg a férfi óvatosan.

– Ahogy mondod.

– És mindenképpen tovább akarsz modellkedni?

– Természetesen. Hiszen ez az eredeti foglalkozásom. Vagy talán azt gondoltad, hogy belsőépítészként akarom magam önállósítani?

– Miért ne? Nagyon jól csinálod.

– Nos, először is nincs hozzá semmiféle képesítésem. És tapasztalatom is alig.

– Na és? Majd megszerzed.

– Nem, nem. A dolgok nem így mennek, Jay.

Keriben mindegyre fokozódott a feszültség. Kifejezetten rettegett attól, hogy a férfi irodájában végzett munkának nemsokára vége, s azután esetleg nem is Játja őt többé. Jay ugyanis a hogyan továbbról még soha nem tett említést, neki pedig nem volt bátorsága ahhoz, hogy megkérdezze.

– Jóllaktál? – intett a férfi a félig még tele tányér felé.

A lány eltolta maga elől a maradékot, majd a szája elé emelte a kezét, és nagyot ásított.

– Fáradt vagyok.

Jay jól látta, amint a póló megfeszül a mellén, kirajzolva a keményen meredező mellbimbókat. Nem kerülte el a figyelmét a lány vállán tekergőző, csillogó hajzuhatag sem, s mindebből azt a következtetést vonta le, hogy Keri nyilvánvalóan a fölötte gyakorolt érzéki hatalmával kérkedik. Ő azonban inkább megtartóztatja magát, mert úgy gondolta, ha most lefekszenek egymással, aligha kérheti meg őt később, hogy menjen el. Ha viszont itt marad, ki tudja, mi lesz a folytatás? Újabb és újabb éjszakák? Esetleg valami komolyabb, elkötelezett kapcsolat?

– Gyere ide! – szólalt meg, miután gyorsan túltette magát ezeken a kétségeken.

A lány szinte automatikusan állt föl, lassan odasétált hozzá, s már éppen az ölébe akart ülni, amikor a férfi fölemelte a kezét.

– Ne, még ne – mondta csillogó szemmel. – Előbb vetkőzz le!

– Csak így, egyszerűen?

– Miért? Nincs kedved egy kis sztriptízt játszani nekem? Arra gondoltam, biztos benne lennél.

– Bármilyen furcsán is hangzik, de nem. Most valahogy nincs hangulatom hozzá.

Jay meglepődve vonta föl a szemöldökét. Tulajdonképpen csak arra volt kíváncsi, hogy a másik mit és hogyan válaszol erre a kihívásra. És ez a húzódozó válasz minden másnál inkább bebizonyította, hogy mennyire vak is volt idáig. Keri ettől a kapcsolattól egy kötetlen kalandnál sokkal többet remél, és ha így folytatják, az komolyan megsebezheti a lányt. Márpedig éppen elég nőt megbántott már azzal, hogy nem tudta megadni nekik, amit szerettek volna.

Látta, ahogy a lány ajka megvonaglik, és ettől hirtelen megmoccant benne valami. Kinyújtotta a kezét, az ölébe húzta, és a szájáva1 finoman, érzékien cirógatni kezdte a tarkóját.

– Ó, Jay! – hunyta le Keri sóhajtva a szemét, mire ő óvatosan felemelte, bevitte a hálószobába, és centiméterről centiméterre vetkőztetni kezdte,

egész testét csókokkal borítva el. Igen, az előbbi hideg, számító férfi most egyszerre eltűnt, s a helyébe újra a gyengéd és figyelmes szerető lépett.

A lány azonban egy ügyes mozdulattal kibújt az ölelésből, ráhajolt Jay átforrósodott testére, és nyelvével-ajkaival becézgetni kezdte a mellkasát, a hasát, élvezve, hogy a másik ide-oda dobálja már magát a gyönyörtől, hol elernyed, hol megfeszül, mintha el sem tudná hinni, hogy a partnere mit forgat a fejében.

Keri egész életében nem tett még ilyesmit, de most egyszerűen nem bírt az ösztöneivel, s kitalálva a férfi minden titkos vágyát, puha, nedves szájával egyre lejjebb és lejjebb vándorolt, nem törődve azzal sem, hogy Jay végül már el akarja tolni magától, mert csak arra vágyott, hogy befejezhesse, amit elkezdett.

Aztán a férfi mégis fölemelkedett, a lányt gyengéden a hátára fordította, és szemében zöldesszürke ragyogással ezúttal ő hajolt Keri fölé.

– Most megfogtalak! – suttogta soha nem hallott, különös gyengédséggel.

13. FEJEZET

Jay meglehetősen rosszkedvűnek és elnyűttnek látszott, amikor másnap reggel lezuhanyoztak, és felöltöztek, hogy dolgozni menjenek. És hiába is próbálta eltitkolni, egyértelműen látszott rajta a megkönnyebbülés, amikor a taxi a ház elé érkezett. S amíg Keri úgy érezte magát, mintha álmodna – merthogy végre az egész éjszakát együtt töltötték –, ő egész nap ingerült maradt. A lány nem is csodálkozott túlságosan, amikor azt mondta, „föl kell dolgoznia” még ezt az élményt, habár a megfogalmazás azért rosszul esett neki.

Ami azt illeti, a következő nap sem indult valami fényesen. Az eget sűrű, vaskos felhők borították, amelyekből hamarosan szúrós, kellemetlen eső kezdett zuhogni. És ahogy Keri körülnézett fent az irodában, meg kellett állapítania, hogy az itteni munkája feltartóztathatatlanul a vége felé közeledik.

Szinte hihetetlen volt a helyiségekben bekövetkezett változás: a korábbi fakó, lepusztult környezet eltűnt, s az erős, ragyogó színek még az általa reméltnél is átütőbb és derűsebb hatást keltettek. A mély zafírkék mintha az ablakok alatti folyó színét tükrözte volna vissza, és ezt az érzést a nagy hófehér falfelületek csak még tovább fokozták.

Az eredmény természetesen Jayt sem hagyta hidegen.

– A legtöbb emberből egyszerűen hiányzik az a képesség, hogy felismerje, micsoda lehetőségeket rejt egy-egy helyiség magában. Neked azonban minden adottságod megvan hozzá. Igazán csodálatos ajándékot adtál nekünk – mondta elragadtatottan.

Keri arra gondolt, talán arra is rábeszélhetné, hogy egy-két színes nyomatot vásároljanak. Kereshetnének esetleg egy New Orleans-i városrészletet ábrázoló posztert, hiszen a férfi ott töltötte a gyermekéveit, és még mindig nagyon szerette az ottani konyhát.

Néhány nagyobb szobanövény beszerzését is erősen fontolgatta, hadd legyen legalább itt valami élő, ha már Jay lakása úgy néz ki, mint egy vallató- helyiség.

Felakasztotta a fogasra csuromvizesre ázott esőkabátját, és Andyre pillantott, aki éppen telefonon beszélt valakivel. Amikor a férfi letette a kagylót és üdvözölte, különös kifejezés jelent meg az arcán. Valami irt nincs rendben, szólalt meg a lányban egy belső hang.

– Történt valami?

– Az attól függ, mit értesz történésen – hangzott az óvatos válasz.

Keri időközben nagyon megkedvelte a robusztus asszisztenst, aki majdnem mindig jókedvűen és közvetlenül viselkedett vele, de most úgy nézett ki, mint aki citromba harapott.

– Jay hol van?

– Elment.

– Elment? Na és hova?

– Ma reggel New Yorkba kellett repülnie.

– Mennyi időre?

– Azt nem mondta meg. Ez a dolog nem volt betervezve – fűzte aztán hozzá Andy a lány megdöbbent arckifejezése láttán.

Keri üres tekintettel meredt a padlóra. Talán valóban nem volt előre betervezve ez az út, de azért telefon is van a világon, nem is beszélve az egyéb hírközlési eszközökről. Jay azonban ezek egyikét sem vette igénybe, és igazán nem volt nehéz kitalálni, hogy miért. Nyilvánvalóan ez volt az oka az Andy hangjából kihallatszó aggodalommal vegyes együttérzésnek is.

– Tudsz róla, ugye? – fordult az asszisztenshez. – Tudod, hogy néha elmegyünk ide-oda egymással. Ő maga mondta el?

– Jay soha nem mesél nekem a magánéletéről – csóválta meg Andy a fejét. – Magamtól jöttem rá. Ha két ember ennyire ügyel rá, hogy nyilvánosan sose mutatkozzon együtt, akkor arra nyilván komoly okuk van.

Ez teljesen logikus, tűnődött el a hallottakon a lány. Itt bent is kitértek egymás útjából, és Jay az utóbbi időben amúgy is minimálisra korlátozta a vele való érintkezést. Soha nem akarta együtt tölteni vele az egész éjszakát, nem számítva ezt az utolsó alkalmat. Ő pedig elkövette azt a jellemzően női ostobaságot, hogy valóságnak hitte azt, ami csak az ő képzeletében létezett: hogy a férfi is mélyebb érzéseket táplál iránta.

Andy vigasztaló mozdulattal paskolta meg a kezét.

– Hidd el, nem miattad van így. Jay egyszerűen mindig is ilyen volt.

– Mit értesz ezen pontosan?

A férfi mély lélegzetet vett. Elmagyarázza, amire gondolt, vagy sem? De aztán látva a Keri tekintetében tükröződő elszántságot, mégiscsak nekidurálta magát.

– Általában ezt szokta csinálni. Képtelen elviselni, hogy birtokolják vagy korlátozzák. Ő egy igazi szabadgondolkodó, és abban a pillanatban, amikor úgy érzi, hogy bármiféle kötöttség fenyegeti, azonnal levonja a konzekvenciákat, és kereket old.

– De hát mi vagy ki elől menekül? Önmagától?

– Ki tudja? Még az is meglehet. No várj csak, mesélek róla valamit! – folytatta rövid töprengés után Andy. – Régóta ismerem már, és a fenébe is, ő volt a legjobb parancsnok, aki alatt szolgáltam! Néha mégis az az érzésem, hogy valójában fogalmam sincs, kicsoda ez az ember. Vág az esze, és hideg, mint a jég, érzelmileg teljesen független. De az is kell, hogy legyen, különben nem bírná ezt a megterhelést. Tudod, miután otthagytam a

haditengerészetet, nos meglehetős mellékvágányra kerültem. Amikor újra találkoztam vele, úgy kivoltam már, mint egy hullajelölt. Jay fölszedett, és gondoskodott róla, hogy búcsút mondhassak a drognak meg a piának. – A hangja hirtelen megváltozott, és a szeme újra csillogni kezdett. – Soha többé nem nyúltam egyikhez sem. Jay elhozott Londonba, és munkát adott a cégénél. Én pedig rendesen nekifeküdtem a melónak, mert meg akartam mutatni, hogy tudom, mit köszönhetek neki. Hát ennyi a történet – fejezte be csöndesen.

A lány elkeseredésén egy pillanatra felülkerekedett a büszkeség, amelyet Andy következő szavai csak még tovább tápláltak.

– Jay embereket ment, Keri! Ezt teszi nap, mint nap. Azonnal fölméri, mire van szükségük, megadja nekik, aztán eltűnik.

Hiszen tulajdonképpen vele is ezt tette, látta be Keri. Beugrott helyettesíteni a megbetegedett beosztottját, hogy megmentse őt. Először a hóvihartól, másodszorra a gátlásaitól. Aztán még egyszer segített rajta, amikor arra buzdította, hogy élje ki kreatív hajlamait és tehetségét ahelyett, hogy egy passzív próbababa legyen, ami a modellekre igazán találó megjegyzés.

Az, hogy nem teljesítette az ő naplementébe lovagló királyfiról szövögetett álmát, még nem jelent csődöt, csupán annyit, hogy ő egészen a mai napig nem értette meg ezt a férfit. Vagy csak húzódozott attól, hogy megértse.

– Nos, így legalább nyugodtan befejezhetem, amiért megfizet – bólintott, és halvány mosoly futott szét az arcán. – Ma reggel nem is kapok kávét, Andy Baxter úr?

Erinnek azonban már könnyek között és borospohárral a kezében mesélte el Jay szökésének a történetét.

– Ó, istenem, de jólesne most egy cigaretta! – sóhajtott fel sóvárogva.

– Azt meghiszem! De én egy szálat sem adok. Na, ne sopánkodj annyira, talán még nincs vége – simogatta meg a testvére az arcát Erin, majd újabb adag bort töltött maguknak.

Pedig a forgatókönyv szerint most következik a legpocsékabb rész, gondolta Keri. Jay egészen biztosan nem változik meg. Miért is tenné?

Elvégre tökéletesen elégedett az életével. Szabadgondolkodónak lenni biztosan nagyon szórakoztató.

– Tudom, hogy miért kellett elmennie! — csapta le hirtelen az asztalra a poharat. – Hogy én is megtaláljam végre a békességemet.

– És ha felhív? Akkor mit mondasz neki?

– Őszintén szólva, abban reménykedem, hogy ezt majd te fogod megoldani.

– Neked egészen elment az eszed! – csóválta meg Erin tiltakozva a fejét.

– És ha szépen megkérlek rá? Megtettük ezt már egymásért régebben is. Most mi a különbség?

– Ezt tényleg komolyan kérded? Az a különbség, hogy azóta eltelt már néhány év, és ennél azért talán mindketten érettebbek lettünk. Azonkívül fölszedtem legalább öt kilót.

– Ezzel nem tudsz kimagyarázkodni. Legfeljebb fölveszel egy nagyobb pulóvert.

– A fenébe is, Keri! Neked volt kalandod ezzel a pasival! Mit csináljak, ha tolakodni kezd? Különben pedig úgyis észreveszi, hogy nem te vagy ott vele, hanem az ikertestvéred.

– És mit gondolsz, mennyi idő kell neki ahhoz, hogy rájöjjön? Egy másodperc? Vagy kettő? Figyelj csak ide! Arra gondoltam, mi lenne, ha egy étteremben szerveznénk meg ezt a találkozót? Egy jó zsúfolt, hangos étteremben, ahol nem lenne alkalma kellemetlenkedni. Amúgy is gyűlöli nyilvánosan kimutatni az érzelmeit. Egyetlen menet tesz csak az egész. Gyorsan megmondod neki a magadét, aztán simán otthagyod. Nem lesz ideje észrevenni, hogy nem én vagyok az, akivel beszél.

– És egész pontosan mit mondjak neki?

– Hogy nem akarod többet látni. Ha magyarázatot követel, csak annyit felelj, hogy ő sem indokolta meg egyetlen szóval sem ezt a New York-i szökést. Még telefonüzenetet sem hagyott.

– És miért nem mondod meg neki magad?

– Mert azt hiszem, nem tudnék ellenállni neki. És talán nem is akarnék. De ha megint lefekszem vele, és meggyőz, hogy maradjak, az csak azt

jelentené, hogy tovább halogatnám az elkerülhetetlent, és ezzel még több fájdalmat okoznék magamnak. Kérlek, Erin, ugye megteszed?

– De még a frizurám is egészen más, mint a tied! Biztos, hogy azonnal fel fogja ismerni a cserét.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy változtass a hajviseleteden – nézett a lány szeretetteljesen a nővérére, – Éppen elég sokáig hordtad már a gyászruhát. Biztos vagyok benne, hogy a fodrászom nagyon szívesen kezelésbe vesz. Ez lesz az ajándékom köszönetképpen azért, amiért segítesz. Gondold csak meg, milyen jól érezted magad azután is, hogy rábeszéltelek a pedikűrösre! – kiáltotta csillogó szemmel, látván, hogy Erin szája beleegyező mosolyra húzódik.

Jay levette a bukósisakját, és alapos szemlét tartott a ragyogó színek, meleg tónusok és a két hatalmas, buján tenyésző szobapálma fölött. Aztán átment az ablakhoz, hogy egy kicsit a folyó vizén szikrázó napsugarakban is elgyönyörködjék.Ez a New York-i út valóban fontos volt, és szükséges is, noha sürgősnek éppen nem lehetett volna mondani. Mégis úgy érezte, hogy haladéktalanul mennie kell. Egy kis változatosság, másféle emberek, az ilyesmi mindig jót tett a kedélyének, ezúttal azonban még ez a jól bevált módszer sem működött.Az amerikai nagyváros lázas nyüzsgése, amelyben olyan jól kiismerte magát, most valahogy furcsán sivárnak tűnt, mert a gondolatait szinte kizárólag Keri töltötte be. Állandóan az volt az érzése, mintha a lány ide is követte volna, s a nagy sötét szemek csillogása volt az utolsó, amit elalvás előtt látott, ahogy az köszöntötte őt ébredéskor is, annyira éles fájdalmat keltve benne, hogy már azon tűnődött, ezúttal talán megkésett a meneküléssel, és olyan értéket hagyott ott, amely közvetlenül előtte hevert, mégsem ismerte föl.

– Ő hol van? – kérdezte elakadó lélegzettel.

– Kicsoda? – nyújtotta át neki Andy a kávéscsészéjét.

– Kicsoda, kicsoda?! Hát Keri!

– Végzett a munkájával, és hazament.

– Aha – horgasztotta le Jay a fejét.

Tulajdonképpen nem is olyan nagy baj, gondolta. Így legalább újra magam lehetek az irodában, és úgy tudok dolgozni, hogy ez a nyugtalanító

nő nem hoz ki állandóan a sodromból.

– Üzent valamit? – ráncolta össze a homlokát.

– Nem. Megírta a számlát, és az íróasztalodra tette.

Jay bement a szobájába, és kinyitotta a borítékot, amelyben a számlán kívül valóban semmi sem volt. Egyetlen sor üzenet, egyetlen üdvözlő szó sem.Fölkapta a telefonkagylót, és a lány számát tárcsázta. A készüléket csak a hetedik vagy nyolcadik kicsöngés után vették föl.

– Tessék!

– Keri?

– Igen. Kivel beszélek?

– Jay vagyok – mosolyodott el a férfi. – Hiányoztam?

Kerinek már-már a nyelvén volt a kérdés, hogy „Miért mentél el minden értesítés nélkül”, de aztán mégiscsak sikerült elfojtania ezt a késztetést. Azért sem fogja kimutatni, mennyire megbántódott! Igaz, ilyesmire tulajdonképpen jogalapja sincs, hiszen a férfi soha semmit nem ígért neki.

– Sok volt a munkám – füllentette. – Egy divatmagazintól kértek föl.

– Na és érdekes volt?

– Nem különösebben. Harisnyanadrágokat kellett reklámozni.

Jay kis híján kiejtette a kezéből a kagylót, ahogy a lány képe megjelent lelki szemei előtt.

– Mikor látjuk egymást? – kérdezte, amikor egy kicsit megnyugodott.

Kerit úgyszintén megrázta ez a jelen helyzetben meglehetősen arcátlanul hangzó kérdés, és alig tudta magát tartani az elhatározásához. Igen, ennek azonnal véget kell vetni, gondolta. Jobb most szenvedni, mint később siránkozni azon, ami már úgyis széttörött.

– Mit szólnál egy holnapi ebédhez?

– Ebédhez? – kérdezte Jay meglepődve, mert a legszívesebben most rögtön ágyba bújt volna vele, hogy aztán végre újra a munkájának szentelhesse magát. Igen, minél hamarabb látnia kell a lányt, mielőtt egészen belepusztul a hiányába. De tisztában volt vele, hogy várnia kell. – Igen, az jó lesz – felelte aztán hűvösen. – Melyik vendéglőre gondolsz?

A lány lehunyt szemmel mondta meg a belvárosi étterem nevét. Bocsásd meg, istenem, de így kell tennem! – fohászkodott azután még percekig

magában.

14. FEJEZET

Jay azonnal észrevette a lányt, amint az belépett az étterembe, és összehúzott szemmel figyelte, ahogy utat tör magának a zsúfolt asztalok között.

– Szia! – üdvözölte aztán fölállva, és udvarias mozdulattal kihúzta neki a szemközti széket.

– Szia! – felelte a másik, miközben kissé remegő tagokkal helyet foglalt.

A férfi hiába próbált a szemébe nézni, hogy kiolvasson belőle valamit, mert a homlokba hulló csikófrizura ezt szinte tökéletesen megakadályozta.

– Mielőtt bármibe belekezdenénk, szeretnék mondani valamit – jelentette be torkát köszörülve a nő.

Jay rögtön érezte, hogy itt valami nagyon nem stimmel, és elgondolkodva dörzsölgette meg hüvelykujjával az arcát.

– Nem akarsz előtte mégis egy italt?

– Nem – csóválta meg a fekete szépség a fejét. – Nem azért jöttem, hogy iszogassunk. És őszintén szólva, enni sem akarok.

– Érdekes. Akkor mi célból jöttél?

– Nem könnyű belefogni. – rándult meg a nő keze.

– Azért csak próbáld meg! Már így is egészen felcsigáztál.

– Szóval… igazán nagyon élveztem a veled töltött időt, de… de sokat gondolkodtam a dolgon, és… azt hiszem, az lesz a legjobb, ha nem látjuk többé egymást. Ez minden – mosolyodott el mereven, és máris hátratolta a székét. – Remélem, nem veszed túlságosan a szívedre.

A férfi megvárta, amíg egészen fölemelkedik a helyéről.

– Azért megtennél nekem egy szívességet?

– Mire gondolsz?

– Mondd meg, légy szíves, Kerinek, hogy jelentkezni fogok.

Keri sokáig töprengett azon, nem kellene-e bekapcsolnia az üzenetrögzítőt, és egy vagy két hétre eltűnnie otthonról. Valójában persze sokra ezzel sem menne, mert ha Jay valóban látni akarja, biztosan

megtalálja a módját, hogy ráleljen. Ám ha most el is hagyta a bátorsága, legközelebb már megembereli magát, és keményen kézbe veszi a dolgokat.

Amikor megszólalt a csengő, azonnal megérezte, ki lessz a látogató.

– Ha már itt vagy, hát kerülj beljebb! – mondta a szokás szerint fekete ruhát viselő férfinak, pedig annak a szeme igencsak fenyegetően villogott.

– Teljesen hülyének tartasz engem, Keri? – kérdezte Jay, miután becsukta maga mögött az ajtót.

– Miből gondolod?

– Hogy miből? Hát abból, hogy az ikertestvéredre akartad bízni a piszkos munkát. Azt hitted, nem jövök rá azonnal?

– Pedig majdnem teljesen egyformák vagyunk.

– De csak majdnem! Először is te manöken vagy, s ezért sokszor inkább betanultan, semmint természetesen mozogsz, ellentétben a nővéreddel, továbbá ő máshogy beszél, és nyilvánvalóan másként is gondolkodik. Soha nem láttam még nőt ekkora zavarban. Mivel vetted rá, hogy elvállalja?

A lány hiába fordult el, a férfi utána lépett, és szelíd, de határozott mozdulattal a tenyerébe fogta az arcát.

– Miért, Keri? Miért kellett ez a buta, átlátszó színjáték? A fenébe is, ha azt akarod, hogy befejezzük, miért nem magad mondod el? Erős vagy, és független. Épp elég pasassal közölhettél már ilyesmit.

Nagyon tévedsz, harapta össze Keri a száját. Egyáltalán nem vagyok erős. Ha a közelemben vagy, nem tudok az lenni. Annyira akarlak, hogy szinte beleőrülök.

– Ne kényszeríts rá, hogy kimondjam.

– Micsodát? Hogy eleged van belőlem? Hogy ez a nyers, goromba fickó csak arra volt jó, hogy megmutassa, milyen a jó szex? Hogy élvezted a dolgot, de most már ideje egy magadhoz illő, felsőbb kasztba tartozó manus után nézni?

– Ne légy közönséges! Egész másról van szó, és ezt te is pontosan tudod!

– Azért nem ártana, ha felvilágosítanál! – fújta ki Jay hangosan a levegőt.

– Egyszerűen megléptél, és azt sem mondtad, hova mész. Óvatos vagy, és tartózkodó, akinek mindennél fontosabb az az átkozott függetlensége. Hiszen még a lakásod is erről árulkodik! Ne tégy úgy, mintha meg akartalak volna kötözni, és kényszeríteni, hogy feleségül vegyél!

– Szóval azért vagy rám dühös, mert az engedélyed nélkül mentem el erre az üzleti útra.

– Ahhoz semmi közöm. Arról van szó, hogy egyszerűen kereket oldottál!

– Mit csináltam? – meredt rá megütközve a férfi. – És mi elől kellett volna elfutnom?

– Nem mi elől, hanem előlem. A kapcsolatunk elől. Ahogy ezt mindig is művelted. Andy elmesélte…

– Szóval tőle szedted ezeket a badarságokat! Na, lesz is hozzá néhány keresetlen szavam.

– Kérlek, hagyd őt békén! Csak azt erősítette meg, amit már amúgy is sejtettem. És ne félj, megkönnyíteni a dolgodat. Menj csak nyugodtan, hiszen úgyis ezt akarod!

– Ezt szeretnéd? – kérdezte Jay egy percnyi dermedt csönd után.

– Én kérdeztem először!

A férfi olyan erős szúrást érzett a szívében, mintha egy éles tőrt vágtak volna bele.

– Ó, Keri, de hát tudom, hogy nem ezt akarod.

A lánynak azonban már mindegy volt, hogy végképp elrettenti-e őt magától, vagy sem. Csak annyit tudott, hogy képtelen tovább elviselni ezt a lehetetlen helyzetet. Bizonyosságot kell szereznie róla, hogy a férfi igazán akarja-e őt, vagy tényleg csak egy kellemes szexuális játszótársnak tekinti.

– És te? Te mit akarsz?

Jay tisztában volt vele, hogy adós ezzel a vallomással, csak éppen nehezen találta a megfelelő szavakat, amelyekkel pontosan ki tudta volna fejezni az érzéseit, tekintve, hogy ilyesmit még soha nem csinált. Most azonban, ahogy belenézett a lány sötéten csillogó szemébe, tudta, nem halogathatja tovább a dolgot, bármennyire ismeretlen is ez a terep a számára.

– Akarlak – mondta csöndesen.

Kerinek ez nem volt elég.

– Tudom, hogy akarsz… hiszen éppen azért szöktél el. Mert vettem magamnak a bátorságot, és hívatlanul megjelentem a lakásodon, ráadásul még az éjszakát is ott töltöttem. Istenem, ha legalább üzenetet hagytál volna!

– Igazad van – sóhajtott nagyot a férfi, először engedve bepillantást a maga köré emelt védőfal repedéseibe, és Keri minden haragja azonnal tovaszállt.

Már nem érzett mást, csak szorongó félelmet, mintha egy kiéhezett vadállatot kellett volna megetetnie.

– Miért? Mi változott meg hirtelen? – kérdezte szelíden.

– Én – válaszolta Jay. – Bennem fordult meg valami. Ezelőtt sohasem akartam lekötni magam, és mindig megszöktem, ha egy kapcsolat túlságosan szorossá kezdett válni, mert.

A lány világosan látta, hogy ezért a hibáért számos tényező okolható. A szülők korai válása, az állandó pendlizés az USA és Európa között, na és persze a férfi választott hivatásából adódó kényszer is, hogy minél tökéletesebben magába tudja rejteni az érzéseit.

– …mert sohasem az igazi nővel ismerkedtem meg,de most végre megtaláltam – nézett rá a férfi sugárzó szemmel.

Keri egy pillanatig nem is mert hinni a fülének. Attól félt, álmodik, és ha fölébred, újra rátör majd a szomorú valóság, amelyben Jay nélkül kell tovább élnie. De a férfi szemének őszinte csillogása azt jelentette: komolyan beszél. Nem azokat a szavakat használta ugyan, mint az átlagember, de hát végül is sohasem volt az. És a szerelem többnyire nem is igényel hangos nyilatkozatokat, néha sokkal többet mond az, amit csak a szívünkkel lehet meghallani.

Idővel persze a szavak is megjönnek, és Jay is el fogja mesélni gyermekkori sérelmeit, beszámol majd arról a félelméről, amiért nem merte, vagy nem tudta sehol sem otthon érezni magát, de mától ez már biztosan másként folytatódik.

A férfi megkönnyebbülten tárta ki a karját, és Keri olyan boldogan simult oda hozzá, mint aki végre biztos kikötőbe ért.

A karibi nap káprázó fénnyel vonta be a partot, amelyen hatalmas, buján tenyésző pálmafák sorakoztak, élénk kontrasztot alkotva a tenger türkizszín vizével, és kellemes árnyékot kínálva az arra sétálóknak.

A reklámfotózás sikeresen befejeződött, és a manökenek, fodrászok, fényképészek elégedetten kortyolgatták j eges koktéljaikat, de csak Keri érezte közülük úgy, hogy az ital máris a fejébe szállt. A legszívesebben azonnal kirohant volna a repülőtérre, hogy az első géppel hazautazzon.

– Azt hiszem, visszamegyek a szállodába – mondta ásítva a mellette állóknak. – Alszom egy kicsit, vagy úszom néhány hosszat a medencében.

Senki sem tudta maradásra bírni, de hát nem is hiányzott ő itt igazán senkinek. Kivéve azt a férfit, aki viszont több ezer kilométerre volt tőle…

Az utóbbi időben benne is megváltozott valami. Jay iránti érzései mindinkább elmélyültek és megerősödtek. Az Erin „vendégszereplését” követő beszélgetés óta teljes volt közöttük az egyetértés, mindketten sikeresen építgették tovább a karrierjüket, a hétvégéket pedig hol a lány, hol a férfi lakásában töltötték.

Elgondolkodva nézte a végtelen tengert, és az jutott eszébe, hogy mi lehet az az ember természetében, ami mindig másra és többre vágyik, mint amit a magáénak mondhat. A választ ugyan még nem találta meg, viszont észrevett a távolban egy különös alakot, aki mintha pontosan felé közeledett volna. S bár a körvonalait nem tudta igazán kivenni, a szíve mégis majdnem kiugrott a helyéről. Hitetlenkedve csóválta meg a fejét, mert egy pillanatra az az érzése támadt, hogy ez az idegen nem más, mint Jay Linur.

Álmodozz csak, kicsim! – gondolta magában, de mégis elindult a férfi felé, hogy megbizonyosodjék róla, az illető valóban csak egy magas, sötét hajú ismeretlen, aki éppen a Karib-szigeteken tölti a szabadságát.

Egy idő múlva azonban már tudta, hogy nem tévedett. A férfi arcát ugyan még mindig nem látta tisztán, de valami, a puszta látványtól teljesen független dolog azt súgta neki, hogy ez az ember minden kétséget kizáróan Jay.

– Mi történt? – kiáltotta a közeledő felé. – Mit keresel itt?

– Nocsak, nocsak! Hát így kell üdvözölni a szeretőnket? – mosolyodott el a fekete napszemüveget viselő jövevény.

– Ugye tényleg te vagy? – kérdezte a lány, nyitott tenyerével árnyékolva be a szemét, mert a vakító fényben még mindig nem látott egészen.

A férfi kinyújtotta a karját, és kisimított egy tincset a homlokából.

– Ezek szerint örülsz? – kérdezte melegen.

– Persze hogy örülök! – felelte Keri elfúlva. – Ugye nem történt semmi baj?

– Az attól függ, mit nevezel bajnak…

– Ne szórakozz velem! – bicsaklott meg a lány hangja. – Mondd már el, hogy kerültél ide!

– Repülőgépen… Merthogy nagyon hiányoztál.

– Meglepő…

– Az bizony! – dünnyögte megtört hangon a férfi. – Mindig is megőrültem azokért a nőkért, akik szabad kifutópályát biztosítottak nekem.

– És még mindig őrült vagy?

– Most vagyok csak az igazán!

– Igen ám, de én veled ellentétben nem azzal töltöm az életemet, hogy keresztül-kasul utazgassak a világban.

Jay előrehajolt, és gyengéd csókot lehelt a lány ajkára.

– De azért egyszer-kétszer te is szívesen megtennéd?

– Őszintén szólva, nem vagyok oda érte – felelte Keri némi habozás után.

– Akkor most miért csinálod?

– Mert a munkámmal jár. Mert a fotózást egész szépen fizetik, és ezáltal fenn tudom tartani magam iránt az érdeklődést. És bármilyen furcsa, több megbízást kapok, amióta egy kicsit többet vagyok úton. Ezt pedig egyedül neked köszönhetem.

– És mi lesz a belsőépítészettel meg a formatervezéssel? Azt hittem, az iroda befejezése után más ilyesféle munkát is vállalsz majd.

– Azt csak te gondoltad, nem én.

– Egy ideig az volt az érzésem, te is ezt szeretnéd csinálni. Csak nem veszítetted el a bátorságodat?

– Úgy döntöttem, nem kezdek semmi újba, mert a veled való kapcsolatom túlságosan is új és fontos nekem. És nem akartam ezen változtatni, mert nem… – A lány hangja elakadt, és lehajtotta a fejét.

– Mit nem? – simogatta meg Jay finoman az állát, és lassú mozdulattal fölemelte. – Nézz rám!

– Úgysem tudok most a szemedbe nézni.

– Így jobb? – vette le a férfi a napszemüvegét.

– Nem tudom, meddig marad ilyen ez a mi viszonyunk. Azt se tudom, hajlandó leszel-e megváltoztatni valamikor is a szorosabb kötelékkel kapcsolatos véleményedet. És abban sem vagyok biztos, hogy mindezzel el tudok-e bírni, különösen, ha még foglalkozást is változtatok.

Jay tökéletesen megértette a lány aggodalmát, mint ahogy osztozott a vágyaiban is. Keri végül is sohasem akarta őt semmire sem kényszeríteni, nem bombázta rejtett célzásokkal, nem csábítgatta semmi olyasmire, amit ő maga nem akart volna. Igen, ez a kapcsolat semmiben sem hasonlított azokra az érzelmi csapdákra, amelyek elől eddig folyton megfutamodott. Megtalálta a helyét, és most már meg is akarta őrizni: otthont teremteni, megtelepedni. És ezt minél hamarabb tudtára akarta adni a másiknak is.

– Szeretlek, Keri – mondta egyszerűen, maga sem értvén, miért váratott magára ilyen hosszú ideig ez a vallomás. Úgy érezte, valami felsőbb hatalom tüzet gyújtott végre a lelkében, egyelőre persze még csak egy éppen pislákoló, apró lángocskát, amelyet neki kell táplálni és életben tartani, hogy megerősödjön, és mindkettejüket melegíthesse.

– Szeretlek! – ismételte meg boldog mosollyal.

– Ó, Jay! – párásodott el a lány fekete szeme, és úgy bújt oda hozzá, mint aki soha többé nem akarja elengedni.

– Miért sírsz? – kérdezte a férfi gyöngéden, apró csókot nyomva Keri orrhegyére.

– Mert én is szeretlek, te drága, nyavalyás gazember! Nagyon-nagyon.

A csókjaik mind hosszabbakká és szenvedélyesebbekké váltak, s noha a karibi partokon ez egyáltalán nem volt szokatlan jelenség, ők mégis egyre inkább vágyódtak a négy fal védelmére.

– Mi lenne, ha fölmennénk a szállodába? – kérdezte a lány ravaszkás mosollyal.

– Magam is azt hiszem, hogy jobbat nem tehetnénk.

A hotel közelébe érve vidám zeneszó ütötte meg a fülüket, s a kanyar után meg is látták azt a fiatal párt, aki hófehér ruhában, virágkoszorúval a fején állt bent a sekély tengerben, és éppen örök hűséget esküdött egymásnak.

– Odanézz, Jay, egy igazi bennszülött esküvő!

– Te is ilyesmit szeretnél? – kérdezte a férfi csak úgy mellékesen.

– Miért? Csak nem akarod megkérni a kezemet?

– Dehogynem! Mit gondolsz, különben miért jöttem volna ide? Na és te? Hozzám jönnél?

– Tudod jól, hogy igen! De nem itt – szegte fel Keri a fejét. – Ez tényleg gyönyörű és romantikus, én viszont azt szeretném, ha az esküvőn a szüleim is jelen lehetnének. És persze Erin is. Soha nem bocsátaná meg nekem, ha ettől az élménytől megfosztanám. Ugye neked sincs ez ellen kifogásod?

A férfi ellágyult tekintettel nézett a lány szemébe.

– És ahhoz mit szólnál, ha őket is idehoznánk?

– Ó, Jay, el sem tudod képzelni, mekkora örömöt okoznál vele!

– Van azonban itt még valami, amit meg kell beszélnünk – vett a férfi egy hosszú, mély lélegzetet. – Az a helyzet ugyanis, hogy az én nevem egyáltalán nem Jay Linur.

UTÓHANG

Keri elvégezte az utolsó simításokat is az éppen elkészült cserépedényen, majd hátralépett, és körülpillantott az újonnan festett üzlethelyiségben.

A Linur Lifestyles megnyitójáig már csak néhány óra volt hátra. A pezsgőspalackok behűtve várták a vendégeket, a szervizszolgálat emberei pedig az: asztalokat díszítették, amelyeken nemsokára az angol és az amerikai konyha „összeházasításából” származó különlegességeket fogják felszolgálni.

– Hihetetlenül jól néz ki ez az egész – lépett hozzá Jay, átfogva a derekát. – És ez természetesen rád is éppen úgy érvényes.

Az ifjú asszony boldogan viszonozta a mosolyt, és arra a szintúgy hihetetlenül nagyot szóló bombára gondolt, amelyet a férfi robbantott föl röviddel az esküvőjük előtt. Jay apja ugyanis az USA egyik legvagyonosabb üzletembere volt, és ezt az óriási pénzmennyiséget egyedül a fiára hagyta örökül. Ő pedig – attól tartva, nehogy megrontsa ez a hirtelen jött és szinte páratlan, gazdagság – azonnal létrehozott egy nemzetközi alapítványt a hátrányos helyzetű gyerekek megsegítésére, azonkívül fölvette az anyja lánykori nevét is, hogy távol tartsa magát az ilyen esetekben igencsak gyakori és kitartó ostromlóktól.

Keri tökéletesen megértette a férfi döntését, sőt kifejezetten tetszett neki az az önbizalom és határozottság, amellyel Jay az ügyeket intézte. Az esküvő óta szinte minden megváltozott közöttük: a szeretet megszabadító ereje elsöpörte az összes gondolkodás- és szokásbéli különbséget, minden kívánságukat és szükségletüket egymáshoz igazítva.

Közösen tervezték el, hogy vidékre költöznek, és a londoni irodát Andy gondjaira bízzák.

– Azt hiszem, igazán megérdemli ezt az előléptetést – nézett Keri büszke szeretettel Jayre, aki pár hete már a férje volt. – Mint ahogy annak is eljött az ideje, hogy fölhagyj ezzel a veszélyes misszióval. És én is befejezem a modellkedést, hogy végre teljesen az iparművészeinek szentelhessem magam. Meg a családunknak. – tette hozzá boldogságtól sugárzó arccal.

Tartalom

Carole Mortimer: A szerelmes festő

Miranda Lee: Hideg fej, forró szív

Sharon Kendrick: Őrzőm – védőm

Table of Contents

Tartalom
Carole Mortimer: A szerelmes festő
Miranda Lee: Hideg fej, forró szív
Sharon Kendrick: Őrzőm – védőm